David Reuben
TIẾN SĨ Y KHOA

GIẢI ĐÁP NHỮNG THẮC MẮC VỀ TÌNH DỤC MÀ BẠN KHÔNG DÁM NÓI

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN, 1989

David Reuben
TIẾN SĨ Y KHOA

Giải đáp những thắc mắc về tình dục

MÀ BẠN KHÔNG DÁM HỎI

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN
CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN KHOA HỌC - KỸ THUẬT

DAVID REUBEN
Tiến sĩ y khoa

Giải đáp
NHỮNG THẮC MẮC VỀ TÌNH DỤC
mà các bạn không dám hỏi

Người dịch: *Bác sĩ* Mỹ Phương
Ngọc Anh
Hiệu đính: *Bác sĩ* Nguyễn Tấn Trung

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN
CN. NHÀ XUẤT BẢN KHOA HỌC KỸ THUẬT
1989

Dịch từ nguyên bản tiếng Anh
Everything you always wanted
to know about SEX
Bantam edition published
January 1971.

MỤC LỤC

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

Một trong những mâu thuẫn ngộ nghĩnh nhất của xã hội chúng ta hiện nay là sự phân biệt đối xử, về phương diện tình dục, giữa loài người và... cây cỏ. Trong khi chúng ta hết lời ca tụng, đề cao và trân trọng, nâng niu đủ loại bông hoa, vốn chỉ là cơ quan sinh dục của loài cây, thì tất cả những gì động đến bộ phận đó ở loài người đều bị cấm chỉ.

Tuy luật pháp mọi quốc gia, ở mọi thời đại, đều cấm giết người, các bạn vẫn dễ dàng tìm thấy trên báo chí nhiều bản tin mô tả tỉ mỉ từng chi tiết các hành động, cung cách và phương pháp của bọn sát nhân, trong khi chuyện vợ chồng là việc không luật lệ nước nào cấm đoán, lại không hề được đề cập.

Như tác giả đã nói ở chương đầu, có đến hàng tá công trình viết rất tốt về tình dục... loài heo, nhưng chưa có tác phẩm tương đương dành cho loài người, và đó là lý do chính để DAVID REUBEN phải viết cuốn sách này. David Reuben tốt nghiệp Y khoa bác sĩ (M.D). Đại học Bang Illinois, sau đó làm thầy thuốc chuyên khoa tâm thần trong không quân Mỹ, rồi Cán bộ nghiên cứu Đại học Harvard và hành nghề tư tại San Diego (California). Ngay lần xuất bản đầu tiên vào tháng 11 năm 1969, sách đã trở thành một hiện tượng hiếm thấy: chỉ trong vòng chưa đầy một năm, đã được tái bản 20 lần, được lần lượt dịch ra hàng chục thứ tiếng khác nhau, với cả triệu ấn bản bán hết rất nhanh. Điểm nổi bật và là nguyên nhân chính của thành công rực rỡ này là cung cách hoàn toàn mới trong tiếp cận một vấn đề vốn nổi tiếng thuộc loại « căng »; bằng lối văn dí dỏm, nhẹ nhàng và hồn nhiên tác giả đã trò chuyện với bạn đọc một cách thật rõ ràng và thẳng thắn, điều mà cho đến nay, gần 20 năm sau, vẫn chưa có quyển sách cùng loại nào đạt được.

« Nghiệp vụ » của tác giả được thấy ngay câu đầu của chương đầu tiên, nói về bộ phận sinh dục nam giới

Reuben đã đi thẳng vào mục tiêu, theo ông, là «vấn đề của thế kỷ»: *Kích thước bình thường của dương vật là bao nhiêu?* Xin nói ngay là vào năm 1993, mọi quan niệm về kích cỡ, đo đạc v.v.. đều lỗi thời, và chúng tôi đã lược bỏ đoạn này, vì không muốn bạn buông sách chạy đi tìm cây thước. Với các chương tiếp theo, nói về cơ quan sinh dục nữ, giao hợp, thuốc kích dâm v.v.. chúng tôi cũng tạm gác lại vài đoạn «quá cụ thể», mong rằng những lần tái bản sau sẽ đầy đủ hơn.

Các chương 6 và 7, nói về suy yếu tình dục, là địa hạt nhiều thay đổi trong vòng 20 năm nay, cũng đã được hiệu đính và lược bỏ một số chi tiết. Ngay về danh từ, *lãnh cảm* (frigidity) *liệt dương, bất lực* đều là những tiếng hiện không còn được sử dụng, thay vào đó là *suy nhược tình dục* (sexual deficiency) *thiếu cực khoái* (dysorgasmia) nhẹ nhàng và ít «chạm tự ái» hơn; ngoài ra, từ lúc tác giả viết sách đến nay, lẽ dĩ nhiên là các quan niệm về bệnh lý và trị liệu cũng đã thay đổi. Chương 8 được Reuben dành cho đồng tính ái *ở đàn ông*, là điều khá phổ biến trong xã hội tây phương, nhất là ở Mỹ, nơi có nhiều cặp đàn ông được cho phép cưới nhau chính thức theo nghi lễ tôn giáo. Tác giả ít nói đến đồng tính ái *nữ* là sự kiện có phần phổ biến hơn ở nước ta, do tình trạng trai thiếu gái thừa hiện nay và có lẽ vì theo phong tục Á đông, việc hai phụ nữ «cặp bồ» với nhau, nếu không quá trắng trợn và lộ liễu, thường được dễ dàng chấp nhận hơn là hai người nam giới.

Sau chương 9 nói về thủ dâm, rất rõ ràng và dứt khoát, chương 10 tương đối sơ sài hơn, với những điều mà chúng tôi gọi theo ngôn ngữ bây giờ, là *lệch lạc tình dục* (sexual deviation) thay vì *đồi trụy tình dục* (sexual perversion) của thời Reuben. Tác giả đã nói nhiều đến *ái vật* (fetechism) rất phổ biến trong xã hội tây phương, nhưng ít đề cập đến *ác dâm* (sadism) và khổ dâm (masochism) là những tình trạng không đến nỗi hiếm có ở các nước Á đông.

Chúng tôi đã phải gác lại toàn bộ chương 11, nói về mãi dâm, vì xã hội Mỹ không giống chúng ta, và vì tác giả đã bênh vực mãi dâm với nhiều lập luận có tính thuyết phục mà chúng tôi chưa dám phổ biến.

Các chương 11, 12 và 13, về nội dung, tuy không đầy đủ bằng những sách của nhiều tác giả Việt Nam, viết về sinh

để có kế hoạch, ngừa và phá thai, bệnh hoa liễu v.v.. nhưng lối văn dí dỏm của Reuben thật độc đáo. Sau cùng, các chương cuối, về mãn kinh và tình dục tuổi già, cũng đã được trình bày rất rõ ràng và phóng khoáng. Ngoài ra, do « tình hình thời sự » hiện nay, chúng tôi đã bổ sung thêm chương về bệnh SIDA và đồng tính ái do bác sĩ Nguyễn Tấn Trang viết.

David Reuben là người Mỹ, do đó sách có nhiều điểm đặc thù của xã hội Mỹ, lại là bác sĩ tâm thần (vào thời bấy giờ môn tình dục học chưa được công nhận là chuyên khoa) tức là một người được đào tạo chủ yếu để xử trí các loại bệnh như trầm cảm, động kinh, loạn tâm thần v.v.. tác giả cũng có lúc hơi « méo mó nghề nghiệp »; điều trị các rối loạn tình dục hiện nay không phải chỉ khoa tâm thần là giải quyết được, đó là việc của thầy thuốc chuyên khoa tình dục (sexology).

Không kể những công trình nghiên cứu sâu và có tính chất « khoa học kỹ thuật » của PIETROPINTO, KEPPES, HITE v.v.. trong các loại sách về giới tính học dành cho đại chúng, tác phẩm của David Reuben vẫn là quyển tương đối đầy đủ và hấp dẫn nhất; tuy nhiên trong quá trình dịch thuật chắc chắn vẫn còn nhiều thiếu sót, chúng tôi mong nhận được những góp ý và phê bình của bạn đọc để lần tái bản được tốt hơn. Sau cùng, nếu bạn cần hỏi thêm những điều chưa đề cập, xin cứ viết thư về địa chỉ Nhà xuất bản, chúng tôi sẽ cố gắng trả lời theo kinh nghiệm và tư liệu có thể có được, vào những lần tái bản.

Nhà xuất bản LONG AN
Chi nhánh Nhà xuất bản
KHOA HỌC VÀ KỸ THUẬT

Vài lời tựa

Sẽ có người nhiệt liệt hoan nghênh quyền sách này, mà cũng có người sẽ phê phán gay gắt. Riêng tôi đọc nó một cách bình thản, vì chuyện gì, biết vẫn hơn không, và chẳng nên cấm kỵ điều gì, con cháu, tôi cũng muốn cho nó đọc, để chúng biết. Tại sao bắt con em học về địa lý châu Mỹ, châu Phi, về cấu trúc của nguyên tử, mà lại không cho biết những điều mà rồi ai cũng phải kinh qua, là quan hệ giữa đàn ông và đàn bà.

Nhất là ở thời đại chúng ta. Có thể nói ngày xưa thì cũng chẳng cần lắm. Qua tuổi dậy thì, con gái đến 15 — 16, con trai thì 17 — 18 đã lấy vợ lấy chồng, phong tục lễ nghi tạo ra một khung cảnh sống, những khuôn nếp mọi người đều phải tuân theo, biết hay không biết cũng vậy. Còn bây giờ tuổi dậy thì từ 14 — 15 đến 25 — 28 mới có vợ có chồng, là cả một thời gian dằn vặt trăn trở, một bên là bản năng thúc dục mãnh liệt, một bên là xã hội câu thúc, phải suy nghĩ, lựa chọn, con người bị dằng xé nhiều khi quyết liệt mà không phải ai cũng qua được những thử thách sóng gió một cách vẹn toàn. Thì ít nhất phải biết, mà xã hội cũng phải bỏ những thành kiến, những hiểu lầm để đừng tạo thêm những bi kịch không đáng có. Không biết bao nhiêu sách đã xuất bản nói về tim mạch, làm sao gìn giữ cho tim phổi lành mạnh, ăn uống thế nào cho bổ cho ngon.

Vậy tại sao lại không có một cuốn sách nói về tình dục giữa trai và gái, làm sao cho mối quan hệ ấy ít nhất tránh được những va vấp không đáng có, tốt hơn là tạo ra khoái cảm tối đa.

Tôi xin nói thêm một điểm. Biết về tình dục là mới biết một nửa, vì nói đến con người là có « Con », tức là một sinh vật « Người ». Không thể bỏ qua bên nào. Con người không phải chỉ là con thú. Tình dục bao giờ cũng đi theo ít nhiều tình yêu (và tình ghét). Hiểu xong về tình dục là phải tìm hiểu cho được thế nào là tình yêu. Đọc xong cuốn sách này các bạn phải tìm sách đọc về tình yêu. Sách về tình yêu có thể nói là toàn bộ văn học của loài người. Thôi, không thể nào đọc hết, thì các bạn hãy đọc một cuốn nào nói đầy đủ nhất về Tình yêu. Tôi xin giới thiệu với các bạn truyện Kiều. Nàng Kiều đã kinh qua các thể tình dục, tình yêu, yêu thơ mộng, tình dục khoái lạc với Thúc Sinh, khốn khổ trong lầu xanh, tình yêu giữa người trai anh hùng, gái thuyền quyên với Từ Hải và cả những lúc tự kiềm chế cũng để giữ cho tình yêu được trọn vẹn...

Cách đây 200 năm rồi, cụ Nguyễn Du đã biết xác định chữ trinh cũng có ba bảy đường trinh, chứ không cố chấp như một số người hiện nay.

Đọc hết cuốn sách này, rồi đọc kỹ Kiều, tôi xin khuyên các bạn trẻ như vậy không dám khuyên những người đứng tuổi).

Bác sĩ NGUYỄN KHẮC VIỆN

Chương I

VƯỢT LÊN TRÊN CHIM CHÓC VÀ LOÀI ONG

TRONG PHẠM VI HÀNH NGHỀ CHỮA BỆNH TÂM thần, tôi thường xuyên bị một điều nghịch lý nổi bật ám ảnh. Đối với tôi, mỗi nam nữ bệnh nhân đều chỉ là một con người sống ở thời đại Nguyên tử mà bộ phận sinh dục vẫn còn ở thời kỳ Đồ Đá. Hậu quả tích lũy của hàng nghìn năm giáo dục và văn hóa vẫn chưa đủ để tác động đến kiến thức ta về các cơ quan sinh dục. Dù đã có bao nhiêu phim ảnh và sách vở trung thực (dành cho người lớn), nhiều người vẫn còn dốt đặc về vấn đề sinh lý. Một phi công phản lực vẫn lái máy bay trong không gian với tốc độ 600 dặm/giờ, lại không thể lái dương vật của mình vào một âm đạo chỉ chục centimét. Một nhà nữ vật lý, lúc ban ngày từng khảo sát những điều huyền diệu của hạt nhân nguyên tử, thì lúc ban đêm vẫn không khỏi suy tư về tật đồng tính ái của chính mình. Đa số chúng ta đều ở vào cái thế bất tiện là biết rất nhiều về những gì xảy ra tận trên mặt nguyệt cầu cách ta 238.000 dặm mà lại ít biết đến những gì xảy ra chỉ ở 15 centimét dưới rốn ta.

Lại thêm điều này nữa, thật khó hiểu là tại sao trong xã hội chúng ta những người ít hiểu biết về khoa học và cảm xúc thì lại làm chủ vấn đề tình dục của

loài người. Anthony Comstock, một luật gia loạn trí, phải chịu trách nhiệm về hàng nghìn điều luật kỳ quặc về tình dục mà ngày nay vẫn còn tồn tại trên sách vở. Mục sư Bowdler, một bệnh nhân tâm thần đã nghiên cứu rất thông thái các tác phẩm văn học cổ điển, nhưng lại đã bỏ đi tất cả những gì nói đến tình dục, dù là nói rất xa xôi... Ngày nay, chữ Bowdlerized đã trở thành đồng nghĩa với sự cướp đoạt văn học.

Tập tính tình dục của loài người thường bị các tu sĩ chỉ trích. Họ là những người bị nhiều hạn chế mà lời thề khước từ giao hợp là một. Oái oăm thay, những kẻ lãnh phần kiểm soát hành động tình dục của chúng ta thì chính bản thân họ lại thường bệnh hoạn về mặt này.

Mỗi người chúng ta đều đã kinh qua cuộc hành trình dài 18 centimét xuyên qua dương vật vào âm đạo để gặp nửa phần kia của chất nguyên sinh, và đã từ đó tạm trú trong tử cung để chờ đợi suốt 280 ngày để sau đó góp mặt với đời. Ngày nay không còn có lý do hổ thẹn về cách chúng ta đã làm như thế nào để trở về nơi chúng ta đã lớn lên, vả lại cũng không còn chỗ nào thích hợp hơn.

Đó là những lý do khiến tôi viết cuốn sách này, nhằm đưa kiến thức về hành vi tình dục của chúng ta lên ngang tầm với sự hiểu biết về các loài động vật khác nói chung. Hiện nay, ít nhất cũng đã có hàng tá sách viết rất hay, trung thực, cặn kẽ, thẳng thắn, khoa học và dí dỏm về sự sinh sản của loài... heo. Vậy cũng phải có một cuốn sách rõ ràng và cặn kẽ về — con người — chúng ta chứ.

Những sách đã xuất bản trước đây trong lĩnh vực tình dục thường chỉ đề cập đến một vài trong muôn

nghìn khía cạnh. Đề tài được nhiều người ưa thích là cuốn sách có lẽ mang tựa đề «Giao hợp thế nào khoái nhất», hoặc xa xôi hơn «Thú vui trong hôn nhân», «Dục tính không tội lỗi» v.v. Bằng cách hay ho và dễ chấp nhận, những sách như thế nói lên cách thức «làm việc ấy» như thế nào và phớt lờ cái mức độ gần như vô hạn của tập tính tình dục con người trong mỗi ngày từ lúc lặn mặt trời cho đến rạng đông. Gái điếm làm gì? Híp-pi làm gì? Con gái nhà lành làm sao đối với những điều không ghi trong sách hôn nhân?

Một loại sách khác được lưu hành rộng rãi là loại «Họ cảm thấy thế nào» như: «Người đồng tính ái cảm thấy thế nào?» «Gái điếm cảm thấy thế nào?», «Gái điếm đồng tính ái cảm thấy thế nào?». Nội dung và tầm cỡ của sách chỉ hạn chế trong sự chân thật của tác giả và sự ngây thơ của độc giả. Nói chung đề tài cơ bản của những sách nầy vẫn là: «Tôi đã làm việc đó, nó gây cảm giác lạ. Tôi cảm thấy ghê tởm nhưng tôi tiếp tục làm nữa. Sau đó tôi viết sách nầy để không ai còn bị cám dỗ vào tội lỗi tôi đã phạm». Dù có chất phác đến đâu ta cũng dễ nhận thấy sự thiếu thành thật cơ bản của loại sách nầy. Hơn nữa, rất ít khi nó hé ra tia sáng để rọi vào sự sai lầm tình dục mà chàng (hay nàng) đang mê say một cách tội lỗi.

Một nhóm sách khác có thể gộp chung dưới nhan đề «Tại sao ta không thể làm cái ta muốn làm?». Ngày phát hành đầu tiên, sách đã phảng phất mùi hương cổ kính, vì lẽ đã bỏ qua sự kiện là ngày nay chúng ta vẫn làm bất cứ cái gì ta muốn — ít nhất là về mặt tình dục. Chúng ta đang cảm thấy rất tội lỗi về điều đó và thường khi chúng ta không biết chắc cái làm thế nào nhưng vẫn làm.

Nhiều người quá tự do trong vấn đề tình dục hơn là biết cách nào để giải quyết vấn đề. Trong xã hội phức tạp của chúng ta (Mỹ), tìm được một người «bạn» sẵn lòng và một nơi đủ yên tĩnh để bắt tay vào việc thường chỉ là chuyện đơn giản. Biết phải làm thế nào lại là chuyện khác!

Một trong các vấn đề là làm sao cho một người nhận thức được khả năng và tiềm lực của bộ phận sinh dục để có thể sử dụng với tối đa hiệu lực. Người trung bình vẫn chưa bắt đầu thưởng thức được lạc thú của chính khả năng mình.

Mục đích sách nầy là trình bày cùng bạn đọc điều mà bạn muốn biết và cần biết để thỏa mãn tình dục ở mức độ cao nhất. Nó nhằm trả lời những câu hỏi chưa từng được giải đáp, ngoại trừ trong các sách y khoa khó hiểu.

Điều chúng tôi đề cập đến là giáo dục giới tính hiện đại (ở Mỹ) là rất đáng cười. Sau khi vượt qua nhiều trở ngại, chúng ta đã dám nói với học sinh rằng bằng cách nào đó dương vật đã tiếp xúc với âm đạo, rồi những sự việc mơ hồ khác cứ tiếp tục xảy ra. Càng ngày càng thấy rõ rằng tuy học sinh ở những lớp này, nhất là ở các trường trung học, họ đã thu thập được một số kiến thức về tình dục lớn hơn số vốn mà vị thầy giáo hồi xuân của họ đã tích lũy suốt một đời người... điều đó không có nghĩa là chúng hiểu điều sắp làm.

Mặc dù có sự phủ nhận ồn ào của các nhà «đạo đức-nhà nghề», con người vẫn được tạo hóa nặn ra hình hài để giao hợp. Một đời sống tình dục tích cực và đáng sống ở mức độ trưởng thành là điều cần thiết nếu chúng ta muốn phát huy tất cả tiềm năng của một

thành viên trong xã hội loài người. Những ai còn để cho sự dốt nát và sợ hãi dấu kín hành vi sinh lý đều có rất ít may mắn tìm thấy hạnh phúc trong những năm ngắn ngủi sống trên hành tinh nầy. Mục tiêu sách nầy là đem hiểu biết thay thế cho dốt nát, đem tin cậy thay thế cho sợ hãi bằng cách nói lên một cách chân thật và thẳng thắn TẤT CẢ NHỮNG THẮC MẮC THƯỜNG XUYÊN CỦA TA VỀ TÌNH DỤC, NHƯNG TA VẪN E NGẠI KHÔNG DÁM HỎI.

Chương II

CƠ QUAN SINH DỤC NAM

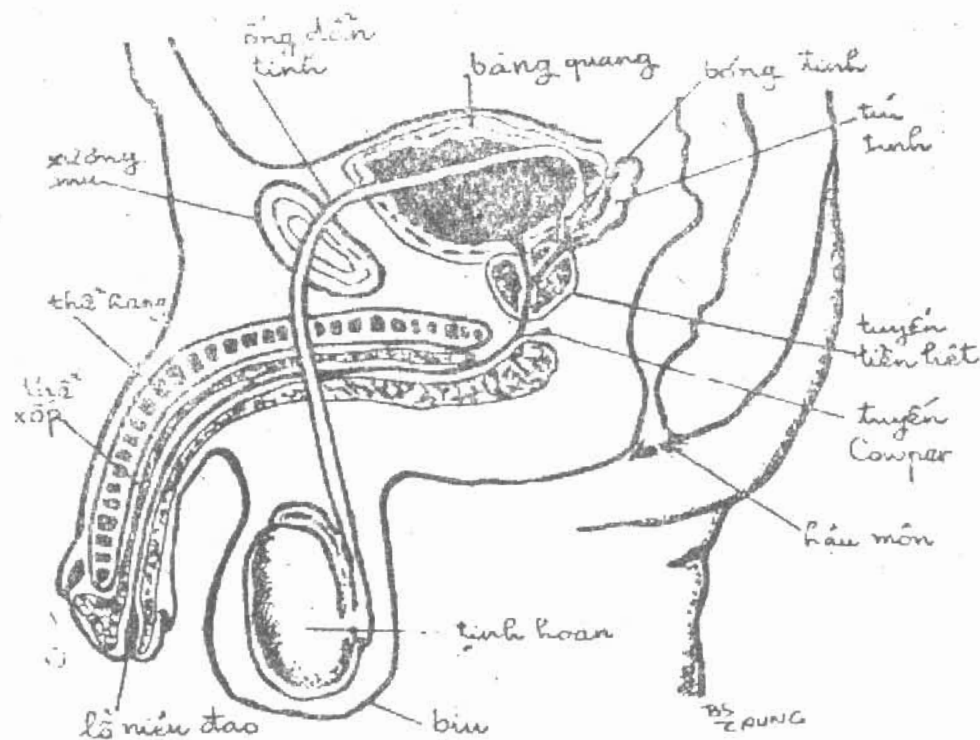
Thường thường dương vật lớn bao nhiêu?

ĐÂY LÀ CÂU HỎI CỦA THỜI ĐẠI. MỖI NGƯỜI con trai, kể từ khi biết đến bộ phận kỳ diệu này đều thấy câu hỏi này lởn vởn trong tâm trí. Ta rất ít khi gặp một người đàn ông hài lòng với kích cỡ dương vật của mình. Ngay như những kẻ được trời cho một bộ phận lớn quá mức cũng còn nài xin thêm — «giá như nó dài hơn tý nữa...».

Sự quan tâm về kích cỡ như thế thường đưa đến một vài cử chỉ bất thường. Lần đầu tiên hai người đàn ông trần truồng gặp nhau tại một nhà tắm công cộng,... một bể bơi, thì trước hết mắt họ nhìn cái đó của nhau, nhanh chóng và đôi khi gần như không nhận thấy, lấy mắt đo và so sánh nó với cái của mình, rồi tiếp tục đo với cái nào đó sẵn có xung quanh.

Tiếc thay, trò chơi «so sánh» này là một hoạt động không có kẻ thắng cuộc, người phát hiện ra bộ phận đó lớn hơn của mình thì cảm thấy buồn rầu vì nỗi lo của anh ta đã được xác nhận, còn người có bộ phận đó dài nhất trong phòng thay quần áo của câu lạc bộ hôm ấy cũng chỉ có được phần an ủi khiêm nhường, vì cứ mỗi lần đọ sức mới anh ta lại phải đương đầu với một sự cạnh tranh khác.

Có lẽ một trong những lý do của cuộc tìm kiếm tuyệt vọng này là sự chênh lệch lớn giữa dương vật của cha và con. Lúc con ba bốn tuổi, « cái » của cha xem ra thật vĩ đại. Nhưng mười năm sau, đến tuổi dậy thì thì « cái » của người con chưa chắc đã theo kịp người cha. Đa số đàn ông không bao giờ dám tin chắc rằng « cái » của họ đã theo kịp « cái » của cha mình. Một vài sinh viên khi theo học môn này cũng đã đi quá xa khi họ cho rằng lý do khiêm tốn của đàn ông muốn che dấu dương vật chỉ đơn giản là mặc cảm sợ nó quá nhỏ.

Cơ quan sinh dục nam

Nhưng « nó » phải dài bao nhiêu?

Theo chuyện kể, một hôm có người hỏi Abraham Lincoln[1] « Đôi chân của một người đàn ông phải dài bao nhiêu? ». Sau một hồi ngẫm nghĩ, Lincoln trả lời: « Tôi nghĩ là phải dài từ thân mình xuống tới mặt đất ». Thực tế, cỡ trung bình của một dương vật là phải đủ dài để từ thân thể của người đàn ông đi tới âm đạo của người đàn bà. Nếu tinh trùng bắn ra mà không tuôn trào ra ngoài thì có thể thụ thai. Vì kích thước cỡ dương vật là một đặc tính di truyền, nên người có dương vật quá ngắn không với tới âm đạo sẽ gặp khó khăn trong việc sinh con đẻ cái. Thực ra, một dòng giống có dương vật quá ngắn hẳn đã bị tàn lụi từ nửa triệu năm về trước rồi.

Không có mối tương quan nào giữa kích cỡ dương vật — chiều dài, đường kính hoặc số đo nào khác với khả năng tạo cực khoái (orgasme) cho người đàn bà. Hầu hết các khía cạnh của cảm giác cực khoái nơi người đàn bà đều tập trung vào những phần phụ dễ tiếp xúc của cơ quan sinh dục, tức là âm vật (clitoris), âm môi (labis) và những phần kế cận, bao gồm một phần ba phía dưới của âm đạo, phần này hầu hết các « tầm cỡ » đều với tới. Quan hệ tình dục cũng giống như biểu diễn nghệ thuật, cái quan trọng là chất chứ không phải là lượng[2].

Khi cương góc độ dương vật ra sao?

Thông thường khi cương góc độ thay đổi từ hai mươi đến bốn mươi độ và vị trí thẳng đứng. Đấy là

---

1. A. Lincoln (1809 — 1865) Tổng thống thứ 16 của Hoa Kỳ.

2. *Đối với khoa tình dục học, thập niên 70 đã được đánh dấu bằng sự xuất hiện của nhiều tác giả nữ trong một lĩnh* ...

một trong những bí mật của tạo hóa, nó tương ứng chính xác với góc độ của âm đạo.

Điều gì xảy ra trong lúc xuất tinh?

Xuất tinh gồm một chuỗi phức tạp các sự kiện kết hợp với nhau trong một thời gian rất ngắn đo bằng phần mười giây. Nói một cách thô thiển, nó có thể so sánh với một hỏa tiễn phóng ra không gian bên ngoài. Nhưng thực ra nó là một hỏa tiễn phóng vào «không gian bên trong» và cũng là một tổ chức phức tạp nhất.

Một khi dương vật cương lên — sự việc tự nó là một phép lạ và đã «vào đúng vị trí» trong âm đạo thì các mạch máu bắt đầu hoạt động mạnh. Những cấu trúc tiếp nhận cảm giác dưới da dương vật như được gài vào một hệ thống điện. Bị ảnh hưởng của nhiệt độ môi trường, sự cọ sát, sức ép của thành âm đạo, lượng chất nhờn v.v. và «những báo cáo tình hình» này thường xuyên được tiếp nhận về các trung tâm sinh lý ở tủy sống và não. Đáp lại, các trung tâm đưa thêm

---

. . .

vực hầu như độc quyền của đàn ông từ trước đến nay. Các bà Hite (Mỹ), Keppes (Pháp) v.v. đã cho rằng những nhà nghiên cứu phái nam — kể cả Freud — đều không biết gì về phụ nữ, tất cả đều suy diễn chủ quan dưới góc độ của một người đàn ông. Trong cuốn Tình dục ở phụ nữ (Human female sexuality, còn gọi là Báo cáo của Hite — Hite's report) xuất bản vào năm 1979, tác giả cho rằng các kích cỡ có giá trị như thế nào thì chỉ có... phụ nữ mới trả lời được, đàn ông không đủ tư cách để trả lời, tuy cơ quan đó nằm trên cơ thể người đàn ông!, và trong mọi trường hợp «khoa học kỹ thuật là then chốt» — tài nguyên tuy có ít nhưng chỉ cần khoa học kỹ thuật là được, còn «thiên nhiên ưu đãi» mà không có khoa học kỹ thuật thì cũng vứt đi.

Lẽ dĩ nhiên đầy đủ cả hai... là nhất, những người như vậy rất hiếm có. (HĐ)

máu xuống dương vật, gia tăng sự nhạy cảm của các cơ quan tiếp nhận cảm giác và tích lũy nghị lực cương cường ở đoạn cuối của tủy sống.

Nếu các « động tác » càng tiếp diễn, thì các nhịp thần kinh chạy nhanh giữa bộ phận sinh dục và hệ thần kinh trung ương, tự tích lũy và tăng cường năng lượng. Tất cả những kích thích khác đều nhập vào hệ thống ấy, nhanh chóng gia tăng sức căng thẳng, giống như việc thổi một quả bóng. Sức ép lên cao, cao hơn và cao hơn nữa cho đến khi phát nổ.

Cuối cùng điểm tới hạn đã đạt. Sự xuất tinh là phát nổ, một phát nổ thần kinh ghê gớm, nó bắt đầu cho một phản ứng dây chuyền. Rồi các sự việc bắt đầu diễn ra « nhanh » *.

Các chất dịch của tuyến tiền liệt, túi tinh và tinh hoàn tức thì được trộn lẫn vào nhau. Lúc này, bắp thịt

---

* Với não bộ là cơ quan chỉ huy cao nhất, xuất tinh là một hiện tượng phức tạp liên quan đến nhiều bộ phận khác nhau:

- Tuyến tiền liệt là một hạch nhỏ nằm ngay sát dưới bàng quang, bao quanh niệu đạo như một chiếc nhẫn và có kích thước bằng ngón chân cái với một đường ống nhỏ xuyên qua giữa gọi là niệu đạo tiền liệt, nơi tập trung của đầu ống dẫn tinh và túi tinh.

- Ống dẫn tinh trắng và tròn như một sợi bún lớn, là đường dẫn tinh trùng từ tinh hoàn ở bìu đi lên.

- Túi tinh lớn bằng đầu đũa ăn, nằm sát cạnh tuyến tiền liệt, tuy mang danh là túi nhưng lại là một ống nhỏ cuộn thành và chỉ là một cơ quan bài tiết chứ không hề là « kho tàng trữ » như nhiều người lầm tưởng.

Trong điều kiện bình thường toàn bộ hệ thống nói trên đều chỉ hoạt động vừa đủ để thấm ướt và bảo quản. Chỉ trong

ıậu của người đàn ông co lại để đưa dương vật sâu ào âm đạo, đồng thời lưng cong lại một cách bất tự ,ác đẩy toàn thân về phía trước. Khối lượng tinh dịch à áp suất sẽ tăng lên mãi cho đến khi bùng nổ và vọt ı ngoài, từ 2 — 5 ml, bắn ra thành từng tia. Trong ıời gian 10 — 15 giây này người đàn ông đã mất hết ất cả liên lạc với thế giới bên ngoài.

Iỗi lần xuất tinh có bao nhiêu tinh trùng?

Trung bình có khoảng 500.000.000 tinh trùng bơi lội rong 5 ml tinh dịch. Trong một đời người, người đàn ıng xuất ra khoảng 20 l tinh dịch hoặc gần 1.500 tỉ .inh trùng. Do đó, theo lý thuyết anh ta có thể sinh ra khoảng 500 lần dân số đang sống trên hành tinh này. May thay, trong 288 lần giao cấu chỉ có một lần thụ thai mà thường đó là sự kết hợp giữa một tinh trùng và một trứng.

Còn sự cương cứng là thế nào?

Nếu xuất tinh có thể so sánh với việc phóng hỏa tiễn thì sự cương tương ứng với sự sản xuất một hỏa tiễn. Nó thực sự xảy ra qua cọ sát khi giao hợp[1].

Hiện chúng ta chỉ biết dưới làn da dương vật có một loạt bọc chứa giống như bong bóng cao su. Mỗi bọc

---

khi bị kích thích, dầu có ý thức hay không, tỉnh táo hay đang suy nghĩ, các tuyến nói trên mới làm việc ráo riết. Tinh dịch được khẩn trương bài tiết từ túi tinh (80%), tuyến tiền liệt (10%) phối hợp với tinh trùng (10%) từ tinh hoàn theo ống dẫn tinh đổ đến. Tất cả đều tập trung vào phần niệu đạo tiền liệt lúc này bị khóa chặt — nên nước tiểu không thể đi ra được — và từ một ống tròn đã biến thành bầu chứa với dung tích và áp suất tăng lên gấp 5, 6 lần. (HĐ)

1. Hiện tượng này phức tạp đến mức phải qua thế kỉ 21 người ta mới có thể giải thích được. (HĐ)

được 1 nhóm huyết quản nuôi dưỡng và có hai bộ « văn », một « van » làm đầy và một « van » xả xẹp. Sự vận hành của các mạch máu và « van » được kiểm soát bằng một mạng lưới giây thần kinh chạy thẳng đến tủy sống và não. Trung tâm liên lạc sinh lý này mang sự thôi thúc hai chiều, từ dương vật lên não và tủy sống và từ hệ thống thần kinh trung ương về dương vật.

Điều quan trọng là xác định khi nào « cương » và khi nào không « cương ». Kích thích trực tiếp, kích thích nhẹ nhàng da dương vật hầu như luôn luôn đưa đến kết quả là « Cương ». Nó là một phản xạ và vẫn có thể xảy ra khi người đàn ông ngủ, khi bị gây mê hoặc ngay cả khi bị tê liệt. Không cần nối tiếp thần kinh với não tín hiệu đi từ dương vật đến tủy sống và trở về dương vật.

Sự cương thật sự xảy ra như thế nào?

Cứ cho rằng tất cả các hệ thống khác đều tốt cả, nhưng tín hiệu thần kinh làm cho các van vào mỗi bọc chứa của dương vật mở ra, máu đổ vào những túi dễ căng phồng này. Vì những túi này đều cố định nhờ những mô liên kết nên khi chúng căng phồng thì dương vật trở nên không tự nhiên và cứng. Một hệ thống tinh vi chuyên do sức ép giữ cho lúc nào sức ép cũng thăng bằng. Nhờ thế sự cương không quá cứng cũng không quá mềm.

Điều gì xảy ra sau khi giao hợp

Thông thường sau khi giao hợp trạng thái cương cứng biến đi một cách nhanh chóng. Tuy nhiên vì một vài lý do chưa biết sự cương còn kéo dài khoảng năm phút. Phần còn lại chỉ đơn giản là vấn đề trọng lực. Những van tháo được mở ra máu chảy lui về các huyết quản và dương vật được hạ xuống để chờ lần tiếp theo.

Mặc dầu giai đoạn sụp đổ có vẻ như tự động và không phức tạp nhưng thỉnh thoảng vẫn có cái gì đó không ổn và tiếp theo là cơn ác mộng sinh lý: chứng cương cứng (Priapism).

Chứng cương cứng là gì?

Nói gọn, chứng cương cứng (priapism) là sự thái quá của cái tốt là sự cương dai dẳng, kéo dài, mãnh liệt. Nó càng kỳ cục ở chỗ nó thường tấn công những người trước đó dù cố gắng cách mấy cũng không cương lên được.

Trong mấy phút đầu anh chàng bất hạnh cảm thấy điều mà vua Midas[1] hẳn đã cảm thấy khi biết phép hóa vàng. Người bạn đáng thương có thể « hành sự » hai, ba, bốn lần mà không cần cố gắng gì cả. Lần thứ ba hay thứ tư nạn nhân đâm ra nghi hoặc vì hoàn toàn không thể xuất tinh được — không còn gì để xuất cả. Sự ngây ngất cực khoái nhường chỗ cho sự đau đớn và bực bội. Ngay cả ý nghĩ về chuyện đó cũng gây khó chịu. Mọi sự đều tập trung vào dương vật đau đớn, cứng đờ và căng thẳng. Lúc ấy thì thà liệt còn hơn.

Cái gì gây nên chứng cương cứng?

Nó là sự đùa cợt tàn nhẫn của chính bản thân mình. Thường thường là triệu chứng của một căn bệnh trầm trọng nhiễm vào toàn thân mà kết quả là sự kích thích tủy sống và các dây thần kinh gây ra cương. Đôi khi những bất thường của các huyết quản liên quan cũng có thể gây nên bệnh. Điều chắc chắn là sau lần đầu tiên không ai còn mong ước có lần thứ hai!

---

1. Theo thần thoại Hy Lạp, Midas vua nước Phrygie ở miền trung tiểu á được Dionysos dạy cho phép thuật hễ sờ vào cái gì là biến cái đó thành vàng.

Thường thường bệnh nhân tìm cách tự chữa lấy bằng cách giao hợp, liên tiếp hoặc thủ dâm. Sau khi thất bại anh ta mới nhờ đến bác sĩ. Rất ít khi nghỉ ngơi và thốc thuốc an thần làm hạ cơn cương bất thường này. Thường phải trích máu dọc theo dương vật; máu chảy ra khỏi các bọc chứa sẽ giải thoát cho bệnh nhân.

Liệt dương là gì?

Liệt dương là từ ngữ tổng quát mô tả các hình thức yếu kém tình dục của đàn ông.

Loại tệ hại nhất và (may thay) hiếm có nhất là liệt dương tuyệt đối. Trong trường hợp này: Không cương lên được. Cuộc biểu diễn kết thúc trước khi bắt đầu, hay đúng hơn không hề có biểu diễn. Một con số không.

Hình thức liệt dương thứ hai tiến một bước xa hơn: anh ta cương mạnh, nhưng khi tiến hành cụ thể bộ phận anh ta vội vàng sụp đổ. Thường thường chủ nó cũng sụp đổ theo.

Hình thức liệt dương thứ ba không có thực — ít nhất là theo ý kiến một số nhà chuyên môn. Đối với những người mắc chứng này, nó là một tình trạng dễ cáu giận nhất trên đời. Việc xảy ra như thế này: mọi việc tiến hành trôi chảy — cương đúng độ, vào đến nơi không trục trặc gì, động tác đẩy và kéo ra bắt đầu tốt đẹp thì « lập tức » kết thúc bằng xuất tinh.

Đối với một người đàn bà bình thường, đây là nỗi thất vọng cùng tột. Đúng vào lúc những cảm giác sinh lý bắt đầu tăng cường độ thì sự việc bị cắt ngang. Nó cũng giống như khi đói ghê gớm, ngồi vào bữa ăn thật

ngon lành và sau miếng ăn đầu tiên thì mọi thứ đều bị vứt cả đi.

Với người đàn ông, đó là một điều nhục nhã. Nó vừa tước đoạt sự hưởng thụ sinh lý, vừa chứng tỏ rằng anh ta là một người bạn sinh lý vô dụng làm hỏng thú sinh lý của chính mình cũng như hạn chế những cơ hội sinh lý trong tương lai. Không một người đàn bà bình thường nào chịu chờ đợi một lần tiếp theo sau đó.

Có người bảo rằng trạng thái này không có thật ?

Có vài tác giả thuộc lĩnh vực tâm lý nhấn mạnh rằng trạng thái này, thường gọi là tảo tinh, là bình thường, có tác giả khác lại còn coi đó là điều đáng ước ao nữa. Họ cho rằng càng xuất tinh nhanh, càng bình thường. Thử hỏi các bà vợ nói sao đây ?

Có hình thức liệt dương nào khác không ?

Có một loại thứ tư, nhưng rất hiếm. Những người bị bệnh tảo tinh đôi khi mơ ước trạng thái này. Nhưng nếu xảy ra điều đó, họ sẽ thay đổi ý kiến ngay tức khắc.

Đó là sự hoàn toàn thiếu khả năng xuất tinh mặc dù giao hợp kéo dài. Đôi khi hành động kéo lê cả tiếng đồng hồ hay hơn nữa vẫn không có hy vọng cực khoái cho người đàn ông. Cuối cùng, hai người đều bỏ cuộc trong đau đớn, buồn chán và thất vọng. Tất nhiên, không ai cho rằng hiện tượng này là bình thường cả.

Bao nhiêu phần trăm đàn ông bị liệt dương ?

Con số lơ lửng là gần 100% tùy theo định nghĩa. Mỗi người đàn ông vào lúc này hay lúc khác trong cuộc đời đều có lúc bị trục trặc trong bộ máy sinh dục của

mình. Xét về sự phức tạp của hệ thống này thì đây là một việc bình thường. Tuy nhiên liệt dương mãn tính hay tái đi tái lại có lẽ đã làm tổn thương khoảng 30 đến 40% đàn ông vào bất cứ lúc nào. Hiển nhiên là những ông này nằm trong số những kẻ khổ nhất của loài người.*

Tinh hoàn không liên quan gì đến sự tráng dương sao?

Có chứ, nhưng gián tiếp. Những hạch tuyến này có hai chức năng chủ yếu. Bằng một quá trình phức tạp, chúng chế tạo sẵn tinh trùng để rồi hệ thống sinh dục trao cho âm đạo. Một sự kiện khác không kém quan trọng là chúng sản xuất chất testosterone một loại hooc môn sinh dục nam. Chính hooc môn này làm cho tất cả các hoạt động sinh lý nam thực hiện được. Nhờ đó ở lứa tuổi dậy thì dương vật lớn ra, lông xuất hiện và tất cả những đổi thay khác liên kết với sự chín muồi sinh lý xảy ra. Không có tinh hoàn và hooc môn của nó sản xuất sẽ không có hành động sinh lý nào thực hiện được cả.

Nếu một người đàn ông mất tinh hoàn việc gì sẽ xảy ra?

Còn tùy lúc nào anh ta mất tinh hoàn. Nếu xảy ra trước tuổi dậy thì, trước khi hooc môn nam phát huy hiệu lực thì đời tàn ở đây. Cậu bé bất hạnh chấm dứt trước khi bắt đầu, cậu là một hoạn quan không còn trông mong có sự phát triển sinh lý nào nữa. Dương vật sẽ không đủ kích cỡ, thân thể sẽ không lông, giọng

---

* Ở nước ta tỉ lệ này không cao đến thế, nhưng mọi người đàn ông đều phải chấp nhận là hệ sinh dục đều có quyền trục trặc như mọi cơ quan, bộ phận khác của cơ thể. (H Đ)

nói sẽ the thé. Hình vóc cậu bị vặn vẹo vì testosterone cũng ảnh hưởng đến sự phát triển chung của cơ thể. Lớn lên cậu sẽ cao, ốm, tái xanh và tiều tụy. Đó là tình trạng các hoạn quan được dùng vào việc canh giữ các hậu cung trong thời phong kiến.

Ngày xưa có một số bé trai cũng bị thiến trước tuổi dậy thì để giữ giọng hát cao (soprano) nữ. Thời trung cổ người ta hay làm việc này và hành động ấy vẫn còn tồn tại vào hậu bán thế kỷ 19. Ngày nay không còn ai đòi hỏi giọng soprano nam nếu ngày xưa nó đã đáng giá như vậy.

Nếu tinh hoàn bị mất sau khi sinh lý đã phát triển đầy đủ thì sao?

Kết quả thật là lý thú và bất ngờ. Vấn đề này đã được nghiên cứu tỉ mỉ hồi đại chiến thế giới lần thứ 2 nhờ trí tuệ méo mó của một kỹ sư dấu tên.

Vào những năm cuối chiến tranh người Đức chế tạo ra một loại vũ khí gọi là «mìn thiến». Nó là loại mìn chôn dưới đất có hai liều thuốc nổ. Khi một người bộ binh bất hạnh dẫm phải mìn, liều thuốc thứ nhất nổ, nâng quả mìn lên ngang tầm háng của nạn nhân. Lúc đó liều thuốc thứ hai nổ tung và các tinh hoàn cũng «nổ» theo luôn. Vũ khí này chỉ là một thành công chiến thuật khiêm tốn, nhưng rất dễ hiểu là các binh sĩ đều tỏ ra miễn cưỡng khi phải bước qua một bãi gài đầy mìn.

Trong những trường hợp mà tinh hoàn bị phá hủy nhưng dương vật ít bị hư hại vài người đã được chữa trị có kết quả và họ vẫn còn có thể giao hợp bình thường.

Khoảng hai mươi phần trăm các trường hợp tinh hoàn đã bị phá hủy, các nạn nhân nhanh chóng cho thấy

các dấu hiệu của sự thiến hoạn. Dương vật teo nhỏ lại, lông trên người ít đi, khả năng tình dục biến mất và... dĩ nhiên là hoàn toàn vô sinh. Không còn «quan hệ tình dục» được nữa: không cương, không tinh trùng, không cảm giác và không xuất tinh, không tất cả.

Những thay đổi tâm lý cũng xuất hiện, nhưng xét các trường hợp khó nói rằng sự chán nản và tính thờ ơ là kết quả của sự thiếu hooc môn hay nó chỉ là một phản ứng với sự mất đi hoàn toàn khả năng sinh lý.

Nửa số còn lại vẫn giữ được khả năng sinh lý ư?

Thoạt tiên, điều này thật khó hiểu. Trong vài trường hợp, sự cương không hoàn toàn mạnh và nhịp độ giao hợp giảm xuống, nhưng họ vẫn tiếp tục khỏe mạnh về sinh lý, mặc dù đã vô sinh. Cương, cực khoái, xuất tinh, tất cả đều xảy ra đúng chương trình.

Các bác sĩ của họ đều bối rối khi phải giải thích sự khác biệt. Nó giống như chiếc xe chạy không xăng — không tinh hoàn — ấy thế mà họ vẫn tiếp tục «hoạt động» tình dục. Hình như những người đàn ông ấy được vợ (hoặc người tình) thông cảm, và họ đã cố gắng. Điều đó đã giúp họ thành công trong khi những người khác đã thất bại. Có lẽ đây là một yếu tố trong vấn đề phục hồi sức khỏe cho họ. Tuy thế vẫn còn có cái gì khác, hiển nhiên là họ vẫn lấy testosterone từ một vài xuất xứ nào đó.

Còn nơi nào khác cung cấp Testosterone cho họ không?

Cố nhiên. Đây là vấn đề. Người ta đã khám phá ngay rằng các tuyến thượng thận, tức là hai khối nhỏ nằm vắt vẻo trên đầu hai quả thận là một nguồn phụ về hooc môn nam. Trong gần năm mươi phần trăm

các trường hợp, những tuyến này sản xuất vừa đủ testosterone các hoạt động sinh lý có thể tiếp tục.

Hiện tượng này và các khám phá khác có liên quan cho thấy nếu có chích và uống testosterone thì kết quả thật đáng xúc động. Những người trước đó hoàn toàn không còn sinh lý đều ngạc nhiên thấy cái của mình lớn lên, giọng nói trầm xuống, bắp thịt cứng chắc và những rạo rực gần bị quên đi lại bắt đầu sôi sục. Họ ngạc nhiên và vui sướng thấy phục hồi sự cương, cực khoái và xuất tinh, và đôi khi rất là... ngoạn mục. Ngay những người đang tiếp nhận sự giúp đỡ từ các tuyến thượng thận của chính họ cũng thấy có lợi nhờ những mũi hooc môn chích thêm. Cái mà quả mìn Đức đã cướp đi, một mũi chích hàng tuần đã trả lại.

Nếu chích Testosterone chữa được liệt dương trong những trường hợp này, tại sao không chích thuốc này cho tất cả những đàn ông liệt dương?

Đây là điều có vẻ rất hiển nhiên. Nếu hooc môn tạo nên hoạt động sinh lý bình thường ắt hẳn cũng có thể chữa sự thiếu hoạt động sinh lý. Tiếc thay sự việc lại không xuôi chèo mát mái như thế. Sau khi nhiều người đàn ông chích nhiều hooc môn mà hầu như không có kết quả, người ta đã tìm ra vài điều quan trọng.

Trước hết có một tuyến thứ ba tác động đến việc sản xuất hooc môn nam. Phần lớn testosterone đều được chế tạo ở tinh hoàn, thêm một số ít xuất xứ từ tuyến thượng thận. Nhưng nhà phân phối lại là tuyến yên (pituitary gland) nằm dưới não. Nếu hai tuyến sản xuất ra quá nhiều hooc môn thì tuyến yên làm chậm lại hoặc ngưng sản xuất hooc môn. Nếu hai tuyến tiết ra quá ít hooc môn, thì tuyến yên sẽ cố gắng gia tăng sản

lượng. Thực tế là tuyến yên làm ngưng sản xuất dễ dàng hơn là đẩy mạnh sản xuất.

Đây là lúc bắt đầu rắc rối. Nếu người bệnh bị thiếu hoóc môn vì các tuyến chỉ sản xuất được một số lượng không thỏa đáng, thì việc tiêm testosterone vào máu sẽ làm cho tuyến yên ngăn chặn tinh hoàn và tuyến thượng thận không cho làm việc nữa. Có thể bệnh nhân sẽ phụ thuộc hoàn toàn vào các mũi chích và... các tuyến sẽ teo lại. Điều dễ hiểu là người đàn ông mất bình tĩnh khi nhận thấy tinh hoàn của mình mỗi ngày một teo nhỏ lại. Mặc dù hooc môn nhân tạo tuy không đến nỗi tệ lắm, nhưng chưa hẳn đã có cùng những đặc tính như hooc môn tự nhiên. Vì vậy mà phát sinh các vấn đề khác.

Ngoài ra, không chích testosterone để trị liệt dương lại có cơ sở hơn ở chỗ hooc môn không hiệu lực thật sự. Nguyên nhân cơ bản của bệnh liệt dương chủ yếu là tâm lý. Trong khi tinh hoàn còn sản xuất một lượng hooc môn tối thiểu thì sự suy nhược thật sự nằm trong bộ não.

Tinh hoàn có liên quan gì đến sự cường dương sao?

Tiếc thay, không! Nó chỉ đơn giản sản xuất nguyên liệu để cho các cơ quan khác của hệ thống sinh dục chế biến thêm. Sau khi đã chế tạo xuất hocmôn và số tinh trùng hàng ngày, nhiệm vụ nó coi như đã hoàn thành.

Tạo hóa không hề dễ dãi với tinh hoàn. Hai khối mô này của sự sống với chức năng duy trì nòi giống của con người đều được treo tòn teng bên ngoài. Ngày xưa tổ tiên ta chạy trên bốn chân, các tinh hoàn đều ở xa tận phía sau và có thể được che chở để tránh sự đụng chạm khi có một mối nguy hiểm nào xuất hiện.

như sự đụng chạm vào thân cây hay vách đá chẳng hạn. Ngày nay, nó có thể bị tổn thương vì mọi bất trắc thoảng qua, kể cả phóng xạ nguyên tử.

Hàng nghìn năm về trước, trong làn da của bìu dái có sẵn cơ bắp mạnh mẽ để kéo cái chứa đựng bên trong lên đến bụng khi cần thiết và với một sức nhanh chóng lạ thường. Tất cả những gì còn lại ngày nay chỉ là cái tàn dư yếu đuối của sự bảo vệ mạnh mẽ ngày xưa, hồi nó còn khá trần trụi để xếp vài nếp nhăn vào một buổi sáng căm căm giá rét.

Thế thì tinh hoàn vẫn luôn luôn ở trong bìu dái chứ?

Không. Trước khi đứa bé sinh ra, tinh hoàn của bào thai nằm cao trong ổ bụng. Một thời gian ngắn trước khi sinh, chúng tuột xuống vào bìu dái và thường ở đấy. Thỉnh thoảng chúng trở nên di động và tuột lên tuột xuống từ bìu dái vào ổ bụng như một thứ « do-do » sinh dục[1].

Tinh hoàn không còn khả năng tuột xuống được nữa đã làm cho người đàn ông có cảm giác trống rỗng. Đôi khi người ta có thể ép chúng xuống bằng những mũi chích hooc môn (lần này không phải là testosterone mà là một chất trích từ tiền tuyến yên). Nếu không muốn chích thì phải dùng phẫu thuật kéo chúng xuống và neo chặt lại.

Tại sao lại phải kéo tinh hoàn xuống bìu dái? Để chúng trong bụng có phải an toàn hơn không?

Ý kiến này có lẽ hay, nhưng xét cho cùng hình như có lý do khi kéo những bộ phận này xuống bìu dái để

1. Do-do (yo-yo): một thứ đồ chơi bằng gỗ giống như cái trục, cột vào một sợi chỉ, đầu kia sợi chỉ đeo vào ngón tay để giật giật cho cái do-do chạy lên chạy xuống.

chúng có thể hóng gió mát. Nhiệt độ trong cơ thể là 37°C, hơi cao một tí đối với việc sản xuất tinh trùng. Sự hình thành tinh trùng có khuynh hướng giảm xuống khi nhiệt độ tăng lên, và khả năng sinh sản tuột xuống một cách trầm trọng. Vài bộ lạc bán khai đã lợi dụng sự hiểu biết này (không rõ họ học được ở đâu), họ khuyến khích đàn ông trong bộ lạc ngâm tinh hoàn nhiều ngày trong nước nóng trước khi giao hợp, coi như đó là một lối hạn chế sinh đẻ bằng khí hậu. Tuy phương pháp này không «oai» như khi dùng thuốc uống, nhưng rõ ràng nó rẻ hơn, an toàn hơn mà vẫn có hiệu lực trong phạm vi nào đó.

Nhiệt độ bìu dái mát hơn khoảng ba bốn độ và các tinh hoàn hoạt động tốt hơn. Một yếu tố thứ hai, quái ác hơn là tinh hoàn dễ gặp rủi ro bị ung thư nếu chúng ở cao trong xoang bụng.

Nếu các thứ đều ngang tầm vóc, phải chăng người có tinh hoàn to khỏe sinh lý hơn người có tinh hoàn nhỏ?

Không. Vấn đề là sự diễn xuất, không phải kích cỡ. Ở châu Phi nhiều người bất hạnh mang một bệnh do ký sinh trùng gây nên gọi là « chứng phù voi » (elephantiasis). Trong trạng thái khiếp đảm này tinh hoàn to ra bằng một quả bóng đá hoặc hơn nữa. Khi muốn đi đâu, nạn nhân phải để bộ phận sinh dục trên xe lăn mà đẩy. Chưa có người nào như thế nổi tiếng vì đã lập kỷ lục về hoạt động sinh lý.

Có cách chữa bệnh liệt dương không?

Có hàng chục cách, nhưng đa số không hiệu quả gì cả. Tuy nhiên, một vài cách giải quyết rất tài tình đáng được nhắc đến, dù chỉ để minh họa rằng những vấn đề tuyệt vọng thường tạo ra những giải pháp liều lĩnh.

Đã hàng ngàn năm nay, nhiều người đàn ông (và một số đàn bà) ao ước có được một vị thuốc thần để thúc dục cái dương vật lười biếng phải siêng năng hoạt động. Hầu hết các bảng liệt kê đầy đủ các món ăn và các hóa chất trên mặt đất này đều được tập hợp lại, nhưng chỉ có một số rất ít đáp ứng được yêu cầu (xem chương 5, thuốc kích dâm). Tuy nhiên với cuộc cách mạng công nghiệp, con người đã chuyển vào các dụng cụ cơ giới. Một dụng cụ sáng chế lúc bấy giờ nay vẫn còn được sử dụng. Tên nguyên thủy của nó là «máy bơm» (vacuum masculinizer): một cái chuông nhỏ bằng thủy tinh được đặt lên trên dương vật hết hoạt động. Nhờ một cái bơm chân không, vận hành bằng tay (loại máy đắt tiền có lắp bơm điện), áp lực không khí bên trong chuông thủy tinh giảm xuống. Khi áp lực xuống vừa đủ, máu ào ạt vào dương vật và tạo nên sự cương. Tiếc thay, lại một vấn đề phụ được đặt ra. Giống như kẻ nọ đi mua một cây đàn piano lớn — nó lớn thật đấy trước cổng nhà, nhưng làm cách nào đưa nó vào nhà ?

Không có cái gì để giữ cứng mãi trong «lúc ấy» sao?

Vâng, có. Và nó phát sinh vài trở ngại. Vì mọi phát minh mới trong lĩnh vực này đều chỉ giải quyết một phần vấn đề; tiếc thay nó lại thường để phần kia treo lơ lửng.

Với «máy bơm», vấn đề là «nó» lại xìu xuống ngay sau khi lấy ra khỏi cái chuông thủy tinh. Trừ phi có thể tiến hành với một cái chuông lớn, phương pháp này không đem lại hy vọng nhiều.

Một dụng cụ khác gồm có một cái ống rỗng bằng chất dẻo, có kích cỡ và hình dáng như một dương vật

cương. Bộ phận mềm nhũn ấy được nhét vào đấy, giống như nhồi xúc xích. Cảm giác cũng gần giống như cảm giác người ta mong đợi ở một cây xúc xích.

Còn một loại dụng cụ khác, gồm có một bộ phận trông giống như cái lồng chim làm bằng cái yếm nịt vú ngắn, nó bao quanh cái « vật hờn dỗi ». Loại này còn có kiểu xếp lại được, có lẽ dành cho những anh chàng đi du lịch. Hiển nhiên dụng cụ này được thiết kế chỉ để đặt « đối tượng » vào đúng vị trí. Việc gì xảy ra một khi nó vào đấy rồi lại là vấn đề khác.

Nếu có cái gì đó giúp cho một người liệt dương « làm » được thực sự thì sao?

Khá ngạc nhiên đấy, là « cái gì đó » lại có thật. Những kỳ diệu của kỹ thuật điện tử Nhật Bản, ngày nay bất cứ người nào cũng có thể giao cấu thực sự, mặc kệ bệnh liệt dương. Tuy có công hiệu, nó vẫn không được nhiều người ưa chuộng vì lý do nào đó. Một chiếc hộp đen nhỏ, cỡ bằng một máy radio transistor, với hai sợi dây điện, mỗi sợi nối với một điện cực. Một điện cực cột chặt vào gốc dương vật, điện cực kia (có kiểu đặc biệt) thì nhét vào hậu môn. Khi cho luồng điện chạy, những thôi thúc cao tần làm rung những dây thần kinh các phản xạ sinh lý, tạo nên sự « cương » tức thì và mạnh mẽ. Hễ có dòng điện là có cương. Trong lúc « tiến hành » có thể thúc mau xuất tinh bằng cách tăng cường độ dòng điện.

Mặc dù vậy, kết quả cuối cùng « hoạt động » bằng điện tử vẫn không phải là đối thủ ngang tài với « đường lối cổ điển ». Rõ ràng, người ta cần sinh hoạt sinh lý hơn là chỉ đơn giản vận hành máy móc.

Có cách nào chữa liệt dương không?

Cách chữa trị duy nhất đã đem lại ít nhiều kết quả là nhằm vào cơ quan sinh dục quan trọng nhất: *bộ não*. Tinh thần nắm quyền kiểm soát chủ yếu đối với khung chậu (chúng ta sẽ thấy rõ hơn ở chương 6).

Sigmund Freud có cách diễn đạt gọn gàng hơn. Có lần một sinh viên hỏi ông: «Thưa bác sĩ Freud, có đúng là cảm nghĩ của người đàn ông về mình tùy thuộc vào kích cỡ của dương vật người ấy không?». Freud suy nghĩ một lát, kéo một hơi thuốc lá, rồi trả lời: «Tôi thì lại nghĩ rằng kích cỡ của dương vật phụ thuộc vào cảm nghĩ của người đàn ông về mình».

Thế thì thầy thuốc có thể chữa bệnh liệt dương chăng?

Chỉ khi nào họ có thể chữa trị tận gốc, gọi là điều trị bệnh căn. Không đủ sức giao cấu một cách đúng mức chỉ là một triệu chứng. Mỗi dương vật bệnh hoạn đều gắn liền vào một người bệnh hoạn. Chữa cho người lành mạnh thì tự «nó» cũng lành mạnh. Nói một cách khác, nếu tinh thần làm việc bình thường thì dương vật làm việc bình thường.

Chương III

CƠ QUAN SINH DỤC NỮ

Phải chăng âm vật chỉ đơn thuần là dương vật thu nhỏ?

NHIỀU NHÀ CHUYÊN MÔN CHO RẰNG ÂM VẬT (clitoris) chỉ là một dương vật không phát triển. Họ mô tả toàn bộ cơ quan sinh dục nữ như những cơ quan sinh dục nam không hoàn chỉnh. Điều dễ hiểu là tất cả những kẻ nghĩ như thế đều là đàn ông. Những nhà nghiên cứu nữ lại có cái nhìn khác. Theo họ, dương vật chỉ là một âm vật lớn quá cỡ, không hơn không kém, và cơ quan sinh dục nam chỉ là hình thức sơ khai so với bộ phận « tao nhã » hơn của nữ giới.

Ai có lý?

Như thường lệ, ai cũng có lý nửa phần. Vào giai đoạn đầu phát triển, bào thai có cả hai cơ quan sinh dục nam và nữ. Dưới dạng mô sơ khai sẽ biến hóa về sau thành một cơ quan chuyên biệt.

Bào thai có một dương vật lưỡng tính. Ở những phôi « trai », bộ phận ấy sẽ phân hóa thành dương vật và ở những bé gái tương lai sẽ hoàn tất bằng một âm vật. Một ngày nào đó, cái sinh vật nhỏ xíu ấy sẽ tiến triển thành một vũ nữ thượng thặng hoặc một tay cứu nguy vai u thịt bắp ở bãi tắm. Tuy nhiên trong hiện

tử cung

mu

Âm vật

buồng trứng

niêm mạc tử cung

lỗ niệu đạo

môi nhỏ

màng trinh

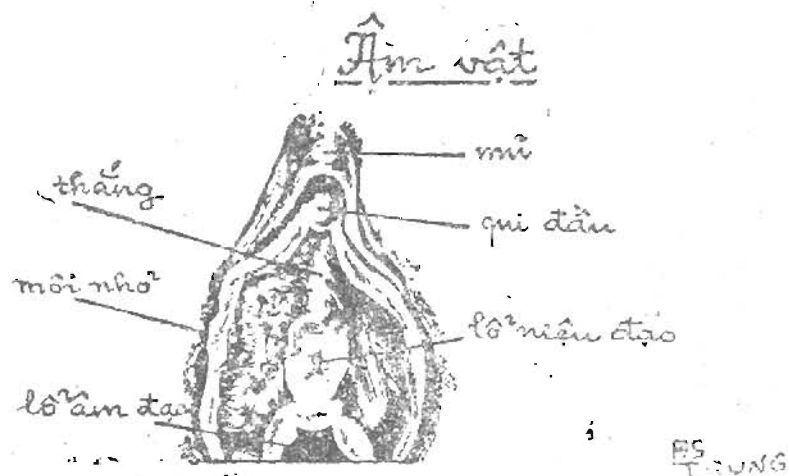
cổ tử cung

Âm đạo

môi lớn

Âm hộ

hậu môn

tại cô gái tương lai vẫn được trang bị đầy đủ như những chàng trai hai mươi năm sau này sẽ huýt sáo, dậm chân tán thưởng vẻ duyên dáng kiều mị của cô. Cũng thế, chàng cứu nguy tương lai cũng có tiềm tàng những nét nở nang ở vùng hông như những cô gái xinh đẹp mặc áo tắm, một ngày nào đó sẽ xúm xít quanh chàng.

May thay cho những kẻ trong cuộc, một thời gian dài trước khi sinh, những cấu trúc sinh lý của giới tính bị loại, sẽ teo lại và gần như biến mất. Lúc sồ lòng, đứa bé bình thường có những đặc trưng sinh lý rõ rệt và dứt khoát. Bác sĩ sản khoa sẽ chẳng chút bối rối báo cho đôi vợ chồng đang lo lắng biết đứa bé mới đẻ là gái hay trai. Nhưng nếu người thầy thuốc ấy hoàn toàn trung thực, ông sẽ bảo: « Mừng cho ông bà được làm cha mẹ của một bé 98 phần trăm gái, nặng ba kí ! »

Tại sao lại 98 phần trăm ?

Bởi vì ít nhất có hai phần trăm cơ quan sinh dục của nam hay nữ thực sự là của phái kia. Bé trai có hai phần trăm gái và bé gái hai phần trăm trai. Đây là tỉ lệ ở những người bình thường — trong những trường hợp bất thường tỉ lệ này có thể cao hơn rất nhiều. Chẳng hạn, tinh hoàn không gì khác hơn là buồng trứng nữ đã tìm được chỗ ở mới trong bìu dái. (Nhiều tác giả lại thích cho rằng buồng trứng (ovaries) chỉ là tinh hoàn không chịu tuột xuống. Quan điểm này tùy thuộc vào tình trạng nhà nghiên cứu ấy có tinh hoàn hay buồng trứng).

Nếu phôi sẽ thành bé trai, thì những tinh hoàn tương lai sẽ rơi giữa ổ chậu để vào « môi lớn » (labia majora) và kéo rộng những môi này ra thành bìu dái. Dương

vật chưa được phân biệt rõ, đột ngột gia tăng kích thước và được xoi thủng bằng ống niệu đạo để trở thành... dương vật.

Nếu phôi theo phái nữ thì sự thay đổi sẽ ít hơn. Buồng trứng cứ ở nguyên tại chỗ, môi lớn cũng không đổi. Chỉ cần một vài biến dạng là để làm nên những cấu trúc không phức tạp lắm như âm đạo và môi nhỏ (labia monora).

Như thế có nghĩa là các cơ quan sinh dục nguyên thủy không phát triển thì phôi thai sẽ là nữ sao?

Không hẳn như thế. Vào giai đoạn đầu tiên, phôi có thêm cái gì ngoài tuyến sinh dục — buồng trứng hoặc tinh hoàn tương lai, — môi lớn tương lai hoặc bìu dái, và dương vật hoặc âm vật tương lai. Nếu đứa bé sắp được phân biệt giới tính thành nam hay nữ thì sự phát triển phải xảy ra theo chiều nầy hay chiều kia. Ở bé trai, sự phát triển khá phức tạp. Bé nữ qua đoạn đường ngắn hơn nhiều.

Do điều nầy, một số nhà nghiên cứu, tất cả đều là đàn bà, phát biểu rằng mỗi bào thai đều là gái từ gốc. Khoảng nửa số đó (là những đứa bất hạnh, theo ý những bà nầy) phát triển thành bé trai.

Có đúng như vậy không?

Có lẽ là không. Tuy thế vẫn có một yếu tố về sự hơn hẳn của nữ giới, không thể chối cãi được.

Ở những động vật sơ khai như gà, việc đái, ỉa và sinh đẻ đều tiến hành qua một lỗ chung gọi là « ổ nhớp » (closca) 1.

1. Tiếng Latinh cloaca nghĩa là cống rãnh.

Lần lên bậc thang tiến hóa, chức năng của các loại « lỗ » ngày càng chuyên biệt và người nam đã tiến hóa đến mức độ phát triển một lỗ riêng để ỉa. Tuy thế, anh ta vẫn phải chịu chia thời gian để đái và giao hợp; ống niệu đạo dùng vào hai mục đích.

Trong khi đó người nữ đã đạt đến đỉnh cao, với sự phân hóa hoàn toàn về cấu trúc và chức năng; ba việc, ba lỗ. Nam hơn hẳn ư? Ừ, dữ sao đàn ông cũng thích nghĩ như thế.

Tất cả các cơ quan sinh dục của đàn bà đều có tương ứng nơi đàn ông không?

Có. Vì những cơ quan này đều giống nhau từ gốc nên có lẽ phải còn tồn tại một dấu vết nào đó của mỗi cơ quan nữ trong người đàn ông và mỗi cơ quan nam trong người đàn bà.

Vậy đàn ông có âm đạo không?

Mỗi người đàn ông đều mang theo trong người một kỷ niệm nhỏ về giai đoạn mà tính chất đàn ông của mình còn mập mờ. Trong các sách cơ thể học, cái đó gọi là âm đạo nam (vagina masculina). Ngày xa xưa ấy nó đã được dự định trở nên một âm đạo thực sự, nhưng điều đó không bao giờ thực hiện được. Nó chỉ đơn giản là một túm mô nhỏ xíu đeo vào bàng quang. Vật kỷ niệm tí tẹo nầy vĩnh viễn còn nguyên vẹn ở mỗi người đàn ông trưởng thành, gọi là « tiểu đồi tinh dịch » (seminal colliculus), không có tính chất như màng trinh phụ nữ, mà chỉ đơn giản là một gò mô bên cạnh tuyến tiền liệt. Đó là cái gì còn sót lại của giới tính mà đáng lẽ người đàn ông đã có.

Nếu đàn ông có một màng trinh thì đàn bà có tuyến tiền liệt không?

Vâng, có. Hay ít nhất là có cái tương đương. Ở đàn bà, tuyến tiền liệt biến thành tuyến Skene tức là hai vật nhỏ xíu ở hai bên niệu đạo. Ngoài việc bị nhiễm bệnh, ở đàn bà từ lâu những tuyến này đã mất hết chức năng.

Tuyến bartholin chỉ có công trạng cung cấp một phần nhỏ chất trơn cho âm đạo trong khi giao hợp, đã phát triển thành những tuyến hành niệu đạo (bulbo-urethral glands) của đàn ông.

Tuyến hành niệu đạo không làm việc nhiều, nhưng khi chúng làm việc thì rất đáng kể. Vì tuy chỉ cung cấp hơn một giọt con con chất bài tiết trong lúc hành sự, nhưng đó lại là một giọt vô cùng quan trọng.

Quan trọng ư?

Vâng. Đây là việc vẫn thường xảy ra. Quang cảnh là phòng mạch bác sĩ. Một cô gái duyên dáng, tên Lois, hai mươi hai tuổi, ngồi đối diện với người vừa khám cô xong. Cô rất khổ sở.

« Nhưng thưa bác sĩ, tôi không thể sống được! Tôi muốn nói là không có cách nào?... Tôi không hiểu gì cả! » Thuốc bôi mi bị dòng nước mắt đẩy trôi bắt đầu chảy xuống má.

« Tôi rất tiếc, nhưng đúng là không có vấn đề gì nữa. Cô có thai đã sáu tuần lễ rồi. »

« Nhưng tôi không hề làm gì cả. Anh ấy muốn làm nhưng tôi không cho vì không muốn... » Nước mắt cô lại dầm dề.

« Sao cô không bảo tôi chính xác điều cô đã để hắn làm, để chúng ta còn có thể hiểu việc gì đã xảy ra chứ? »

« Thôi được, tôi xin kể: anh ấy muốn để « cái ấy » vào tôi, nhưng tôi sợ quá. Vì vậy tôi bảo « không » anh chỉ có thể đùa bên ngoài nhưng anh đừng, anh biết... ».

« Thế rồi việc gì đã xảy ra?

« Lúc anh ấy bắt đầu bị kích thích, tôi nghĩ rằng anh ấy sắp sửa à... hừm... vào người tôi nên tôi đẩy anh ấy ra. »

Thế là cái giọt đầu tiên phản bội ấy đã làm nên một nạn nhân nữa. Sự bài tiết ban đầu của các tuyến hành niệu đạo xuất hiện liền sau khi cương và chỉ cần một giọt ở đầu dương vật, nó có thể chứa đến 50.000 tinh trùng, và chỉ cần một trong những « tay » bơi ngoằn ngoèo và nghịch ngợm ấy bò vào âm đạo, vào tận tử cung... là chúng ta có một ca như Lois.

Những may rủi nào gần giống như thế đã thật sự xảy ra?

Từ môi đến tử cung, con đường dài nên ít có khả năng là không thụ thai theo cách ấy, mặt khác, cô gái thích chơi trò này hơn là giao hợp thật sự, vì các cô có ảo tưởng an toàn của trò chơi. Sự may rủi tỷ lệ thuận với số lần làm chuyện ấy, và mỗi lần một nguy hiểm hơn. Một canh bạc lớn hơn là cứ làm theo lối thông thường, và rút ra trước khi xuất tinh. Đúng là một cách làm tình rất dở và một cách thụ thai rất hay.

Còn vú thì sao?

Đây là một ví dụ khác về những cơ quan thô sơ hiện có của cả hai phái. Trong trường hợp này, chúng vẫn cứ không phát triển cho đến khi cần thiết. Nơi người đàn ông, chúng không bao giờ phát triển cả

(trong điều kiện bình thường), nơi người đàn bà chúng nằm im lìm cho đến tuổi dậy thì.

Ngoại lệ duy nhất là trong vài ngày đầu tiên của cuộc đời. Lúc đó cả vú nam lẫn vú nữ đều tiết ra một chất nước trong gọi là «sữa non» (colostrum). Đây là một sản phẩm của các tuyến sữa tiết ra do số lượng cao chất hooc môn sinh dục hiện có trong cơ thể đứa bé mới sinh. Vài hôm sau, các hooc mon giảm xuống và «sữa» biến mất.

Vú cũng chính là những tuyến mồ hôi đã tăng gia kích cỡ và trở nên chuyên môn về chức năng. Sữa là một hình thức đặc biệt của mồ hôi, giàu chất protein từ máu người mẹ. May thay sự kiện tầm thường này được chôn sâu trong các sách phôi học. Hãy thử tưởng tượng hậu quả đối với hàng triệu người đàn ông Mỹ cường tráng đang bị những bộ vú sặc sỡ và tràn đầy trêu chọc, nếu họ biết được rằng họ đã «thi vị hóa» cái tuyến mồ hôi khổng lồ này.

Tại sao đàn bà chỉ có hai vú?

Đây là câu hỏi không một con người trần tục nào đủ thẩm quyền trả lời. Hiển nhiên đã có một quyền lực cao cả quyết định như thế. Tuy nhiên, có thể tạm đoán ra vài lý do: thường thường giống người chỉ đẻ mỗi lần có một con, hai vú vẫn còn một để dự trữ. Ở loài có vú, chỉ giống người, linh trưởng và voi là có một cặp vú. Các giống khác được tạo hóa ưu đãi hơn, chúng có sáu hay hơn đôi tuyến vú.

Cứ 200 người đàn bà có khoảng một người có thêm núm vú phụ, thường từ núm chính trễ xuống bụng đến vùng xương mu. Trong những trường hợp hiếm có, một người đàn bà có thể có một bộ vú phụ nằm ngay dưới bộ chính. Trong một nền văn minh đòi vú được

ngắm nhìn đến thế mà những người đàn bà có vú phụ vẫn không được cao giá cũng là một điều lạ lùng.

Màng trinh là gì?

Màng trinh là một cấu trúc được chú ý quá nhiều so với chức năng của nó. Chức năng ấy là KHÔNG CÓ GÌ CẢ? Hàng bao nhiêu thế kỷ, nó được coi như thước đo sự trinh bạch — người bảo vệ sự trinh trắng — người lính canh cổng thần Vệ nữ — không còn gì xác thực hơn

Điều có thể xảy ra một người đàn bà là giao hợp hai mươi lần một ngày, sinh ra một tá con cái mà vẫn còn có lá cờ đức hạnh ấy — màng trinh, phấp phới nơi vòm cổng âm đạo. Cái đó hoàn toàn tùy thuộc vào loại màng trinh dày hay mỏng.

Nó hoạt động như thế nào!

Muốn hiểu vị trí tương đối của màng trinh trong cơ quan sinh dục, tưởng nên nghĩ đến một mô hình. Nếu ta dùng ngón tay cái và ngón trỏ cụng đầu nhau làm một vòng tròn thì vòng ấy biểu diễn cửa âm đạo. Cái màng giữa ngón cái và ngón trỏ chính là màng trinh ở vị trí thông thường của nó. Lần đầu tiên, dương vật đẩy qua màng trinh, xé rách nó và những lần sau là tiếp tục làm mòn cái màng mỏng ấy, để chỉ còn lại vài mảnh rách nát đánh dấu vị trí ban đầu. Trong vài trường hợp, màng trinh co dãn, thay vì rách, chỉ cong lại, ép xuống về phía nền âm đạo. Khi sinh nở, việc như thế lại xảy ra nhưng ngược chiều, đầu đứa bé lại đẩy màng trinh ra phía ngoài mà không xé rách.

Ở xã hội Tây phương, màng trinh là một món hàng mua bán lớn. Nó được coi như biểu tượng của sự trinh tiết, và vì vài lý do chưa được giải thích, mọi người

Mỹ đều muốn làm «việc ấy» với một cô gái trinh. Một cô gái điếm có màng trinh co dãn, có thể giàu to bằng cách bán đời con gái của mình nhiều lần một đêm với giá cao vô kể.

Ở các đô thị châu Âu lại có thêm kiểu cách vào trò trình diễn. Chỉ cần một chàng (không phải là khách quen) ham thích gái trinh là bà chủ chứa sẽ chọn cô chuyên môn — cô gái có màng trinh co dãn — và sắp đặt cho hai người gặp nhau với giá gấp 10 lần thông thường. Đôi trai gái «may mắn» ấy chiếm một phòng có sẵn mấy chục lỗ nhìn trộm — có vé vào cửa. Cuộc trình diễn luôn luôn bán hết vé cho đàn ông và... các bà thích thưởng thức trò này. Một lần nữa cô gái lại mất trinh. Ba mươi phút sau, với một suất tắm nước nóng và xoa bóp, màng trinh lại trở vào vị trí, sẵn sàng làm tròn bổn phận để cô chủ được doanh thu thật cao.

Phải chăng luôn luôn có chảy máu khi màng trinh bị rách?

Vâng, thường là vậy! Những cô gái bán trinh chuyên nghiệp lần nào cũng chảy máu. Nếu xem kỹ, có thể phát hiện rằng trước đó một giờ máu ấy đã chảy trong huyết quản một con gà, nhưng đa số khách hàng không quan tâm sâu xa đến thế.

Vậy thì màng trinh nguyên vẹn vẫn chưa phải là dấu hiệu đáng tin cậy về sự trinh tiết sao?

Đúng. Và một màng trinh rách nát hay không có màng trinh không có nghĩa là cô gái đã chung chạ một cách tự do rồi. Có một số đàn bà không coi trọng màng trinh, kẻ khác vì vận động mạnh đã làm mất cái họ có. Tuột sào, trèo cây đều không hẳn sẽ giữ

tốt cái nhân nhỏ xíu ấy bằng lớp mô mỏng manh. Kẻ thù cố hữu của người gác cổng âm đạo là thủ dâm. (xem chương 9).

Một sáng kiến tương đối mới: băng kinh nguyệt cho vào âm đạo, cũng là một cách để giã từ cái màng mỏng manh này. Dấu hiệu duy nhất đáng tin cậy của một âm đạo còn trinh là một màng trinh chưa thủng. Nó rất ít khi được ai nhìn thấy trừ bác sĩ.

Nó là thế nào?

Loại màng trinh này hoàn toàn đóng kín lối vào âm đạo. Nó rất ít được để ý đến cho tới khi kinh nguyệt bắt đầu — hoặc nói chính xác hơn, không bắt đầu.

Thông thường, nếu một cô gái ở tuổi mười sáu không có kinh, mẹ cô lo lắng đưa đi khám bác sĩ. Một thoáng nhìn nhanh của mình, thầy thuốc đã định bệnh. Cửa mình bị một màng trinh hàn kín. Thật ra, kinh nguyệt có lẽ đã bắt đầu trước đó sáu tháng rồi, nhưng thay vì chảy ra ngoài, nó lại chảy ngược vào âm đạo. Chỉ vài nhát dao mổ là nó biến mất. Màng trinh cũng biến luôn.

Thông thường mấy tuổi kinh nguyệt bắt đầu?

Thay đổi không chừng. Mỗi cô gái có kinh theo thời biểu sinh vật học của riêng mình, cho nên không có tuổi thông thường cho việc bắt đầu kinh nguyệt. Tầm tuổi là từ sáu tới mười tám, ở phương Tây đa số các cô bắt đầu giữa mười và mười bốn tuổi.

Kinh nguyệt thật sự là gì?

Kinh nguyệt là biến cố cuối cùng của một chuỗi dài các vận động phức tạp của cơ thể trong những thời khắc rất nhỏ. Toàn bộ tiến trình mở ra theo một bảng trả lời chi tiết do một máy tính trong người soạn ra.

Chương trình được soát xét lại thường xuyên, từng lúc, và cập nhật hóa hàng tháng. Mặc dù những tiến bộ của khoa học, kiến thức chúng ta trên lĩnh vực này vẫn còn thô thiển.

Điều khiển chu kỳ kinh nguyệt cũng tương đương với việc phóng một con tàu vũ trụ — cái trứng — đồng thời bệ phóng cũng được xây. Ngay lúc ấy một phương tiện hạ cánh vĩ đại — cái tử cung — phải được chuẩn bị trong trường hợp người du hành nhỏ bé qua không gian bên trong lại trở về trong một tư thế mới: được thụ tinh. Đồng thời phải chuẩn bị triệt hạ mọi thứ đã được dựng lên, để rồi mỗi tháng lại bắt đầu từ điểm xuất phát. Nó gần giống như phá « Mũi Kennedy »[1] mỗi đầu tháng và xây lại vào ngày mười lăm.

Chu kỳ kinh nguyệt xong, buồng trứng bắt đầu rót một trong những hooc mon nữ sơ cấp là estrogen vào máu. Sự xuất hiện của estrogen được thông báo cho khu vực kiểm soát trung ương, tức tuyến yên ở dưới gốc bộ não. Đáp lại, khu vực kiểm soát trung ương ra lệnh phát ra một hooc mon phụ, FSH[2]. FSH kích thích sự sản xuất estrogen nhiều hơn. Chất estrogen tác dụng trên mỗi cơ quan sinh dục, nhưng chủ yếu hình thành nhanh chóng lớp lót bên trong tử cung.

Trên mặt buồng trứng, trứng được dự định phóng vào tháng đó đã được căng giây neo. Lúc bấy giờ bắt đầu tiết ra progesterone, một hooc mon nữ khác. Khi tuyến yên khám phá ra sự xuất hiện của progesterone, nó liền đáp lại bằng hooc mon, LH.

---

1. Mũi Kennedy: Nơi Hoa-Kỳ thường phóng hỏa tiễn lên không gian.

2. FHS: Follicle Stimulating Hormone.
LH : Luteinizing Hormone.

Đa số progesterone được rót vào tử cung để đẩy mạnh những chuẩn bị vốn đã bắt đầu. Cơ quan kiểm soát trung ương thường xuyên kiểm tra mức hooc mon ở các khu vực trong cơ thể. Khi tỷ lệ FSH và LH đạt điểm tới hạn thì bắt đầu có sự đếm ngược 10, 9, 8... đến 0 là ầm! (count-down) nhanh, và trứng được phóng vào ổ bụng.

Vào ổ bụng ư? Sao nó không vào ống dẫn trứng?

Hy vọng như thế. Nhưng nó vào bụng trước đã. Khi trứng đột nhiên xuất hiện từ trên mặt buồng trứng, nó tự do đi vào khoảng trống không bao la của khung chậu. Ở đầu trên của ống dẫn trứng (Fallopian tubes) hai cái phễu rất lớn có vòi bấu, chộp mạnh quả trứng bé nhỏ. Đa số trứng đều sẵn sàng sà vào vòng tay thân hữu ấy.

Rồi sao nữa?

Trong lúc đó ở sâu thẳm trong tử cung những việc quan trọng tiếp tục xảy ra. Lớp lót đột ngột lớn lên, và tế bào cá biệt xuất hiện ở đường phân giới. Các mạch máu lớn lên rất nhiều và bắt đầu đập đều đặn. Ngày ngày sự xây dựng vẫn tiếp tục trong khi các hệ thống dò tìm vẫn thường xuyên cảnh giác để thông báo về số phận của cái trứng mới được phóng vào.

Nếu trứng *không* thụ tinh, cơ quan kiểm soát trung ương sẽ miễn cưỡng bấm nút TIÊU DIỆT và mọi thứ đều rơi vỡ tan tành. Nguồn máu cung cấp cho lớp lót tử cung bị bóp nghẹt một cách tàn nhẫn. Các tế bào trên mặt bị bỏ đó và chết. Chúng bị vất bỏ ngay, kể hàng triệu. Kinh nguyệt đang tiến hành.

Ba đến bảy ngày tiếp theo, tất cả những gì còn lại của sự dự định tham lam thuộc ba tuần vừa qua đều

tháo xuống theo ống dẫn. Nói cho đúng, kinh nguyệt vẫn được gọi là « sự khóc lóc của tử cung thất vọng ». Nhưng cơ thể con người vẫn mãi mãi lạc quan, toàn thể dự án ấy sẽ lại bắt đầu vào tháng tới.

Chất nước hành kinh gồm có những gì?

Khoảng một tách nước đỏ và lỏng ri rỉ chảy ra ngoài âm đạo mỗi kỳ kinh nguyệt, với chừng năm mươi phần trăm máu trộn lẫn với ít nhiều chất nhầy và « chất vón cục ». Cái gọi là « vón cục » này thực sự là những mảnh lót tử cung bị vỡ ra. Huyết hành kinh chính thức không vón cục.

Sao lại không?

Nhiều năm nay, cái lý do « tại sao » đã né tránh những nhà nghiên cứu: huyết hành kinh không thể vón cục bởi vì nó *đã* vón cục rồi. Khi máu chảy ra khỏi thành tử cung, nó đông lại rất nhanh. Như thường lệ, một thời gian ngắn sau khi đông máu lại hóa lỏng và một lần nữa lại tự do chảy.

Kinh nguyệt chỉ có thế thôi ư?

Không hẳn! Một vài câu hỏi vẫn còn chưa được giải đáp:

1. Tại sao triều kinh nguyệt, như thủy triều đại dương, lên và xuống theo chu kỳ mặt trăng?

2. Tại sao khi có kinh thường bị chảy máu cam?

3. Tại sao nhiều người đàn bà cảm thấy phiền muộn vô cớ khi có kinh? (Đa số những tội bạo hành của phụ nữ đều xảy ra trong kỳ có kinh).

Đề tài kinh nguyệt đã mê hoặc loài người hàng nghìn năm nay. Ngay cả những đoạn xưa nhất của Kinh Thánh cũng đề cập tới nó. Chương Leviticus 15:19 « Và nếu một người đàn bà có cái chảy ra, và cái chảy ra

trong thịt cô ta là máu, cô ta phải được tách riêng ra bảy ngày: và bất cứ kẻ nào sờ nàng nhất định sẽ bị dơ bẩn cho đến tối ».

Như thế nghĩa là gì?

Như bất cứ trích dẫn nào từ Kinh Thánh, cũng đều có vô cùng tận cách giải thích. Tuy nhiên ta cũng có thể hiểu được ngụ ý.

Ta hãy coi như bắt đầu kinh nguyệt là ngày thứ nhất. Giòng chảy liên tục, cho là bảy ngày. Nếu người đàn bà « không sạch sẽ », nghĩa là không thích hợp để giao hợp trong bảy ngày kế tiếp, thì cái lúc thuận tiện đầu tiên phải là mười bốn ngày sau khi bắt đầu kinh nguyệt. Điều khá lý thú là kỳ hạn đó tương ứng với ngày rất có thể trứng rụng. Giao hợp vào ngày đó có rất nhiều may mắn trả một cái trứng thụ tinh lại cho tử cung đang chờ đợi.

Có gì bảo đảm rằng người đàn bà thích giao hợp vào ngày đặc biệt ấy?

Cố nhiên là không có một bảo đảm nào. Tuy nhiên nếu nàng đã bồn chồn chờ đợi suốt hai tuần lễ qua, và chồng nàng cũng thế, đang đếm từng giờ cho đến khi nàng sẵn sàng, thì hẳn là họ sẽ tranh thủ cơ hội đầu tiên. Việc hạ cái chắn sinh lý hàng tháng được đồng bộ hóa với ngày dễ thụ tinh nhất là một sự thành công lớn của thần thánh người Hêbrơ cổ. Có lẽ đó là ý nghĩa của I Chronicles 27 : 23 « ... Chúa nói nó sẽ làm cho Israel tăng lên như sao ở trên trời »[1].

Tại sao kinh nguyệt ngừng trong lúc mang thai?

Không luôn luôn như thế. Trong một số ít trường hợp, kinh nguyệt vẫn tiếp tục suốt trong thời gian thai

1. Người Hêbrơ: con cháu của Abraham và dân của Chúa.

nghén. Cũng không hiếm những trường hợp có kinh trong một hay hai tháng đầu. Thông thường sự gia tăng nồng độ hooc mon của người mẹ khi mang thai, cộng thêm những hooc mon của cái nhau mới hình thành, sẽ giữ cho cái màng lót tử cung khỏi phân hủy. Cho con bú cũng có thể làm cho kinh nguyệt chậm trở lại.

Tại sao vậy?

Một câu hỏi hóc búa. Cho con bú tự nó cũng chưa được hiểu rõ. Lúc sinh, cả hai vú đều chuẩn bị để cung cấp nhiều sữa. Khi đứa bé bắt đầu bú, những thôi thức thần kinh đi từ núm vú đến nơi kiểm soát trung ương tại tuyến Yên sẽ sản sinh một loại hooc mon khác gọi là hooc mon sinh nữa, nó làm cho sữa bắt đầu chảy và duy trì sữa cho đến khi hết cho con bú. Khi hết cho bú, sữa cũng tự động ngừng. Và trong thời gian cho con bú, kinh nguyệt cũng bị ngừng.

Thế thì người đàn bà không thể mang thai nếu không có kinh sao?

Không đúng hẳn. Ít có thể mang thai trong khi còn cho con bú (lý do chưa biết), nhưng trong sinh sản cái gì cũng đều có thể. Thụ thai có thể xảy ra trước, sau, hay trong khi có kinh. Nhiều người cha phải cấp dưỡng nuôi con, có thể làm chứng điều đó.

Bộ phận sinh dục nữ thay đổi như thế nào khi chuẩn bị giao hợp?

Sự cương ở đàn ông tương đối đơn giản so với điều phải xảy ra trước khi các cô sẵn sàng để giao hợp. Ta hãy bắt đầu từ dưới lên[1].

---

1. Đây chỉ là cách nói, từ nay cho tới cuối thế kỉ 20, cơ chế của sự cương ở đàn ông vẫn chưa có hi vọng được hiểu rõ. (H.Đ).

Trước hết các mạch máu đi vào âm hộ (vulva) sẽ gia tăng lưu lượng để làm căng nó lên và tạo ra hiện tượng tương đương với sự cương dương vật. Những mô xốp xung quanh môi nhỏ cũng như chính các môi sẽ căng phồng lên. Âm vật (clitoris) cương lên và ló ra từ bao «quy đầu» nhỏ xíu. Môi lớn tăng kích cỡ và các tuyến Bactolin[1], giống như hai người lính gác chắn ngang cửa âm hộ, cũng tăng kích cỡ. Khi xét đến cội nguồn chất bôi trơn chính yếu — «dầu xức của tình yêu» — những tuyến này đã bị hạ bệ vì y học đã khám phá là vách âm hộ tự nó tiết ra một chất trơn siêu đẳng, làm «êm ái con đường» cho những đôi trai gái nồng nhiệt. Trong phòng thí nghiệm, nhờ máy ảnh đặc biệt có hình dáng một dương vật trong suốt, người ta có thể quan sát những giọt lóng lánh đang từ từ hình thành ở vách âm đạo. Vào thời gian đó, âm hộ ứ máu đã tạo nên một loại «tiền phòng» ở phía trước âm đạo, làm tăng «chiều dài hữu dụng» để có thể đón nhận khách vào. Càng quan trọng hơn nữa là nó làm cho những bộ phận «nhạy cảm» như âm vật và môi nhỏ — tiếp xúc chặt chẽ với dương vật hơn.

Âm đạo cũng thay đổi kích thước và cấu trúc. Nhìn tiết diện, âm đạo lúc nghỉ ngơi trông như chữ H, mái tiếp xúc với sàn nhà. Khi bị kích thích, nó nhanh chóng chuyển dạng thành một đường ống để tiếp nhận cái pít-tông đầy sinh lực, dương vật đang được chờ đợi[2].

1. Tuyến Bartholin: tuyến nhỏ nằm dưới âm môi nhỏ, có chức năng tiết ra chất nhờn để bôi trơn khi giao hợp.

2. Ở cả hai người, ứ máu là khâu cơ bản trong thời gian kích thích và chuẩn bị giao hợp, hiện tượng chủ yếu này gây cương ở đàn ông (vì là một vật đặc) và «bôi trơn

Chức năng của âm vật là gì?

Nơi đàn bà, âm vật là trung tâm cảm xúc sinh lý. Mặc dù nó nhỏ bé so với dương vật, ít nhất nó cũng có ngần ấy tế bào và xơ thần kinh tụ tập vào trong khuôn khổ thu gọn của nó. Nó là một quả bom «giờ» sinh lý với một ngòi nổ ngắn. Thực ra, có một đôi ngòi nổ chứ không phải một. Môi nhỏ, trông tựa như mồng con gà trống, dính vào vòm hay bao đầu của âm vật. Kéo môi ấy là tạo nên một sức kéo nhẹ vào âm vật. Khi những môi được kéo rồi thả luân hồi, bao đầu âm vật cũng trượt tới trượt lui trên đầu âm vật. Càng tiếp tục cọ xát nhẹ nhàng, âm vật càng căng phồng hơn lên, làm cho mỗi cái kéo càng thêm tuyệt diệu.

Môi được kéo như thế nào?

Nếu âm đạo được coi như cái xy-lanh và dương vật là pít-tông, thì môi nhỏ là trục khuỷu[1]. Mọi lần đẩy của dương vật vào âm đạo sẽ làm các đầu môi bị đẩy về phía môi, khiến cho môi kéo xuống trên bao đầu và âm vật. Khi dương vật rút ra, môi được thả lỏng và bao đầu trượt lui trên âm vật. Cũng lúc ấy dương vật chà xát các môi, âm đạo và những bộ phận xung quanh. Nếu mọi sự tiến triển tốt, kết quả sẽ là sự cực khoái (orgasme).

. . .

thành vách» ở đàn bà (vì là một ống rỗng) cương đồng ý nghĩa với thấm ướt. Điều này có nghĩa là nếu người đàn ông chưa tiến hành được khi cương chưa đúng mức, thì ở đàn bà, bắt đầu vào lúc chưa ướt là quá sớm. (HD).

1. Trục khuỷu: chi tiết máy nổ, có nơi gọi theo tiếng Pháp là villebrequin.

Điều gì xảy ra khi có hiện tượng cực khoái?

Đủ mọi điều. Tất cả những đường dây truyền cảm và những dòng điện của toàn thân bỗng nhiên bị quá tải. Các dây điện nóng đỏ, cầu chì nổ tung, chuông đồ liên hồi — và lúc đó thì xong hết, cho đến lần kế tiếp.

Khi đến gần cực khoái thì nhịp đập thân thể đàn bà tăng tốc độ. Nhịp tim bốc lên 160 và hơn nữa. Hơi thở nhường cho sự hổn hển và rên rỉ. Áp huyết cơ thể tăng gấp đôi. Trong khi đó, khung chậu như ngây như dại. Tất cả các huyết quản vùng khung chậu như sắp nổ tung. Âm hộ nhẩy nhịp nhàng gần đến độ hút lấy dương vật đang đột nhiên to lên. Thần kinh cảm giác lên cao tột đỉnh, uống trọn mỗi giọt tí hon của cảm xúc. Các cấu trúc sinh lý thu hút quá nhiều điện năng đến nỗi não bộ bắt đầu mờ nhạt, mất nhận thức về cảnh vật xung quanh, tất cả mọi chú ý đều tập trung vào năm phần sống còn của cơ thể.

Bỗng nhiên cái công-tắc chủ giật giật và việc ấy xảy ra. Những cảm giác khó tả từ âm hộ, âm đạo và âm vật đua nhau chạy khắp hệ thần kinh. Cái lưng cong lên, khung chậu lao tới, các cơ vòng quanh dãn ra và co lại, đưa những làn sóng cảm xúc chạy nhanh khắp toàn thân. Huyết quản khung chậu hoạt động rất nhanh, những giọt mồ hôi nhỏ lấm tấm xuất hiện trên da và một cảm giác thư dãn chạy khắp cơ thể.

Người đàn bà có thể có mấy lần cực khoái?

Không ai biết đích xác. Các nhà nghiên cứu đã ngừng thí nghiệm sau khoảng năm mươi lần tột đỉnh liên tiếp. Trong những điều kiện được theo dõi cẩn thận, gồm có những nhà quan sát được đào tạo kỹ, đèn điện

máy ảnh, máy ghi âm mà máy quay phim 16 mm [1], tất cả đều làm việc cật lực. Một tình nguyện viên nữ đã giao hợp với một tình nguyện viên nam, cho đến khi nàng đạt cực khoái, được ghi nhận chính xác nhờ những điện cực kẹp ở nhiều nơi trên cơ thể nàng cũng như nhờ máy ảnh và máy ghi âm. Người đàn ông rút lui ngay khỏi hiện trường và được người tình nguyện khác thay thế. Việc này tiếp tục cho đến người thứ năm mươi. Người đàn bà vẫn còn ít nhiều sẵn sàng, nhưng những nhà nghiên cứu đều đói bụng cần ăn tối, máy ghi âm chạy hết băng, máy ảnh hết phim, và những bà vợ lo âu đã bắt đầu gọi điện thoại cho chồng tại phòng thí nghiệm [2].

Tại sao đối tượng nữ không mệt?

Theo hồ sơ chính thức mô tả thì nàng : « ... mệt nhưng sung sướng ». Không còn biết bao nhiêu lần cực khoái nàng có thể đạt tới mà không có đèn, máy ảnh, máy ghi âm và những nhà quan sát nhiệt tình.

Thực ra có nhiều loại cực khoái nơi người đàn bà. Cực khoái của đàn ông là loại lên cao rồi xẹp — một sự tích lũy dữ dội cứ căng thẳng, tiếp theo là một sự thả lỏng đột ngột. Đàn bà cũng có loại cực khoái này, nhưng họ cũng có thể đánh « thia lia ».

Đây là một loạt đỉnh cực khoái lọc gồm có từng đỉnh căng thẳng với thư giãn, cũng nhanh như thế, và tức khắc tiếp đến một đỉnh cực khoái khác. Hệ quả cũng giống như một hòn sỏi đập nhảy thia lia trên mặt nước.

---

1. Thời điểm viết sách, Video chưa phổ biến.

2. Đây là công trình nghiên cứu của Masters và Jonhson « Đáp ứng tình dục ở loài người » (Human sexual response) công bố 1965.

Đỉnh không bao giờ cao và thung lũng cũng không bao giờ sâu bằng một cực khoái đầy đủ, nhưng lại làm thỏa mãn một cách tuyệt diệu. Phần lớn những cực khoái liên tiếp của phụ nữ đều thuộc loại «ném thia lia» này.

Tại sao người đàn bà tiếp tục đạt cực khoái liên tiếp trong khi đàn ông chỉ một lần rồi hết chuyện?

Điều này do sự khác biệt về cấu trúc và hoạt động của hệ sinh dục. Ở đàn ông, cương cứng tùy thuộc vào căng đầy mạch máu dương vật. Khi sức căng hạ xuống sau cực khoái, sự cương cũng rũ xuống khi máu bắt đầu rút ra. Cho dù kích thích vẫn tiếp tục, một khi hiện tượng cương đã tàn thì lại phải qua đủ chu kỳ thư dãn, nghỉ ngơi... rồi mới cương lại. Đôi khi chu kỳ này có thể nhanh, nhưng các giai đoạn phải tiến hành theo trật tự ấy.

Phụ nữ không có hạn chế như thế. Những mạch lớn nằm sâu trong vùng chậu cũng như những mạch trong cơ quan sinh dục không bao giờ cần phải được hoàn toàn rút máu đi sau khi đạt cực khoái. Máu có thể bớt xuống và chảy tùy theo mức độ kích thích. Ngay sau cực khoái, kích thích thường giảm xuống và tín hiệu từ óc và tủy sống được phát ra để tháo mở những «van» khác. Nếu phải giao hợp trở lại, hiệu lệnh này bị hủy bỏ và cơ quan sinh dục lại căng máu một lần nữa để sẵn sàng tiến hành.

Vậy thì cực khoái là do máu chảy vào cơ quan sinh dục?

Không hẳn. Có ba yếu tố để đạt cực khoái, thiếu bất cứ yếu tố nào cực khoái cũng không xảy ra.

Trước hết và quan trọng nhất là yếu tố thần kinh. Từ khắp cơ thể những cảm giác được đưa vào cụm các

dây thần kinh ở tủy sống, một loại Kiểm Soát Trung Ương của Cực khoái. Trước khi giao hợp, những cảm giác gây ra do vuốt ve được đưa vào đám rối thần kinh tủy sống (spinal nerve plexus), chạy qua óc để đến Trung Ương Cực Khoái. Và khi người đàn ông bắt đầu thì tín hiệu thần kinh tăng lên gấp trăm lần. Cảm giác của da chạm da, mùi hương cơ thể, ngực áp ngực, nhịp đập, các động tác, tất cả những cái đó đều được thu nhận nhờ bộ máy cảm giác và nhanh chóng chuyển đến Trung Ương Cực Khoái.

Đến giai đoạn này, mọi sự việc trở nên tự động. Xung động thần kinh chạy cả hai chiều, vào tủy sống và từ tủy sống ra để xây dựng nên cực khoái. Như một cầu thủ bóng chày quay vòng lên mãi, lên mãi và lên mãi, lúc nào cũng lấy đà, cho đến... lúc năng lượng tích lũy bùng vỡ.

Xung động từ âm đạo, âm vật, môi và cả những cấu trúc bên trong, tăng lên hàng trăm lần theo từng động tác nhịp nhàng, đạt điểm tới hạn, không còn hứng thêm cảm giác nào được nữa và Trung Ương Cực Khoái ra lệnh nổ bùng.

Đến đây yếu tố thứ hai mới nhập cuộc. Xung động thần kinh từ các trung tâm tủy sống tạo thành những cơ giật bắp thịt mạnh mẽ. Màng lưới cơ bắp làm thành đường vòng quanh âm đạo bóp lại, thả ra và bóp lại liên hồi. Ngay tử cung cũng thắt lại dưới sự kích thích mạnh mẽ của thần kinh.

Hiện tượng này tạo yếu tố thứ ba trong cực khoái là mạch máu. Các co giật mạnh mẽ cơ bắp bơm hết máu ra khỏi huyết quản — khoảng chân không được tạo nên làm cho các môi và âm hộ ráo hết máu và sự căng thẳng sinh lý hạ xuống nhanh chóng. Thế, thế này là vậy đó.

Tử cung đóng vai trò gì trong sự giao hợp?

Mọi cảm giác hầu như tập trung vào âm vật, môi nhỏ và ba mươi phần trăm phần ngoài của âm đạo. Phần còn lại của âm đạo rất ít cảm giác, cổ tử hay phần ngoài tử cung hầu như không cảm thấy gì hết. Trong khám nghiệm phụ khoa, thường dùng một dụng cụ có răng nhọn để kẹp cổ tử cung; người bệnh ít khi biết đau đớn. Điều này đáng chú ý, vì nhiều đàn ông rất coi trọng «chiều dài» của dương vật (đàn bà biết rõ hơn), coi như đó là biểu hiện của «thành tích». Thật ra đa số những «thành tựu» đều xảy ra ở 7 centimét phía bên ngoài âm đạo và ít có người đàn ông nào lại không thể với tới.

Một ngoại lệ! Một vài phụ nữ phản ứng với sức ép sâu ở khung chậu, điều này thường có ở những bà đã sinh nhiều con: có lẽ tử cung và cổ tử cung của họ đã cảm biết qua thai nghén và sinh đẻ. Những bà này cảm giác gia tăng nếu dương vật vào sâu trong âm đạo và ép vào sát cổ tử cung. Nhưng như thế cũng không cần thiết có một «bộ phận» dài. Bằng tư thế chuyển động thân mình và cong đôi chân, người đàn bà có thể thay đổi chiều dài âm đạo để đạt kết quả mong muốn.

Nếu đàn bà nhiều cực khoái hơn đàn ông, thế tại sao có bà lại không hề có cực khoái?

Có sự khác biệt lớn giữa khả năng đạt cực khoái và đạt cực khoái thật sự. Vật duy nhất đứng giữa người đàn bà và vô số hạn những lần cực khoái là khoảng một kilôgam mô-não bộ. Việc có «tột đỉnh» hay không, không phải do «phần dưới của cơ thể» quyết định, mà chính là phần đầu tức là khối óc. Tạo hóa không cần thú vui sinh lý để sinh sản — chỉ cần tinh trùng được đặt

vào âm đạo là đủ. Thú vui trong giao hợp là trách nhiệm cá nhân của những người trong cuộc. (Chúng ta sẽ thấy rõ hơn trong chương 7).

Có cách nào giúp đàn ông biết là đàn bà đã đạt cực khoái không?

Đa số đàn bà biết điều gì các ông muốn nghe, nhất là trong lĩnh vực này nên họ sẵn sàng nhìn nhận có cực khoái dù thực tế thì không. Có tốn kém gì đâu mà về lâu về dài lại vuốt ve tự ái đàn ông. Vì một số lớn đàn ông chỉ cảm thấy đáng mặt mày râu nếu các bà chung giường thấy cực khoái. Rất ít khi họ gạn hỏi kỹ hơn nếu nàng nói «có». Tuy nhiên nếu thực sự muốn biết, thì dựa vào hai dấu hiệu chính xác:

Ngay sau cực khoái, một số đàn bà bị nổi những nốt ban khắp cả ngực, chợt đến, tồn tại vài phút rồi từ từ tan mất. Không phải người đàn bà nào cũng như vậy nhưng tất cả đều phát lộ ra dấu hiệu thứ hai.

Sự cương ở đầu vú luôn luôn xuất hiện liền theo cực khoái ở đàn bà. Mặc dù có lăn lộn, rên rỉ đến mấy, hễ không cương đầu vú là không có cực khoái. Nó chỉ là một máy dò tìm sự nói láo chính xác ở loài có vú — để cho những ai cứ đòi biết sự thật[1].

Cực khoái âm đạo và cực khoái âm vật khác nhau thế nào?

Không có gì khác nhau cả. Nhiều năm trước, Sigmund Freud đã đưa lý thuyết đàn bà cảm thấy hai loại cực

---

1. Đây là một trong những điểm gây tranh cãi nhiều nhất và là chi tiết mà nhà tình dục học Robert Chartham dùng để đáp tác giả vào năm 1970. Nếu không cương đầu vú tức là không có cực khoái. Đúng, nhưng cương đầu vú chưa chắc đã có cực khoái (HĐ).

khoái khác nhau: âm đạo và âm vật. Cực khoái âm vật có lẽ dựa vào thủ dâm lúc tuổi trẻ, do đó bị coi là trẻ con và non nớt. Cực khoái âm đạo liên quan đến cơ quan sinh dục người lớn, bác sĩ Freud coi là trưởng thành. « Âm đạo » được mô tả là dữ dội hơn, thỏa đáng hơn. Một số ít bác sĩ tâm thần đã nghĩ nên hỏi thẳng đàn bà, xem họ thực sự cảm thấy gì.

Nếu thử nghiệm và quan sát trực tiếp có thể thực hiện được ở thời Freud, chắc ông ta đã là một người tiền phong trên lĩnh vực này. Nhưng bởi lẽ mãi đến thời gian gần đây, khoa học mới bắt đầu biết đến tình dục học, quan niệm của Freud phải được xem lại. Chúng ta phải đi đến một bản « Tuyên ngôn quyền cực khoái ».

Bản tuyên ngôn quyền cực khoái ư?

Vâng. Tất cả mọi người đều bình đẳng. Nhiều năm quan sát và phân tích tỉ mỉ, bao gồm hàng trăm đàn ông và đàn bà giao hợp với nhau, thủ dâm và làm hầu hết các cách ngay trong phòng thí nghiệm, đã đem lại một số giải đáp quan trọng về cực khoái của đàn bà.

Nếu âm vật không tham dự vào, không có cực khoái. Cái cơ quan nhỏ xíu này lại là trung tâm của các đỉnh cao cảm giác. Tất cả các cảm xúc tình dục bắt đầu ở đây mà cũng kết thúc ở đây.

Nếu kích thích âm đạo mà không đụng đến âm vật thì sao?

Không thể làm thế được. Bất cứ vật gì đủ lớn để kích thích âm đạo thì cũng kích thích âm vật. Hơn nữa thần kinh từ âm vật đưa xuống qua toàn thể âm hộ vào đến vách âm đạo. Do đó các « động tác » sẽ ép vào vách âm đạo và cù vào âm vật.

Nếu bị mất âm vật (như do phẫu thuật) đàn bà còn có thể có cực khoái không?

Tất nhiên là có. Nhiều bà đã chịu phẫu thuật như thế, do ung thư chẳng hạn. Thần kinh và mạch máu tăng từ âm vật đến khắp nơi trên âm đạo. Cho dù cơ quan này bị cắt bỏ, những đường dây còn lại vẫn quá đủ để gây cực khoái[1].

Âm đạo và âm vật cực khoái có khác gì nhau chăng?

Rất nhiều khác biệt — với đàn ông và với đàn bà. Về phần đàn ông, họ có thể quên hết những điều bậy bạ trong các sách về hôn nhân (dù sao đàn bà cũng không bao giờ tin những điều ấy) về việc chiến thắng chứng lãnh cảm (frigidity) bằng cách đưa dương vật tiếp xúc với âm vật. Thật ra các sách về kỹ thuật sinh lý đều nhấn mạnh việc dương vật và âm vật chà xát với nhau trong khi giao cấu. Sách thường đưa ra những điều hướng dẫn rất chi tiết liên quan đến việc đặt dương vật cao lên về phía trước âm đạo để cho dương vật chà xát với âm vật mỗi lần đẩy vào và kéo ra. Một số người theo đuổi cần sự lanh lẹ của những tay nhào lộn trên dây.

Việc này không những khó chịu và căng thẳng (như bất cứ ai đã làm thử đều biết), mà nó cũng không thực hành được. Nó không thực hành được vì nó không để ý đến vấn đề. Tất cả mọi cố gắng để gia tăng sự kích thích sinh lý bằng cách chà xát dương vật, đầu hoặc cần dương vật với âm vật đều là thừa bởi vì trong quá trình thông thường của giao cấu, âm vật nhận tất cả

---

1. Nhiều phụ nữ bị cắt bỏ toàn bộ âm vật và được gắn một âm đạo giả chỉ sau một thời gian ngắn lại phục hồi cực khoái.

những kích thích nó có thể chịu được. Như một bác sĩ phụ khoa lão thành đã nói «Nếu như âm vật được sinh ra để tiếp xúc với dương vật thì nó đã phải mọc phía dưới âm đạo thay vì ở phía trên».

Bản tuyên ngôn quyền cực khoái là một tin mừng cho đàn bà vì họ có thể hết lo lắng rằng mình không được bình thường. Cực khoái là cực khoái. Nó có thể thay đổi về tần số và cường độ, nhưng tất cả đều bắt đầu và chấm dứt cùng một nơi, đó là âm vật. Những cảm giác tội lỗi về sự non nớt do các bác sĩ tâm thần làm nhiễm vào trí óc người ta đều có thể bỏ qua một bên. Mọi cực khoái, kết quả giao cấu giữa dương vật và âm đạo, đều trọn vẹn [1].

---

2. *Điểm G là gì?*

Vào năm 1982 các báo cáo về điểm G (D spot, le point) của Whipple và Perry trường đại học y khoa Jefferson (Mỹ) đã gây nhiều dư luận sôi nổi. G là chữ đầu của Grafenberg, tên vị bác sĩ phụ khoa người Đức năm 1950 đã mô tả một vùng cương đặc biệt ở đàn bà, nằm ở thành âm đạo phía trước, độ 1 — 2 cm sau xương mu. Whipple và Perry cho rằng chỉ cần kích thích vùng này là đủ gây cực khoái cho phụ nữ... Cực khoái âm đạo. Do đó, một lần nữa lại được đặt thành vấn đề và tiếp tục gây tranh cãi sôi nổi sau một thời gian bị nhiều người (trong đó có cả Reuben) phủ nhận.

Hiện nay (1988) đa số tác giả đều nghĩ như Tordjman, Waynberg là ở phụ nữ có hai loại cực khoái: + *bên ngoài* xuất phát từ âm vật, sôi nổi nhưng hời hợt «lửa rơm» liên hệ đến các khu S2-S3-S4 ở cột sống + *bên trong* xuất phát từ điểm G, thâm trầm và sâu lắng liên hệ đến các vùng D11 — D12 và L1.

Riêng các nhà nữ nghiên cứu thì cho rằng «vấn đề là có cực khoái hay không» và lúc đó thì không còn biết gì nữa huống chi là bên ngoài, bên trong... đàn ông chỉ vẽ chuyện!

...

— Đàn bà có xuất tinh không?

Đây cũng là một vấn đề gây tranh cãi không kém. Do các đợt co thắt của cơ bắp vùng chậu vào lúc cực khoái, nhiều phụ nữ đã bài tiết một số ít nước tiểu còn lưu lại tại bàng quang, nhưng đây không phải là xuất tinh tức là theo định nghĩa phải có cùng phẩm chất tinh dịch ở đàn ông. Hiện nay hầu hết các tác giả đều công nhận là vào lúc cực khoái một số lớn phụ nữ đã tiết ra chất dịch xuất phát từ hai tuyến Skene tức là tuyến tiền liệt ở đàn ông đã thoái hóa (HĐ).

Chương IV

GIAO HỢP

Có mấy loại giao hợp?

THẬT RA GIAO HỢP LIÊN QUAN ĐẾN BA SỰ việc khác nhau nhưng được đồng hóa làm một. Đôi khi cả ba cùng xảy ra một lúc, có khi xảy ra tuần tự và thường cũng xảy ra riêng rẻ.

Gồm những gì?

Loại giao hợp thứ nhất chỉ là để sinh sản nên đơn giản, thẳng thắn, dễ hiểu và nói một cách tương đối, ít được ưa chuộng. Trong cuộc đời của một con người bình thường, việc giao hợp sinh sản chỉ xảy ra khoảng mười lần hay ít hơn. Những yêu cầu của hình thức tình dục này có thể đạt được một cách tốt đẹp trong vòng ba hay bốn phút và có thể tốt hơn nhờ một thành phần vô tư thứ ba — như thỉnh thoảng xảy ra trong thụ tinh nhân tạo. Giao hợp sinh sản chỉ đơn giản đưa « cậu tinh trùng » đến với « cô trúng » — sau đó, điều gì chúng làm, mặc kệ!

Giao hợp sinh sản được sự chấp nhận và ủng hộ của các nhà tu hành, các nhà đạo đức, các bà dì chưa chồng. Mặc dù họ có thể chưa tham dự vào các cuộc ấy (có lẽ họ có một vài lối thoát sinh lý nào đó), họ vẫn luôn khuyên bảo mọi người thực hiện.

Giao hợp sinh sản không được ưa thích đồng loạt trong đám thanh niên, đám nhân tình không cưới hỏi, đám trai trẻ độc thân và những bà mẹ có mười con. Những chính phủ lớn trên thế giới ủng hộ hoặc không ủng hộ là tùy theo tình trạng dân số.

Hình thức giao hợp thứ hai là gì ?

Giao hợp cũng có thể là một phương tiện để biểu lộ tình yêu. Khi đã hết chữ nghĩa để nói với nhau thì sự ràng buộc xúc cảm sâu sắc thoát ra từ sự hòa hợp linh động giữa hai cơ thể và hai tinh thần có thể là cái lối sâu xa nhất để nói « Anh yêu em » « Em yêu anh ». Nó có thể có trong đám đàn ông và đàn bà ở mọi lứa tuổi, có thể bị lụi tàn nếu không gìn giữ cẩn thận, và những ai đã trải qua đều nói rằng nó có khuynh hướng lớn mạnh hơn với thời gian. Hôn nhân không phải là điều kiện tiên quyết, và ngay cả một số những nhà phê bình gay gắt cũng nói rằng hôn nhân tước lột tình yêu ra khỏi tình dục. Mọi người đều ủng hộ sinh lý tình yêu, mặc dù không phải ai cũng may mắn được hưởng loại hình này.

Hình thức thứ ba ?

Loại thứ ba đã mang tiếng xấu qua bao nhiêu năm tháng. Đa số các tôn giáo Tây phương đều chống đối nó, các nhà giáo dục đạo đức đồng thanh buộc tội nó, các bậc cha mẹ đều chống nó, ấy thế mà mọi người đều muốn. Đó là loại sinh lý chỉ vì thú vui, vì sự vui vẻ đích thực của thể xác và cảm xúc, những cảm giác tốt đẹp đến từ một hành động hoàn toàn xác thịt. Đây là sinh lý tiêu khiển tối đa. Hầu hết những người trẻ tuổi đều ủng hộ và mọi người đều tích cực tìm kiếm một cách kín đáo. Đối với « Tình dục tiêu khiển », không có gì là sai trái cả. Giống người — và tất cả loài có vú — đều được sinh ra với dương vật hay âm đạo và một sức thôi thúc về

cùng mạnh mẽ phải sử dụng chúng. Không có lý do gì để không làm, và nhất là bằng mọi cách đem lại tối đa khoái lạc.

Nhiều thư viện đã được dành trọn vẹn cho việc thu thập lý lẽ để chống lại sự khoái lạc sinh lý. Dù cho sau hàng thế kỷ bị tẩy não giả dối như thế, đa số con người vẫn cơ bản không bị thuyết phục, tuy vậy vẫn có một trở ngại rất lớn [1].

Nó là cái gì?

Muốn khoái lạc tối đa trong giao hợp cần phải có hiểu biết. Xã hội chúng ta rất cẩn thận dạy người lái xe nhưng lại chủ tâm tránh dạy cách điều khiển bộ phận sinh dục. Cái được coi là giáo dục sinh lý chỉ là cái nghe giống như câu nói khôi hài xưa của Pháp:

« Định nghĩa sự tán tỉnh là gì?

— *Đó là khi bàn tay ở trong cái ấy và cái ấy ở trong bàn tay, nhưng cái ấy không bao giờ ở trong cái ấy cả* ».

Sau lớp học thông thường về giáo dục sinh lý, học viên trung học lớn trội hẳn lên với sự hiểu biết đáng ngạc nhiên là bằng cách nào đó hai cái ấy đã ráp vào nhau. Đây cũng là một sự khôi hài, nhưng nếu các trường tiêu phí ít thời gian hơn về sinh lý học sinh sản với đủ cả các bản vẽ, tinh trùng bơi lội điên cuồng (mà không ai quan tâm tới) và dùng nhiều thời gian hơn cho sinh lý học của cực khoái (mà mọi người đều chú ý), có lẽ thế giới sẽ hạnh phúc hơn.

---

1. Quan niệm của một tác giả người Mỹ như Reuben chắc chắn sẽ gây nhiều tranh cãi, nhưng dầu sao đây mới là địa hạt mà con người thật sự bình đẳng vì người giàu có nhất, quyền lực nhất đến một kẻ ăn mày nghèo khổ nhất cũng đều có cảm giác như nhau. (HĐ)

Ở những xã hội khác người ta học về sinh lý ở đâu?

Nhiều nền văn hóa khác có lối đào tạo bằng thực tế. Ở một số bộ lạc, những người đàn bà lớn tuổi hơn nhận riêng biệt các cậu trai đến tuổi dậy thì để dạy chúng giao hợp đủ các cách kiểu và ý nghĩa.

Những đàn ông lớn tuổi cũng làm như thế với những cô gái trẻ. Truyền thụ những kiến thức rộng rãi về cái sinh động nhất của những chức năng của loài người được coi như một trách nhiệm nghiêm túc và một thái độ đứng đắn. Các thầy dạy là những thành viên thông thạo nhất và đáng kính nhất của bộ lạc.

Điều tương đương duy nhất trong xã hội ta (Mỹ) là người cha đưa đứa con trai gần hai mươi tuổi đến thăm cô gái điếm ông ưa thích. Nhưng không hẳn hoàn toàn giống nhau.

Có thể làm gì để tăng lạc thú tình dục?

Trước hết ta phải dứt khoát loại sinh lý nào ta nhằm vào. Nếu ta muốn «giao hợp sinh sản» thì vấn đề có một số ít khó khăn. Thông thường đa số những người muốn loại tình dục này đều đã có gia đình và đã có giao hợp. Nếu xẩy ra thụ thai, là tốt. Nếu không, họ sẽ nhờ sự giúp đỡ của y tế để có thể kết thúc thắng lợi. Tuy nhiên rất ít người than phiền về việc không thể sinh con và có khi nhiều người trong đám họ cũng mong mình kém khả năng trong lĩnh vực này.

Thỏa mãn tình dục như là một cách biểu lộ tình yêu vẫn có ít nhiều phức tạp. Sự ràng buộc mạnh mẽ về tình cảm giữa hai người yêu nhau có tác dụng như những chất xúc tác, đẩy nhanh những phản ứng tình dục làm cho những [illegible] tình [illegible] tiến được thỏa mãn, [illegible] gửi giữa hai [illegible] phối hợp sự «cho» [illegible]

« nhận » tượng trưng bằng xuất tinh gây nên cảm giác thỏa mãn mạnh mẽ.

Tuy nhiên tình dục vì thú vui được tìm kiếm nhiều hơn. Ở đây, mục tiêu chính là thỏa mãn, và thường thì không có cảm xúc cùng một chiều sâu để bù trừ cho những yếu kém trong hoạt động. Chỉ có nhấn mạnh vào việc hoàn thành và hoàn thành tốt tùy thuộc vào cá nhân.

Làm thế nào một người (nam hay nữ) có thể tự chuẩn bị cho cái đó ?

Điều quan trọng nhất là chàng (hay nàng) có thể coi « tình dục vì thú vui » là thực tế ; một thú tiêu khiển thích thú sẵn có cho loài người. Tiếc thay, nó đi ngược lại với mọi điều đứa bé đã học được trong nhiều năm. Trẻ con được dạy rằng « Bất cứ cái gì làm thỏa mãn đều bị cấm hay ít nhất chỉ được cho phép trong sự hạn chế khắc nghiệt nhất ». Điều này áp dụng vào việc ăn kẹo, đi bơi, thức khuya và hơn hết : tình dục. Nếu phải tin vài chuyên gia cỡ quốc tế, lối duy nhất để giải quyết là giao hợp với vợ hoặc chồng mình một lần để mang thai và càng nhanh càng tốt. Có lẽ phần còn lại của cuộc sống là để thu tay và nghiến răng. Giống như người ốm hỏi thầy thuốc xem mình được ăn cái gì. Bác sĩ trả lời : « Nếu bạn thích nó, nó không phải là món phải kiêng đâu ». Mục tiêu của tình dục vì thú vui có hơi khác. Nó được tạo ra để nhận tối đa thỏa mãn mà không làm thiệt hại cho ai cả.

Loại tình dục nào mới gây tác hại ?

Hãm hiếp và ngược đãi trẻ con tất nhiên là gây tác hại. Giao hợp với chồng hay vợ người khác có thể gây tác hại. Những người làm trò đồng tính ái phải trả giá cao về cảm xúc. Nhưng thế vẫn chưa đủ. Còn

nhiều loại hình tình dục khác nữa thường làm **bận tâm** người bình thường.

Người ta làm việc ấy như thế nào?

Bước tiếp theo là truyền tin, cả trong lẫn ngoài. Cơ quan sinh dục là bộ phận thu nhận chuyên biệt, gửi nhiều loại tin tức đến cơ quan tình dục quan trọng nhất : bộ não. Ở đấy tin tức được phối hợp và chế biến, rồi những tín hiệu được gởi đến các phần khác của cơ thể. Khi người vợ vuốt ve chồng, anh chàng có ngay những cảm giác ở trong não. Khi chàng ấu yếm nàng, mặc dù nàng « cảm thấy » rần rần ở đấy những cảm giác thực sự chỉ có ở các tế bào não. Đây là mấu tin quyết định cho sự thỏa mãn thực của dục tính. Hiểu như thế, mỗi người đều có thể hưởng được tối đa khoái lạc. Không còn ai cam chịu làm một « Công dân tình dục hạng nhì ». Vì tất cả các cảm giác đều do não thu nhặt và tổ chức cho nên làm chủ ít nhiều được cơ quan này, là có thể hưởng nhiều lạc thú.

Nhưng không có người yếu sinh lý sao?

Không có gì kém xác thực hơn điều đó. Với một số ít ngoại lệ (dưới một phần trăm) mỗi người đều có khả năng hưởng đầy đủ khoái lạc tình dục. « Mạnh » hay « Yếu » chỉ là những cái nhãn dán cho những người đã làm xong hay không đạt tiềm năng sinh lý có sẵn ở mỗi người.

Cái đó được thực hiện như thế nào?

Trong đa số các hoạt động tình dục trung tâm hội tụ của đàn ông là dương vật của đàn bà là âm đạo, âm vật và các bộ phận liên hệ. Khi các xung động từ những vùng này đến não, chúng tích tụ, tăng cường độ và kết thúc bằng một sự giải tỏa tập thể các mạch thần

kinh gọi là cực khoái. Giống như tất cả những xung động thần kinh cùng loại, những cảm giác sinh dục đều có tính tích lũy. Càng nhiều cảm giác được thu nhận cùng một lúc hậu quả tổng cộng càng lớn: Chẳng hạn một cực khoái do tiếp xúc dương vật và âm đạo; không còn gì khác có thể làm thỏa mãn được như thế. Tuy nhiên một cực khoái kết quả từ sự kích thích tình dục hoàn toàn sẽ tuyệt vời. Và mỗi cực khoái tiếp theo và cùng loại có thể càng kích thích hơn.

Kích thích tình dục toàn bộ là gì?

Đây là một phương tiện làm tăng khoái lạc bằng cách sử dụng các hình thức dục tình sẵn có. Nó tăng cường và cộng thêm vào với sự khoái lạc tích lũy động tác tình dục. Mỗi lối mòn cảm quan đều được động viên, lúc đầu còn hữu thức, về sau gần như tự-động, để nâng cao kết quả.

Giác quan đầu tiên phải tập trung vào (và đôi khi không để ý đến) hiển nhiên là xúc giác. Có hai khía cạnh đối với mỗi kinh nghiệm xúc giác: Sờ và được sờ. Nếu được hiểu, chúng có thể tăng cường lẫn nhau. Chẳng hạn như người đàn ông dùng đầu ngón trỏ, vuốt ve người đàn bà, nàng cảm thấy đầu ngón tay nhịp nhè nhẹ vào da của cơ quan mình. Nàng cũng cảm thấy một sự nhồn nhột khó tả và những nhịp nhảy dồn dập. Cùng lúc ấy, người đàn ông cảm thấy lớp da vô cùng trơn tru và mềm mại đụng ngón tay mình và thấy nhịp đập của cơ quan ấy khi nó phản ứng lại sự sờ mó của chàng. Sự kiện này kích thích chàng và chàng đáp ứng bằng cách gia tăng kích thích vào khu vực ấy.

Nếu lúc ấy người đàn bà nảy lên hai bàn tay chàng, sự kích thích của nàng tăng lên và hiển nhiên, chàng cũng vậy. Cho đến nay, chỉ mới dùng cảm quan. Giờ

đây, nếu nàng thì thầm vào tai chàng, một yếu tố mới được đưa thêm vào. Khi thính giác được đưa vào hành động, người đàn ông càng trở nên bị kích thích hơn, do đó càng tranh thủ kích thích nàng nhiều thêm.

Bằng cách tuần tự nâng từ mức thấp lên cao của sự kích thích cảm quan, mọi người vẫn có thể đạt đến cùng độ cao của khoái lạc sinh dục.

Nhìn và thấy có tầm quan trọng tối cao trong việc thỏa mãn dục tính. Nhìn các cơ quan sinh dục tự nó đã kích thích rồi. Nó giống như biết được những thay đổi của các cơ quan ấy khi hoạt động sinh lý tiến hành. Thấy thân thể trần truồng và cử động trong khi giao hợp cộng thêm cường độ vào việc làm. Đặc biệt nhất là sự kích thích dục tính của người đàn ông gia tăng rất đáng kể chỉ vì nhìn thấy người đàn bà tỏ lộ sẵn sàng cùng mình giao hợp.

Còn các giác quan khác thì thế nào?

Ngoại trừ con người, đời sống sinh lý của các loài có vú đều do khứu giác làm chủ. Con người vẫn tập trung lo vệ sinh và tẩy mùi thân thể mình cho đến khi không còn gì được nhận thấy nữa. May thay, thân thể không chịu đầu hàng dễ dàng như thế. Dụng cụ khám phá mùi của cơ thể là một nhánh trực tiếp của bộ óc: hành khứu (olfactory bulb), chạy xuống gần đến phần phía trên của mũi.

Mặc dù những nhà đạo đức nghiêm khắc chủ trương loại bỏ mùi và vị ra khỏi thế giới sinh lý (và có lẽ mọi cái khác nữa), may mắn thay cả hai giác quan này vẫn còn tồn tại. Chúng ta cũng còn có thể dùng chúng, vì trong hoạt động sinh lý, chúng làm việc chung nhau. Trong cái hôn, mùi của môi, vị hơi mặn, mùi của làn da gần đấy (có lẽ pha lẫn với nước hoa hay

nước cồn cạo râu), tất cả góp phần vào để tăng kích thích sinh lý, khi người đàn ông hôn vú người đàn bà, mùi của da nàng, vị của núm vú, tất cả đều có nhiệm vụ làm cho dục tính nổi dậy dễ dàng. Những giác quan này càng phối hợp hoạt động, sự khoái lạc càng mạnh mẽ hơn. Đây là một giai đoạn của giao hợp mà hầu hết các giác quan đều có vai trò của mình. *

Tại sao cái đó lại cần thiết?

Để có cực khoái, toàn thể năng lực thần kinh của cơ thể phải được tập trung vào các cơ quan tình dục. Cực khoái đúng yêu cầu đòi hỏi mỗi phần triệu vôn của điện năng đều phải được động viên và đưa thẳng đến dương vật và âm vật, âm đạo. Không ai có thể đạt cực khoái trong khi vẫn chơi đàn viôlông, đọc báo hay sắp xếp quần áo.

Trong giai đoạn đầu của giao hợp, năng lượng bị phân tán như tia nắng phân tán từ mặt trời. Những xung động tình dục đều xuất phát từ môi, vú, lưng, mông, đùi, lưỡi, và ở phạm vi nhỏ hơn, ở chính những cơ quan sinh dục — dần dần xung động trở nên tập trung hơn, như tia nắng qua kính lúp.

Nói cách khác, nó giống một tấm ảnh lớn — lúc đầu mọi vật đều vào tiêu điểm trừ dương vật và âm đạo. Khi giao hợp lao nhanh vào cực khoái, toàn thân ra ngoài tiêu điểm trừ những cơ quan sinh dục thì lại vào tiêu điểm một cách chính xác và mạnh mẽ.

Điều này thực hiện như thế nào?

Trong lúc giao hợp, những vuốt ve và âu yếm bắt đầu xoay quanh những cơ quan sinh dục. Người đàn

---

* Tiếp theo là một đoạn khá dài mô tả việc dùng miệng trong giao hợp tình dục. Chúng tôi buộc phải gác lại, tuy điều này không phải là quá hiếm ở nước ta nhất là ở miền Nam (HĐ)

ông bắt đầu mơn trớn, lúc đầu còn chậm sau nhanh dần. Người đàn bà hướng đa số chú ý của mình vào dương vật và ở một mức độ ít hơn, vào tinh hoàn. Ở đây cũng thế, hiệu quả tích lũy của những xung động cảm quan có thể được đưa vào « cuộc chiến ».

Đối với đa số phụ nữ, nhịp vào cơ quan sinh dục là gây kích thích.

Và người đàn bà cũng có thể dùng cùng kỹ thuật ấy, vuốt ve đàn ông.

Tùy theo ý hai người, bước tiếp theo có thể là kích thích lẫn nhau bằng miệng trước, động tác này kích thích toàn diện lên đến đỉnh cao nhất, với cả năm giác quan căng thẳng đến tột độ. Mỗi tế bào thần kinh phát ra và nhận về tối đa cảm giác trong giai đoạn này.

Cuối cùng dương vật và âm đạo đến với nhau. Hai cơ quan nhạy cảm nhất của cơ thể đã đến lúc được dùng để kích thích lẫn nhau. Nói chung, cường độ cảm giác trở nên lớn đến nỗi tất cả các năng lực thần kinh đã dồn lại trong suốt thời gian giao hợp, bỗng nhiên lật ngược lại và buông trong một cơn cực khoái giần giật. Một lần nữa, đàn ông và đàn bà đã hưởng thụ phút sống thần tiên của loài người. Nếu lần sau họ làm lại với cùng sự tự do và thẳng thắn như thế, phút sống ấy nhất định sẽ tốt như thế hay tuyệt vời hơn.

Người đàn ông và người đàn bà có đạt cực khoái cùng một lúc không?

Còn tùy ở những sách mà bạn đọc. Nhiều sách về kỹ thuật sinh lý nhấn mạnh về cực khoái cùng một lúc giữa hai người. Điều này nằm trong tập quán Mỹ về « luôn luôn làm tốt mọi việc ». Nhưng giao hợp không phải là bắt ruồi hay đá bóng, đôi khi có những yếu tố khác can thiệp vào. Mặc dù không thể chối cãi

rằng cực khoái cùng lúc rất thú vị, nhưng đôi khi cũng có cái gì đó gọi là cực khoái tuần tự. Vì đúng lúc cực khoái thường đem lại một phút mê mẩn cho nên cả người đàn ông lẫn đàn bà đều không thể thưởng thức sự cực khoái của nhau. Nếu ngẫu nhiên người đàn ông đạt trước đỉnh cao thì người đàn bà có thể tập trung để cảm giác những nhịp đập của dương vật trong âm đạo mình và có lẽ cả cái cảm giác của tinh dịch bắn vào tử cung và thành âm đạo. Người đàn ông cũng thế. Nếu người đàn bà thấy cực khoái trước thì người đàn ông có thể cảm giác những co giật bắp thịt xung quanh âm đạo, liền hồi ép vào và nới ra dương vật. Chàng cũng có thể lái dương vật của mình cách làm sao để tăng cường sự sắc sảo của những cảm giác mình lúc đó. *

---

* Tiếp theo là một đoạn khá dài, tác giả mô tả tỉ mỉ nhiều tư thế giao hợp mà chúng tôi đành phải tạm gác lại.

+ *Giao hợp cách này hoặc cách khác có gì sai trái không?* Đây là một trong những thắc mắc được nêu lên nhiều nhất và câu trả lời đơn giản, rất hợp lý là: *nếu cả hai người đều nhất trí thì không có gì sai trái cả, bất cứ là sử dụng cung cách, tư thế hay phương tiện gì.* Đó là « chuyện riêng của mỗi người ».

Thạp đồng tìm được ở Đào Thịnh cùng thời với trống đồng Ngọc Lũ tức là được chế tạo vào thời đại đồng thau ở nước ta khoảng vài trăm năm trước Công nguyên đã được tổ tiên chúng ta trang trí bằng 4 đôi nam nữ đang giao hợp trong các tư thế rất đẹp và rất « thoáng » ở 4 góc trên nắp. Bộ phận của người đàn ông đã được đặc biệt chú ý thể hiện nên kích thước cũng rất có tầm cỡ phù hợp với quan niệm của cha ông ta vào thời bấy giờ, tức là cách đây hơn 2.000 năm (Những vết tích đầu tiên của thời đại đồ đồng thau Việt Nam — Nhà xuất bản Khoa học — Hà Nội xuất bản 1963 của tác giả Lê Văn Lan, các trang 143 — 144 và 214 — 215).

Hai người có thể làm cách nào khác để tăng cảm giác trong giao hợp không?

Vâng. Họ có thể kiểm soát các bắp thịt tình dục.

Làm như thế nào?

Trước hết cần hiểu cơ cấu của hệ thống bắp thịt các bộ phận sinh dục. Nơi người đàn bà, âm đạo được giữ cố định nhờ vách của những cơ bắp rất mạnh. Trong khi chức năng chính của chúng là giữ cố định âm đạo và những cơ cấu liên hệ khi có những cử động mạnh lúc giao hợp (và về sau, lúc sinh nở), chúng cũng có thể dùng vào việc khác.

Với thực tế và tập luyện người đàn bà có thể ép, nhịp và mơn trớn dương vật ở trong âm đạo. Có hai nhóm cơ bắp có thể phát triển hiệu quả nhất.

Đôi cơ bắp thứ nhất nằm ngoài cũng được gọi là cơ thắt âm đạo (bulbocavernosus). Cơ bắp này chẻ làm đôi, mỗi nửa ở mỗi bên lỗ âm đạo. Khi co lại, lỗ âm đạo ép lại gần như kín mít (Sự vận động này cũng giống như sự vận động của môi khi phát âm «U» để nói

---

. . .

Về phương diện này các dân tộc Á Đông không có gì phải học hỏi phương Tây cả. Cách đây hàng mấy trăm năm những tác phẩm tình dục như Động Huyền Tử, Huyền Nữ Kinh, Tố Nữ Kinh... của Trung Quốc hoặc Kama Sutra, Vườn hương uyển, thậm chí «Ngàn lẻ một đêm» (nguyên bản) của Ấn Độ và Ả Rập... cũng đã mô tả tỉ mỉ đủ mọi tư thế cùng cách giao hợp.

Nếu không có dịp viếng đền Angco (Campuchia) để ngắm những tượng tạc trong đá với nhiều tư thế khá rõ ràng thì bạn vẫn có thể vào thăm Viện Bảo Tàng lịch sử ở Hà Nội hoặc trong Thảo Cầm Viên TP. Hồ Chí Minh để xem ông cha ta thể hiện trên Thạp đồng Đào Thịnh. (ND)

« uyp »). Khi bắp thịt này thả lỏng, lỗ âm đạo cũng thả lỏng.

Cơ bắp thứ hai điều khiển vùng âm đạo ngoài là cơ thắt niệu đạo. Mục đích chủ yếu của cơ bắp này là đóng kín giòng nước tiểu khi tiểu tiện xong. Tuy nhiên nó cũng ép âm đạo như cơ thắt âm đạo, ngoại trừ nó tác động ngay bên trong của âm đạo. Nhiều người đàn bà có thể điều khiển cả hai cơ bắp này bằng một vận động đơn giản. Nếu nàng tập trung vào cùng cử động như khi nín tiểu — một loại kéo cơ bắp khung chậu vào trong — các cơ bắp sẽ đáp ứng đúng cách. Sự vận động này cần được lặp đi lặp lại ít nhất hai mươi lần mỗi ngày và phải làm sâu vào và giữ lâu đôi lần. Nó cũng đem lại phần thưởng phụ là làm mạnh thêm các cơ bắp tiểu tiện và gia tăng điều khiển bàng quang.

Nhóm cơ bắp thứ hai có thể được trang bị để thêm phần khoái lạc trong giao hợp là nhóm cơ năng hậu môn (levator ani). Có ba cơ bắp trong nhóm này, trải ra từ vùng hậu môn đến vùng xương chậu và vây quanh vùng sâu nhất của âm đạo. Khi những cơ bắp này thắt lại, thành âm đạo ép sát chặt vào nhau và ép nhẹ suốt chiều dài dương vật. Nhóm cơ bắp này khá mạnh và có thể đóng góp rất lớn vào khoái cảm, nếu sử dụng đúng cách. Cách luyện tập tốt nhất để phát triển nhóm cơ này là làm vận động như để nín ỉa. Như thế sẽ tạo nên sự siết chặt của cả ba cơ bắp. Có luyện tập thì sẽ điều khiển và phát triển tốt những cấu trúc này, khoảng hai mươi co bóp mỗi ngày trong nhiều tuần lễ sẽ đem lại kết quả tốt.

Nhưng cơ bắp này được dùng như thế nào trong lúc giao hợp?

Lúc đầu riêng rẽ, sau phối hợp. Sau khi dương vật vào vị trí, sự co các cơ vòng ngoài sẽ làm tăng sự

cương và nâng cao kích thích của người đàn ông: Đồng thời làm tăng kích thích các đầu giây thần kinh ở cửa âm đạo và thêm sự khoái lạc ở đàn bà. Những cơ bắp này khi co lại cũng căng âm vật và làm tăng hiệu quả tổng quát. Bằng cách siết nhóm cơ bắp ở sâu hơn, có thể làm cho dương vật bị ép/thả luân phiên, làm tăng rất cao cảm giác của hai bên.

Nếu dùng cả hai nhóm cơ bắp phối hợp, có thể thu được một số hiệu quả thú vị. Nếu người đàn ông giữ hoàn toàn yên lặng trong khi dương vật ở sâu trong âm đạo, người đàn bà có thể nhẹ nhàng và nhịp nhàng xoa bóp dương vật từ gốc lên ngọn bằng cách co những cơ bắp trên mặt trước, rồi đến nhóm cơ bắp sâu hơn sau. Với sự thuần thục nàng sẽ có thể lật ngược chiều hướng sự vuốt ve này và vỗ nhịp từ ngọn xuống gốc. Đôi khi thế này đã đủ để đưa người đàn ông lên cực khoái.

Một khả năng khác là để người đàn ông đẩy sâu vào, ngập ngừng một lát trong khi người đàn bà co những cơ bắp ở sâu hơn, rút ra chầm chậm, rồi ngưng để người đàn bà siết những co thắt xung quanh đầu dương vật trong khi vẫn còn ở trong âm đạo. Nhiều sự phối hợp như thế vẫn có thể làm được, và được hai người trong cuộc thực hiện rất tốt.

Đàn ông cũng có thể điều khiển các cơ sinh dục của mình chứ?

Không hoàn toàn chuyên môn như đàn bà, nhưng vẫn có khả năng phát triển. Nơi đàn ông, dương vật bị co thắt âm đạo ép những mô «cương» làm tăng kích cỡ. Vì cơ bắp không thể co lại lâu hơn vài giây đồng hồ, sự gia tăng cũng tạm thời, những sự thay đổi kích cỡ được người đàn bà cảm thấy một cách rõ

ràng và thích thú. Vận động nín đái đàn ông làm cho cơ bắp siết lại, giống như ở đàn bà, và sự tập luyện cũng thế.

Nhóm cơ quanh hậu môn nơi đàn ông, khi co lại, đẩy dương vật tới và nhất thời làm nó dài thêm. Vận động này có thể rất kích thích đàn bà và nhất là khi đầu dương vật đụng vào cổ tử cung. Đàn ông có thể tập luyện cơ bắp này bằng cùng những bài tập dành cho đàn bà.

Nếu hai người điều khiển tốt cơ bắp, họ có thể đồng bộ hóa và phối hợp những nhịp co để càng thỏa mãn nhau hơn.

Còn có thể làm cái gì khác nữa để tăng khoái lạc không?

Tốt nhất là thủ tiêu ngay bộ luật không thành văn nói rằng đàn ông phải khởi xướng trong vấn đề tình dục. Mặc dù mỗi người đàn bà đều biết rằng giống cái vẫn đang kéo sợi giây tình ái từ lúc bắt đầu có loài người nhưng đàn bà bị ép buộc phải giữ thể diện và để cho người ta đeo đuổi. Trong khoảng trăm năm vừa qua — đàn bà đã đạt được những tiến bộ lớn lao về chính trị và nghề nghiệp — nay đã đến lúc họ dành bình đẳng về luyến ái.

Đàn bà có thể làm gì để khởi xướng giao hợp

Có một loạt khả năng hầu như vô tận. Sự tiếp xúc có thể được sắp đặt để đạt đúng những yêu cầu của hoàn cảnh. Đối với một số người đàn ông, một bữa ăn dưới ánh nến cũng đủ làm cho quả bóng lăn. Những kẻ khác cần gợi ý trực tiếp hơn, chẳng hạn như khi nhảy thì đừng ép người vào nhẹ quá. Nếu có cơ hội thuận tiện một cái xoa lưng thường cũng đưa thẳng

đến giao hợp. Điều này đặc biệt tốt đối với những bà vợ có chồng lười sinh dục. Sau một ngày làm việc mệt nhọc, sự thư giãn và kích thích của xoa bóp nhẹ nhàng có thể là cái gạch nối đưa đến một đêm yêu đương.

Trong ân ái lúc nào cũng có chỗ cho bạo dạn và óc tưởng tượng. Cùng tắm chung có thể vừa nghỉ ngơi thể xác vừa kích thích dục tình. Ngay trong khi ngủ, người vợ cũng phải cho chàng biết điều nàng muốn và muốn như thế nào. Nó giúp người đàn ông biểu diễn giỏi hơn nếu anh ta biết chắc mình sẽ đem niềm khoái lạc lại cho bạn mình.

Thế thì việc đáng kể nhất trong tình dục là mỗi người hưởng được bao nhiêu vui thú?

Không hẳn như thế. Hành động lý tưởng của giao hợp là kết hợp sanh sản, tình yêu thắm thiết, và sự thỏa mãn xác thịt sâu xa. Đa số trải qua phối hợp này chưa đến mười lần trong suốt đời người. Nếu rất may mắn, họ thường xuyên có thể phối hợp yêu đương với sự thỏa mãn tình dục thật sự. Nhưng tối thiểu, giao hợp cũng phải đem lại tối đa khoái lạc cho cả đàn ông lẫn đàn bà. Nếu được như thế, ít nhất cũng là bước đầu để thực hiện phần còn lại.

Chương V

THUỐC KÍCH DỤC

Vẫn thường nghe nói đến « thuốc kích dục » nó có nghĩa gì ?

CHỮ « APHRODISIAC » (THUỐC KÍCH DỤC), XUẤT phát từ chữ Aphrodite, tên của nữ thần tình yêu Hy Lạp, chỉ những thứ làm tăng ham muốn hay kích thích sinh dục. Thông thường nhắc đến thuốc men như « Ruồi Tây Ban Nha » và các thứ khác, nhưng cũng có thể bao gồm mọi thứ kích thích như sách hoặc phim ảnh, những triển lãm tình dục học và cả đến giải phẫu thẩm mỹ các cơ quan sinh dục.

Giải phẫu thẩm mỹ các cơ quan sinh dục ư? Loại giải phẫu thẩm mỹ này có thông thường không?

Cái đó còn tùy bạn sống ở đâu. Ở Hoa Kỳ chẳng hạn, *hơn năm mươi phần trăm dân chúng đi giải phẫu thẩm mỹ cơ quan sinh dục*. Vài nơi khác trong nước tỉ lệ ấy cao hơn nữa. Tại vài khu vực trên thế giới người ta coi giải phẫu những cơ quan nầy như là việc dĩ nhiên phải làm. Một người chỉ được coi như đủ điều kiện chấp nhận vào xã hội khi nào dụng cụ sinh dục đã được sửa chữa lại. Sự thật là, có hơn một tá phẫu thuật được sử dụng ngày nay nhằm sửa chữa lại dụng cụ sinh dục

để cho việc giải quyết tình dục thêm thích thú cho cả đôi bên.

Những phẫu thuật ấy như thế nào?

Chúng được xếp loại từ những kỹ thuật phức tạp của Bệnh viện Mayo[1] đến việc mổ xẻ vụng về kiểu bán khai ở giữa rừng rậm Phi châu bằng một mảnh thủy tinh vỡ.

Một ví dụ « bán tân bán cổ » là kiểu ăm-pa-lăng của Đông Nam Á. Đây là một lối làm tự túc rất tiêu biểu.

Những người đàn ông nhiều tinh thần « thể thao » ở vùng nầy rạch nhiều chỗ vào miếng da thừa bên dưới và gần đầu dương vật. May lỗ cắt trung bình khoảng 8 mm đường kính, chạy thẳng góc với cần dương vật, khi chuẩn bị giao hợp, họ xỏ những cây ngắn vào những lỗ ấy. Những cây ấy thường là vụn dây đồng, mảnh nhỏ ngà voi, hoặc các mảnh huyền, vàng và bạc. Mục đích rõ ràng là làm lớn thêm cái đầu hữu ích của dương vật và làm tăng sức cọ xát với âm đạo.

Làm thế người đàn ông được gì?

Rõ ràng không thêm cảm giác nào cho anh ta cả. Đền bù duy nhất cho sự hy sinh này, có lẽ là để đổi mới sự ham thích cho đàn bà. Kết quả có lẽ hơi đặc biệt nếu họ thuyết phục được một người đàn ông kiêu hãnh nào đó « thông hơi dương vật quý báu » của mình như vậy.

Đối với những người sẵn sàng đi một bước xa hơn vẫn có cách chuẩn bị hào hoa hơn: Thay vì chỉ đơn giản xoi lỗ vào cơ quan sinh dục, người ta rạch nhiều vết

1. Mayo Clinic, một trong những bệnh viện tối tân, nổi tiếng nhất của Mỹ.

nhỏ quanh đầu dương vật, rồi đặt những viên sỏi nhỏ vào đấy và để da lành lại. Khoảng một tháng sau, kết quả là có một dương vật đội một vòng hoa bằng sỏi. Khi đã lành hẳn, con người can đảm mới đứng lên đòi phần thưởng: có lẽ nhiều người muốn thưởng thức cái trang bị mới mẻ này.

Có phẫu thuật nào như thế để làm người đàn ông khoái hơn không?

Chỉ khi nào anh ta là người yêu âm nhạc mà thôi. Người Miến Điện đã thêm vào một nốt thẩm mỹ.

Họ cũng dùng cùng cách thức rạch khe, nhưng thay vì chôn viên đá nhỏ dưới da, họ dùng những cái chuông nhỏ bằng đồng. Ta thử tưởng tượng một người Miến Điện tài ba có thể vừa đền bù cho người yêu của mình, vừa chơi một khúc nhạc vô cùng quyến rũ. Còn có ưu thế khác nữa. Nếu một ông chồng Miến Điện bất ngờ về nhà và bước vào cửa trong tiếng nhạc của các chuông đồng chắc sẽ làm cho người chơi nhạc vô cùng bối rối.

Còn phẫu thuật nào khác ở dương vật không?

Có một «ca» đặc biệt mà chưa có ai giải thích được. Không ai biết được nguồn gốc, ý nghĩa hay tác dụng của nó. Kỹ thuật xẻ phụ đã từng được áp dụng hàng trăm năm nay, nếu không nói là ngàn năm nay trong giới thổ dân Úc. Đó là phần sinh tử của đời họ, thực hiện ở mọi người đàn ông trong bộ lạc. Đến tuổi dậy thì, người ta rạch một đường dọc bắt đầu từ góc dương vật cạnh bìu dái lên, vào sâu đến ống niệu đạo và để cho các chất bên trong tháo chảy qua cái cửa mới này. Kết quả, là tinh dịch và nước tiểu không còn chạy suốt chiều dài của dương vật nữa mà lại đi tắt và đơn giản nhỏ giọt ra từ chỗ rạch này.

Điều gì ẩn sau tập tục gây tàn tật tập thể như vậy? Giải thích hiển nhiên nhất — một cách hạn chế sanh đẻ kiểu bán khai — không đứng vững được — thụ thai vẫn xảy ra không khó khăn vì tinh dịch nhỏ giọt vào âm đạo. Lý do của tập tục đau đớn và tàn nhẫn này vẫn còn trong vòng bí mật.

Chắc chắn không có gì giống như thế đã từng làm tại Hoa Kỳ, phải không?

Không, theo chỗ mọi người đều biết. Tuy nhiên, có vài trường hợp mà tạo hóa đã làm cho người, cái mà thổ dân tự làm cho họ. Trường hợp này gọi là « tật chệch lỗ « đái » (hypospadias), một đứa bé sanh ra với một lỗ hở hoặc một cái khe dọc bên dưới dương vật. Hoàn toàn thích hợp với đời sống của nền văn hóa kia, nó lại không hoàn hảo ở nền văn hóa này. Giống như người thổ dân Úc, nước tiểu và tinh dịch nhỏ giọt ra qua chỗ hư hỏng của đứa bé.

Ở trường, nó phải ngồi xuống đái như con gái, về sau cuộc đời tình dục của nó sẽ là một tai họa. Đàn ông mà khi giao hợp để nhỏ giọt trên khắp cơ quan sinh dục của cô bạn gái sẽ không được ai « nhờ » nữa.

Khoa giải phẫu hiện đại sửa sang lại chỗ hư hỏng. Đơn giản sắp xếp các lớp mô để cho nước tiểu và tinh dịch có thể chảy tự do qua cái lỗ thích hợp.

Còn có phẫu thuật gì trên dương vật bình thường?

Mặc dù chúng ta không hay nghĩ đến điều đó, hình thức giải phẫu thẩm mỹ tình dục thường gặp nhất là cắt bao qui đầu. Như mọi người đều biết, da bao qui đầu bị cắt bỏ đi, để cho đầu dương vật phơi trần ra.

Thuật cắt bao qui đầu phát sinh rất lâu trước khi Chúa giáng sinh và chính Ngài cùng với 12 tông đồ cũng được cắt như thế. Phẫu thuật được thực hiện

bình thường ở Cổ Ai Cập và dân tộc AZTEC. Ngày nay, có được thực hiện ở các nhóm đa tạp như thổ dân Úc, người da đỏ Tcuna ở Brazil. Người công giáo ở Abissinia và cố nhiên ở người Do Thái tân tiến và người hồi giáo. Trong kinh thánh, đoạn đầu tiên nói đến cắt bao qui đầu là Genesis, 17 : 11. « Và ngươi phải cắt quanh da bao qui đầu của ngươi, nó phải là một biểu hiện của lời thệ ước giữa Ta và ngươi » vào thời xa xưa ấy dương vật được sửa lại bằng một cục đá bén như qui định trong Exodus, 4 : 25 « Lúc ấy Zipporah lấy cục đá bén và cắt phăng da qui đầu của con trai mình, vất xuống chân nó và nói, chắc chắn một người chồng vấy máu là con với ta »

Cùng dụng cụ ấy, cục đá bén, ngày nay được dùng ở đa số các bộ lạc bán khai, những bộ lạc tiến bộ hơn thì dùng một mảnh thủy tinh vỡ. Đối với người Do Thái, nhà phẫu thuật gọi là mohel, chỉ làm mỗi một việc là cắt bao qui đầu. Ông dùng một con dao nghi lễ bằng thép và giải phẫu tay không cho đứa bé sơ sinh tám ngày tuổi đang nằm vặn vẹo thân mình — việc nầy rất ít nhà phẫu thuật hiện đại dám làm. Phẫu thuật y khoa hiện đại được tiêu chuẩn hóa gần như tự động. Đứa bé được buộc vào cái giá, thường là bằng chất dẻo, và một dụng cụ hình chuông cũng bằng chất dẻo được cho vào giữa dương vật và bao qui đầu. Một vòng chỉ nylon thắt nút quanh cái rãnh ở gốc chuông, siết chặt bao qui đầu lại. Nhà phẫu thuật chạy lưỡi dao mổ một vòng quanh dương vật và thế là xong. Cái chuông được giữ lại đấy một hai ngày, trong thời gian đó đứa bé tiểu qua lỗ ở đầu chuông.

Ngoài những tin tưởng về tôn giáo, nguồn gốc của phẫu thuật chưa được biết rõ. Hiển nhiên có những ưu

điểm về sinh dục, nhưng không chắc tín ngưỡng đã tạo thành nguồn gốc cơ bản của thủ tục này.

Ưu điểm tình dục của việc cắt bao qui đầu là gì?

Cắt bao qui đầu thêm khoái lạc bằng nhiều cách — Trước hết, một chất khó ngửi như pho-mát gọi là « bựa sinh dục » (smegma) đóng giữa bao qui đầu và đầu dương vật. Mùi dai dẳng của bựa sinh dục có sức tiêu hủy loại thuốc kích dục mạnh nhất thế giới. Bỏ bao qui đầu đi, không còn chỗ cho bựa tích tụ nữa.

Thứ hai, cung cấp dây thần kinh của bao qui đầu không đáng kể so với đầu dương vật. Đầu dương vật lòi ra và tiếp xúc thẳng với âm đạo, có thể có cảm giác tuyệt diệu hơn nhiều. Mặc dầu da qui đầu tuột vào sau đầu dương vật khi giao hợp, đôi khi nó dính và cản trở sự tiếp xúc hoàn toàn.

Thứ ba, vi trùng nhân lên rất nhanh trong chất bựa và có thể gây ra nhiễm trùng đầu dương vật. Một cơ quan đỏ lừ, sưng thật to làm tiêu tan mọi ý nghĩ về tình dục.

Cuối cùng, ghê sợ nhất là ung thư dương vật xảy ra chỉ với những người không cắt bao qui đầu. Chữa trị ung thư dương vật là cắt bỏ dương vật, trường hợp này ít xảy ra.

Đàn bà có bao giờ cắt bao qui đầu không?

Có, nhưng không nhiều bằng đàn ông, âm vật là một kiểu dương vật thu nhỏ, cũng có bao qui đầu thu nhỏ của nó. Ngày xưa, bác sĩ cảm thấy rằng một bao da dính vào âm vật là nguyên nhân chính của những khó khăn giao hợp phụ nữ. Hàng nghìn phụ nữ chịu cắt bao qui đầu — đúng hơn gọi là « Cắt bao qui đầu thu nhỏ » — cho đến khi thấy rõ ràng nó chỉ giúp cải tiến rất ít.

Tương phản với cắt bao qui đầu đàn ông rất phổ biến ở những xã hội văn minh, cắt bao qui đầu nữ được thực hiện thường hơn ở những xã hội bán khai. Như thường lệ trong loại sự việc nầy, cái lý do đàng sau nó vẫn chưa sáng tỏ. Đã có ý kiến cho rằng đó là một cách để người chồng hủy diệt bớt khoái lạc của người vợ để cho nàng không tìm cách bỏ nhà ra đi. Nhiều bộ lạc khác càng đi xa hơn. Lễ nghi của họ bao gồm cắt âm môi nhỏ và cả đến cắt bỏ toàn thể âm vật. Chắc chắn phẫu thuật nầy cắt đứt luôn cả cảm giác tình dục.

Thế thì đa số giải phẫu thẩm mỹ tình dục ở xứ nầy đều thực hiện ở đàn ông chăng?

Không đúng hẳn. Đàn bà quan tâm rất nhiều đến sự cải tạo các cơ quan sinh dục. Lấy ví dụ như «Cái nút của chồng». Đa số phụ nữ sanh con ở bệnh viện đều có một đường cắt ở âm đạo (episiotomy). Nó giúp cho đầu đứa bé, tương đối lớn so với lỗ âm đạo, khỏi căng quá và xé rách các mô. Sau khi sổ lòng người mẹ còn lại một cửa vào mở rộng. Bác sĩ bắt tay ngay vào việc sửa lại chỗ xẻ bằng cách may những bờ mô lại với nhau. Công việc này tốn chừng năm phút. Nếu bác sĩ cũng có kiến thức về tình dục, thì ông sẽ cần một phút nữa và làm thêm ít phẫu thuật thẩm mỹ. Ông cẩn thận đo cỡ và vị trí của các mũi kim để ngoài việc khép vết thương còn căng thẳng hầu hết những chỗ chùng ở âm đạo — do nhiều năm giao hợp cũng như do sức ép của đầu đứa bé chui qua gây nên. Trong sáu mươi giây đồng hồ ông khôi phục lại cái bộ phận sinh tử nầy trở về kích cỡ thời còn con gái. Chấm dứt bằng một cái nút thật chắc, không hề sổ ra, được gọi một cách âu yếm là «cái nút của chồng».

Âm đạo không căng ra lần nữa khi sanh lại sao?

Cố nhiên. Nhưng hễ còn bác sĩ với cây kim và đường khâu, cả chồng lẫn vợ sẽ không bao giờ biết sự khác nhau. Mọi cái đều vừa khít như một chiếc găng tay — hay tốt hơn nữa.

Nếu bác sĩ không làm phẫu thuật nhỏ này thì sao?

Âm đạo sẽ tiếp tục căng ra mỗi ngày một nhiều vì giao hợp và sanh đẻ cho đến khi nó không còn bám chặt dương vật khi giao hợp.

May thay, đã nhiều năm nay một bác sĩ giải phẫu đáng yêu đã tìm cách chữa thích hợp. Phẫu thuật, gọi là « Sửa chữa thẩm mỹ trước và sau » rất đơn giản hữu hiệu và giải quyết nhiều vấn đề cùng một lúc. Cơ bản nó chỉ là một cách khác của kỹ thuật « nút của chồng » nhưng bao quát hơn. Âm đạo được tăng cường lại, cải tạo lại và định hướng lại so với những cấu trúc lân cận.

Thế cũng được nếu âm đạo quá lớn — còn về một âm đạo quá nhỏ thì sao?

Một âm đạo thực sự quá nhỏ là điều rất hiếm có. Thông thường khó khăn chỉ đơn giản là do cửa vào hẹp kích cỡ. Trong đa số trường hợp, màng trinh mới đáng trách. Tí mô nhỏ xíu đứng gác trước cổng tình yêu ấy đôi khi làm phận sự quá kỹ. Cuộc tấn công quyết liệt nhất của một chàng rể nóng nảy và nhễ nhại mồ hôi kéo dài cả nửa đêm cũng không đủ — nó vẫn không chịu thua.

Sáng sớm hôm sau cô dâu đầy nước mắt và chàng rể mặt mày đỏ như gấc xuất hiện tại phòng mạch bác sĩ. Trong trường hợp này con dao mổ mạnh hơn dương vật và chỉ một loáng dao sáng ngời, cánh cổng mở rộng — Cái bất toàn của tạo hóa được con người tháo gỡ.

Nhưng có trường hợp nào âm đạo thật sự quá bé không?

Rất ít khi, hầu hết hoặc là âm đạo khá lớn (có lẽ với sự căng ra) hoặc không có nó gì cả. Ngày nay đã có sự giúp đỡ cho cô gái sinh ra không có âm đạo. Những cô bất hạnh này có một dị dạng hiếm có với hình thức một cái túi kín đáy hoặc trong những trường hợp nghiêm trọng nhất, nó chỉ đơn giản là một cái lúm đồng tiền. Sử dụng một thủ thuật thông minh, người ta có thể làm ra một âm đạo nhân tạo nhưng có tác dụng tình dục. Có hai bất tiện. Cố nhiên là không có vấn đề mang thai nữa, là âm đạo mới, chỉ những cô có chồng mới nên dùng vì cần được sử dụng thường xuyên và mạnh mẽ để giữ cho mở ra.

Gần đây giải phẫu vú có vẻ được chú ý nhiều vậy là như thế nào?

Tuy vú không phải là cơ quan sinh dục chủ yếu — chúng được coi từ gốc là những cơ quan dinh dưỡng, để nuôi trẻ sơ sinh — nhưng vẫn có ý nghĩa mạnh mẽ về tình dục, và đáng được kê chung vào các phẫu thuật thẩm mỹ tình dục. Loại sửa vú được đến biết nhiều nhất là thuật chích silicone. Cách này là cách mới nhất trong các kỹ thuật dùng để biến gò mối thành núi cao. Những cách trước kia dùng chất liệu như xốp bằng chất dẻo và các túi chất dẻo đổ đầy chất lỏng, để tạo nên đường viền của vú. Tiếc thay sớm muộn gì chúng cũng bị cơ thể đào thải ra và cô gái đáng thương càng tệ hơn lúc cô bắt đầu. Những cố gắng mới nhất để làm vú nhân tạo là bơm bọt silicone dưới áp suất vào đầy những cơ quan này. Sau một thời gian chất bọt cứng lại. «Cứng» là chữ mô tả, vì bộ vú lớn thật, nhưng cứng như đá, nhìn thì đẹp nhưng cũng bật nảy lên như đá lề đường. Lại

còn một ý kiến tương phản khác — vài người tiếp nhận loại chất dẻo nầy về sau bị ung thư ở khu vực đã chích.

Còn các cô gái có vú lớn quá cỡ thì sao ?

Có một số đông phụ nữ hoảng hốt vì vú họ quá lớn. Ngày nay cũng có cả sự giúp đỡ cho những người đẹp được trời ban cho quá nhiều như thế nầy. Về chi tiết thì hơi lộn xộn nhưng kết quả nói chung thì chấp nhận được. Trước hết, núm vú bị cắt đi và để riêng ra trong một bình chứa dung dịch muối. Tiếp đến một phần lớn mô mỡ ở mỗi vú phải xẻo bớt đi cùng với một ít da. Lấy núm vú ra khỏi bình chứa, đem ráp lại và mọi thứ được may vào như cũ. Nếu làm cẩn thận, chỉ là cái sẹo nhỏ phía dưới vú — gần như không trông thấy được.

Có những phẫu thuật nào giống như thế cho đàn ông không ?

Với một ngoại lệ, không có cách thực tiễn nào để thêm vào hay bớt đi món thiên phú của đàn ông. Vì mỗi dương vật có thể được tạo nên để làm việc bất kể kích cỡ nào, và bởi vì không có cách gì làm cho nó dài ra hay ngắn lại. Tình trạng chủ yếu là không thay đổi. Ngoại lệ là các tinh hoàn. Mặc dù không trực tiếp dính líu vào việc giao hợp, chúng lại đóng vai trò rất tượng trưng và tâm lý. Dù cho những trường hợp mất tinh hoàn được đền bù đầy đủ bằng chất hocc môn, nhưng với một bìu dái trống rỗng phất phơ trước gió, một đêm yêu đương say đắm thực chẳng ra cái quái gì.

Bìu dái ấy có thể rảnh rang vì một số lý do : Đôi khi, hồi mới đẻ tinh hoàn không tuột xuống mà vẫn ở lì trong bụng, chỗ nghỉ ngơi của chúng. Chúng còn kháng cự lại cả đến những cố gắng phẫu thuật để đưa chúng

xuống. Thỉnh thoảng chúng làm như cái « do do »[1], tuột lên tuột xuống, vào vào ra ra túi dái. Trong những trường hợp bi đát hơn, chúng nó vĩnh viễn mất đi, ngẫu nhiên hay vì một khối u ác tính.

Thế vẫn còn một giải đáp. Hai cơ quan nhân tạo hình quả trứng bằng chất dẻo hoặc tantalum, có thể được cho vào trong bìu dái và neo chặt đó mà chẳng có ai biết được thật giả.

Còn chất kích dâm thực, chẳng hạn ruồi Tây Ban Nha? Nó là cái gì? Nó có tác dụng gì?

Ruồi Tây Ban Nha, lạ lùng thay, chỉ đơn giản là một con ruồi xứ Tây Ban Nha. Thực ra, người ta làm ra nó bằng những côn trùng cánh cứng (beetles), nhỏ, lóng lánh ngũ sắc, sống ở miền nam nước Pháp và Tây Ban Nha. Thân loại côn trùng này được đem phơi khô, tán bột rồi xử lý bằng hóa chất để trích ra một hoạt chất gọi là « cantharadin ». Sau đó, sự ngộ nghĩnh thật sự bắt đầu. Theo câu chuyện kể lại, tất cả những gì người ta phải làm là lén bỏ ít giọt vào cốc nước của cô bạn gái. Bất kể trước kia cô ta lạnh nhạt với bạn bao nhiêu, nay cô sẽ biến thể ngay thành một kẻ điên khùng không bao giờ nhàm chán tình dục, van xin bạn dập tắt những đám lửa trong người cô.

Xin nhớ câu chuyện về một anh chàng lén bỏ một ít ruồi Tây Ban Nha vào người hẹn, rồi lái xe chạy vào con hẻm yêu đương và chờ kết quả? Cô gái trở nên kích thích dữ dội, làm người bạn trai mệt nhoài.

Thêm một câu chuyện nữa: Mười phút sau khi uống « nước tình yêu » cô gái quy xuống và co giật — nàng

---

1. Do-do (Yo-yo), đồ chơi bằng gỗ trông giống như trục chỉ, cột vào sợi dây để giật giật cho chạy lên chạy xuống.

đến bệnh viện và chàng Casanova[1] đến phòng giam. Nếu nàng sống (năm mươi phần trăm hy vọng) chàng ra khỏi nhà lao. Nếu nàng chết, chàng cũng chết luôn.

Nếu nguy hiểm đến thế, tại sao lúc đầu lại có ý nghĩ dùng đến nó?

Ruồi Tây Ban Nha đích thực là một loại kích dâm phi thường cho súc vật nuôi trong nông trại. Đây là vấn đề: Trong con người, liều lượng tác dụng và liều lượng giết người như nhau. Nếu bạn là cô gái mười tám cái xuân xanh, cao 1m57 và nặng 50 kilo, một giọt đã quá nhiều và bạn đi đời rồi đấy. Nếu bạn là một con bò cái nặng bảy trăm kilo, sự việc cũng không khác nhau mấy.

Thế thì nó tác dụng thế nào ở súc vật?

Thuốc cantharidin làm khó chịu một cách kinh khủng. Sau khi uống vào, nó tìm đường xuống bàng quang và bài tiết ra nước tiểu. Khi đi qua nó đốt cháy lớp lót bàng quang và niệu đạo và kích thích các cơ quan sinh dục.

Nó gây cương âm vật, căng phồng âm môi và ngứa rần rần âm đạo ở phụ nữ. Với người nam, nó gây cương đau đớn vô bờ bến. Súc vật nuốt phải thuốc này, giao hợp cốt để tìm cách loại bỏ sự khó chịu khốc liệt. Không có kẻ nào nhìn thấy việc như thế lại muốn tự mình thử nghiệm.

Có một cách dùng ruồi Tây Ban Nha cho con người — Ở hình thức pha rất loãng, nó là một thể phẩm cho thuốc cao hột cải để đắp.

---

1 Casanova: người đàng điếm. Ở Ý, ông SASANOVA Givanni Giamoco (1725 — 1798) đi phiêu lưu rất nhiều, người lãng mạn, hay ve vãn phụ nữ và kể lại trong hồi ký của ông.

Phải chăng là nhiều thức ăn, như trai, sò, có tính chất kích dục?

Nếu vậy thì quá dễ. Vì sự đòi hỏi của con người về cực khoái lớn hơn, tốt hơn (và thường xuyên hơn), hàng trăm thức ăn và thức ăn hỗn hợp đã được dùng thử. Vài thức tùy thuộc vào sự kiện nó có hình thức giống với cơ quan sinh dục. Chẳng hạn sò, nghêu, trứng và hành giống tinh hoàn. Rau cần tây, xúc xích và măng tây giống dương vật. Lý thuyết rõ ràng là « giống nhau sinh nhau ». Nó có thể có tác dụng, nhưng không nhất thiết phải theo ý mình. Chỉ ăn món rau cần tây có thể làm cho dương vật giống một nhánh rau cần tây — ẩm và sũng nước!

Nhưng thức ăn khác có một hiệu quả cụ thể hơn. Cho cô bạn gái quý của anh ăn món bíp tết ngọt ngào ở một nhà hàng sang trọng có thể làm cho bánh xe tinh thần xoay chuyển và hạ cánh cho cả hai người xuống giường, vị thuốc bí mật nằm trong bầu không khí, không phải trong miếng bíp tết.

Có cái gì trong các thức ăn đem lại tác dụng không?

Ngày xưa có một món gần được như thế. Dưới thời đại Victoria*, những người dưới mức trung bình, được khuyên nên « dự tiệc sò đồng quê ». Đây là uyển ngữ chỉ tinh hoàn bò đực. Vì tinh hoàn nầy chứa một liều lượng khá cao hooc môn nam nên khi ăn tuyệt đối tươi và tuyệt đối sống, chúng có thể đem lại một số hiệu quả. Hiển nhiên ngày xưa ấy không nhiều người đàn ông lâm vào tình trạng tuyệt vọng như thế. Ngay

* Thời đại nữ hoàng Victoria ở Anh (1837 — 1901).

cả thời bây giờ, kết quả cũng đáng nghi ngờ, vì đa số chất hooc môn bị dịch vị tiêu diệt cả.

Còn các thuốc của Á Đông ra sao — như bột sừng Tê Giác?

Cái đó cũng dựa vào nguyên tắc «giống nhau tạo ra nhau» Bạn có thể nhớ lại hình ảnh một người Trung Hoa vẫn mộng tưởng hão huyền «Nếu may mắn dương vật ta trông giống như sừng con tê giác». Hiển nhiên, nếu anh ta ngắm đầu kia của con tê, anh sẽ thấy con vật có cái gì khác đang tìm kiếm anh. Điều khá lạ lùng là trong số những người Hoa tin như thế, yêu cầu về sừng tê đã vượt quá xa sự cung cấp nghèo nàn cho đến nỗi đa số sản phẩm đưa ra thị trường đều là nanh heo rừng hoặc xương heo tán bột.

Tuy thế có một thứ thuốc Trung hoa có vài tác dụng — Tiếng Hoa gọi là «gao-lai-sâm» — người Âu gọi là nhân sâm (ginseng). Chế biến theo một công thức thích hợp, nó được nhiều người sử dụng và tất cả đều xác nhận là công hiệu.

Thực tế nhân sâm có tác dụng không?

Nó là vấn đề, trong các chất kích dục. Tinh thần có một ảnh hưởng quyết định đối với việc sinh hoạt tình dục đến nỗi thường khi nếu một người nghĩ rằng thuốc ấy có tác dụng là nó có tác dụng thật. Nhân sâm là tiêu biểu. Theo người Hoa, loại mạnh nhất là loại mà củ có hình dáng giống như một con người nho nhỏ. Lại nữa «giống nhau tạo ra nhau»! Cách duy nhất để biết chắc là thử. Nhân sâm với giá bảy chục đôla một cân Anh, phải là một sinh viên nghiêm túc mới dám theo đổi môn này — hay nó chỉ là một môn học tuyệt vọng.

Còn loại thuốc gọi là YOHLABINE thì sao?

Một ví dụ khác của sức mạnh tinh thần, lần này sự ám thị do vỏ trong của một loại cây châu Phi gọi là cây Yohimbine đem tán bột. Nó đã được dùng vô số lần như là thuốc kích dục, nhưng chưa bao giờ có tác dụng.

Tuy nhiên, có một loại hợp chất khác từ thế kỷ 19 đã có ít nhiều sức mạnh kích thích tình dục. Nó mang một tên kỳ lạ là «nux vomica» (hạt mã tiền) hoặc thông dụng hơn là strychnine. Thuốc chuột ư? Đúng — Thuốc này, với số lượng nhỏ, giết người bằng cách làm cho hệ thần kinh nạn nhân cảm ứng với kích thích nhẹ nhất. Kẻ nào đã dùng nó thì bị co giật không ngừng vì tiếng cửa đánh sầm. Cái chết thường xảy đến vì kiệt sức do những co giật liên tiếp hành hạ dữ dội. Với liều lượng rất nhỏ nó có thể gia tăng sự đáp ứng với kích thích tình dục. Cứ uống quá nhiều một tí, và sáu người sẽ bước chầm chậm với bạn[1]. Nhưng lúc bấy giờ chúng ta trở lại vấn đề ruồi Tây Ban Nha. Sống xứng đáng là một việc — chết bất ngờ lại là chuyện khác.

Không có gì có tác dụng sao?

Vì những lý do hiển nhiên, câu chuyện chính thức về các chất kích dục nói rằng không có thuốc nào như thế. Điều đó gần như thật nhưng không phải hoàn toàn thật. Rõ ràng là những người nắm giữ nền Công lý Công cộng, đều cảm thấy rằng nếu những người thường, mà nắm được một thứ thuốc kích dục tốt, thì xã hội đứng đắn của chúng ta sẽ biến thành một nơi chè chén say sưa rộng lớn. Hoặc có lẽ họ sợ cám dỗ đối với những kẻ ngây thơ, bất kể họ là ai.

1. Khiêng quan tài đến nghĩa địa.

Trong xã hội ta ngày nay có ba loại thuốc kích dục hiệu nghiệm và có sẵn. Tất cả đều bất hợp pháp. Có một loại thứ tư nhưng tác dụng nghèo nàn. Nó hợp pháp, rẻ và được sử dụng rộng rãi. Đó là rượu. Mặc dù câu chuyện đạo đức về rượu là một chất « làm suy nhược nguy hiểm », nó chỉ đơn giản là một chất an thần. Đấy cũng là cách nó tác dụng trong lĩnh vực sinh lý nữa. Sợ là kẻ thù của sự kích thích tình dục. Thử hỏi bất cứ ai dám làm tình một cách điên rồ, trong khi người chồng ghen đang gõ cửa. Rượu làm dịu tất cả sợ sệt kể cả hàng tá lo lắng đang bao quanh tình dục. Sau ba ly Martini, chàng nói « Không có gì phải lo sợ cả », nàng tin chàng. Nói cách khác rượu là chất bôi trơn cho tình dục. Nó vây phủ mọi vật bằng một ánh lửa đỏ rực đẹp đẽ cho nên, bạn không làm tốt ư — cóc cần. Ai nhớ đâu? Khuyết tật thật sự của nó là làm rối cảm giác toàn diện. Sự kết hợp và sự thưởng thức tình dục. Đấy có lẽ tại sao nó hợp pháp.

Một loại kích dục thực là hooc môn nam, chất testosterone — Tác dụng vào toàn thân, nó gây nên sự ham muốn tình dục mạnh mẽ, gần như không cưỡng nổi. Nó tác dụng đối với cả nam lẫn nữ. Kết quả chậm nhưng hiệu quả lại sâu và lâu dài. Cố nhiên là có mặt trái. Ở đàn ông kết quả là teo tinh hoàn, đây không phải là việc nhỏ. Ở đàn bà có thể biến thành nam tính. Âm vật to ra, lông mọc trên mặt, giọng nói trầm xuống và các thay đổi kém hấp dẫn khác xảy ra. Ở cả hai phái, nó có thể gây nên hại gan trầm trọng nếu dùng bừa bãi. Ngoại trừ do một thầy thuốc hợp pháp cho phép, còn thì việc sử dụng là phi pháp. Không nguy hiểm ngay tức khắc như ruồi Tây Ban Nha hay strychnine, nhưng có thể gây rất nhiều rối loạn nguy hiểm nhất.

Còn hai loại khác?

Hai loại khác là thuốc gây mê. Thứ nhất là cần sa Một trong các hiệu quả mạnh nhất của nó là đánh thức tình dục. Những kẻ dùng thuốc này xác nhận nó cho ảo tưởng sinh lý mạnh mẽ, làm tăng cao ham muốn và gia tăng cảm giác tình dục.

Phải chăng cần sa là một thứ thuốc mê?

Có và không. Theo luật L.B.[1] nó được xếp vào các loại thuốc mê. Nói cách khoa học, điều đó không đúng. Các nhà chuyên môn về thuốc không cho là nó làm cho ghiền. Nó rơi vào loại «thuốc gây thói quen». Đây là những chất không gây nên sự phụ thuộc của cơ thể, nhưng «làm nên thói quen» — Nó có thể là một vấn đề lớn, như mọi người biết khi tìm cách bỏ hút. Đây là lý do tại sao thuốc lá được đa số các dược sĩ xếp vào loại «gây thói quen»!

Mặc dù có tranh luận vẫn còn hai việc rõ ràng về cần sa: một, nó là loại kích thích tình dục, và là loại có hiệu quả. Hai, nó là loại thuốc bất hợp pháp. Lập những kỷ lục mới trong phòng ngủ không bằng phải ở tù trong nhà lao.

Thứ cuối cùng là gì?

Thứ cuối cùng là thứ mạnh nhất — LSD. LSD có rất nhiều hiệu quả trên thần kinh mà đa số chỉ mới được hiểu lờ mờ. Bất cứ kẻ nào đã dùng nó đều hiểu rõ rằng nó dồn dập động lực sinh lý. Những chuyện trong tờ Chủ nhật nói về những người xấu dùng LSD, đã bỏ đi một chi tiết: Lý do thực tại sao dùng nó. Đôi khi được tiết lộ như sau: «Tôi cảm thấy như tôi chiếm

---

1. Luật Hoa Kỳ.

đoạt hết cả đàn bà trên thế giới ». Bạn nghĩ xem nó muốn nói gì về « Chiếm đoạt » ? Những người dùng thường luôn luôn nói đến « tình ». Khi họ nói « làm tình, không làm giặc » là họ không có ý nói về quả tim và các loại hoa.

Nếu nó giúp họ có thêm nhiều khoái lạc trong tình dục. Vậy tại sao họ không được phép dùng LSD và cần sa ?

Hiện tại, mua bán sử dụng hay làm chủ cả hai loại thuốc ấy đều phạm luật. Hơn nữa thuốc ấy có thể gây tác hại, nhất là nếu sử dụng bừa bãi. Đa số những cung cấp hiện nay trên thị trường bất hợp pháp (vì không kiểm soát được sự sản xuất) là rất nguy hiểm.

Vì những hạn chế của đạo đức, việc nghiên cứu thành thật về khoa học các chất LSD và cần sa đều không thể được. Nếu những thuốc này được nghiên cứu cẩn thận và được hiểu rõ, chắc chắn mọi người sẽ có lợi.

Một trong những sự mỉa mai của cuộc đời là thứ thuốc ta được phép dùng, có khi được khuyến khích dùng là rượu, lại là một loại phá hoại rất mạnh trong xã hội ta.

Chương VI

LIỆT DƯƠNG

Liệt dương là gì?

LIỆT DƯƠNG LÀ KHI DƯƠNG VẬT KHÔNG CHỊU làm cái ta bảo. Mặc dù hệ thống điều khiển phức tạp không tưởng tượng nổi về sự giao hợp do cơ thể nắm giữ, dương vật có thể không đáp ứng được lệnh chỉ huy vào lúc cần thiết. Điều này làm đảo lộn sự tiến trình các sự kiện cần thiết cho giao hợp và toàn thể công việc thất bại. Về nỗi thất vọng thực sự, không gì sánh được.

Nói chính xác cái gì xảy ra trong chứng liệt dương?

Có nhiều loại liệt dương khác nhau nhưng tất cả đều có một đặc điểm chung — không thể giao hợp được — Khuyết điểm lớn nhất của phong độ tình dục là liệt dương tuyệt đối — Trong trường hợp này, dương vật coi như đã chết — nó chỉ đeo tòn-teng một cách thảm hại. Dù có ghẹo cách mấy cũng không khuyến khích nó «cương» lên được. Càng cố gắng bao nhiêu, càng thất bại bấy nhiêu. Cố nhiên không thể nào giao hợp được cũng giống như tìm cách mở khóa cửa bằng sợi mì ướt. Một sự mô tả chính xác chỉ có thể xuất phát từ một người đàn ông bị hình thức liệt dương này. Jerry là con người ấy. Anh ta bốn mươi mốt tuổi, đã lấy vợ ba lần và đang thất vọng:

« Tôi đã làm được nhiều việc, bác sĩ ạ — Lấy vợ ba lần, ly dị hai lần, có mấy đứa con, nhưng chưa bao giờ tệ hại như thế này. Nó không chịu làm việc. Tôi muốn nói, hãy lấy ví dụ đêm qua. — Một áo choàng trong suốt màu đen này, nước hoa này, nàng cũng uống vài ly để chuẩn bị. Và nàng thực sự sẵn sàng, bất cứ thằng cha nào khác cũng sẵn sàng hy sinh cánh tay mặt mình để đổi lấy một cơ hội với nàng ».

Jerry lắc đầu thất vọng.

« Ôi, tôi cũng muốn vậy — Nếu tôi vẫn còn là người đàn ông. Tôi để cho nàng đùa với cái đó, tôi cà nó vào nàng, tôi làm mọi thứ với nó trừ sơn nó màu lục. Tất cả cái nó làm là trở nên nhỏ hơn. Tôi nghĩ nó sắp biến mất.

Dương vật có thể biến mất thật không ?

Không hẳn như thế, nhưng vài ông điên lên vì chúng dương suy tàn nhẫn, đã bắt đầu nghĩ như thế. Ở người Hoa, nó có hình thức một bệnh gọi là « Kuru ». Một người Hoa đau khổ vì bệnh liệt dương có thể trở nên ám ảnh vì sợ rằng dương vật của mình sẽ thụt vào trong người. Anh ta khiếp sợ cho lúc ấy anh sẽ mất hẳn nó. Bị nỗi sợ hãi thúc giục, anh phải nhờ đến những biện pháp tuyệt vọng để kiềm chế cái cơ quan dâng trí này. Sắp đặt người nhà canh gác hai mươi bốn trên hai mươi bốn để lúc nào cũng không rời mắt khỏi dương vật. Thường thường anh đâm dương vật bằng một cái đanh nhỏ hoặc một loạt các kim ghim mà anh cột vào chân giường bằng một sợi dây to. Đầu kia sợi dây giao cho người tin cậy nhất trong gia đình, thay phiên nhau canh giờ và phải giật mạnh nếu thấy dương vật bắt đầu uốn éo nhô lên khỏi thân thể.

Khổ ấy có đúng là một bệnh không?

Nó cũng thật như chứng dương suy đối với người đau khổ ấy. Thực ra không có rủi ro nào để dương vật biến mất vào khoảng không rộng rãi của xoang bụng để mãi mãi không ai nhìn thấy nữa. Nhưng hãy cố nói với mọi người Hoa thác loạn tâm thần như thế đi. Chín mươi lăm phần trăm trường hợp, liệt dương tuyệt đối chỉ là một trò đùa độc ác do chính cảm xúc của một người đàn ông bất hạnh tác động đối với anh ta. Nhưng nạn nhân không hiểu. Hãy để Jerry kể nốt câu chuyện:

« Chúng tôi làm cũng việc ấy trong hai tuần lễ liền. Mỗi đêm tôi đến ngưỡng cửa xuất phát, mỗi đêm tôi đều bị thua ngay trước khi tôi bắt đầu. Nếu vợ tôi không có hành động gì, sự kiện này cũng sắp sửa là ly dị thứ ba của tôi!

Liệt dương có thông thường không?

Trong một khía cạnh nào đó có. Vào lúc này hay lúc khác, mỗi người đàn ông đều bị chứng ấy. Vì cơ quan sinh dục nam, ngay sau khi xuất tinh, sự cương thường biến mất. (Trong vài trường hợp chỉ kéo dài năm ba phút, nhưng ít khi như thế). Trong một thời gian không nhất định, không thể cương được và không thể giao hợp thêm được nữa. Đây là liệt dương tuyệt đối tạm thời. Dù cho sự thể thoáng qua này, có hơi rầy rà và có thể gây nên cảm tưởng không an toàn nếu khả năng cương không trở lại, trong vòng mười lăm đến hai mươi phút. Thật ra hình thức nghỉ ngơi bắt buộc này bảo vệ cho bộ máy sinh dục khỏi làm việc kiệt sức, vận hành như cái cầu chì. Khi những đường dây thần kinh điều khiển giao hợp bị nung nóng quá độ vì cực khoái, cầu chì tạm thời nổ, cắt đứt đường dây điện đến dương vật. Sau khi mọi

vật nguội hẳn xuống, hơi điện được khôi phục, và một hỏa tiễn sinh sản khác sẵn sàng được phóng đi. Trung bình thời gian này khoảng ba mươi phút, thông thường từ hai mươi phút đến một tiếng đồng hồ. *

Vài người đàn ông không thể có những lần cực khoái gần nhau hơn thế sao?

Mọi người đều đã nghe nói đến những trường hợp siêu cường dương và người đàn ông có năm đến sáu lần cực khoái trong mỗi giờ. Điều này có thể xảy ra trong ba loại hoàn cảnh.

Sau một thời gian dài thiếu tình dục, khoảng hai, ba tháng, thời kỳ yên lặng của những phản xạ sinh dục bị thu ngắn lại. Xuất tinh xong cương trở lại lần nữa trong khoảng năm phút. Đây là một việc tương đối hiếm có và được thay thế ngay (tiếc thay) bằng một thời kỳ chờ đợi dài hơn.

Trong trường hợp có hiện tượng kích thích sinh lý mạnh một cách bất thường, cũng có thể cương lại và xuất tinh nhiều lần trong một giờ. Lúc ban đầu của một gặp gỡ tình dục mới hoặc trong giao thiệp với một người đàn bà đặc biệt hấp dẫn, nhiều người đàn ông đã kéo dài khả năng xuất tinh — Điều này cũng có khuynh hướng tàn phai với thời gian vì cái mức kích thích và sự mới mẻ của hoàn cảnh giảm đi.

Cách giải thích khác đối với cực khoái của đàn ông là cách giải thích thường được áp dụng.

---

* Danh từ chuyên môn gọi là « thời gian kháng ngự » (période refrenctaire) thay đổi tùy theo từng người và từng đối tượng. (HD)

Vậy nó là cái gì?

Vài người đàn ông mong đợi nhiều nơi cơ quan sinh dục của mình hơn là khả năng thực tế của chúng. Những cấu trúc mảnh mai này được điều khiển bởi những bộ máy được điều chỉnh một cách tế nhị, hướng về chất lượng, không phải số lượng. Giao hợp không phải là một trò thể thao tranh thắng bại. Tuy nhiên những người đàn ông tham gia cạnh tranh rất hăng trong những lĩnh vực khác của cuộc đời cũng đồng ý rằng rất khó chấp nhận tình dục theo thực tế của nó. Sự siêu cường dương được treo lủng lẳng trước mặt họ trên ti vi (cách ám thị), trên xi nê (cách rõ ràng)[1] và trong tiểu thuyết (rất rõ ràng). Sau khi gặp gỡ loại sự việc này họ bắt đầu tin rằng bất cứ người nào không thể làm việc ấy trong vòng mười một phút là rắc rối to rồi. Thành tích riêng của họ có lẽ quá đầy đủ, so ra có vẻ tẻ nhạt. Thế cho nên họ làm điều mà mọi người đều làm khi bắt đầu cảm thấy mất an toàn: là nói sai. Nhưng sự không thành thật làm cho vấn đề càng tệ hơn thay vì làm khá hơn.

Thế là thế nào?

Charlie giao hợp hai lần một tuần và mỗi lần, mỗi xuất tinh. Rủi thay, tất cả những sách anh đã đọc đều mô tả kỳ công của những siêu nhân có siêu dương vật. So với họ, thành tích của anh chẳng ra gì. Anh không nhận thức rằng cuộc sống tình dục của anh gần mức trung bình đối với tuổi anh. Khi vào đến phòng thay quần áo của câu lạc bộ (mỗi tuần), anh nói chuyện ấy

1. Thông thường những kẻ hay khoe khoang thành tích tình dục lại là những người «yếu» và thật sự họ cần trấn an chính họ hơn là khoe với người khác. (HĐ)

như thế này « chưa có đêm nào trong đời tôi mà tôi không làm hai lần ».

Mike là bạn đánh « gôn » của anh. Anh ấy may mắn có một lần cực khoái mỗi tuần, phản công lại : « Năm mươi phần trăm trường hợp, tôi có thể làm suốt đêm ! ».

Charlie biết mình nói sai và anh nghĩ rằng Mike cũng nói sai, nhưng anh không chắc lắm. Anh mất nhiều tin tưởng ở khả năng sinh dục của anh và lần sau nói sai nhiều hơn. Vấn đề rắc rối thêm khi sự thiếu tin tưởng bắt đầu ảnh hưởng đến khả năng của anh. Cho nên khi lũ bạn bắt đầu khoe khoang, anh ngậm miệng lại ngay. *

Có phải sự tin tưởng có nhiều hiệu quả vào cường dương không ?

Hơn bất cứ sự cố gắng nào khác của con người, tình dục đàn ông là một « trò chơi tự tin » — Luật chơi là : « Nếu anh nghĩ anh có thể làm được, chắc anh có thể ». Cương dễ tàn lụi đến nỗi một tiếng động bất ngờ, một câu phê bình, ngay cả một cái nhìn chê bai cũng có thể triệt hạ nó. Một trong những vấn đề thực của liệt dương tuyệt đối là « cái vòng lẩn quẩn ».

Nó tác động như thế nào ?

Cho rằng anh chàng không cương lên được trong vài trường hợp đặc biệt, lý do không có nghĩa lý gì — bị mệt, bận rộn vì công việc, ốm. Nếu vợ anh hay cô

---

* Tình dục có lẽ là vấn đề mà người đàn ông ít khi nói thật nhất, ngoại trừ trường hợp muốn chữa bệnh. Do đó không bao giờ nên tin những lời khoe khoang về thời gian, số lần.. Trừ phi chính bạn chứng kiến. (ND)

bạn gái chế nhạo anh hoặc so sánh anh cách không thuận lợi với những đàn ông khác, thế là bắt đầu có chuyện. Lần sau anh ta sẽ bối rối, đã thất bại một lần — nếu thất bại lần nữa thì sao? Chỉ lo dương vật của anh sẽ hành động như thế nào là có thể ngăn nó không làm được gì cả và xác nhận sự sợ sệt tệ hại nhất của anh. Anh bây giờ bị hai cú đánh và chắc sẽ thất bại tới mai nữa. Một phản xạ có điều kiện đã được đặt ra — ngay khi anh đến gần một người đàn bà, dương vật của anh chỉ lên có nửa. Đó có thể là một sự việc kinh khủng. Nó đã xảy đến cho Simon:

«Tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên như tưởng mới xảy ra hôm qua, mặc dù đã gần một năm nay rồi».

Khi ngồi trước mặt bác sĩ, Simon nuốt trong một viên thuốc. «Tôi bị căng thẳng từ khi tôi mất tính đàn ông, tôi phải uống thuốc trước rồi mới có thể làm việc gì. Tôi chỉ mong ước có thể tìm được một viên thuốc chó đẻ nào có thể làm tôi bình thường như cũ; nếu ông biết tôi muốn nói gì». Xung quanh nách anh, áo sơ mi ướt đẫm mồ hôi.

«Đó là lỗi tại tôi. Tôi đi chơi với cô ấy đêm nọ và đưa nàng về chỗ tôi ở. Nàng là cô gái «hạng sang» — năm mươi đô một «xô» đấy. Tôi mong rằng không mất toi năm chục đô. Sau khi chúng tôi vào giường — cả hai chúng tôi đều say. Anh biết không, nàng cầm của tôi trong tay và nói: «Nó giống như ai lấy kim chích nó sụp xuống ngay». Mồ hôi đã vã ra trên trán Simon. Anh lau lông mày.

«Từ đó, mỗi lần tôi đều sợ hãi. Ngay khi đưa nó ra tôi sợ nó quá nhỏ. Đôi khi các cô không nói gì nhưng tôi chắc đó là điều họ đang nghĩ. Tôi càng cố gắng nhiều hơn, nó càng trở nên tệ hơn».

« Có bao giờ anh cương không ? », bác sĩ hỏi.

Simon cười gằn đau khổ — Ồ, chắc chắn.

Có một đêm — trong lúc chỉ có một mình tôi — Tự một mình tôi có thể làm mỗi đêm — nhưng tôi cố bỏ đi khi lên mười bốn tuổi.

Đây là hình thức liệt dương tuyệt đối, tệ hại nhất và nhục nhã nhất.

Chín mươi lăm phần trăm các trường hợp, dương vật làm việc tốt. Khi không có việc để làm. Giống như cơ quan ấy bị sợ hãi vì một âm đạo, và trong ý nghĩa nào đó, nó đã sợ thật.

Sợ hãi và cường dương loại bỏ lẫn nhau.

Có loại liệt dương nào khác không ?

Có một loại khác hóa trang như là siêu cường dương. Nó làm việc như thế này : Cương, không thành vấn đề gì. Nhanh, cứng và gấp rút, dương vật căng về phía âm đạo. Lúc dương vật và âm đạo tiếp xúc nhau, xuất tinh ngay. Đối với đàn ông, chỉ mười giây là đến cực khoái — Đối với đàn bà, không có gì cả. Những lời xin lỗi không thể thay thế cho cực khoái được.

Sự thể này có tên gọi không ?

Tên khoa học của sự kiện này là « tảo tinh ». Nó có nhiều hình thức, nhưng tất cả đều làm hỏng như nhau. Cực khoái và xuất tinh của người đàn ông có thể đến ngay cả trước khi cởi bỏ quần áo — chỉ cứng trong quần áo lót và trên cẳm nghĩ.

Đôi khi mọi việc xảy ra êm xuôi cho đến khi bắt đầu làm động tác — với cái đẩy tới đầu tiên thì tất cả phun ra. Các dạng gần như vô tận nhưng tất cả đều có chỗ giống nhau : xuất tinh xảy ra trước khi có khả năng thỏa mãn đàn bà.

Tảo tinh có thật là bất thường không?

Đa số đàn bà nghĩ như thế. Sau khi được kích thích tới cao độ, phần thưởng của họ là một cơn mưa rào ấm áp tinh dịch. Vài người đàn ông cố cáo lỗi cho vấn đề của họ bằng cách nhấn mạnh rằng xuất tinh nhanh đồng nghĩa với cường dương. « Tôi đúng là quá mức » họ nói. Nếu cuộc đua của họ vượt thời gian, có lẽ họ có lý. Nhưng trong giao hợp nam nữ, dương vật cố gắng giữ đúng giờ với âm đạo — Nếu hai hệ thống tình dục chạy bằng nhau về đến đích ít nhiều cùng lúc, cuộc đua có hai kẻ thắng. Nếu người đàn ông luôn luôn phải băng qua lằn mức trước khi cô bạn gái đến khúc quẹo đầu tiên, cả hai người đều có khả năng thua cuộc. *

---

* Tảo tinh có lẽ xuất hiện cùng với loài người trên trái đất nhưng không phải lúc nào cũng bị đặt thành vấn đề. Vào thời Tiền sử « ăn lông ở lỗ » và luôn phải cảnh giác với mọi đe dọa để tồn tại, người đàn ông hoàn toàn « chịu chết » nếu bị tấn công đúng vào lúc đang giao hợp. Do đó cũng như ở loài khỉ, hành động « tình dục truyền giống » phải được dứt điểm càng nhanh càng tốt. Từ thượng cổ cho đến TK. 19 « khả năng đàn ông » chỉ được quan niệm đơn thuần như cương đúng mức và « đưa vào vị trí » sau đó mọi việc kể như kết thúc, người chồng có thể xuất tinh ngay. Thậm chí ở nhiều xã hội, giao hợp còn bị coi là điềm xấu xa (!) nhưng buộc phải xảy ra ở vợ chồng chỉ để duy trì nòi giống nên không có lý do gì để kéo dài...

Hiện nay tại một vài bộ lạc, kẻ xuất tinh nhanh nhất vẫn được coi là người « mạnh nhất » cho đến thập niên 1950 trong công trình nghiên cứu lần đầu tiên khá qui mô về tình dục ở loài người, tác giả Kinsey vốn xuất thân là nhà động vật học cũng cho tảo tinh là một dấu hiệu biểu hiện của sự « cao cấp » (!) trên bực thang tiến hóa. (HĐ)

Nhưng động vật đực đều không xuất tinh nhanh sao? Nếu như thế bình thường với chúng thì tại sao lại không bình thường với người?

Đây là cái lô-gic do Kinsey (một nhà sinh vật học) áp dụng vào bản điều tra của ông về tình dục con người. Ông ghi nhận rằng một số lớn những đàn ông do nhân viên ông phỏng vấn đều bị tảo tinh. Ông so sánh giao hợp của người với của loài vật và kết luận rằng nếu loài vật xuất tinh sớm thì con người làm như thế cũng là điều tốt. Ông cũng đề nghị là cân bằng tốc độ cực khoái nhanh với tính chất đàn ông.

Kinsey bỏ qua một số sự việc. Con chó chẳng hạn, đạt cực khoái vô cùng nhanh. Nó cũng đuổi theo xe hơi, uống nước dưới vũng và chết ở tuổi mười bốn. Nếu sống giống như chó ở chiều hướng này thì tại sao không theo gương nó ở các chiều hướng khác?

Một điểm khác Kinsey quên nói đến là khi giao hợp, dương vật chó bị mắc cứng trong âm đạo con cái. Bất kể là nó xuất tinh nhanh đến đâu, con chó vẫn để nguyên đấy cho đến khi bạn nó được thỏa mãn — nếu nó không muốn bỏ dương vật lại đấy. Một khác biệt nữa giữa người và thú là: đối với súc vật giống như người, vị trí cơ thể học của âm vật con cái cho phép nó tiếp xúc trực tiếp và mạnh mẽ với dương vật. Một sự kích thích tối thiểu phía con đực gần như bảo đảm cực khoái cho bạn nó.

Có một nhóm phụ nữ yêu quý những đàn ông tảo tinh đó: gái mãi dâm. Cứ tối tối, một cô gái may mắn tìm được một tá đàn ông nhanh nhẩu trên xe cò súng?, cô có thể về nhà riêng ngủ khoảng chín giờ rưỡi.

Tình trạng này tác hại thế nào đối với đàn ông bị bệnh ấy?

Những người đàn ông đủ sự thành thật để nhìn lại phía sau tấm rèm khói che lấp đều không sung sướng bao nhiêu với tốc độ nhanh của họ. Rick hăm bảy tuổi và là một diễn viên phụ điện ảnh. Anh cũng đóng vai diễn viên phụ trong phòng ngủ.

« Tôi vẫn nghĩ tôi là con ngựa nòi hay nhất ở Hollywood. Tôi sẵn sàng nhảy với các cô và bất cứ lúc nào. Tôi thật sự vĩ đại — chừng nào tôi còn tồn tại. Chỉ có điều là tôi không tồn tại lâu. Tôi lao vào giường với một bà, tôi bắt đầu ra vẻ lắm và tôi bị loại khỏi cuộc chiến trong vòng nửa phút ». Rick lắc đầu, cái đầu quấn của anh. « Tôi cũng nghĩ là lỗi tại họ. Nhiều lúc tôi muốn kiếm chuyện đánh nhau và tự bảo tôi không bao giờ thèm gặp những cô ấy nữa. Sự thật là tôi không muốn gánh lấy cái rủi ro để cho họ biết tôi thất bại đến đâu. Trong thời gian gần sáu tháng, mỗi tuần tôi đi chơi với một cô gái, nhưng việc đó không lâu dài — có tiếng đồn là thằng Rick không được tích sự gì.

« Sự việc làm cho tôi nhìn thẳng vào hậu quả xảy ra cách đây một tháng. Tôi gặp cô gái xinh xắn ở trường quay cuốn phim tôi đang làm việc. Đây là cô gái đầu tiên tôi ưa thích. Và nàng đúng là người cừ khôi. Sau khoảng một tuần, tôi đưa nàng về khách sạn. Chúng tôi đang quay phim ở Utah. Chúng tôi uống vài ly, tôi cởi quần áo nàng, tuột áo quần của tôi ra và chúng tôi lên giường. Cô ta sẵn sàng. Tôi chưa từng thấy cô nào hăng đến thế. Cô cần tôi càng hơn tôi cần cô ấy. — Ngay khi cô đụng đến nó, tôi xì xẹp lép. Trời! Cái cảm giác ghê tởm làm sao! Cô không nói một lời, chỉ đứng lên, mặc áo quần vào rất nhanh, và bước ra. Từ đó tôi không

bao giờ gặp cô nữa. Ngày hôm sau tôi nhận séc và trở về nhà. Chiều hôm ấy tôi đến tiệm uốn tóc và bắt đầu dìi thẳng tóc tôi ra».

Có hình thức nào khác ngoài tảo tinh không?

Có. Có một loại khác giữa liệt dương tuyệt đối và tảo tinh. Nó có tên là «liệt dương giao hợp». Đây là một trạng thái khó chịu đặc biệt vì mọi việc có vẻ tốt đẹp cho đến khi bỗng nhiên nó không phải thế. Cương lên tự nhiên, đầy vào không vướng mắc. Cả động tác «đầy» cũng tiến hành tốt đẹp. Bỗng nhiên, dương vật xìu xuống. Nạn nhân đáng thương có hai chọn lựa: anh ta có thể nhục nhã rút lui bằng cách lấy ra hoặc chờ ít giây và để tự nó tuột phịch ra ngoài. Cả hai chọn lựa đều không có vẻ hấp dẫn. Tiếp tục giao hợp với một sợi bún là vô phương. Như tất cả những hình thức liệt dương khác, bệnh này không lây lan. Người đàn bà vẫn còn hăng và kích thích trong lúc người đàn ông (và chính nàng) rất chán nản. Một khi dương vật long ra như thế, nó gục xuống hoãn chiến. Nhờ may mắn, sự cương khác có thể được mong chờ trong khoảng một giờ.

May thay, liệt dương giao hợp là sự rối loạn tình dục hiếm có nhất đứng hàng thứ hai. Khó mà đối phó vì ít người nhìn nhận, và coi nó đúng là cái gì. Họ đổ lỗi vì «mệt» hoặc «mất sức» và hy vọng lần sau may mắn hơn. Đôi khi có may mắn và đôi khi không.

Hình thức liệt dương hiếm có nhất là gì?

Đó là một trường hợp suy nhược khác mang nhãn hiệu siêu cường dương (super potency). Vợ của nạn nhân, và chính nàng cũng là nạn nhân, có thể mô tả rõ ràng nhất.

«Trong hai năm đầu mới lấy nhau, tôi nghĩ là có cái gì đấy không ổn với tôi Tôi không thể nào thỏa mãn được Chuck. Anh luôn luôn thật cứng và van xin tôi để anh «giải quyết» liền tù tì đến nỗi tôi không làm sao hiểu được. Và anh có thể tiếp tục hàng giờ. Tôi đạt cực đỉnh và lần nữa và hai lần nữa nhưng anh vẫn còn hùng hục. Lúc ấy đã ba giờ sáng, tôi mệt đừ. Cuối cùng khi anh lấy ra, nó vẫn còn cứng như khi mới vào. Sáng sớm anh muốn thử lại và lại như thế nữa. Tôi sung sướng là anh ấy phải đi làm. Những ngày cuối tuần là địa ngục. Chỉ tình dục, tình dục, tình dục hàng giờ hàng giờ. Cuối cùng tôi bảo anh đi tìm một bác sĩ tâm thần và trong vài tuần, mọi sự đều tốt đẹp. Nói thật với anh, tôi đã hết sức chịu đựng rồi. Anh ấy sắp làm tôi kiệt sức».

Tình trạng bi thảm này có một tên cũng bi thảm là «bệnh không tinh trùng» (psychogenic aspermia, P.A). Rất giống những gì người vợ hốc hác đã tả. Mọi việc về quan hệ sinh dục của người đàn ông đều không chê trách vào đâu, chỉ trừ một điều là không bao giờ anh xuất tinh. Không những anh không xuất tinh được, anh không bao giờ đạt cực khoái. Ở người đàn ông, tương đương với sự lãnh cảm của đàn bà. Sự cương luôn luôn cứng đờ, cảm giác hoặc ít hoặc nhiều không suy chuyển (trừ sự đau đớn sau giờ đầu tiên), nhưng nó đến với người đàn ông không giới hạn. Mỉa mai thay, một người mắc bệnh PA cùng đi con thuyền tình với người bị liệt dương tuyệt đối — cả hai người đều không làm trọn sinh lý.

Một lợi điểm của người mắc chứng bệnh PA là với sự giúp đỡ của chuyên gia tâm thần, sự hoạt động tình dục bình thường có thể khôi phục nhanh chóng. Chữa các hình thức dương suy khác có thể lâu hơn.

Hoạt động tình dục bình thường đối với đàn ông là gì ?

Giống như mọi lĩnh vực thuộc tập tính con người, không có tiêu chuẩn tuyệt đối nào cả. Tuy nhiên có một phạm vi khả năng «bình thường» của tình dục đàn ông. Thứ nhất là khả năng đạt cực khoái trong những hoàn cảnh hợp lý. Ta hãy coi như đó là sự có mặt một người đàn bà dễ thương, khá hấp dẫn và một số kích thích tình dục phải chăng. Bước tiếp theo là khả năng đưa vào âm đạo mà không mất sự cương hoặc tinh dịch. Tiêu chuẩn thứ ba là khả năng kéo dài giao hợp đủ cho người đàn bà tương đối bình thường có thể đạt cực khoái.

Đây là một trong những khía cạnh khó đo lường và hay thay đổi nhất. Người đàn bà được kích thích rộng rãi trước khi «cho vào» có thể đạt cực khoái nhanh. Nếu giao hợp bắt đầu mà không có hoặc có ít mơn trớn, cực khoái của người dàn bà phải rất lâu hơn mới đạt. Một thước đo hợp lý cho sự cường dương của đàn ông là khả năng tiếp tục giao hợp từ năm tới mười phút. Trong thời gian đó, một người đàn ông bình thường tình dục sẽ «đẩy» được từ năm mươi đến một trăm cái.

Số lần giao hợp bị nhiều yếu tố bên ngoài ảnh hưởng đến, cho nên rất khó định nghĩa cho một mẫu mực bình thường. Một người đàn ông giao hợp hơn một lần mỗi tuần và dưới hai lần một ngày có lẽ là trong hàng ngũ những kẻ bình thường *.

---

* Giới hạn bình thường theo như tác giả đề nghị khó hợp lí và có thể áp dụng cho người Việt Nam.

Một lần nữa, 99% các trường hợp đàn ông khoe khoang thành tích thường đều không đúng sự thật.

Sau khi cực khoái, đàn ông phải bao lâu mới giao hợp lại được?

Thời gian phục hồi sau cực khoái gọi là «thời gian kháng ngự» tùy vào sức mạnh của kích thích dục tình, nhịp độ (số lần) giao hợp và tuổi tác. Người đàn ông được vợ hay cô bạn gái kích thích mạnh mẽ, không giao hợp đã sáu tuần lễ và ở dưới tuổi bốn mươi có thể có khả năng «cương» lần thứ hai năm phút sau khi xuất tinh. Mặt khác, một người đàn ông có giao hợp mỗi đêm có thể có thời gian phục hồi «cương» là ba mươi phút hay hơn nữa. Điều nầy liên quan đến lĩnh vực của sự bất an toàn của giống đực. Đàn ông trung bình có khả năng xuất tinh mỗi lần giao hợp mà không làm việc quá sức. Người đàn bà có thể (và gái điếm cũng vậy) phục vụ cả một trung đoàn trong cùng một khoảng thời gian. Mọi người đàn ông đều biết như thế nhưng vì lý do nầy khác đều cảm thấy bắt buộc phải phục vụ lần thứ hai thứ ba. Thức ăn và tình dục có nhiều cái giống nhau. Trong ăn uống, miếng thứ nhất là ngon nhất, lần mời thứ nhất là ngon miệng nhất. Lần thứ ba dọn bánh bơ dòn nhân đậu ăn không thấy ngon như lần đầu. Lần giao hợp thứ ba trong đêm cần cho các sách ghi kỷ lục hơn là cho sự khoái lạc của những người trong cuộc.

Liệt dương có thường xảy ra không?

Mỗi người đàn ông trên thế giới này đều đã có bị xáo trộn về sinh lý một đôi lần. Tỉ lệ mắc phải liệt dương mãn tính thật khó mà tính ra cho chính xác vì nó không phải là loại sự việc mà người ta dùng báo chí để thông báo. Nếu kể cả tảo tinh (như nó phải được gộp vào) có lẽ năm mươi phần trăm hay hơn năm mươi phần trăm đàn ông Mỹ đều bị liệt dương mãn tính.

Chữa trị tảo tinh như thế nào?

Như những thứ thuốc cho tất cả mọi hình thức liệt dương, bạn trả tiền và lựa chọn. Vì tảo tinh là một tai họa lớn cho khoái lạc tình dục, của đàn bà cũng như đàn ông, hầu như mọi thứ thuốc đều đã được dùng thử — cùng với vài thứ rõ ràng là không có thể thử. Phương cách xưa nhất chỉ đơn giản là giao hợp liên tục cho đến khi các phản xạ đủ mệt mỏi để làm chậm xuất tinh. Đây là chuyện chán nhất và đòi hỏi phải bảo người đàn bà ra góc đường mua tờ báo hay làm gì đó trong khi người đàn ông chờ đợi ba mươi phút cho đến khi cương lại lần kế tiếp. Vài người còn phải thủ dâm trước để cho cái tưởng là lần cực khoái thứ nhất trong đêm hóa ra là số hai. Với cách này, thủ dâm có thể trở nên sự việc chính và giao hợp là sự giảm khoái. Như một người bệnh nói «sau khi tôi nổ tung rồi, tôi cần gì đến cô bạn gái nữa».

Những người đàn ông khác tìm cách hoãn cực khoái bằng cách «nghĩ đến cái khác» trong khi giao hợp. Đây là kỹ thuật do vài «chuyên gia» trong lĩnh vực hôn nhân khuyên dạy.

Một anh chàng đã thử phương thuốc này nói như thế này:

«Chỉ mới hăm bốn, mà tôi cảm thấy như đã bảy bốn. Bất kể làm cách nào, tôi vẫn xuất tinh quá mau. Tôi không thể tìm được một cô gái chịu đi chơi với tôi hai lần và vì vậy tôi đến tìm người cố vấn này. Tất cả những gì ông bảo tôi phải làm là «tự chủ» — không lẽ tôi phải trả mười đô la để nghe điều đó. Đấy là cái mà tôi đến tìm ở ông ta. Rồi ông gợi ý rằng ngay khi vào âm đạo, phải nghĩ đến công việc thay vì đến tình dục. Tôi bán xe hơi. Thế nên tôi bắt đầu nghĩ đến khách hàng của tôi, nhất là những cô bé có mặt cô

co tầm vóc khỏe. Ngay khi tôi nghĩ về cô, tôi nồ tung — càng nhanh hơn trước nữa. Vì vậy tôi trở lại tìm ông ta và ông bảo tôi nên làm các bài tính trong đầu. Và tôi thử cái đó. Vì làm tính nhân không giỏi nên tôi nói thật to, như «Mười ba lần mười một là...» Và cô gái tôi đang làm tình, nghe được, bèn nổi giận, đẩy tôi ra và bỏ về».

Một kiểu khác là nghĩ đến cái gì «dơ bẩn» để làm chậm cực khoái. Nếu người bệnh có thể nghĩ đến cái gì khá «bẩn», anh ta có thể giải quyết vấn đề của anh ta bằng cách mất «cương» hoàn toàn. Toàn thể khái niệm là tự bại trận thế nào cũng được: hãy tưởng tượng ngồi vào bữa ăn có thịt bít tết ngon ngọt và cố gắng gợi hình ảnh một thùng rác đầy những thức ăn vứt đi.

Hai phương pháp kỳ lạ khác lôi cả sự hợp tác của người vợ hoặc bạn gái vào. Phương pháp thứ nhất, người đàn bà phải thủ dâm người đàn ông gần đến điểm xuất tinh thì ngừng. Nàng làm như thế nhiều lần cho đến khi chàng thấy chán. Cái này coi như để dạy chàng cách kéo dài lâu hơn. Cách này ẩn tàng hai điều bất tiện. Nó cho phép nàng trả thù lại những lần chàng làm nàng thất vọng và cũng để cho chàng hiểu thế nào là bị mắc cạn. Trong phạm vi chữa bệnh cho chàng, cách này không làm được gì.

Phương pháp khác là chàng và nàng chỉ đơn giản nằm gần nhau trên giường, trần truồng, và nghĩ đến những cái khác. Họ phải tránh tất cả những kích thích tình dục. Điều này «làm hạ» những người quá kích thích có khuynh hướng «tảo tinh». Đối với người đàn ông xuất tinh quá sớm và người đàn bà chiến đấu với chàng, nằm gần nhau nghĩ đến những điều khác thay vì giao hợp là chuyện vô duyên. Đấy chính là cái họ phải làm trong đa số thời gian.

Có phương pháp nào tác dụng không?

Có một số phương pháp gần như có tác dụng. Những phương pháp này tùy vào sự làm giảm sức nhạy cảm của dương vật khi cọ xát với âm đạo. Rủi thay đây là một cách tương đương với việc nghĩ đến các việc khác để nó loại bỏ nhiều khoái lạc thể xác của giao hợp, có thể thực hiện bằng nhiều cách. Cách dễ nhất (và rẻ nhất) là để người đàn ông mang hai (hay nhiều hơn) «bao cao su» (capot). Những lớp cao su này có thể làm mờ nhạt cảm giác đủ để chậm cực khoái. Chúng cũng cho anh ta cái cảm giác không lầm lẫn rằng anh đang điên cuồng làm tình với một chiếc găng tay cao su. Nếu cảm giác vẫn đến, một «cái kéo dài» đặc biệt vẫn có sẵn «gởi bằng đường bưu điện giá 7 đô la cái kéo dài» này là một «bao cao su» thật dày với những lớp phụ ở đầu dương vật.

Có cái gì giống như dàn sức để làm chậm cực khoái không?

Có. Sản phẩm thông thường nhất là thuốc mỡ (pôm mát) dibucaine. Nó là một loại thuốc tê cục bộ thuộc loại các nha sĩ chích trước khi nhổ răng. Nó làm tê những vi thể cảm giác của dương vật và đôi khi làm chậm cực khoái. Nó cũng có thể ngăn ngừa hoàn toàn cực khoái và biến đổi tảo tinh thành PA (bệnh không tinh dịch) — ít nhất là một đêm. Bất lợi khác là vài người đàn ông bị dị ứng với hóa chất này. Nếu bị dị ứng, cả dương vật sẽ phát bịnh với những mụn đỏ, chảy nước và ngứa. Nó cũng gây ra y như thế cho một khán giả vô can là âm đạo.

Vấn đề thực tế với thuốc mỡ gây tê là về lâu về dài nó gây nên tảo tinh. Dương vật trở nên suy sụp và dần dần chỉ cần kích thích qua loa cũng đủ gây nên

cực khoái. Chỉ sau vài tháng dùng thuốc thoa này, hễ tay vừa bò sờ vào dương vật cương là đủ để tuôn hết tinh dịch ra khắp nơi. *

Về cách chữa trị các loại liệt dương khác thì sao?

Vấn đề các bệnh nhân liệt dương tuyệt đối và liệt dương giao hợp là một kho tàng cho lang băm bán thuốc dạo. Một trăm năm về trước, đấy là dầu rắn, ngày nay đó là viên en-dim (enzim) hoạt tính. Bảng kê những thuốc mạo danh dài vô tận. Tất cả đều có đặc tính chung là không có tác dụng. Vào thời đại điện tử phải có thuốc điện tử — và đã có rồi. Như đã nói trước đây, máy transistor làm cương dương vật đã được chế tạo. Nó cũng có thể làm xuất tinh. Tiếc thay đây không phải là một loại thuốc. Giao hợp với những xung động điện năng không bao giờ có thể thay thế được một người đàn bà ấm áp và thân ái. Tuy thế, đã có một bộ máy khác gần với giao hợp bình thường hơn.

Nó giống cái gì?

Nó chỉ đơn giản là một chiếc bánh rán bằng cao su cứng. Muốn sử dụng nó, trước hết người đàn ông phải cương lên đã (điều kiện này không thể được với chứng liệt dương tuyệt đối). Sau đó, anh ta mới cho dương vật vào cái lỗ trong chiếc bánh rán và đẩy cái bánh xuống gốc cơ quan sinh dục. Đến đấy chiếc vòng xiết chặt cứng vào. Hiệu quả hoàn toàn cơ học — máu đã

* Kể từ năm 1930 mọi hình thức đo đạc, số liệu, thời gian... đều không còn được sử dụng, vì dễ gây thắc mắc và mặc cảm. Tuy nhiên, nếu bạn muốn biết thì thời gian trung bình « kể từ lúc vào đúng vị trí » và bắt đầu làm động tác cho đến khi xuất tinh ở Mỹ, châu Âu và Liên Xô... là vào khoảng từ 4 — 5 phút với đa số đàn ông. (H Đ)

đồn vào dương vật lúc cương vẫn ở lại đó vì không thể vượt qua khu vực nén ép. Dù có gì xảy ra, cương vẫn còn mãi nếu còn đeo chiếc bánh rán. Dụng cụ này cũng được dùng trong bệnh tảo tinh. Dù cho có xảy ra cực khoái tức khắc, dương vật vẫn giữ cương ít nhiều cho đến khi thoát khỏi sức siết chặt của vòng cao su.

Dụng cụ này có tác dụng không?

Câu trả lời thành thật là *có* và *không*. Nó giữ cho dương vật hơi cứng bất kể có gì xảy ra. Nhưng nó không ngăn cản được tảo tinh và không làm một người liệt dương thành cường được. Ngoài ra, nó giả tạo, không tự nhiên và cồng kềnh. Làm tình với một vật bằng cao su cứ mãi va chạm lên xương chậu thì đúng là còn nhiều thiếu sót.

Đó cũng là điều trở ngại của hai dụng cụ cường dương còn lại. Thực tình mà nói, chúng là những cái nẹp cho dương vật bị èo xuống. Vài dụng cụ còn để cho đầu dương vật lòi ra và tiếp xúc với âm đạo. Có cái lại nhốt cơ quan này trong một ống cao su cứng có lò xo thép tăng cường. Những cái có vẻ sáng tạo hơn là dùng cao su để làm thành những dương vật cương, chúng được chế ra để ráp vừa vặn vào các dương vật đã mất hết nhiệt tình.

Khuyết điểm cơ bản của chúng là loại hẳn giao hợp sinh lý và thay thế bằng sự thủ dâm lẫn nhau. Người đàn ông thì giao hợp với một âm đạo giả làm bằng chất dẻo hay với ống cao su và người đàn bà thủ dâm bằng một dương vật cũng bằng chất dẻo hay cao su. Nếu chồng và vợ có thể dùng những dụng cụ này và có cùng kết quả dù họ sống nghìn dặm xa nhau. Thế tại sao còn phải quấy rầy nhau làm gì nhỉ?

Có cách nào giúp đỡ cho người liệt dương không nhỉ ?

Có thể. Bước đầu anh ta phải nhận thức rằng liệt dương thật ra không phải là một khuyết tật của dương vật. Những người trong tình trạng này thường bị ám ảnh vì cơ quan sinh dục của mình đến độ không để ý đến những vấn đề lồng bên dưới. Lấy Mel làm ví dụ. Anh ta bị liệt dương tuyệt đối và đã thử đủ thứ — trừ hiểu rõ vấn đề :

« Những ngày này, tất cả cái gì tôi có thể nghĩ đến là dương vật của tôi. Tôi cố chà xát mỗi ngày một ít để « xây dựng » nó lên. Khi tôi nghĩ mình sắp cương lên và rất kích thích nhưng lúc nhìn đến nó, nó lại tàn héo ngay như thường lệ ».

Mel đang nhìn sai vấn đề. Dương vật chỉ đơn giản là một nhánh của những khu vực sinh dục thuộc não. Điều gì não và tủy sống hạ lệnh, điều đó dương vật thi hành. Phần hữu thức của não đóng vai trò rất nhỏ trong những cố gắng tình dục. Cương và xuất tinh đều có thể được khi người đàn ông ngủ, bất tỉnh và ngay cả khi tủy sống bị cắt đứt. Tinh thần hữu thức chỉ thêm một ít hoa lá cành vào cái bàn tiệc tình dục trong hoàn cảnh tốt nhất. Và trong hoàn cảnh tệ nhất, nó đem lại mọi đổ vỡ tan tành.

Tình dục không hoàn thiện bắt nguồn từ bản chất đa cảm của người đàn ông. Có những đàn ông chỉ mạnh trong một số trường hợp rất đặc biệt. Chẳng hạn họ chỉ có, và giữ được cương nếu họ ở vào tình thế nguy hiểm — như làm tình với vợ một cảnh binh trong khi người cảnh binh ấy có thể về nhà bất cứ lúc nào. Người khác đòi hỏi người bạn mình tạo ra một hoàn cảnh đặc biệt — chẳng hạn đàn bà phải chống cự đến phút chót như thể nàng bị hãm hiếp. Đây là ví dụ về liệt dương

một phần. Nếu cảm xúc bị va chạm khá lớn, não bộ sẽ ngăn không cho dương vật hoạt động.

Có đàn ông chỉ mạnh với người đàn bà và liệt với những bà khác thì sao?

Trong trường hợp tương đối thông thường này, liệt dương hoàn toàn đang ngấp nghé sau nhà. Một người đàn ông có thể liệt dương với vợ anh ta và đột ngột cường lên với một cô gái điếm hay cô bạn gái. Với những cuộc gặp gỡ bất ngờ này, không có liên quan tình cảm và não bộ không cần dùng quyền phủ quyết. Để cho anh ấy rời xa vợ và đi ở với người yêu mới, cây kim thời tiết của tình cảm, dương vật, sẽ lại báo hiệu cho sóng gió ngay.

Thế thì người vợ hoặc cô bạn gái có dính líu gì đến sự liệt dương không?

Trong nhiều trường hợp, có. Thực ra có hai khả năng. Sự miễn cưỡng của não bộ cho phép giao hợp bình thường có thể là phản ảnh của cảm giác chủ nó về tất cả đàn bà hoặc đơn giản một bà nói riêng. Trong cả hai trường hợp, một người đàn ông liệt dương sử dụng dương vật của mình như một vũ khí. Anh ta từ chối không chịu cung cấp khoái lạc tình dục cho người hay những người đàn bà mà anh muốn làm đau đớn. Sự kiện anh tự nhục mình trong việc này không quan trọng với anh. Yếu tố trả thù đặc biệt nổi bật trong tảo tinh. Một nạn nhân có thể mô tả rất thực:

Nathalie, ba mươi mốt tuổi rất xinh. Cô lấy Jack đã mười năm nay — anh ta liên tục bị bất lực cách này hay cách khác. Trong bốn năm qua vấn đề của anh là tảo tinh:

«Thực tình tôi không biết nói gì đây. Anh ấy bảo là lỗi tại tôi, nhưng tôi sẵn sàng làm bất cứ cái gì. Tôi

cũng không biết phải làm gì nữa ». Cô cắn môi để cầm nước mắt. « Tôi đã khóc chán rồi! Nó có cách gì đâu!

« Lần nào cũng như lần nào. Chúng tôi đi ngủ, Jacl bảo lần này anh sẽ cừ lắm. Anh đùa với tôi khá lâu làm tôi kích thích... vô cùng. Rồi anh chuẩn bị để cá ấy vào. Ngay khi cơ quan của anh đụng đến tôi, anh « xuất » ngay tức khắc. Nó làm tôi phát khùng. Tệ nhấ là cái nhếch mép cười của anh. Ít nhất anh cũng phả ra vẻ thất vọng chứ? Thấy như là anh cố ý làm nhı thế đấy! ».

Một lần Nathalie đặt ngón tay lên cái ấy. Jack cố ý làm như thế. Chỉ có cái là anh không nhận thức nhı vậy. Anh biểu lộ một cách hùng hồn sự oán giận củ anh đối với Nathalie bằng dương vật của anh. Kết qu rất khó khăn với nàng nhưng dễ với anh. Anh giao hợ đều đặn và thường xuyên và lần nào cũng xuất tinl (theo kiểu ấy). Nathalie chưa hề có cực khoái (trừ kh cô thủ dâm) trong gần mười năm. Cái mỉm cười là đặ điểm của những người tảo tinh — họ đều tạ lỗi mộ cách iích cực như nhau, nhưng sự hối tiếc của họ nhu một cái vòng rỗng.

Còn các loại liệt dương khác là thế nào?

Liệt dương tuyệt đối, liệt dương giao hợp và tảo tinh Tất cả đều là những hình thức của cùng một vấn đề cơ bản: Tất cả đều phủ nhận rõ ràng sự khoái lạ của đàn bà.

Người đàn ông liệt dương sẵn sàng nhịn để bá thù. Thật thế, họ sẵn lòng cắt phăng dương vật của mình đi để trêu tức vợ họ. Điều càng tệ hại hơn là đa số các ông ấy đều không hay biết việc gì đang xảy ra phía sau sân khấu. Phản ứng của Harvey tiêu biểu cho những người có vấn đề về liệt dương:

« Tôi muốn! Tôi muốn! Nếu may ra tôi có thể! Bác sĩ ạ, tôi sẵn sàng cho bất cứ cái gì để có thể làm cái ấy một lần! Năm nay tôi đã tiêu hết một nghìn đôla chỉ để mua thuốc và xoa bóp cột sống và dương vật giả tạo bằng nhựa. Tôi sẵn lòng cho mười lần hơn thế nếu tôi có thể lấy lại khả năng đàn ông! » Cái mà Harvey không muốn biết là não bộ anh ta đã quyết định, mà không trực tiếp tham khảo anh, rằng những lần cương và xuất tinh đều không phải cho anh.

Có chứng cớ gì tỏ ra rằng liệt dương là một vấn đề xúc cảm?

Có chứng cớ đáng tin cậy là nguồn gốc sức mạnh tình dục ở đàn ông là não bộ. Không cần phải đi vào những lý thuyết phức tạp có liên quan, vài nhà tâm thần học đã đạt kết quả rất tốt trong việc chữa trị những ông bị liệt dương. Đơn giản bằng cách nói chuyện, nghĩa là giúp họ hiểu sự xung đột cảm xúc ẩn tàng dưới sự cản trở tình dục và sinh hoạt tình dục bình thường được khôi phục. Nếu nhược điểm thuộc thể chất, tất cả chữ nghĩa trên đời sẽ chẳng có chút hiệu quả nào đối với một dương vật đã gục ngã. Thêm chứng cớ xuất phát từ nghiên cứu sử dụng thôi miên. Đáp lại những gợi ý dục tình cấy vào trong một cuộc thôi miên, cương và xuất tinh có thể khôi phục và điều khiển chính xác. Những sự kiện này có thể đặt dưới sự điều khiển hữu thức của người bệnh Một người đàn ông đã trải qua việc này nói như sau:

« Nhìn lại việc ấy, tất cả có vẻ dễ dàng. Tôi chịu cơn hấp hối gần bảy năm cho đến khi tôi tìm được một thầy thuốc tâm thần có khả năng giúp tôi trở lại nếp sống cũ. Sau vài lần viếng thăm, ông ta thôi miên tôi và dặn rằng hễ khi nào muốn giao hợp với vợ tôi, điều cần nhất

và phải đợi cho tới khi đã cùng lên giường rồi thì giữ gối. Chúng tôi thỏa thuận về cái đó như là cái mũ bật cho sự gợi ý tình dục bằng thôi miên — nó có vẻ là một ý kiến hay. Tôi thực tình không tin tưởng lắm. Đêm đầu tiên ấy vợ tôi tắt đèn, vẫn thất vọng như thường lệ. Tôi bảo « Anh sẽ giữ cái gối này một chút trước khi chúng ta đi ngủ ». Ngay khi tôi làm như thế, tôi cương cứng — làm tôi hơi hoảng sợ. Tôi không ngờ rằng dương vật của tôi lại có thể lớn đến thế, nó đập nhịp nhịp. Vợ tôi không thể tin điều đó nhưng chúng tôi không để phí thời giờ. Đó là một trong những đêm tốt nhất trong đời tôi. Tuy thế tôi cũng không ngủ nhiều lắm tôi để nhiều thời giờ giữ gối; và, này anh biết nó ra sao rồi ».

Những người bị tảo tinh và đã chữa theo cách này có thể làm chậm cực khoái theo ý muốn. Khi muốn xuất tinh họ chỉ cần ra hiệu và cực khoái bắt đầu ngay. Hiển nhiên dấu hiệu phải được chọn lựa một cách khôn ngoan để đề phòng một cử chỉ tình cờ có thể gây cực khoái. Một cao đỉnh tình dục mạnh mẽ trong khi ngồi xe buýt đi đến sở làm có thể làm ta rất bối rối. Khi niềm tin của đàn ông được phục hồi, có thể ngưng thôi miên. Nói chung, chữa trị bằng thôi miên không phải là một cách đặc trị — nó chỉ mua thời gian và giữ hôn nhân lại với nhau trong khi giải quyết những vấn đề cơ bản hơn. Sự đóng góp quan trọng nhất của thôi miên vào chứng liệt dương là để chứng minh dứt khoát rằng đa số tuyệt đối những vấn đề về liệt dương đều thuộc về cảm xúc.

Nếu liệt dương là vấn đề cảm xúc thì phải có giải pháp nào?

Cách chữa duy nhất được biết đối với các vấn đề xúc cảm là bằng khoa tâm thần. May thay, trong nhiều

trường hợp, triệu chứng liệt dương có thể được chữa trị mà không cần lao vào một cuộc phân tâm toàn diện. Đôi khi người vợ cần hiểu sự đóng góp của mình vào vấn đề — nếu nàng sẵn lòng giúp, công việc sẽ dễ dàng rất nhiều.

Cái gì có thể làm để giúp các ông có bệnh liệt dương thuần túy hữu cơ?

Khoảng năm phần trăm liệt dương do nguyên nhân hữu cơ. Dù nhóm nhỏ nầy có một số vấn đề về xúc cảm, thường chúng chỉ là hậu quả hơn là nguyên nhân của rối loạn tình dục.

Đa số những người đàn ông bị tiểu đường đều liệt dương. Không ai thực sự biết lý do, cho nên không có cách chữa trị nào khác hơn là theo dõi những bệnh nhân tiểu đường và hy vọng họ sẽ khá hơn. (Tuy nhiên cũng có thể có khả năng một người bị tiểu đường lại bị suy yếu sinh dục vì cảm xúc).

Khoảng một phần ba trường hợp giải phẫu tuyến tiền liệt ở người già cũng gây nên liệt dương. Những người bất hạnh nầy phải tìm một cái gì thay thế cho sự giao hợp, nếu cái thay thế ấy có thực. Một nguyên nhân khác của suy yếu tình dục là thời kỳ «mãn kinh nam tính» (male menopause) — sự khôi phục các hoóc môn thường làm các cơ năng bình thường trở lại. Bất cứ bệnh nặng nào cũng làm đảo lộn hiệu quả tình dục. Chữa trị ngay bệnh ấy thường đem lại kết quả tốt nhất *.

---

*. Hiện nay (sau 20 năm) những câu trên của tác giả, y học không công nhận là có mãn kinh ở đàn ông (andropause). (HD)

[illegible]
liệt dương làm [illegible] không?

[illegible] số nhiều [illegible] bị rối loạn sinh dục do hữu cơ đều có chứng liệt dương tuyệt đối hay liệt dương giao hợp. Nhưng người bị [illegible] giao hợp đôi khi thấy khá hơn nhờ [illegible] những «tư thế giao hợp» nhờ đó [illegible] được đặt vào âm đạo và được giữ [illegible] chung [illegible] xảy ra. Nếu anh chồng làm cách nào đó đưa dương vật vào âm đạo, người đàn bà có thể khép chặt hai chân lại [illegible] thì dang hai chân rộng ra. Các cơ bắp [illegible] kẹp chặt dương vật và thường [illegible] đều có thể có cực khoái. Thế «vỗ» này có hiệu [illegible] người [illegible] nằm trên hay người [illegible] có vấn đề gì cả. Có [illegible] thế [illegible] là «kỹ thuật có còn hơn không». [illegible] là người đàn bà nằm ngửa theo thế [illegible] hai chân [illegible]. Người đàn ông nằm trên với [illegible] vật vẫn [illegible]. Tuy nhiên nhờ đặt dương vật vào âm hộ và [illegible] tới lui, đôi khi chàng có thể làm cho nàng cực khoái. Như một người bệnh nói, phương pháp này vẫn hơn là không có gì — nhưng không [illegible] lắm.

[illegible] đàn [illegible] lòng. Kích thích âm đạo cũng có thể làm cho nàng cực khoái. Những cách biến chế như thế này đều tuyệt vọng và có những khuyết điểm hiển nhiên. Điều cần biết là đối với một đôi vợ chồng hạnh phúc về phương diện khác, nhưng người chồng mất hết khả năng vì một khuyết tật thể xác, thì cách này vẫn có thể giữ cho người vợ khỏi đau khổ vô ích. Nó không phải là giải pháp cho chín mươi lăm phần trăm đàn ông bị liệt dương cảm xúc và có thể trị được

Tình dục là một trong số ít khoái lạc có thể luôn làm mới ở trên đời. Thật bi thảm cho người đàn ông nào đã để cho xúc cảm tước đoạt đi mất cái « đích thị » là của mình — trước khi được một trận vẻ vang *.

---

* Hai mươi năm sau, Reuben, y học hiện đại đã có một khoa « Dược lý học về xuất tinh » và những loại thuốc rất hiệu nghiệm để làm chậm lại phản xạ này. Các nguyên nhân về liệt dương cũng được hiểu rõ hơn và điều trị hiệu quả tuy chưa phải tất cả các trường hợp đều trị được, và điều quan trọng hơn hết là điều trị các bệnh sinh dục không còn là việc của bác sĩ tâm thần (psychiatrist) như vào thời điểm tác giả viết sách, đó là việc của các bác sĩ chuyên khoa tình dục (sexologist). (HĐ)

Chương VII

LÃNH CẢM *

Lãnh cảm là gì ?

LÃNH CẢM LÀ CHỮ DÙNG MÔ TẢ SỰ SUY NHƯỢC cảm giác tình dục nơi đàn bà. Nó bao gồm một loạt đầy đủ các đáp ứng dưới tiêu chuẩn, từ tránh né hoàn toàn đụng chạm xác thịt đến thỉnh thoảng thiếu cực khoái. Chữ lãnh cảm (frigidity) là một từ không đúng và có lẽ do một người đàn ông nào đó đã đặt ra từ ngày xưa.

Sao lại như thế ?

Nó cho thấy sự thiếu hiểu biết về cấu tạo tình dục của phụ nữ nên lẫn lộn một triệu chứng với bệnh. Không đủ khả năng đáp ứng tình dục không phải là một lối sống mà bà nào cũng chọn cho mình : nó bị áp đặt cho họ do những điều kiện ngoài ý muốn. Ngoài ra, chữ này tự nó rõ rồi — lãnh cảm nghĩa là lạnh và hàm ý người đàn bà chủ tâm gạt bỏ tình dục. Điều đó không đúng tí nào. Có lẽ phải dùng một từ khác đúng hơn là « thiếu cực khoái » (orgasmic impairment, viết tắt là O.I.). Nói chung, đó là điều tất cả các bà lãnh cảm đều có. Quan trọng hơn là từ không phê phán và không qui lỗi cho ai cả *
trọng hơn là từ phê phán và qui lỗi cho ai cả *.

* Cũng như liệt dương, bất lực đối với đàn ông, lãnh cảm (frigidity, frigidite) là một từ quá nặng và có ngụ ý phê ...

Dạng hình thức lãnh cảm là gì?

Giống như liệt dương, lãnh cảm có nhiều loại từ thất bại sinh lý rõ ràng không chối cãi đến những biểu lộ tế nhị hơn có thể mang lốt hóa trang chung gọi là cường sinh lý. Vấn đề cơ bản trong sự lãnh cảm (thiếu cực khoái O.I.) là não và âm đạo không liên kết với nhau một cách bình thường. Nó giống như một máy điện thoại lỏng giây. Đôi khi đường giây chết cứng giữa cuộc đàm thoại. Đôi khi câu chuyện tiến hành thông suốt nhưng bị cắt xén đi. Đôi khi hai bên đầu giây bị lộn số, đôi khi chuông không reo...

Điều gì xảy ra nếu chuông không reo?

Thế là lãnh cảm toàn diện và tuyệt đối rồi. Đối với những mục đích thực tế, các cơ quan sinh dục cũng coi như không tồn tại nữa. Một người đàn bà bị trường hợp nầy từ bỏ hết mọi sự ham thích sinh lý và các vật dục. Nàng bị gia đình, bạn bè hiểu lầm và bị xếp xó vào với những bóng đen xã hội như một «cô gái già vỡ mộng», một danh hiệu chắc chắn là không xứng đáng với cô. Lãnh cảm toàn diện là một vấn đề xúc cảm trầm trọng, đáng được chữa trị.

Nó xảy ra như thế nào?

Như các vấn đề cảm xúc khác, nó có cội rễ ở quá khứ của nạn nhân. Không có nhà tâm thần học nào từng trông thấy một người đàn bà trong tình trạng nầy xuất thân từ một gia đình sung túc ấm cúng trong đó

---

phán thậm chí sỉ nhục. Ở phương Tây tình trạng này gọi là thiếu cực khoái (tiếng Anh: Orgasnite impairement hay O.I. tiếng Pháp; Deficience orgasmique hay D.O.) trong khi chưa có sự nhất trí, chúng ta tạm gọi là thiếu cực khoái hay T.C.K. để khỏi gây mặc cảm

cha mẹ yêu nhau một cách êm đẹp. Đa số những bà bị lãnh cảm toàn diện đều thiếu cảm xúc một cách trầm trọng ngay từ hồi còn bé. Cử chỉ của họ lúc lớn lên thường là làm sống dậy một cách vô thức sự lạnh nhạt và cô đơn họ đã trải qua hồi còn bé. Một loạt các sự việc xấu đã xảy ra và biến đổi một cô bé năm tuổi, có hạnh phúc thành một cô gái già bốn mươi tuổi, khắc khổ và xa lánh mọi người. Rủi thay vấn đề xúc cảm đã xâm nhập sâu vào các khía cạnh của nhân cách người đàn bà này.

Tại sao lại thế ?

Giao hợp chỉ đơn giản là một loại giao tế xã hội chuyên biệt hóa ; trước khi một người đàn bà có thể quan hệ tình dục (giao hợp) với một người đàn ông hẳn bà ta phải có giao thiệp xã hội với ông ấy. Sự cùn nhụt về xúc cảm rất hiển nhiên và bi thảm trong khung cảnh tình dục cũng thấm sâu vào đa số các khía cạnh khác của nhân cách người đàn bà nữa. Emily là một ví dụ. Chị Hilda của cô tả lại rõ ràng như sau :

« Emily chỉ mới có ba mươi tư nhưng bác sĩ sẽ không nghĩ thế nếu ông đã gặp cô ấy từ trước. Cô ấy dạy sử ở trường đại học và đa số sinh viên đều nghĩ ít nhất cô cũng bốn mươi. Đấy là một điều tủi hổ vì cô rất xinh đẹp. Tôi muốn nói là cô đã chăm sóc bố chúng tôi suốt mười năm cho đến khi cụ mất hồi tháng năm vừa qua, vả lại ông cụ cũng không phải là người dễ chiều đâu. Cô không mảy may quan tâm đến đàn ông và vì thế, không có nhiều đàn ông thích cô. Áo quần cô mặc — cô không mặc mini jupe, và ngoài cô ra trong cả trường đại học không có kẻ nào khác mặc jupe dài dưới đầu gối. Vả lại tôi cũng không thể bảo cô đánh môi. Ấy thế mà Emily lại xinh đẹp để mới khổ chứ ! ».

« Ngoài nhà trường, cô ấy [illegible] không [illegible] động nào khác không ?

« Không có gì cả. Thực đấy. Từ khi ông cụ qua đời, cô ấy lúc nào cũng ở một mình. Thỉnh thoảng một chàng trai mời cô đi chơi, nhưng cô không chút quan tâm đến. Điều tôi không thể hiểu là tại sao cô thay đổi quá nhiều. Hồi còn trẻ, cô duyên dáng như một nụ hoa và tôi những tưởng rằng cô sẽ lấy chồng trước khi học xong trung học ».

Cuối cùng Emily đến gặp một bác sĩ tâm thần, và cốt yếu là, như nàng nói « là để làm vừa lòng chị tôi », người duy nhất cô còn giữ sự đụng chạm tình cảm.

« Tôi không rõ Hilda nói gì với ông, bác sĩ ạ, nhưng đúng là tôi không cần gì đến tình dục. Tôi cũng không muốn nói chuyện về cái đó nữa. Nếu ông muốn thảo luận điều gì khác, tôi sẵn sàng nghe. Nhưng tình dục thì không ».

Hilda đã nói đúng. Mặc dù Emily hấp dẫn, [illegible] vẻ áo quần không đúng mốt làm cô có vẻ già hơn nhiều.

« Chúng ta sẽ không nói câu nào về tình dục nếu cô không muốn. Tại sao cô buồn rầu đến thế ? ».

Cô há hốc miệng tỏ vẻ kinh ngạc: « Tôi không [illegible] là nó thế đấy ». Cô cố nói nhưng lại bật [illegible] khóc. Sau khoảng một tá khăn Kleenex[1] và một cốc trà, cô lại bắt đầu nói chuyện.

« Tôi không thể giải thích cái đó. Tôi đã khô [illegible] mười lăm năm nay rồi. Lúc đầu tôi cố xua đuổi [illegible] ấy đi — bác sĩ biết không, tôi đã cố gắng [illegible] chỗ làm để tìm một niềm thích thú mới nhưng không [illegible]

1. Kleenex : loại khăn tay bằng giấy

tác dụng cả. Mỗi người đàn ông đều hình như đuổi theo một việc — tình dục, và họ đã làm tôi hoảng sợ ».

« Tôi nghĩ cô không muốn nói về tình dục ».

« Ồ tôi không quan tâm. Tôi khổ sở lắm, nhưng bây giờ nó cũng thế thôi ».

Emily được điều trị tâm thần về vấn đề cơ bản: buồn nản và lo âu, với một gánh nặng tội lỗi. Dần dần cô nhận biết bằng cách nào cô đã cố gắng một cách vô thức tạo lại trong đời sống thực tại của cô những nét ảm đạm và thất vọng của tuổi trẻ. Cô tăng dần chú ý vào ăn mặc và phong cách bề ngoài và cô bắt đầu đi chơi vào những ngày hẹn hò. Cô không còn gây sự với những người đàn ông làm cô thất vọng và bắt đầu nhìn và hành động theo đúng tuổi cô — hay trẻ hơn. Sau sáu tháng điều trị, Emily nhận lời ông phó hiệu trưởng trường đại học. Sau tuần trăng mật, cô ghé lại thăm vị thầy thuốc tâm thần.

« Thưa bác sĩ, tôi sung sướng nói rằng đây đúng là một cuộc viếng thăm xã giao. Tôi muốn nói với ông rằng tôi rất sung sướng. Tôi không biết người ta đã làm gì cho bao nhiêu người khác nhưng quả thực khoa tâm thần đã làm cái mà tạo hóa không thể làm — từ tôi trở thành lại một người đàn bà.

Điều trị duy nhất hữu hiệu đối với lãnh cảm toàn diện là tâm lý trị liệu (psychotherapy), bởi vì trạng thái này thuộc tâm thần. Khó khăn tình dục chỉ đơn giản là biểu hiện của trục trặc sâu xa về xúc cảm.

Tại sao sợ hãi ngăn cản cực khoái?

Nơi con người, tình dục là lựa chọn. Giao cấu không phải là điều sinh tử để sống còn; chúng ta chỉ tìm nó khi những nhu cầu cấp thiết hơn đã được giải quyết. Thức ăn, nhà ở, và một cảm giác an toàn tối thiểu đi

trước. Khi sự nguy hiểm đe dọa bằng mọi hình thức thì tạo hóa chuẩn bị hành động. Một trong những chức năng đầu tiên phải ném xuống biển là cực khoái. (Tiếp đến là « cương » ở đàn ông, sau đó là hoàn toàn mất ham muốn xác thịt ở cả hai phái. Một cô gái mười chín trong thâm tâm tự hỏi « nó có thật sự an toàn không », có thể sẽ có đủ sợ hãi để ngăn cô không đạt đến cực khoái).

Một cô thư ký hăm lăm tuổi, ly dị, có hai con nhỏ có thể lo lắng khá nhiều về việc mang thai (« Tôi có nhớ uống viên thuốc ngày hôm nay không nhỉ? ») để xóa sạch bất cứ khả năng có cực khoái nào.

Lãnh cảm có thể có nguyên nhân hữu cơ không?

Đứng trên quan điểm sinh lý, bộ phận sinh dục nữ có lẽ là ví dụ hoàn hảo nhất về kiểu cách an toàn trên thế giới ngày nay. Mỗi bộ máy có một bộ phận để ngừng ngay trong trường hợp có trục trặc. Mặc dù thế, có cái gì thuộc thể xác thỉnh thoảng vẫn trục trặc. Chờ đến khi nó được điều chỉnh, cực khoái vẫn không thể có được. Vật chướng ngại lớn nhất, nói về vật chất, là màng trinh. Cái màng nhỏ này có thể làm ngừng bộ máy nếu nó có chiều hướng đó.

Nếu màng trinh cứng và dầy nó có thể đẩy lui mọi tấn công của một dương vật quyết tâm. Mỗi lần dương vật vồng ra khỏi cái da trống của màng trinh, là để lại nhiều đau đớn và sưng vù. Sự đau có thể quá nhiều đến nỗi cô gái trinh nồng nàn nhất cũng sẵn sàng coi như chấm dứt cuộc đời. Cái màng trinh miễn cưỡng chỉ đơn giản là một gánh nặng khác của nền « văn minh » hiện đại. Ở những nền văn hóa đơn giản hơn, bà cụ già của bộ lạc đã hủy bỏ màng trinh bằng một cái que nhọn, trong ngày đầu tiên của kỳ kinh nguyệt đầu tiên.

Một cô gái tân tiến có thể làm gì?

Cô phải giải quyết bằng cách hủy bỏ khác hơn cách của bà cụ già với cái que. Trong phòng mạch bác sĩ, bệnh nhân có màn che và được dùng thuốc an thần thích hợp. Cô nằm trong khi bác sĩ thực hiện ca cắt màng trinh. với một con dao mổ bằng thép không rỉ, ông cắt màng trinh theo hình chữ thập. Thế nghĩa là xong nửa phần đầu của cuộc giải phẫu.

Nửa phần sau của thủ tục lại là phần quan trọng nhất. Y như khi giải phẫu lỗ tai, phải giữ vết rạch cho nó đừng khép lại. Khoảng một tuần sau ca phẫu thuật, khi sự đau đã biến mất, người chồng hay người bạn trai sẽ nới rộng chỗ mổ với bất cứ dụng cụ nào họ cho là thích hợp. Giao hợp đều đặn và thường xuyên trong sáu tuần đầu là điều cần thiết để xóa bỏ những tàn dư của màng trinh và để cho âm đạo lành một cách tốt đẹp.

Đấy có phải là sự rắc rối duy nhất mà màng trinh có thể gây nên chăng?

Không. Thêm vào sự kinh ngạc của người đàn ông về sự có mặt hay vắng mặt của nó, màng trinh còn làm một trò tinh nghịch khác. Ở những bà trên bốn mươi, chỗ màng trinh trước kia có thể bị sưng lên. Thay vì một ít tàn dư rách nát nho nhỏ của màng trinh xung quanh cửa mình, đã hình thành một cái u cứng và đau. Cái đó gọi là «mào màng trinh». Như một người lính gác, nó đứng trên đầu vành dưới của lỗ âm đạo. Mỗi khi mặt dưới dương vật lướt lên trên, là gây đau đớn. Cách điều trị thông thường vẫn là bù vào chỗ estrogen bị thiếu hụt, nguyên nhân trước tiên của chứng ấy.

Có hình thức lãnh cảm nào khác của đàn bà trẻ không?

Có. Có lẽ đó là hình thức lãnh cảm thông thường nhất (và thường là tạm thời) gọi là «lãnh cảm tuần trăng mật» (honeymoon frigidity). Có thể cần một thời gian ngắn để điều chỉnh sự hòa hợp tế nhị và thân mật: giao hợp. Mong muốn cực khoái ngay vào tuần trăng mật là ve vãn sự thất vọng. Dù cho đêm tân hôn không phải lần đầu tiên đôi bạn ngủ chung với nhau, nhưng sự lo lắng và sự bồn chồn của dịp nầy cũng đủ để che lấp mọi cơ hội cực khoái. Đôi khi còn có thể tệ hơn nữa. Sue kể chuyện đã xảy ra với cô:

«Giờ đây tôi hầu như không thể cười nhạo việc đó, nhưng đêm hôm ấy tôi nghĩ thế là tận cùng thế giới rồi. Lúc hôn lễ và cuộc tiếp tân và tiệc mừng vừa xong thì đã gần nửa đêm. Tony và tôi về khách sạn. Chúng tôi nói chuyện đôi phút, rồi cởi áo quần và lên giường nằm. Đây là lần đầu tiên chúng tôi làm việc ấy. Tôi muốn nói rằng trước đám cưới, chúng tôi chơi đùa với nhau nhiều nhưng chưa bao giờ đi hết đoạn đường. Thôi được chúng tôi lên giường và đều rất kích thích. Anh ấy hôn tôi khắp người và tôi bắt đầu kéo anh lên trên mình tôi, nhưng lúc bấy giờ bỗng nhiên anh lúng túng.

«Tôi không hiểu có cái gì đấy không ổn — tôi hơi hoảng sợ. Anh ấy nói «Em có mang cái đó theo không?» Tôi hỏi «Mang cái gì cơ chứ?». Anh ấy nói, «Đồ bảo vệ. Em không muốn có thai ngay tối nay phải không?». Anh ấy quên sắm những cái bảo vệ, và chỉ có trời biết, tôi cũng không có nốt. Thế là, chúng tôi quyết định cứ tiến tới bởi vì lúc ấy không có gì ngăn chúng tôi lại được nữa — hoặc ít nhất đó cũng là điều chúng tôi nghĩ. Lúc ấy, anh ta không thể đưa vào được nữa

Anh càng cố đẩy vào, càng làm tôi đau đớn. Tôi cố giúp sức, nhưng sau một lát, đau quá đến nỗi tôi phải bảo anh ta ngưng lại.

« Lúc ấy đã ba giờ sáng, chúng tôi nghỉ ít phút và anh tìm được ít vaselin trong phòng tắm. Anh ấy dùng một ít và tôi nghiến răng, cuối cùng anh đưa vào được và chúng tôi nghĩ là sắp làm được rồi. Lúc ấy bỗng nhiên tôi cảm thấy kỳ kỳ và tôi nghĩ có lẽ anh ấy xé rách cái gì. Nhưng tôi nhớ lại là gần đến kỳ hành kinh của tôi. Dù vậy, cái đó cũng không sao. Khi anh ấy rút dương vật ra, anh bắt đầu xuất tinh và thế là thế. Chúng tôi sắp đi ngủ thì mặt trời bắt đầu mọc. Đấy là cái đêm tệ nhất trong đời tôi !

« Nhưng thực tình tôi không thể than phiền gì. Kinh của tôi chỉ kéo dài ba ngày và lúc bấy giờ chúng tôi đều đã hoàn hồn lại từ sự náo động của biến cố bão táp kia. Phần còn lại của tuần trăng mật chúng tôi thật tốt đẹp. Tony và tôi đã đền bù quá nhiều cho nhau sau cái buổi ban đầu ê chề ấy ! »

Sue trải qua một cơn cùng cực. Rất hiếm khi tất cả những việc ấy cùng xảy ra một lúc mặc dù chúng có thể ngã ngũ ra như thế. Chỉ thỉnh thoảng là sự mê ly trong đêm tân hôn, nhưng thật ra nó không thể làm rầy rà cho ai cả. Giống như bất cứ sự vận hành phức tạp nào khác, giao hợp cần có thời gian rô-đa. Cặp vợ chồng mới cần làm quen với sự đáp ứng của nhau, phải học cách phối hợp những phản xạ sinh dục của nhau và đôi khi cần phải loại ra những mong ước không thực tế.

Những mong ước nào không thực tế ?

Giao hợp, theo cách mô tả thương mại hóa trên màn ảnh, sách vở và T. V., được phác họa như hai cơ thể

hoàn thiện, hoàn toàn xứng hợp với nhau, được nâng lên đến chiều cao của những thú vui nhục dục của loài người. Trên phương diện lý thuyết, điều này có thể xảy ra, nhưng nó không mô tả sự việc trung bình. Người đàn bà mong đợi khoái lạc vượt ra ngoài những mộng tưởng sôi nổi nhất mỗi khi một dương vật kề gần âm đạo của nàng, chỉ là cầu xin thất vọng. Tình dục có thể khoái lạc một cách lạ lùng, nhưng xét cho cùng là hành động tâm sinh lý giữa hai người và có tất cả những hạn chế và khuyết điểm của bất cứ cố gắng nào của con người. Mong mỏi quá nhiều chỉ nắm chắc thất vọng. Nếu mọi vật không được hoàn hảo lần đầu hoặc lần thứ hai hoặc cả đến lần thứ hai mươi, thì trong suốt thời gian chồng vợ, đôi bạn trung bình sẽ có bảy nghìn cơ hội khác để cải tiến.

Thế thì những vấn đề về lãnh cảm tự nó sẽ sáng tỏ chăng?

Rủi thay, không. Đôi khi mặc dù thiện chí của cả hai bên, những vấn đề ấy càng tệ hơn. Đơn giản, có thể chỉ là do dốt nát. Cô Wendy, hai mươi bốn tuổi, lấy chồng được sáu tháng. Cô đến bác sĩ chỉ vì cô không có bầu được. Còn nhiều điều hơn thế nữa:

« Bác sĩ thấy không, Ted và tôi đều rất nôn nóng có con. Tôi là « đứa con một », anh ấy cũng vậy. Chúng tôi muốn một gia đình đông con ngay khi có thể được »

« Được, sáu tháng còn hơi sớm để nản chí. Cô có bao giờ dùng thuốc ngừa thai không ? ».

« Những gì là ngừa thai, thưa bác sĩ ? ».

Chừng đó cũng đủ cho bác sĩ đoán vấn đề.

« Chị không thực sự cảm thấy gì trong lúc giao hợp sao, Wendy ? »

Wendy lắc mạnh cái đầu xinh đẹp trong khi nước mắt tuôn xuống má. « Tôi cũng không biết cả cái tôi đang làm. Tình dục chắc phải hơn thế nữa. Nó giống như — như — không làm gì cả! Nhưng cuối cùng nó không đau như trước nữa ».

Sau khi cô y tá sửa soạn Wendy để khám, vị bác sĩ đã tìm thấy đúng điều ông nghi ngờ. Màng trinh của Wendy hoàn toàn nguyên vẹn — dù thế nào cô ta cũng vẫn còn trinh. Tuy nhiên niệu đạo đã mở rộng — có thể đút ngón trỏ vào dễ dàng. Trong phạm vi sinh lý, Ted và Windy đã ở trong bóng tối.

Ngay từ lúc đầu Ted đã tìm thấy con đường của anh nơi một cái lỗ khác và vì Windy dự kiến giao hợp là đau nên cô cố gắng không rên la gì. Đường niệu đạo cuối cùng đầu hàng sự tấn công liên tục, nhưng không đúng là con đường dẫn đến nơi có thai. Vị bác sĩ cắt màng trinh và cung cấp cho Ted và Windy một bản đồ con đường cơ thể học; ba tháng sau cô có thai. Một màng trinh nguyên vẹn vì bị gõ lộn cửa đã hoàn thành bảng kê khai nguyên nhân hữu cơ của lãnh cảm *.

Nhưng phải chăng vài người đàn bà được cấu tạo cách khác — làm họ khó đạt cực khoái?

Hình dáng các cơ quan sinh dục có lẽ là điều kiện ít quan trọng nhất để đạt cực khoái. Cực khoái vẫn có thể xảy ra ở những bà không có âm vật, không có âm đạo và ngay cả những bà có âm đạo nhân tạo nữa.

Có những bà nào không có cấu trúc này sao?

Có. Âm đạo và âm vật có thể không bao giờ phát triển ở một số ít các cô gái. Ở những bà khác, bướu

*. Trường hợp này rất độc đáo, đồng thời rất hiếm (H.Đ).

ác tính đòi hỏi cơ quan này phải chịu giải phẫu để lấy ra. Mặc dù bị mất hay thiếu, những bà này có thể và nhất định có cực khoái.

Những nhà phẫu thuật thẩm mỹ đã triển khai kỹ thuật chế tạo một âm đạo nhân tạo bằng cách dùng da ở mặt trong bắp đùi làm thành cái ống và khâu vào đúng chỗ của âm đạo. Sự thích nghi của cơ thể lớn lao đến nỗi nhờ giao hợp liên tục, da không còn là « da » nữa và mang lấy hầu hết những đặc tính của lớp lót âm đạo bình thường. Càng lạ lùng hơn, trong vòng sáu tháng, khoảng bảy mươi lăm phần trăm phụ nữ thấy có cực khoái bình thường. Sự cung cấp các dây thần kinh đến vùng âm hộ rất phong phú đến nỗi bất cứ loại kích thích nào có được vẫn có thể đem lại cực khoái. Không có lý do nào ngăn cản các bà có cực khoái bình thường và liên tục, nếu muốn.

Thế thì tại sao nhiều đàn bà khó đạt cực khoái đến như vậy ?

Bởi vì họ là nạn nhân của một cuộc nổi loạn nội tâm. Một người đàn bà mà mối giao thiệp không thỏa đáng với một người đàn ông — chồng hay bạn trai cũng thế thôi — thường không thể biểu lộ rõ ràng cảm giác của mình. Chồng của cô là người tốt nhưng thản nhiên với những yêu cầu tình dục của cô. Một cách có ý thức, cô sẵn sàng sắp xếp những gì của chồng cô cho, mặc dù sự trống trải về cảm xúc. Một cách không ý thức, những cảm xúc của cô lại chống đối.

Biểu lộ bên ngoài của sự phản kháng ấy có thể là mất cực khoái. Việc như thế đã xảy ra cho Angela và hãy xin nghe cô kể :

« Allen và tôi đã kết hôn mười năm và tôi cũng chẳng biết phải làm gì. Tôi đã thử đủ các cách và muốn đầu hàng.

«Cái tệ hại nhất là tôi thực tình không có gì để than phiền cả. Alex làm việc chăm chỉ, kiếm được nhiều tiền và nhiều người đàn bà muốn có người chồng như anh ấy. Nhưng tình dục với anh ấy — có lẽ tôi không nên nói điều nầy — là bình thường từ đầu đến cuối, rồi nó rã rời ra. Tôi thực tình đã không có cực khoái trong bảy năm nay.»

«Bà nói: đa số đàn bà muốn có người chồng như Alex. Thế bà muốn nói gì vậy?»

«Tôi bắt đầu thắc mắc. Ngày cuối tuần nào chúng tôi cũng đến thăm mẹ anh ấy. Khi anh ấy ở đấy, anh làm như một cậu bé. Anh ấy quên hẳn tôi mà chỉ biết đến «bà mẹ nhỏ bé» của anh ấy. Tôi, tôi gần như ghét bà ta!». Mặt Angela đỏ lên. Đốt ngón tay cô trắng nhợt vò nát điếu thuốc với một nỗi hận thù. Như những lần gặp về sau đã phát hiện, Angela không «hầu như ghét» mẹ Alex, mà cô ghét bà một cách «say sưa». Trong nghĩa thực, sự say sưa cô hướng về mẹ chồng gần như là số trừ từ sự say sưa cô đã có thể có khi giao hợp với chồng. Bộ mặt thiêng liêng của bà mẹ bé nhỏ của Alex chưa hề bao giờ được bàn cãi giữa hai vợ chồng cô — Alex không cho phép như thế. Cho nên Angela chống lại bằng con đường duy nhất còn lại — bằng cách vô thức, khi lên giường với cơ quan sinh dục của cô. Cô rút lui khỏi Alex gần bằng mức độ cảm xúc anh đã làm lạc hướng nơi cô. Nói về sự trả thù, thì gần như hoàn hảo — trừ việc nó làm hư khoái lạc của cô.

Giải quyết mối xung đột nội tâm cần có sự hợp tác của Alex. Lúc đầu anh còn cưỡng lại: «Không có bác sĩ tâm thần nào chen vào giữa tôi và mẹ tôi». Sau vài lần, anh bắt đầu nhận thức rằng «mẹ» đã chen vào giữa anh và vợ anh. Anh đã có can đảm cắt đứt quan

hệ — gần như thế. Anh thăm mẹ mỗi tháng một lần và cố gắng nhìn bà bằng cón mắt người lớn. Sự việc đã trở nên tốt hơn — lần duy nhất mà Angela thiếu cực khoái là khi cô giao hợp với Alex trong đêm họ đi thăm mẹ về.

Sút kém về cực khoái có luôn luôn dính dáng đến người chồng không?

Hầu như luôn luôn, mặc dù đôi khi sự liên hệ có thể không rõ ràng. Lấy trường hợp Ellen :

« Bác sĩ ạ, tôi không biết nó là cái gì. Tôi cố làm bất cứ cái gì đúng như Jim bảo. Tôi đã đọc tất cả những sách anh mang về nhà nói về nghệ thuật tình dục. Tôi để anh ấy làm cho tôi đủ thứ (mà chúng tôi có thể nghĩ ra) nhưng tôi vẫn không cảm thấy gì cả. »

« Jim cảm thấy thế nào ?

« Anh ấy đã đọc tất cả những sách ấy và anh cảm thấy kinh khủng. Anh ấy nghĩ có cái gì không ổn nơi anh, nếu anh không thỏa mãn tôi. Nếu anh ấy có một lần cực khoái trước khi tôi có — đấy là chín mươi chín phần trăm số lần — anh ấy cảm thấy hoàn toàn mất tinh thần. Đôi khi, sau đó anh không thể đi ngủ. » Ellen cố cười. « Tôi nói với anh ấy rằng cái đó không quan trọng. Cứ việc tiến tới không cần tôi. Tôi đã bỏ cuộc lâu rồi. »

Với Ellen, giao hợp cũng kích thích như giặt áo quần — và Jim thu xếp theo kiểu đó. Sau khi họ đến nhiều lần với bác sĩ, câu chuyện đã phát lộ ra. Cả Jim và Ellen đều có rất ít kinh nghiệm tình dục trước khi lấy nhau. Ellen tự đặt mình vào tay Jim, như cô đã tả đấy, bởi vì « người đàn ông phải biết mọi điều về việc ấy!. Jim không biết, và anh hoàng sợ. Cuộc sống tình dục của họ là một chuỗi các chương trong

những sách tình dục mới nhất — một loại tình dục sách vở. Mọi cái đều chính xác một cách khoa học trừ phần về con người. Cô Ellen đáng thương cũng không biết nhiều hơn một cách có ý thức. Một cách không ý thức cô bực bội lối giao hợp theo « khoa học đời sống » của chồng cô, — và cô có lý vững vàng. Trong giao hợp, cảm xúc thực sự của con người có thể bù vào bất cứ yếu kém nào so với hình thức hoàn hảo. Dù cho kỹ thuật thiếu điêu luyện, tình yêu và âu yếm có thể lấp lỗ hổng. Một khi nhận thức được như thế, Jim vất sách đi, Ellen cảm thấy muốn giống một người vợ hơn là làm bài và những lần cực khoái thay thế cho thất vọng. Như Jim đã nói ít lâu sau : « Nói thật, Ellen và tôi đã học với nhau nhiều từ những đêm bão táp hơn là từ tất cả những sách vở gộp lại ! »

Việc gì xảy ra nếu người đàn bà không nhìn nhận rằng sai hỏng cực khoái là một vấn đề cảm xúc ?

Thế thì nàng có thể gặp nhiều thất vọng. Đôi khi kết quả là một cuộc hôn nhân tầm thường. Một người đàn bà bị lãnh cảm chọn lựa, một cách không ý thức, một người chồng liệt dương. Chàng không kéo dài đủ để kích thích nàng — dù cho chàng có thể được thì nàng cũng không thể đạt được cực khoái. Bằng cách lựa chọn một người đàn ông có vấn đề về cảm xúc, người đàn bà có thể khỏi lo phải gặp cái mà nàng rất muốn tránh — sự khoái lạc tình dục. Đôi khi kết quả có thể thảm hại.

Thế là thế nào ?

Nếu người đàn bà bắt đầu cảm thấy rằng đạt cực khoái chỉ là vấn đề tìm « đúng » cái dương vật, nàng có thể quyết định làm một cái gì theo chiều hướng đó. Danh từ thông thường của sự tìm kiếm như thế là

nymphomania (chứng cuồng dâm của phụ nữ). Không hay biết gì đến bản chất thật của vấn đề, người đàn bà đi từ đàn ông nầy đến đàn ông khác, từ tiệc nhậu nầy đến tiệc nhậu khác để tìm «khoái lạc thật sự». Những người đàn ông đã cố gắng thỏa mãn nàng đều nghĩ rằng mình đang «được cái gì đó». Không gì có thể xa sự thật. Họ chỉ đơn giản lợi dụng một nạn nhân bất hạnh của sự «xung đột thần kinh» (neurotic conflict). Khi tất cả sức quyến rũ đã bị quét sạch, không còn bà nào bị chứng cuồng dâm chịu đổi cuộc đời «lý thú» của mình lấy ba lần cực khoái mỗi tuần với một người đàn ông mình yêu. Sự đi tìm kiếm «dương vật thần diệu» phải chịu thất bại bởi vì trở lực của cực khoái không phải ở trong dương vật, cũng không phải ở trong âm đạo — nó ở trong não của chính nàng.

Chứng thống giao là gì?

Theo tiếng Anh thống giao hay giao hợp đau là Dyspareunia căn nguyên từ một chữ Hy-lạp nghĩa là «bất hạnh làm bạn đồng sàng». Đây là cách nói rõ ràng nhất. Trong trạng thái nầy cố gắng đưa dương vật vào âm đạo thì đau lắm. Cử động ra vào của dương vật cũng đau. Trong những trường hợp hiếm hoi có cực khoái, cực khoái cũng đau. Thay vì có vui vẻ giao hợp trở thành một sự thử thách. Người đàn bà nhanh chóng chấm dứt sự đau đớn bằng cách chấm dứt tình dục.

Nguyên nhân nào gây nên thống giao?

Trong một số ít trường hợp, nguyên nhân cơ bản ở cơ thể. Bất cứ bệnh nhiễm nào của khung chậu hay cơ quan sinh dục tự nhiên làm cho giao hợp khó khăn. Những tình trạng nầy thường hiển nhiên và chữa trị rất mau. Thiệt hại nhỏ đối với cơ quan sinh dục do

một dương vật hung hăng tấn công vào một màng trinh cứng, một âm đạo co cứng, hay một cô gái mất bình tĩnh co bên này khi đáng lẽ phải co bên kia, đều có thể làm đau, nhưng sự đau này tan mất khi vấn đề cơ bản được giải quyết. Một nguồn đau đớn nữa trong giao hợp ở người lớn tuổi có thể do thiếu hoocmon estrogen lúc mãn kinh. Khi thiếu hụt được bù đắp thì không còn đau nữa

Có cách nào ngăn ngừa bệnh lãnh cảm không?

Có. Đầu tiên và quan trọng nhất lãnh cảm là sự hiểu biết. Nó bắt đầu ở nhà, vào lứa tuổi lên ba lên bốn. Giáo dục tình dục trung thực, thẳng thắn là bước thứ nhất. Một phần sinh tử của chương trình này là tiếp tục giáo dục để theo kịp những yêu cầu sinh lý trưởng thành của đứa bé. Cô bé năm tuổi không cần biết rằng âm vật là trung tâm của cực khoái. Nếu có biết em bé từ đâu mà ra cô đã được trang bị tốt đối với các vấn đề cô có thể gặp phải trong ít năm tới.

Tình dục là một chức năng bình thường — nó luôn luôn vẫn thế. Nhưng trong khoảng hai trăm năm gần đây đã có một cái tên xấu. Những nhà lãnh đạo tôn giáo tự chỉ định và những kẻ «bảo vệ luân lý» đã đánh lừa chúng ta bằng ý tưởng cho rằng «tình dục là xấu» — tội lỗi của chúng ta là bánh mì và bơ của họ. Nếu sức ép vẫn còn giữ như thế, chẳng bao lâu nữa họ sẽ làm chúng ta cảm thấy tội lỗi về ăn uống (rõ ràng một số người đã cảm thấy thế rồi). Tình dục như ăn uống, có thể gây nên đau khổ to lớn nếu sử dụng không đúng. — Tội lỗi không phải là câu trả lời - hiểu biết là một giải đáp tốt hơn.

Chiến tuyến thứ hai chống lãnh cảm là giáo dục cảm xúc. Nếu mục tiêu cuối cùng của tình dục đơn

giản là cực khoái, thì hình thức lý tưởng để hoạt động sẽ là thủ dâm. Nó rẻ hơn, sạch hơn và tiết kiệm nhiều thời gian hơn, nhưng thiếu một thành phần quan trọng — sự lôi cuốn tình cảm với một người khác. Tình dục không cảm xúc tức khắc trở nên tình dục không cảm giác. Chọn một người mà nàng có thể yêu và kính là điều căn bản mà một người đàn bà có thể làm để thu nhỏ nhất vấn đề cực khoái.

Nếu một người đàn bà vẫn đều đặn có cực khoái, người ấy có thể nào gặp rắc rối sau này không ?

Có. Nhưng đa số các khó khăn sẽ tạm thời. Bất cứ cái gì ảnh hưởng đến cảm xúc của nàng đều có thể tạm thời cản trở cực khoái. Khi vấn đề trôi qua, cực khoái trở lại nhanh chóng. Thỉnh thoảng trong giao hợp bình thường, vì lý do nào chưa rõ nàng cũng có thể không thấy cực khoái. Đây có lẽ là một trường hợp chập dây thỉnh thoảng vẫn xảy ra trong hệ thống dây điện sinh dục. Trừ phi dai dẳng và thường xuyên, không có gì đáng lo cả. Lối tốt nhất để bảo đảm cực khoái thường xuyên là giao hợp thường xuyên. Dụng cụ sinh dục, như một bộ máy phức tạp, hoạt động tốt hơn nhờ được sử dụng đều đặn.

Sigmund Freud, trong một lúc bi quan, đã nói: «Trong thế giới loài người, tình dục là chức năng đang chết». Nó không phải tồn tại như thế đó nếu chúng ta không muốn nó tồn tại

Chương VIII

ĐỒNG TÍNH ÁI Ở NAM GIỚI

Đồng tính ái nam là gì?

ĐỒNG TÍNH ÁI NAM LÀ TÌNH TRẠNG ĐÀN ÔNG có sự ham thích sinh lý và cảm xúc với đàn ông khác. Vì những hạn chế cơ thể học và sinh lý học, nên có những trở ngại rất lớn phải vượt qua. Đa số những người đồng tính nhìn sự thể ấy như một mối thách thức và đến gần với sự ngây thơ và nghị lực không bờ bến. Họ thường tự biến đổi thành phụ nữ bán thời gian. Họ mặc quần áo nữ, mặc hóa trang, làm theo cử chỉ đàn bà và thỉnh thoảng tìm cách sửa soạn thân thể cho có đường nét phụ nữ *.

---

*. Trên bình diện tình dục, nhân loại được chia ra như sau:

1. Dị tính ái (heterosexual) gồm đại đa số loài người, chỉ có thể quan hệ tình dục với người khác phái.

2. Đồng tính ái (homosexual) còn gọi là « thiểu số tình dục » là những người chỉ quan hệ với người cùng phái.

— NAM với NAM (gay hoặc pedéraste. Tiếng Pháp do đó gọi là pê-đê).

— NỮ với NỮ (lesbian).

Những trường hợp tự nhận là lưỡng tính ái (bisexual) tức là quan hệ tình dục cả NAM lẫn NỮ, thật ra chỉ là . . .

Có phải tất cả những người đồng tính đều hành động cách ấy không?

Không phải tất cả. Có một số lớn kiểu cách đồng tính, tuy nhiên đa số người đồng tính vào lúc này hay lúc khác trong đời họ, thường cho thấy vài khía cạnh của vai trò nữ.

Phải chăng một số người tự nhiên như thế?

Sống tự nhiên kiểu đó là một trong nhiều lối giải thích mà những người đồng tính mò mẫm để tìm cách hiểu vấn đề của họ. Nhìn lại thế kỷ 19 vài người đồng tính tự mô tả như là « Urning ». Ngày xa xưa ấy, một urning được coi như là một người đàn ông có người đàn bà sống bên trong và người đàn bà ấy đang tìm cách ra ngoài. Hiển nhiên không phải những người tự xưng là urning lấy làm sung sướng với quan niệm này.

Có thể nào bệnh đồng tính chỉ là vấn đề hoocmon?

Sự mất thăng bằng hoocmon là câu giải thích khác mà những người đồng tính dựa vào. Tiếc thay nó không đứng vững được.

Ý tưởng cơ bản phát xuất từ sự kiện đàn ông và đàn bà đều có hoocmon sinh dục của cả hai giống lưu hành đồng thời trong giòng máu. Theo lý thuyết, nếu hoocmon nữ nắm ưu thế trong người đàn ông thì những đặc tính nữ và bệnh đồng tính xuất hiện. Khi dùng thực nghiệm để kiểm chứng, lý thuyết này đổ vỡ tan tành.

. . . những người dị tính trở nên đồng tính (hoặc ngược lại) vì lí do xã hội, kinh tế, bị ép buộc...

Nhiều tác giả không công nhận có tình trạng lưỡng tính ái thật sự (bisexuality) (H.Đ).

Thứ nhất, nó không giải thích những người đồng tính nam. Một số người đàn ông có vẻ lực sĩ và hảo hán về mọi phương diện lại thực sự là những người đồng tính nhiệt tình. Vài người trong số những thanh niên quá lực lưỡng mà ảnh thường được in ở bìa các tạp chí thể dục, lại chỉ ham thích của quý của những thanh niên khác. Hiển nhiên họ có đủ hoocmon nam.

Thứ hai, sự chích số lượng lớn hoocmon nam có chắc sẽ phản ứng chống những xung động đồng tính không? Thực tế hoàn toàn trái ngược. Những người đồng tính được tiêm số lượng lớn hoocmon nam càng trở nên tích cực hơn trong chứng đồng tính.

Tại sao xảy ra điều này?

Những nghiên cứu sâu xa hơn chứng minh rằng hoocmon nam, testosteron, chịu trách nhiệm điều khiển sinh lý ở cả hai phái. Chích testosteron cho nữ làm cho ham thích tình dục. Các bà cũng mọc râu mép, trở nên trầm giọng nam và chịu những thay đổi khác. Hiệu quả như thế cũng xuất hiện nơi đàn ông. Có thể dự đoán rằng với loại hoocmon này những người đồng tính càng ham thích tình dục hơn, nhưng chỉ ham thích loại tình dục của họ.

Tất cả những gì y học khám phá ra chỉ có thế thôi ư?

Không. Những nhà nghiên cứu y học rất cẩn thận. Họ không buông tha vấn đề khi chưa nắm được mảnh tin tức cuối cùng. Họ xem xét các khía cạnh của sự việc và chích liều mạnh nhất estrogen (hoocmon nữ) cho đàn ông, những người dị tính ái (tức người bình thường) trước và những người đồng tính sau.

Điều gì xảy ra với những người bình thường (dị tính)

Không có gì cả. Thực ra kém hơn thế nữa. Tất cả những người được chích đã nhanh chóng trở nên bất

lực về hoạt động tình dục. Không cương, không xuất tinh, không cực khoái, không ham muốn. Không người nào trong những đàn ông ấy đã ra tòa xin lấy bạn trai. Hậu quả duy nhất của hoocmon nữ đã được thấy ở một số người trong nhóm thử nghiệm. Vú họ to lên (gynecomastia) lông trên người rụng hết. Họ bị đảo lộn.

Những người đàn ông đồng tính thì thế nào?

Cũng y hệt như thế. Họ cũng hoàn toàn không ham tình dục. Cơ quan sinh dục của họ không chịu hoạt động. Họ cũng thôi không tìm bạn trai nữa. Một số ít có vú phát triển to lên và rụng lông trên người — họ cảm thấy sung sướng.

Những người đồng tính có thể sinh ra như vậy sao?

Nhiều người đồng tính thích nghĩ như vậy. Họ thích coi vấn đề của họ như cái tật vào chân hay vết chàm (bớt), nghĩa là cái mình phải mang suốt đời.

Lối cắt nghĩa này hơi có vẻ bi thảm. Nó hàm ý rằng tất cả những người đồng tính đều bị buộc tội (không được kháng cáo) phải sống một cuộc đời mà vài kẻ đồng tính bảo là rất thích. Thực ra, đối với những ai muốn thay đổi vẫn còn có cơ hội.

Làm thế nào?

Nếu một người đồng tính muốn từ bỏ bệnh đồng tính thì phải tìm một thầy thuốc tâm thần biết cách chữa bệnh ấy. Như thế, anh ta rất có thể trở nên một người bình thường, có thăng bằng và hạnh phúc *.

---

*. Đoạn này hơi khó hiểu, hoặc đó là quan niệm của tác giả lúc viết sách (1969) vì cho đến nay (1988) nếu là đồng tính ái thật sự thì vẫn chưa có trị liệu hữu hiệu.

Những người đồng tính làm gì với nhau?

Một loạt những sự việc tài tình chúng ta không ngờ đến. Vì dụng cụ của họ hơi bị hạn chế nên họ cần nhiều tưởng tượng trong tình dục hơn một cặp trai gái bình thường.

Thông thường họ thủ dâm lẫn nhau. Như thế nhanh, dễ và chỉ cần một dụng cụ tối thiểu. Mấy thằng cha ấy chỉ có việc cởi bỏ áo quần, lên giường và người nầy chọc dương vật người kia cho đến khi cực khoái. Chỉ cần từ ba đến năm phút cho công việc của họ.

Những người đồng tính không làm những việc khác nữa sao?

Cố nhiên. Cách tiếp theo là giao hợp bằng miệng. Người nầy bú người kia. Đôi khi họ đổi vai trò, đôi khi không.

Nói chung những trường hợp nầy thật chẳng lãng mạn chút nào. Theo một người đồng tính, sự việc gần như thế nầy:

« Khi nào tôi cảm thấy cần tình dục, tôi lái xe xuống bãi vào phòng nam, tìm một cầu vệ sinh trống, bước vào tuột quần và ngồi xuống. Thế là tôi đợi. Nhưng không lâu đâu.

« Chẳng mấy chốc, một cậu khác ngồi vào cầu kế cận. Tôi nhìn chân hắn. Nếu là đứa đồng tính nó sẽ đưa bàn chân nó sang và khều khều chân tôi. Thế có nghĩa là hắn đang « kiếm khách ». Nếu tôi thích, tôi khều lại. Thế là chúng tôi bắt đầu.

« Tôi luôn luôn dùng một mảnh giấy vệ sinh để viết vài điều vắn tắt — thông thường chỉ nói « Anh có bú không? ». Đôi khi và nếu có nhiều thời giờ tôi viết thêm như « Anh lớn bao nhiêu? ». Tôi ném mảnh giấy trên sàn nhà, hắn nhặt lên, đi sang cầu của tôi

và bú tôi. Nó kết thúc như thế đấy — đôi khi tôi bú lại hắn nhưng thường thì không. Không hề thấy gì, không tình cảm, không, không tất cả.

Tất cả những tiếp xúc của người đồng tính đều « vô danh » như thế sao?

Không. Đa số còn vô danh hơn thế nữa. Phần đông những người đồng tính, khi kiếm khách thường bỏ qua bước ve vãn, cũng không có thời giờ nhìn chân hoặc viết thư tình trên giấy vệ sinh. Bệnh đồng tính dường như có một thôi thúc gấp rút. Một người đồng tính bước vào phòng tắm đàn ông và tìm được một người đồng tính khác. Người này quì xuống, người kia kéo dây quần và vài phút sau, tất cả xong xuôi. Không tên, không mặt mày, không cảm xúc. Một máy thủ dâm có lẽ còn làm tốt hơn.

Chắc chắn phải có gì hơn cho đồng tính tình dục chứ?

Có hàng tá các cách nhưng tất cả đều có một điểm giống nhau: cái cần quan tâm chính là dương vật chứ không phải con người. Trong một buổi tối, một người đồng tính có thể có đến sáu lần «giao hợp» và mỗi lần với một người khác. Anh ta ít khi biết tên họ — anh ta không chắc có thể gặp lại họ. Vả lại, rất ít người đồng tính dùng tên thật. Thường thường họ dùng biệt danh, chọn tên gọi với ý nghĩa dâm dục. Những tên ưa dùng nhất là Harry, Dick, Peter.

Vài người đồng tính viết số điện thoại của mình trên tường ở các buồng điện thoại công cộng, các phòng vệ sinh đàn ông, các nhà ga, nghĩa là bất cứ nơi nào những người đồng tính khác có thể đi qua. Thỉnh thoảng họ ghi nghề riêng của họ.

Họ về nhà và chờ chuông điện thoại reo. Không bao giờ phải đợi thật lâu đâu. Một người đồng tính

khác gọi, họ trao đổi chớp nhoáng về khả năng, và hẹn hò gặp gỡ. Vài phút sau đó có tiếng gõ cửa, những dương vật được xuất trình và một cuộc tình duyên đồng tính kết thúc. Thời gian trôi qua: khoảng sáu phút*.

Cái đó không có gì nguy hiểm sao?

Những người đồng tính phát triển nhờ nguy hiểm. Nó gần như là một phần của tập quán tình dục của họ. Vì những lý do mà chính người đồng tính cũng không hiểu được, người đồng tính thông thường không suy nghĩ gì cả khi mời một kẻ lạ mặt vào nhà mình lúc 2 giờ sáng để đùa một tí. Đôi khi sự việc lại lôi thôi và anh ta sẽ mang vào thân nhiều rắc rối hơn là anh dự đoán. Ở những thành phố lớn, thỉnh thoảng tờ báo tin sáng đăng một cột như sau:

«Cảnh sát đã tìm thấy thể xác trần truồng của Jack Ulmer, người hầu bàn, trong phòng anh ta sáng sớm hôm nay. Theo lời pháp y, anh đã bị đập chết bằng một cây đèn nặng. Những người láng giềng thấy anh ta đưa một người đàn ông lạ mặt về nhà lúc gần nửa đêm. Chưa tìm thấy ngay lý do rõ ràng.»

Giết người là trường hợp hiếm — tấn công, cướp và hăm dọa để tống tiền rất thường xảy ra. Giống như những người gái điếm, mấy ông điếm đồng tính không nghĩ gì hơn là đoạt ví tiền của khách rồi chạy trốn lúc trời chưa sáng. Lại cũng có một số ít người đồng tính gọi là S và M. Đây là loại mà những người đồng

---

*. Đây là hành sự theo kiểu Mỹ, tại thành phố Hồ Chí Minh, những người đồng tính thường phải mất khá nhiều thời gian để làm quen với nhau, có lẽ vì phong tục Á Đông (H.Đ).

tính khác đều sợ. Ít khi một người đồng tính biết mà vẫn dám đánh bạn với một S và M.

S và M có nghĩa gì?

Nói theo chuyên môn, là Sadist (ác dâm) và Masochist (khổ dâm). Theo từ ngữ: rắc rối. Những kẻ kết hợp thói đồng tính với ác dâm và khổ dâm đều ở trong đám những người ác độc nhất trên quả đất này. Thời xưa, họ làm nghề tra khảo chuyên nghiệp và hành quyết chuyên nghiệp. Gần đây hơn, họ đầy rẫy trong hàng ngũ bọn Gestapo và SS của Hitler *.

Một gã S và M làm việc như thế nào?

Họ chuyên môn nhử những tay đồng tính khác về phòng, bẫy chúng và hành hạ chúng. May thay, những màn hành hạ đều tầm thường và trẻ con. Lo sợ bị bắt và trừng phạt đã giữ tay họ lại. Một nạn nhân đã mô tả như sau:

Gary hăm sáu tuổi, làm giảng viên đại học và là một người đồng tính đã chín năm nay.

« Đáng lẽ tôi phải biết có cái gì ngồ ngộ về nhân vật nầy khi anh ta đến gặp tôi trong quán rượu. Anh ta không đúng là loại người hợp với tôi — vì quá thô lỗ. Nhưng tôi lại quá tò mò và, tôi đã uống vài cốc. »

Anh ta cười khúc khích một cách trơ tráo.

« Nếu tôi biết trước. Dù sao, chúng tôi cũng đến tận chỗ hắn ở và sự việc đã bắt đầu như trăm nghìn lần khác. Chúng tôi cởi áo quần, lên giường và tôi bắt

---

*. Ác dâm là trạng thái của người chỉ tìm được lạc thú tình dục trong khi hành hạ kẻ khác, dùng nhục hình, tra tấn, đánh đập... những người không thể chống cự lại, đó là hình thức ác dâm phổ biến và điển hình nhất, nhiều khi dẫn đến xuất tinh (H.Đ).

đầu bú nó. Trước khi tôi biết được điều gì xảy ra, hắn kẹp chặt đầu tôi giữa hai đầu gối và bóp nghẹt tôi. Trời, tôi sợ hết hồn! »

Anh ta lại khúc khích.

« Hắn đeo vòng tay bằng da vào cho tôi — anh biết đấy, bọn đó luôn luôn thích da. Xong, hắn trói tôi vào giường bằng một cái đai vĩ đại. Hắn tắt hết đèn trừ một ngọn đèn cầy trên đầu giường, rồi mở tủ lấy cái roi nầy ra. Thật là khủng khiếp! » Thêm những tiếng cười khúc khích.

« Vào lúc nầy hắn rất cương, nên tôi bảo « Sao mày không bỏ cái roi kia đi và để tao chăm sóc cho mày ». Ôi, nói lên là cái bậy! Hắn rút lưỡi dao cạo ra và hét lên « Bây giờ tao biến mầy thành một con đàn bà! »

Gary mỉm cười gượng gạo và tiếp tục « Tao thích vui chơi cũng như thích thằng người đằng sau mày. Nhưng làm sao tao vui chơi được nếu mày lấy đi hết cả sự vui đùa của tao? Lúc ấy chuông điện thoại reo. Hắn cầm ống nói, nói chuyện một lúc và lúc gác máy hắn không còn kích thích nhiều nữa. Hắn thủ dâm ít phút, bú tôi một lần rồi thả tôi về. Từ đó tôi không dám đến quán rượu nữa. »

Việc Gary trải qua thật là khác lạ. Khủng bố, hăm dọa. Nạn nhân van xin thường làm tên S và M hài lòng. Tiếc thay, kết quả không lường trước được. Có khi kẻ hành hạ bị say mê, buổi tối cứ leo thang và kết thúc bằng sự cắt xẻo cho què quặt, thiến hoạn và chết chóc. Buồn thay, đấy chỉ là một phần của trò chơi đồng tính.

Những người đồng tính còn làm gì khác nữa?

Hầu như các cơ quan sinh dục của người đồng tính đều bị ép buộc phải phục vụ lẫn nhau một cách tích

cực mà không có đàn bà. Họ thủ dâm bằng cách để dương vật người nầy vào giữa hai chân của người kia. Người nầy nằm trên người kia và cùng cọ xát dương vật với nhau. Dương vật trượt nhanh, tới tới lui lui trên bụng hay đùi của người đồng tính kia cho đến khi xuất tinh. Hạn chế duy nhất là tưởng tượng của hai người trong cuộc.

Nếu ở mỗi nhóm người đều có những sở thích đặc biệt, thì ở người đồng tính cũng thế. Đôi khi nó mang hình thức kích thích bằng miệng — hậu môn. Người nầy liếm hậu môn người kia. Ít khi như thế đã đủ để cực khoái, thường nó chỉ là màn dạo đầu cho thủ dâm.

Nhưng như thế không khác thường sao?

Tất cả còn tùy ở cách bạn nhìn nó. Theo quan điểm của một người đồng tính, hắn đang làm hết sức mình. Tạo hóa không thấy cần phải cho hắn một âm hộ cho nên hắn tìm thú vui ở bất cứ nơi đâu hắn thấy vui. Vì một dương vật không thể cho vào một dương vật khác nên hắn phải tìm một nơi để nhét nó vào. Mỗi lỗ hở, mỗi nếp da là một ứng viên có khả năng. Đối với nhiều người đồng tính, chỉ có một giải pháp.

Giải pháp nào thế?

Hậu môn. Trong các cấu trúc của cơ thể, đó là bộ phận duy nhất giống âm đạo. Cố nhiên còn có một số khác biệt. Hậu môn vốn được « thiết kế » như đầu cuối của đường bao tử ruột — nó không thật sự chuẩn bị để tiếp nhận dương vật cương lên. Tự nó đã có một số trở ngại cơ giới kinh khủng cần phải vượt qua trước khi có thể có vết nhơ của thói đồng tính luyến ái. Ngược hẳn với âm đạo là vật rất co dãn (vì phải như thế để đầu đứa bé lọt qua lúc sinh đẻ) hậu môn

hầu như không dãn ra chút nào. Tuy nhiên, dưới sự tấn công quyết liệt của dương vật người đồng tính, số lượng chất trơn và sự đau đớn dữ dội của nơi «tiếp nhận» cuối cùng đưa đến kết quả «thành công». Vì người đồng tính tiếp tục từ người bạn này đến người bạn khác, lỗ hở mất đi phần lớn chức năng cơ bắp nên chỉ còn tốt để «vui chơi» chứ không còn làm gì ra trò để phục vụ hoạt động của ruột.

Trong giao cấu bằng hậu môn, kẻ nằm dưới không luôn luôn đóng vai trò người đàn bà sao?

Sự việc này nêu lên một điểm lý thú. Hời hợt bên ngoài, đa số những người đồng tính khó phân biệt với những chàng bình thường. Số còn lại tự họ đã chia nhau ra thành «nam» và «nữ». Theo ngôn ngữ nhạo báng của giới đồng tính, người đồng tính nam giả nữ được gọi là «nữ hoàng». Trong đám họ có người đã tỏ ra xứng đáng với tên gọi ấy.

Bộ tóc vàng dài (thường là tóc giả), một bổ sung đầy đủ cho sự hóa trang, xóa bỏ hết lông trên cơ thể, và nhiều nước hoa, là những bước đầu. Rồi đến áo quần. Đa số các nữ hoàng ngự trị trong áo quần phụ nữ. (Những người nhút nhát, mặc áo quần phụ nữ nhưng không dám xuất hiện giữa đám đông, đều bị coi như nữ hoàng trong phòng). Không mấy người đàn bà (thật) có áo quần hấp dẫn như những nữ hoàng ấy. Trong số những người đồng tính, tiêu pha không thành vấn đề vì không bao giờ họ có người chồng ở đấy để than phiền. Không có nữ hoàng tự trọng nào đã bị chết nghẹt trong quần áo giày mũ của năm qua.

Quần áo lót cũng rất quan trọng cho các nữ hoàng. Thông thường, họ như những cô gái, rất chuộng quần áo lót: nhiều ni-lông đen, trong suốt có viền đăng-ten. Ở trên, họ thích áo nịt có lót độn. Lối mặc hở hang

quanh ngực không bao giờ được giới đồng tính ưa chuộng, trừ một nhóm nhỏ các nữ hoàng dạn dĩ nhất.

Dưới ấy thế nào?

Họ cũng có cái gì đấy cho phía dưới: bộ phận nữ được chế tạo cẩn thận bằng cao su mềm, với đầy đủ chi tiết và rất được những người ưa thứ thiệt thích dùng. Nếu muốn, vẫn có sẵn một âm đạo nhân tạo.

Một âm đạo nhân tạo?

Đây là một món hàng gửi bằng bưu điện, giá hai mươi đôla cả cước phí, gói giấy thường màu nâu. Catalô mô tả như sau:

> « Số 237 âm đạo nhân tạo. Màu da thịt, chất dẻo mềm dịu. Sản xuất đúng bộ phận sinh dục nữ với đầy đủ chi tiết. Cảm thấy hệt như thứ thiệt. Có thể bơm phồng để có chi tiết môi lớn và môi nhỏ, đồng thời có thể làm lớn lên theo sở thích. Hợp vệ sinh có thể dùng lại được ».

Âm đạo nhân tạo được chế tạo kèm một xilíp co dãn, màu thịt — một cỡ vừa chung cho mọi người.

Thực ra thị trường tiêu thụ loại hàng lừa phỉnh nầy hơi hạn chế — đa số người đồng tính thích cách khác hơn.

Những người đồng tính nam giới thì sao?

Những người đồng tính có khuynh hướng làm quá trớn loại việc nầy. Trước kia không bao giờ có một người nhiều nam tính hơn một « bồ » (butch) của nữ hoàng. Mấy bồ chưng diện nặng về trang phục nam: áo da môtô, quần chẽn vải thô, sơmi siêu nam, ủng nặng và các loại áo quần nam may kiểu kỳ dị. Tại nhiều thành phố lớn có những cửa hàng cung cấp hàng may mặc cho các « bồ ». Ở thôn quê, nhu cầu trang bị của họ được cung cấp qua bưu điện.

Ngày nay có đàn ông bình thường ăn mặc kiểu ấy không?

Có và không. Trang phục các bồ chỉ đơn giản là kiểu y phục nữ thông thường đưa lên «quá trớn», vì vậy có những tương đồng. Nhưng chính sự quá trớn đã tố giác họ. Hai người đàn ông có thể mặc cùng một loại sơmi, nhưng áo của người đồng tính chật hơn một tí, sang hơn một tí, cái gì cũng hơn một tí cả.

Gần đây những người đồng tính lại thiên về quần áo. Một dẫn chứng cụ thể là quần kỹ sư. Quần trắng bằng vải chéo có sọc dọc màu xanh của kỹ sư đầu máy xe lửa và công nhân đốt lò mặc, ngoài ra hầu như không ai mặc cả. Bọn người đồng tính quyết định rằng loại đồ dùng này rất là «bồ» và lấy kiểu đồng phục ấy — quần chẽn có sọc và khăn rằn đỏ sặc sỡ quanh cổ. Khuynh hướng này đã được những nhà vẽ kiểu đồng tính chọn và ngày nay nó đã có chỗ đứng trong các kiểu ăn mặc đàn ông.

Lại cũng có nhiều vẻ mặt, như vẻ mặt «Nehru» vẻ mặt «Cossack» vẻ mặt «Leather», nhưng tất cả đều bắt nguồn từ đám người đồng tính. Nhiều người đàn ông bình thường chán nản vì ngày nay không còn gì khác bày bán cho họ tại cửa hàng đồ lót nam.

Tiếc thay cho các «bồ» nữ hoàng, áo quần không làm nên người đàn ông. Điều này đặc biệt xác thực đối với quần áo lót. Lột hết lớp trên của một bồ, bên dưới hiện ra một nữ hoàng. Đồ lót của họ thật đáng sửng sốt. Có người thích mặc quần «sọt» đàn ông chật đến nỗi không còn đáp ứng được nhu cầu của tạo hóa. Kẻ khác lại chọn xilíp quá ngắn đến nỗi hầu như không còn là xilíp nữa, nhiều đồ lót của «bồ» chỉ khá hơn các xilíp bé tí teo của lực sĩ một tí thôi. Cuối cùng là một xilíp lực sĩ gồm có hai giây nịt và một cái túi

đeo dưới đuôi một áo sơ mi chẽn. Nó thế mà được việc — áo sơ mi luôn luôn nhét vào trong quần, và bộ phận sinh dục được giữ chặt. Vấn đề duy nhất là cậu bé khốn khổ không thể khom lưng xuống được.

Tại sao người đồng tính lại làm thế?

Một lý do chính liên quan đến quần áo lót là người đồng tính muốn phô bày bộ phận sinh dục của mình. Bộ phận sinh dục là mặt hàng cần bày bán và y mong muốn bày ra để có lợi tối đa. Một cái nịt vú tốt đối với cô gái điếm thế nào thì một quần lót tốt cũng đối với người đồng tính như thế. Được ôm cao lên và đẩy tới đằng trước để hằn rõ lên từ lớp quần áo chật hết cỡ, các bộ phận sinh dục của y ở đó cho cả thế giới (đồng tính) nhìn thấy. Đây là một phần của sự ve vãn của người đồng tính, và ở những nơi người đồng tính tụ tập, nó đúng là cái mà người ta cần xem.

Người thì đứng tựa vào các tòa nhà, kẻ lại đi tha thẩn dọc lề đường, đấy họ đang đi kiếm khách đấy. Nhóm này đánh giá nhóm kia một cách tình cờ nhưng khôn ngoan. Trong trí, họ đo chiều dài dương vật, tìm cách đoán nghề chuyên môn của nhau, nhạo báng những tên chúng không ưa. Luôn luôn có vài tên S và M tìm mồi «gà con» và sự việc càng nên thú vị với một vài thám tử sẵn sàng bắt bớ.

Những khuynh hướng mới về kiểu ăn mặc và kiểu tóc đàn ông? Phải chăng tất cả đàn ông theo những kiểu ấy đều thích mặc áo quần nữ?

Không. Những tập quán xã hội và những mẫu mực văn hóa tự nó không xác định các vấn đề cảm xúc. Nếu tóc dài và tóc mai dài được xã hội chấp nhận là kiểu con trai, như thường vẫn thế, thì những gã loạn

trang¹ phải tìm cách khác để thỏa mãn. Nếu tất cả đàn ông trong xã hội chúng ta có thể mặc sơmi lụa kim tuyến và mặc áo quần kiểu đàn bà mà không bị chỉ trích thì không ai lưu tâm đến kẻ loạn trang.

Sao lại như thế?

Những gã loạn trang thích có cảm xúc mạnh với áo quần của phụ nữ. Áo quần đàn ông cắt theo kiểu nữ không làm họ thích. Họ cũng không thích đồ trang sức phụ nữ có ngụ ý nam — những người nam thích mặc kiểu nữ ít thích mặc quần thun nữ. Họ tìm kiếm những cái gì tượng trưng cho phái nữ.

Ở Xcốtlen có một kiểu váy cổ cách gọi là kilt, được đàn ông chấp nhận và mặc. Những gã loạn trang ở Xcốtlen lại không thích món ấy. Họ thích mặc như con gái, và quần áo càng chính thức càng tốt.

Yếu tố quan trọng khác là sức cám dỗ của những cái cấm. Phần lớn sự vui thích của những gã loạn trang, như lời một người trong bọn nói, là «cái thú bí mật» biết mình đang chống lại những luật lệ của xã hội.

Những kiểu mới đang thịnh hành có ảnh hưởng gì đối với bọn loạn trang không?

Nó thúc đẩy chúng càng đạn dĩ hơn trong lối ăn mặc. Chúng có thể diện áo quần đến mức vượt ra ngoài thói quen của xã hội. Một sơmi viền, xếp nếp gần giống như áo cánh nữ đối với họ là hấp dẫn. Mùi nước hoa của họ là nước Cologne đàn ông với hương đặc biệt đàn bà. Thật là ngược đời, sự tự do ăn mặc có thể kéo một số người loạn trang xuống sâu

1. Loạn trang ([illegible]): đàn ông thích mặc kiểu nữ (chữ tạm dịch).

dưới đất. Cái gì xưa kia «giật gân», nay trở nên tầm thường. Đôi người bắt đầu ham thích đeo nịt thun dưới áo quần — gã loạn trang nào đã phát phì thì thích đeo bro-ten (bretelle). Thay vì dùng quần sọt cưỡi ngựa, họ dùng xilíp viền đăng-ten. Có người đi quá xa bằng cách mặc nguyên cả bộ đồ nữ (kể cả mini jupe) dưới bộ com-lê đi làm. Nếu những người «nam» này bị thương vì tai nạn xe hơi, họ sẽ gây náo động trong phòng cấp cứu bệnh viện khi người ta cởi bỏ áo quần của họ ra để cứu chữa. Một nữ y tá đã gặp trường hợp như sau :

«Lúc ấy gần nửa đêm ngày thứ bảy, người ta mang ông này vào sau một tai nạn đụng xe. Ít nhất tôi cũng nghĩ đó là một người đàn ông. Mãi đến bây giờ tôi vẫn chưa chắc chắn. Ông ấy ăn mặc rất đẹp. Tôi bảo người phục vụ cởi quần áo cho ông ta trong khi tôi gọi bác sĩ. Thực tình đây là một sự ngạc nhiên. Dưới bộ com-lê, ông ấy mặc một mini jupe trắng và một áo sơmi nữ bằng lụa xanh in hoa. Đẹp thật! Ông ta cũng còn có một khăn quàng lụa đỏ thật duyên dáng và một cây kẹp khăn xinh xắn có gắn ngọc trai. Nhưng tôi không thể hiểu tại sao ông ấy mặc những thứ đó. Khi chúng tôi lột hết mọi thứ ra, ông ấy còn mặc một nịt vú, một bro-ten quần và quần áo lót bằng nilông. Làm việc ban đêm tại phòng cấp cứu, tôi đã nhìn thấy nhiều điều, nhưng đây là cái đặc biệt. Bác sĩ giải thích cho tôi vấn đề ấy và tôi chắc rằng lần sau sẽ chẳng có gì phải ngạc nhiên. Nhưng nay mỗi khi chúng tôi nhận người gặp tai nạn về khuya thứ bảy, tôi vẫn tự hỏi không biết hắn mặc đồ lót bằng gì».

Những người đồng tính có sợ bị bắt không?

Có thể họ sợ, nhưng thực ra thì không. Không sợ hậu quả là một đặc điểm khó hiểu của hành vi người

đồng tính. Thực tế, chưa bao giờ người đồng tính bị bắt vì hành động tình dục.

Trên quan điểm hợp lý, những người đàn ông muốn tìm đến lẫn nhau có thể làm kín đáo, bí mật và thoải mái (Người đồng tính thuê phòng ngủ dễ dàng hơn nam nữ rất nhiều). Họ có thể tự giải trí với mọi kiểu họ thích. Không ai khám phá ra họ, bắt bớ họ, hoặc quấy rầy họ.

Nhiều người đồng tính lại làm cách khác. Họ cảm thấy một sự dục dã phải khoe khoang cơ quan sinh dục của mình ra nơi công cộng. Phòng tắm công cộng thường là sân khấu của họ. Bọn người đồng tính ưa lui tới những bến xe buýt, những bãi đậu xe, những nơi đấu bóng. Sự chọn lựa bất kỳ và cẩu thả các bạn chơi là nhãn hiệu của họ. Người lạ là một anh công an, một tên S và M hay một bệnh nhân dương mai ư? Sự kiện này hình như không bao giờ làm họ phải bận tâm. Đây là đặc tính của bệnh đồng tính ái.

Nhưng tất cả những người đồng tính không giống như thế chứ?

Khổ thay, họ giống như thế đấy. Một trong số các đặc điểm chính của bệnh đồng tính luyến ái là sự chung chạ bừa bãi (quần hôn). Điều này hợp lý. Bọn đồng tính tìm cách làm cái không thể làm: chỉ giải quyết vấn đề tới nửa chừng. Chúng bảo chúng muốn khoái lạc sinh lý và tình yêu nhưng ngay từ đầu, chúng loại bỏ cái nguồn hiển nhiên nhất của tình yêu và khoái lạc — đàn bà. Hình thức duy nhất khác nữa cho hoạt động sinh lý là phải tập trung vào chính dương vật của họ (hay dương vật của người khác). Ở đây, dương vật hay âm đạo đều đúng cả. Không có chọn lựa nào khác.

Rồi trò chơi trở nên gay go. Người đồng tính phải thường xuyên tìm vẫn người ấy, vẫn dương vật ấy, vẫn sự đụng chạm ấy để thỏa mãn mình. Thương thay, không có khả năng nào để thỏa mãn vì công thức đã sai trật. Một dương vật cộng một dương vật thành ra không gì cả. Không có gì thay thế cho dục tình bình thường nam nữ — dương vật và âm đạo. Thất vọng, bướng bỉnh, nản chí và hồ nghi, người đồng tính vẫn cố gắng. Hắn ta là ông Diogenes[1] của tình dục, luôn luôn đi tìm cái dương vật có khả năng làm thỏa mãn.

Đấy là lý do tại sao hắn ta thay bồ liên miên bất tận. Hắn lần lượt thử mỗi dương vật rồi quay mặt đi một cách hối hận. « Không, không phải cái ấy ». Hắn ở trong tình trạng gay go — vĩnh viễn bị kết tội phải đi tìm cái không có, không bao giờ có.

Còn những người đồng tính chung sống hạnh phúc lâu dài với nhau là thế nào?

Họ thế nào ư? Họ là những con chim rất hiếm trong đám người đồng tính. Hơn nữa, cái phần « hạnh phúc » ấy còn cần được xem lại. Sự cãi nhau quyết liệt nhất giữa vợ chồng là một bài thơ yêu thương đằm thắm so với một cuộc đối thoại giữa một « bồ » và nữ hoàng của y. Sống chung ư? Vâng. Hạnh phúc chứ? Hầu như không.

Phần kia của những cuộc « hôn nhân » này vốn không hạnh phúc vì lẽ vai chính không bao giờ ngừng đi kiếm khách. Họ có thể cùng nhau làm một tổ ấm nhưng cuộc phô trương các dương vật này thường vẫn tiếp

1. Diogenes, triết gia Hy Lạp (413 — 327) ngạo mạn và cay độc. Giữa trưa ở thủ đô Athens, ông xách đèn lồng đi tìm con người ».

tục. Chỉ lúc này sự chen hờn, đe dọa thịnh nộ và phản bội lẫn nhau mới được thêm vào để có biện pháp tốt. May mắn thay cho cả hai người, cuộc sống chung của họ chỉ là ngắn ngủi.

Làm cách nào người nam đồng tính hòa thuận với người nữ đồng tính được?

Điều duy nhất họ cùng nghĩ tới là sự coi thường những «mũi tên thẳng» — từ ngữ họ dùng để chỉ sinh lý bình thường nam nữ — Mọi mối giao thiệp giữa họ với nhau đều dựa trên sự miễn cưỡng chịu đựng lẫn nhau. Rất ít khi một nữ đồng tính xuất hiện trong một quán rượu của người nam đồng tính, thường thường sự căng thẳng lên rất cao.

Nhiều người nam đồng tính có tình cảm hơi lẫn lộn về đàn bà và người nữ đồng tính không hẳn đã cuồng nhiệt về đàn ông. Theo kết quả phân tích, một nam đồng tính vẫn là đàn ông, bất kể là lúc đó hắn ta để tóc kiểu gì. Và một nữ đồng tính vẫn là một người đàn bà.

Tất cả những người đồng tính không tìm được bạn gối chăn ở ngoài phố sao?

Đối với người đồng tính trung bình, không có nhiều những cách chọn lựa khác. Người đồng tính thông thường, không có sẵn những hoàn cảnh xã hội của người dị tính. Họp mặt ở nhà thờ, nhóm họp bạn độc thân, giới thiệu hôn nhân, giới thiệu trong gia đình, đều là lãnh địa riêng biệt của nam nữ bình thường. Không phải kết quả của các công ty khai thác tình dục, mai mối hẹn hò bằng máy điện tử, đã tìm được cách giải quyết giúp những người đồng tính.

Nơi ẩn náu duy nhất của họ là quán rượu của người đồng tính. Những cơ sở này chuyên cung cấp

cho đám khách hàng đồng tính và thường do người đồng tính điều hành. Họ có lợi vì họ mua vét hết hàng trên thị trường — Không một người đồng tính nào có thể nghỉ ngơi thoải mái trong một nhà hàng đứng đắn.

Cuộc viếng thăm đầu tiên tại một quán rượu đồng tính hoàn toàn là một kinh nghiệm. Ngoài mặt, nó có vẻ giống bất cứ phòng uống rượu nào ở khách sạn: Đàn ông và đàn bà ngồi ở « bar », và ngồi lẫn lộn nhau. Thường vẫn có bối cảnh chuyện trò với giọng nam giọng nữ đung đưa lẫn nhau. Rồi từ từ họ hiểu nhau — cả phòng đầy ắp đàn ông.

Những tiếng thì thầm nữ, những tiếng cười the thé, những tiếng thở dài nhè nhẹ, đều là giọng đàn ông. Những áo quần nam nữ, những trang bị đen và chật, đều do đàn ông mặc. Ngay cả người đàn bà trung niên ăn mặc gọn gàng đi vào « phòng các bà » cũng là đàn ông.

Cô bé ngây thơ, khêu gợi mặc mini jupe chật, có được vẻ đàn bà là nhờ hai cân chất xốp độn vào một cân phấn son, và nhiều ước mơ về sự thật. Ban ngày « cô ta » giữ xe hơi.

Trong quán bên góc, một công nhân lớn tuổi ăn mặc kiểu Nehru đang ngồi với ba chàng trai. Họ có vẻ hào nhoáng và nghiêm nghị — có vẻ đang làm áp-phe. Những người đồng tính già đã mất hết vẻ duyên dáng nhưng còn nhiều tiền, thu hút một lũ đồng mãi dâm đực, họ có thể chịu đựng được mọi thứ nếu trả đúng giá. Đôi khi một nữ hoàng luống tuổi cần và sẵn sàng trả cho hai hay ba người trong đám ấy làm cái mà một người có thể làm hai mươi năm trước đây

Tại một bàn khác, một người đàn bà — không phải, một người đàn ông, ngồi buồn bã. Hắn ta là một nữ hoàng trong phòng. Đây là lần đầu hắn đi ra với áo quần nữ nên hắn lo lắng. Hắn đã đề ra nhiều giờ để hóa trang, mỗi sợi tóc trên bộ tóc nâu giả đều được xịt thuốc cẩn thận. Cái ngực độn căn phồng lên dưới áo chẽn bằng lụa. Một «bồ» có vẻ hung hãn, mặc quần chật bằng da và một chiếc nịt đóng cúc, nghênh ngang qua lại và sà vào ngồi chiếc ghế trước mặt đấy.

— « Uống một cốc chứ, cưng ? »

Nữ hoàng gật đầu đồng ý, câu chuyện tình lãng mạn của người đồng tính bắt đầu nở ra. Một thợ làm bánh ngọt vừa mới nhặt được một người bán xe cũ.

Người đồng tính sống trong thế giới riêng của họ, với những người của họ để thay thế đàn bà và ngay cả ngôn ngữ của đàn bà nữa.

Nhiều người đồng tính thấy việc giao hợp đàn ông với đàn ông không đạt yêu cầu nên họ càng thủ dâm nhiều. Phần lớn việc thủ dâm của họ tập trung vào hậu môn. Cố nhiên vấn đề là làm sao cho dương vật được việc. Câu trả lời thường tìm thấy trong nhà bếp. Cà rốt và dưa chuột đều bị thúc ép làm việc. Ở ép vào hậu môn, bôi trơn với dầu thực vật, những thứ ấy cho người đồng tính cái mà họ đang tìm kiếm.

Lòng trắng trứng cũng coi như là chất bôi trơn tốt. Đôi khi cả quả trứng còn vỏ lọt vào chỗ không dành cho nó. Xúc xích nhất là loại mềm được ưa thích nhất.

Những người đồng tính thích dùng dương vật mình đều phải tìm cho được một hậu môn. Nhiều người nhìn vào tủ lạnh. Vật dùng thủ dâm thông thường nhất là quả dưa. Dưa đỏ rất thông thường nhưng khó tìm. Đu đủ cũng được ưa thích.

Như thế có bất thường không?

Thực tế thủ dâm trong bếp vô hại so với một vài hình thức tiêu khiển khác cho hậu môn. Khi người đồng tính uống, sự việc thực sự bắt đầu xảy ra. Hầu như tất cả các sinh viên nội trú tại phòng cấp cứu bệnh viện lớn đều đã thấy thế:

Hai giờ sáng ngày chủ nhật. Một chàng trai trẻ đứng một cách đau khổ ở cửa phòng cấp cứu. Hắn chừng hăm sáu tuổi, thấp, ốm, tóc nâu dài. Hắn đang say nhưng tỉnh rượu nhanh. Mồ hôi thấm ướt chiếc áo lụa màu xanh lơ. Hắn muốn gặp khẩn cấp một bác sĩ. Bác sĩ nội trú đưa hắn lên bàn khám. Bệnh nhân bước đi bằng dáng điệu lạ lùng, hắn lom khom như cua bò. Vừa đi hắn vừa nói nhanh «Ông thấy đấy, bác sĩ, một tai nạn. Tôi cá như thế và tôi...»

«Xin mời lên bàn». Hiển nhiên người bác sĩ nội trú đã từng gặp vấn đề như vậy này rồi.

Bảo gì người bệnh làm nấy. Cởi quần ra, bò hai tay hai gối, tì ngực lên bàn, chổng khu lên. Hắn vẫn còn nói chuyện, «... để thấy xem ai có gan để cái này...»

Vị bác sĩ nội trú cắt ngang hắn — ông ta biết việc xảy ra không phải bằng cách ấy, vả lại ông cũng không cần. Ông lo lắng nhiều hơn về cái mà ông sắp tìm ra. Ông đút ống nhìn hậu môn vào, bật đèn, và... nó đây rồi: một chiếc cốc uống uýt ki thì dễ. Ông bấm một cái kẹp đặc biệt có lót cao su, bắn ra một ít nước nhờn, chàng đồng tính há mồm kinh ngạc, và vật ấy đã được lấy ra.

Rồi các sự việc chậm lại một tí và vị bác sĩ không có vẻ bực dọc gì, nói «Tôi luôn luôn lo khi thấy những chàng ấy vào. Tất cả đều có bước đi ngộ nghĩnh và

toi biết rằng không phải họ đã ngồi trên một cái đinh. Tôi cầu xin nó là cái cốc cũ. Việc thường xảy ra như thế này: Hai chàng đồng tính đang vui đùa vào một buổi tối thứ bảy, nhậu nhẹt và vỗ tay reo hò. Nữ hoàng lõa mình ra và chờ người bạn trai đánh đòn hắn, chỉ có việc đẩy nhẹ vào bằng cái gì đầu tiên tới tay hắn, thường là ly uống rượu. Lúc ấy họ quá say đến nỗi không còn biết mình đang làm gì.

Tôi không để ý những vật ấy — chúng vào bằng đầu nhỏ trước và khi ta quay chúng, chúng ra bằng đầu nhỏ trước. Nó là một vật kỳ cục. Như cái lần mụ đàn già khập khễnh bước vào. Tôi hứng tay gọi lại, bắt đầu bật đèn, và gần như bị ai đánh — cả cái hậu môn quỷ sứ của nó sáng như ban ngày! Kẻ nào đã đẩy cái đèn pin vào con người khờ dại đáng thương ấy — nó là người đồng tính mạnh nhất trong thành phố. Tôi mất nhiều thời giờ mới lấy được cái đó ra!

Đèn bấm chưa phải là [illegible] nhất đâu, mà chính là bóng đèn. Thỉnh thoảng một người đồng tính tìm cách đưa một cái như thế vào hậu môn. Không có cái cặp nào nắm nó được. Đại phẫu thuật được chỉ định cấp tốc. Thực sự là nguy hiểm. Nếu bóng đèn nổ, kết quả có thể là thủng ruột, đau mạng mỡ và chết.

Vài cái trong những vật người đồng tính hay đưa vào đường ruột, dạ dày, qua hậu môn là bút mực, bút chì, son bôi môi, lược, dao cạo phụ nữ và các vật dụng khác đủ để mở một cửa hàng bách hóa nhỏ.

Chương IX

THỦ DÂM

Thủ dâm là gì ?

THỦ DÂM LÀ KÍCH THÍCH NHẰM GÂY CỰC KHOÁI bằng mọi hình thức, trừ giao hợp. Người Anh, người Pháp gọi thủ dâm là Masturbation, xuất xứ từ chữ Latinh «masturbari» nghĩa là tự làm bẩn mình. Người Âu còn dùng những từ khác để chỉ thủ dâm như mennustrupation, onanism và self-pollution.

Nhiều người luôn luôn cảm thấy tội lỗi về thủ dâm và những từ ngữ này không làm họ cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Nhất là từ onanism.

Từ này từ đâu mà có ?

Trong Kinh thánh Genesis 38:8, Judah bảo con trai là Onan phải lấy và giao hợp với chị dâu nó vừa góa chồng. Onan tỏ ra rất miễn cưỡng.

Khi Judah nói : «Con hãy đến với chị dâu, lấy nàng làm vợ, và sinh con để cái cho anh con. Onan biết rằng con với nó không phải là anh ta : do đó khi vào với chị dâu thì anh xuất tinh ra dưới đất vì sợ rằng nó sẽ cho anh nó con cái. Và việc anh làm không vừa lòng Chúa : vì vậy Chúa giết anh ».

Hàng bao nhiêu trăm năm, đoạn này đã được các giáo sĩ và các bậc cha mẹ dùng để dọa trẻ con hay

thủ dâm. Bản dịch của họ như sau « Nếu mày thủ dâm, Chúa sẽ đến và giết mày ». Đọc kỹ đoạn kinh thánh có thể hiểu rằng Onan áp dụng một hình thức khá sơ khai về kế hoạch hóa gia đình. Hành động của anh cò vẻ có mục đích là không gieo tinh trùng cho chị dâu nên là hủy bỏ « mầm sống ».

Có cần ngăn trẻ con thủ dâm không? Nó có hại không?

Việc duy nhất có hại về thủ dâm là cha mẹ cứ nhồi nhét vào đầu óc trẻ con hay thủ dâm cái tội thủ dâm, trong khi chính họ cũng đã từng thủ dâm. Mỗi con người, vào lúc nầy hay lúc khác, bằng cách nầy hay cách khác đều đã thủ dâm. Đa số trong đám họ đều đã cảm thấy tội lỗi vì sự ấy. Và đa số trong đám họ vẫn tiếp tục thủ dâm.

Một số sự việc kinh khủng, được cho là do thủ dâm gây nên là mụn (trứng cá) trên mặt. mất vẻ cường tráng, dơ bẩn và yếu đuối. Trong những điều nầy, chỉ có mụn được nhận là bệnh. Tất cả trẻ con đến tuổi dậy thì đều có mụn. Hầu như tất cả trẻ con đều hăng thủ dâm vào lứa tuổi ấy. Thế thì kết luận rằng mụn gây nên thủ dâm sẽ là điều chính xác hơn. Không mục sư nào, nhà luân lý nào, thầy giáo nào hay nhà nghiên cứu khoa học nào có thể trưng bằng cớ rằng thủ dâm là có hại trên bất cứ phương diện nào.

Tại sao người ta thủ dâm?

Lý do chính là thủ dâm thấy thích thú. Dĩ nhiên là không thích thú bằng giao hợp thật sự, nhưng gần như thế. Đấy, thủ dâm đúng là như thế, một hình thức thay thế khoái lạc khi không thể giao hợp được.

Thủ dâm rất thông thường lúc dậy thì, khi không thể với tới các đối tượng tình dục và khi những cấm đoán của xã hội đối với giao hợp đều có hiệu lực —

Khi sự trưởng thành về mặt xã hội và tình dục tiếp tục thì thủ dâm dần dần rút lui và được thay thế bằng giao hợp. Thỉnh thoảng khi những cơ hội giao hợp ít đi thì thủ dâm có thể xuất hiện lại và đôi khi lại chiếm ưu thế với người già. Tuổi trẻ và tuổi già vẫn được gọi là thời hoàng kim của thủ dâm, bởi vì những cảm giác tình dục đều còn đó nhưng những phương tiện để thỏa mãn đôi khi bị thiếu.

Thông thường thủ dâm bắt đầu lúc nào?

Thủ dâm chỉ vì thấy thích thú có thể xảy ra nơi trẻ con mới sáu tháng tuổi. Thường khi, vào khoảng hai hoặc ba tuổi đã thủ dâm. Từ đấy trở đi, sự việc không thay đổi nhiều lắm cho đến tuổi dậy thì.

Các cậu trai trẻ thường thủ dâm bằng cách dùng tay nắm nhẹ dương vật cương và kéo liên tục từ gốc lên ngọn. Những đứa khác sờ mó qui đầu bộ phận này. Có khi, nằm sấp trên giường và cà dương vật cương vào nệm giường.

Thủ dâm của những bé gái nhỏ tập trung vào âm vật. Nhiều trẻ nhỏ không biết có âm đạo. Cà xát là hình thức ưa thích nhất và bất cứ vật gì cũng có thể ép gượng dùng được — Gối, búp bê, gấu bông, mền độn, tất cả đều được dùng tất.

Tại sao trẻ con bắt đầu thủ dâm sớm thế?

Vì mẹ chúng nó dạy. Thường thủ dâm tiến triển như sau:

Marie đang ở phòng khám bệnh trẻ con. Cô rất lo lắng. Jimmie, thằng bé bốn tuổi của cô chơi một mình. Cô kể chuyện như sau:

« Bác sĩ ạ, đấy là việc kỳ cục nhất trên đời. Tôi không thể chịu đựng thêm nữa ».

[illegible] gì [illegible] về [illegible] với con Jimmie [illegible]?

«[illegible] tôi [illegible] sao nó làm cái việc ghê tởm [illegible] à nó luôn luôn như thế! Nó cầm con... của nó, bóp [illegible] không, rồi đùa với cái ấy ngay trước mặt tôi!»

«Nó làm như thế đã bao lâu rồi?»

«Khoảng một năm nay nhưng càng ngày càng [illegible] hơn! Thậm chí, nó làm như vậy trước mặt mẹ tôi!»

«Có lẽ con chim nó ngứa đấy — thường như thế ở trẻ con mà».

«Sao? Tôi không tưởng tượng cái đó có thể xảy ra. Tôi chà... bộ phận của nó rất cẩn thận ít nhất hai lần một ngày».

«Bà làm như thế đã bao lâu rồi?»

«Ồ, khoảng một năm».

Đúng là trong lúc bé Jimmie chưa biết nó ra sao cả thì mẹ nó cho nó thấy rằng xoa nhè nhẹ dương vật thấy dễ chịu. Nó biết như thế và bắt đầu tự nó tạo nên cảm giác dễ chịu ấy. Nhưng cái gì còn phải hiểu thêm nữa thì nó chịu không hiểu được. Nếu nó nghịch với dương vật của nó thì mẹ nó lại nổi giận, còn bà ấy làm như thế thì được. Ngoài ra có lẽ có cái gì thật là trọng đại về toàn bộ việc này nếu mẹ nó không cho nó làm thế. Những việc khác mà bà cấm, như kẹo và thức khuya, đều cũng rất thích cả.

Đây là một điển hình về thủ dâm — Khám phá (hay do mẹ phát hiện) cảm giác dễ chịu ở cơ quan sinh dục và bắt đầu thủ dâm — sự cấm đoán (thường do mẹ) — tội lỗi — tiếp tục thủ dâm để thêm tội lỗi. Sự việc ấy, dĩ nhiên cũng xảy ra cho các cô gái bé.

Trẻ con có thực sự có cảm giác tình dục không?

Tất nhiên, tuy không theo nghĩa của người lớn. Các cảm giác khoái lạc tạo nên do sự kích thích cơ quan sinh dục và sự tò mò về những bí ẩn tình dục đã phối hợp lẫn nhau đủ để bắt chúng nghỉ ngơi trong nhiều năm ở tuổi trẻ. Đến tuổi dậy thì, sự việc bắt đầu thay đổi.

Lúc bấy giờ việc gì xảy ra?

Các chất hoocmon gia tăng đột ngột gây ra những thay đổi cũng đột ngột nơi các cơ quan sinh dục cũng như cảm giác tình dục. Đây là thời kỳ bận tâm về tình dục. Lần đầu tiên, cực khoái đóng vai trò quan trọng. Cho đến lúc này, thủ dâm vẫn chủ yếu là tự mơn trớn mình với cảm giác khoái lạc. Giờ đây một cái gì mới đã được thêm vào — phần hưởng thụ lớn.

Ở các cậu thanh niên, cực khoái đầu tiên đều khô — không có tinh dịch, không tinh trùng. Về sau, chất dịch xuất hiện, tiếp theo là tinh trùng với số lượng tăng dần. Các cô gái bắt đầu cảm thấy thực sự có căng thẳng lần đầu tiên ở bộ phận sinh dục. Sự cương âm vật và ứ máu ở môi nhỏ khiến cho cô gái chú ý đến bộ phận sinh dục. Kinh nguyệt cũng làm cô dần dần có ý thức hơn về các vấn đề tình dục.

Con gái có cực khoái vào lúc này không?

Hầu như không thường xuyên như con trai. Thủ dâm ở con gái thường cũng không trực tiếp như con trai. Chúng có khuynh hướng tiếp tục cà vào các đồ vật như thiết bị sân chơi, nhất là đu và cầu trượt. Trèo cây và tuột cột là những phương tiện cơ giới hữu hiệu để kích thích bộ phận sinh dục.

Con trai hoạt động nhiều hơn ở phương [illegible] lý vào giai đoạn này và cũng bắt đầu [illegible] [illegible] thủ dâm khác.

Con gái có làm hệt như thế không?

Cũng một cách hơi khác. Ở Mỹ những đám đông thanh niên chơi chúc và sự tiếp cận thể xác với con gái như nắm tay, ôm ngang hông, và tình cờ hôn, đều thông thường vào giai đoạn này. Những hoạt động này thật sự mở đường cho các việc lớn hơn sẽ xảy đến. Những cậu mười lăm mười sáu tuổi đã bắt đầu thủ dâm theo người lớn.

Nó giống cái gì?

Ở con trai, đó là thủ dâm có thêm tưởng tượng tình dục. Trong lúc chà xát dương vật, cậu có nghĩ đến những cảnh làm tình, có thể là tưởng tượng hoặc là sống lại cảnh tình dục khiêu gợi đặc biệt. Frank, một cậu bé tả như sau:

« Cách đây ba năm hồi mười hai tuổi tôi đã bắt đầu làm thế rồi. Vài đứa bạn nói cho tôi biết về cái đó nhưng tôi không tin nên tự mình làm thử. Tôi không nghĩ như thế là đúng, nhưng thật tình tôi không nhịn được — Tôi cảm thấy bị thúc dục và tôi lại làm nữa. Sau đó tôi cảm thấy ghê tởm.

Lúc nào tôi cũng chỉ nghĩ đến các cô gái mà tôi thích, đến thân thể họ và đủ các thứ. Rồi tôi nghĩ đến cuộc vui mà các cô gái này để cho tôi cảm thấy trên cô ta. Mỗi lần nghĩ đến là tôi muốn làm hơn một tí ».

Trong trường hợp này thủ dâm có vai trò như chiếc cầu nối liền đến giao hợp.

Thủ dâm kiểu người lớn ở con gái có mục đích tương tự. Đây là một cách mà dụng cụ sinh dục (nói cho đúng) được «[illegible]». Những lối mòn thần kinh được thiết lập.

và ý tưởng về kích thích tình dục đưa đến cực khoái cũng được thiết lập. Ở giai đoạn ấy đa số con gái thủ dâm như sau:

Vuốt ve nhẹ nhàng vùng xương chậu[1] lên bên trên âm hộ làm cho âm vật cương lên và môi nhỏ phồng to. Khi kích thích tăng thì áp lực mạnh hơn từ trên xuống âm vật (mà không thực sự sờ đến âm vật) bắt đầu. Khi cực khoái gần kề, cả âm vật đôi khi được xoa bóp bằng ngón trỏ và ngón giữa. Rất ít khi sờ đến đầu âm vật bởi vì đó là nơi vô cùng nhạy cảm. Ở mức độ này và nhất là ở gái trinh, thủ dâm bằng cách đưa vật gì vào âm đạo rất hiếm khi xẩy ra.

Đôi cô gái thủ dâm bằng cách đơn giản chà xát âm hộ. Có khá đủ áp lực được chuyền đến âm vật để bắt đầu chu kỳ và tiến tới cực khoái.

Thủ dâm như thế có gì xấu cho cô gái không? Tất cả sự chú ý vào âm vật không làm rắc rối gì cho cô sau này sao?

Thường tất cả những cô gái thủ dâm đều bị dọa rằng sau này khi lấy chồng sẽ khó mà điều chỉnh lại vì thú vui sinh lý đã tập trung vào âm vật thay vì âm đạo. Như thường lệ, sự đe dọa này cũng không đâu vào đâu cả. Vì tiêu điểm khoái lạc tình dục nơi người đàn bà là âm vật cho nên trước khi, trong khi và sau khi lấy chồng, thủ dâm âm vật chỉ có thể giúp cho cô gái tự thích nghi — không có gì xấu về việc thủ dâm cả.

Có đúng là cô gái có thể đạt cực khoái chỉ bằng cách kích thích vú không?

Đúng là có một số đàn bà thủ dâm bằng cách [illegible] trên vú, nhất là núm vú. Nhưng còn có cái [illegible]

[1] [illegible] chậu [illegible]

nữa. Vì cấu tạo của cơ thể, đàn bà có thể thủ dâm bất cứ ở đâu và bất cứ lúc nào. Cái họ phải làm là ngồi tréo chân lại và chà xát hai bắp đùi vào nhau. Cử chỉ này cọ môi và âm vật vào nhau và lên ngay điểm cao là cực khoái. Nếu quan sát kỹ như đã được quan sát trong những lần nghiên cứu tình dục tại phòng thí nghiệm, mỗi người đàn bà có cực khoái khi tự kích thích vú mình đều có cử động chà xát bắp đùi.

Sau khi đã bắt đầu những bước sơ bộ về giao hợp nam nữ, kiểu thủ dâm được thay đổi để bắt chước gần giống hơn những động tác nuông cưng. Lúc ấy cô gái bắt đầu tập trung nhiều chú ý vào môi. Cô ta thường kéo các môi lớn và vuốt ve môi y như động tác của dương vật khi vào vào ra ra. Nó trực tiếp kích thích âm vật. Ở mức nầy sự thám hiểm âm đạo bắt đầu.

Những động tác « nuông cưng » là gì?

Nuông cưng là từ thi vị hóa để gọi thủ dâm lẫn nhau — Theo nghĩa rộng nhất, thủ dâm là bất cứ sự kích thích sinh lý nào đưa đến cực khoái mà không có sự tiếp xúc âm đạo và dương vật. Hoặc cô gái tự hoặc người khác vuốt ve làm cô đến cực khoái thì nó là thủ dâm. Cái đó không làm cho nó xấu đi, nó chỉ mô tả thôi.

Ở băng sau xe, tại nơi chiếu bóng ngoài trời, những cô gái mười mấy tuổi đã được bắt đầu biết đủ chuyện mới lạ, bắt đầu hiểu sự nhạy cảm của phần trong bắp đùi, của đì, của đầu âm vật, và nếu đối tượng gan hơn một tý thì cả âm đạo nữa. Đây là những bước đầu cần thiết dẫn đến hoạt động tình dục bình thường của người lớn.

Về sau, khi thủ dâm, cô gái sẽ tìm cách lặp lại những cảm giác nầy. Cô có thể bắt đầu tự thám hiểm âm đạo và xác định những khu vực nhạy cảm nhất.

Tìm ra cái đó sau khi lấy chồng có tốt hơn không?

Hay đây nếu cô có thể lấy chồng ở tuổi mười bốn. Nếu không bảo một cô gái khỏe mạnh, trẻ và hấp dẫn phải đợi suốt bảy năm dài để biết được nó là cái gì thì đúng là đòi hỏi nhiều đấy. Ở một số xã hội khác cô gái vẫn thường được những bà cụ già trong bộ lạc, dạy vỡ lòng cho những cái rắc rối của tình dục nữ. Các cụ vẫn dạy cô cách thủ dâm và làm lễ giúp cô phá hủy màng trinh khi bắt đầu thấy kinh. Ở vài bộ lạc, người ta cho rằng nhờ thủ dâm mà kéo âm môi thật dài ra là rất tốt và vô cùng hấp dẫn cho giao hợp.

Ở xã hội chúng ta, những người đàn bà trưởng thành của bộ lạc chỉ đơn giản bảo cô gái trẻ « để dành cái đó cho đến khi kết hôn ». Cái đó không có vẻ là thứ giúp đỡ mà cô gái đang cần.

Các cô gái cho những vật gì vào âm đạo?

Vật thông thường nhất là vật có sẵn nhất: ngón tay. Do kinh nghiệm, nhiều người dàn bà biết rằng gõ vào « mái » âm đạo cũng kích thích âm vật và làm cực khoái thêm mãnh liệt. Cố ý đút những vật khác vào âm đạo là việc không thông thường ở đàn bà mặc dù nó vẫn xảy ra. Cây nến, quả dưa, củ cà rốt, trứng và nhiều dụng cụ nhà bếp khác đều được dùng. Không có vấn đề phải bôi trơn như ở đàn ông, vì đã có sẵn chất nhờn thiên nhiên rồi. Những người đàn bà ưa thủ dâm cách này thường cải tiến các dụng cụ tạm thời này — Họ thường sắm một « điu-đu » (dildoe).

DILDOE là gì?

Đó là một dương vật nhân tạo. Những dildoe xưa nhất, làm bằng đất sét đã được tìm thấy trong những mô cổ Ai Cập. Vì giới quý tộc Ai Cập chỉ chôn theo họ những vật quý mà họ định dùng ở thế giới bên kia

...n dương vật nhỏ, tạo hình là vật quà tặng đối với các tình phụ Ai Cập.

Hiện nhiều những dụng cụ này còn được tìm thấy ở thời đại kinh thánh nữa như ghi chép này trong kinh Ezekiel 16:17.

« Con cũng phải mang theo nữ trang làm bằng vàng và bạc của ta, mà ta đã cho con, và làm cho mình hình ảnh người đàn ông, và phạm sự truỵ lạc với hình ảnh đó ».

Rõ ràng sự liên hệ đến « hình ảnh người đàn ông » không chỉ vào toàn thể người đàn ông mà vào một phần riêng biệt của cơ thể người đàn ông. Trong khi vì lý do kinh tế, rất ít dildoe được làm bằng vàng hay bạc, hầu như các vật liệu khác đều đã được thanh thử. Thời Trung Cổ, sứ (không) có nhiều và rẻ. Nó dễ ngấm hơi ấm của cơ thể và mềm đủ để cho một cảm giác « tự nhiên ». Các bộ lạc sơ cổ đã dùng đất sét, dân thường dùng loại không tráng men. Đất sét có cái bất tiện là vỡ gãy khi dùng mạnh dọn mảnh vỡ có thể làm đau đớn.

Với phát minh phương pháp lưu hóa cao su, người Pháp — luôn luôn vẫn phát huy sáng kiến và nhiệt tình trong các vấn đề tình dục — đã chế ra cái mà họ vui vẻ gọi là « Consolateur », người an ủi. Làm bằng mủ cao su nguyên chất, theo hình một dương vật dài cứng nhưng dễ uốn; dụng cụ này có kèm theo một bầu chứa hình bầu dái. Bầu này được đổ đầy nước nóng (nhiều bà thích sữa) chạy khắp dụng cụ để cho cái cảm tưởng « thân nhiệt », Có một kiểu được trang bị để phun một vòi nước ấm vào âm đạo đúng vào thời điểm thích hợp.

Kỹ thuật sản xuất của Mỹ cũng không chịu kém ai — Dương vật giả của Mỹ cũng làm bằng chất dẻo như các vật dụng khác trong nhà. Không tốn kém (như các dildoe

khéo), hợp vệ sinh (rất quan trọng đối với người Mỹ) và giống như thật. Như nhiều sản phẩm tốt của Mỹ, nó bán qua bưu điện. Đây người ta quảng cáo nó như sau :

Dương vật nhân tạo mới và siêu hạng — Được chế tạo để gây nên nhiều kích thích dồn dập cho bao âm đạo — có thể thực hiện các chức năng của một dương vật thật để kích thích khu vực nhạy cảm của phái nữ. Các khấc đặc biệt nổi bật, gây kích thích tối đa.

Nó được bày bán đủ các chiều dài từ 10 tới 18 inch và đường kính từ 3 đến 5 cm giá cả từ 13 đến 20 đôla.

Khoảng một nghìn năm nay người Nhật vẫn dẫn đầu trong ngành dildoe và có một sản phẩm tốt. Theo tục lệ, thị trường Nhật thích loại ngà chạm, nhưng giá nó đắt nên giả ngà hay chất dẻo trắng và rẻ được chấp nhận dễ dàng. Trong khi người Tây phương phấn đấu cho hiện thực thì người Đông phương không chịu nhượng bộ về cảm giác. Dildoe Nhật Bản có sẵn đủ các loại từ nhẫn, khẩu độ nhỏ dành cho các trinh nữ mới tập tành vào hoạt động sinh dục này, có đủ cỡ và cấu tạo tăng dần lên. Những mẫu hiện đại hơn có thêm nhiều nét khắc cùng với kích cỡ lớn hơn để đem lại kích thích cho những âm đạo già dặn. Vài cái thuộc loại này lớn bằng cánh tay đàn ông và dài hơn một bộ (30 cm) và có lẽ rất thích hợp để an ủi một con voi cái.

Thật sự người Nhật từ xưa đã thực hiện được cái điều làm cho hầu hết các dildoe tiến bộ nhất đều trở nên lỗi thời. Cái ấy gọi là « Ben-wa ».

BEN – WA là cái gì ?

Đó là thứ dâm khí Nhật được tự động hóa. Hàng trăm năm trước đây, những đàn bà thông minh Nhật

Bản, có lẽ bị dồn vào cảnh tuyệt vọng, đã chế ra một kỹ thuật thủ dâm mà cho đến nay vẫn chưa chịu thua ai. Khi một người đàn bà Nhật muốn làm hạ sức căng tình dục, nàng lấy ra từ một ngăn tủ có lót nhung, hai quả bóng bằng kim loại nhỏ và bóng loáng. Mặc dù chúng có thể có kích cỡ khác nhau tùy theo hiệu quả mong muốn, nhưng trung bình mỗi quả bóng lớn cỡ bằng quả mơ.

Những bộ đắt tiền làm bằng ngọc và có thể bằng vàng — loại thông thường bằng sắt đánh bóng và ngày nay cố nhiên là bằng chất dẻo. Một quả bóng rỗng, quả kia có đổ một ít thủy ngân. Quả rỗng đưa vào âm đạo, tiếp theo là quả có thủy ngân.

Lúc ấy người đàn bà nằm xuống, hay tốt hơn là đung đưa trên ghế xích đu. Khi nàng quay nhẹ hông, thủy ngân chạy tới chạy lui trong quả bóng ngoài, đều đặn thúc cho quả bóng trong dội vào cổ tử cung. Những nhịp rung được truyền ra suốt dọc âm đạo, âm vật, âm môi và truyền vào đến tận niệu đạo. Đôi khi người đàn bà Nhật tiếp tục những động tác nầy hàng giờ, từ cực khoái này đến cực khoái khác.

Đàn bà Tây phương có thủ dâm cách ấy không?

Rõ ràng Ben-wa chưa tìm đường ra khỏi Đông phương, nhưng các bà Tây phương lại có kỹ thuật riêng của họ. Những kỹ thuật nầy có thể thô thiển về mặt nào đó nhưng cũng tài tình không kém.

Lúc mới bắt đầu cuộc cách mạng công nghiệp, nhiều cô gái trẻ làm việc tại các xí nghiệp may mặc. Giờ làm việc thì dài, lương thì thấp và điều kiện làm việc lại tối tăm. Họ dùng máy may đạp chân nên cần phải đạp liên tục bàn đạp bằng một hay hai bàn chân. Dần dần các cô khám phá ra rằng đạp máy bằng cách nào đó với

hai bắp vế áp vào nhau, có thể cọ xát âm môi nhỏ và chà xát âm vật. Công việc trước kia cực nhọc nay đã trở nên một thú vui. Những giờ khắc dài ngồi máy may đã tan biến đi khi sự giải trí mới này được tìm ra. May thay (hay rủi thay) chẳng bao lâu máy may điện đã ra đời và thú vui ra khỏi ngành công nghiệp may mặc. Tuy nhiên sự khai sinh ra điện năng không phải hoàn toàn xấu. Nó đã mở ra chân trời mới trong lĩnh vực thủ dâm.

Thế là thế nào ?

Máy rung điện xuất hiện trên sân khấu. Chiếc máy nhỏ xách tay này lần đầu tiên đã được các nhà say mê thể dục đưa vào sử dụng đã nhiều năm nay. Mục đích là cơ giới hóa sự xoa bóp và điều hòa bắp thịt. Nó còn làm nhiều hơn thế nữa.

Cơ bản máy này là một môtơ điện nhỏ có dây thun đeo vào lưng bàn tay. Môtơ chạy, phát ra những nhịp rung mạnh trên tay rồi chuyền qua bắp thịt hoặc qua bất cứ cái gì khác mà bàn tay sờ vào. Nếu tình cờ bàn tay nắm một dương vật đang cương cứng — thì cả máy, tay và dương vật cùng rung. Cảm giác không giống như giao hợp nhưng kích thích hơn rất nhiều so với thủ dâm thường, theo lời các nhà say mê thể dục. Nhiều lần cực khoái liên tục hơn đã có thể đạt được khi dùng cách thủ dâm điện này. Cố nhiên, điều cần nói thêm là áp dụng máy rung vào dương vật đã mệt mỏi thường đem lại sự cương nhanh chóng và đúng hệ. Trong trường hợp này không phải là vấn đề cơ bắp nhưng chỉ là sự kích thích nhanh và liên tục các dây thần kinh.

Đối với phụ nữ nó cũng tác dụng như thế. Nếu mang máy rung vào bàn tay và hai ngón cái và trỏ cầm nhẹ âm vật, sự cực khoái đến nhanh. Chuyện này dễ dàng như

lên nhanh chóng làm cương và cực khoái. Ở đây cũng thế, cực khoái tiếp cực khoái liên tục. Với máy nầy có thể có sáu mươi cực khoái trong một giờ đồng hồ.

Nó cũng có thể dùng nhiều rung động trong kỹ thuật thủ dâm. Có vài bà đặt một hay hai ngón tay trong âm đạo trước khi mở công tắc điện. Họ bảo : y hệt như giao hợp thật. Có bà chỉ đưa ngón trỏ vào âm đạo và đặt ngón cái trên âm vật. Bất kể là dùng bằng cách nào, những kẻ thích phương pháp nầy đều không tiếc lời khen ngợi.

Loại máy ấy không phải bán cho mục đích này phải không?

Có lẽ không. Nhưng nhà sản xuất không thể ngăn người tiêu dùng sử dụng máy rung vào bất cứ cái gì họ muốn. Đôi khi quảng cáo tán dương sản phẩm thật kêu ; chẳng hạn :

Máy đấm bóp — rung siêu công suất — môtơ rung phát nhịp qua tay bạn để thư giãn những vùng cứng nhắc trên cơ thể. Êm, chà xát, kích thích — làm cho bạn nóng ran khắp người.

Có những sản phẩm khác như thế không?

Có một loại máy rung khác gồm một môtơ nhỏ trong một hộp chất dẻo. Môtơ làm cho một cái cần thép chao đi chao lại, trên đầu cần có những mũi cao su cùng loại. Cái hộp chất dẻo cũng dùng làm cán để đưa vào những nơi chật. Trong khi những máy rung nầy được bán cho những «bắp thịt chặt» thì thông thường chỉ có một loại bắp thịt máy có thể làm lỏng ra.

Phần ích dụng nhất của các mũi là cái chén hút nhỏ, vừa khít rất đẹp trên âm vật. Cử động nhẹ hoàn hảo để gây nên nhiều lần cực khoái. Nhiều người đàn

bà rất thích thú với một trong những mũi kia: khoảng hai tá ngón tay cao su được gắn vào một cái dĩa nhỏ. Dĩa này được đặt cẩn thận vào âm vật và vặn điện lên. Hai mươi bốn ngón tay nhỏ nhắn thúc nhẹ vào cơ quan mỗi phút một nghìn lần. Cực khoái liên tục không ngừng.

Một số đàn bà nhất định nói mình không thủ dâm. Họ nói thật đấy chứ?

Có thể. Nếu họ muốn nói là không bao giờ chủ tâm thủ dâm thì họ thành thật đấy. Nhưng có rất nhiều cách để cùng làm một việc.

Một hình thức thông thường để thủ dâm lén lút là thụt rửa âm đạo. Đối với nhiều bà, chỉ đơn giản là vệ sinh thân thể, nhất là sau khi giao hợp. Đối với người khác, sự thụt rửa âm đạo này có ý nghĩa khác.

Có lẽ không phải tình cờ mà nhiều vòi thụt rửa đều y hệt như dương vật — nhiều khi lớn gấp đôi dildoe. Dildoe bị cấm, nhưng vòi thụt rửa có sẵn để bán khắp nơi. Mỗi ngày tắm rửa một lần (và có khi hai lần một ngày đối với những bà khó tính) thì không sao tránh khỏi có kích thích tình dục.

Trong đó có gì không ổn không?

Hoàn toàn không. Đó chỉ là câu trả lời đơn giản cho nhu cầu thực tế của thể xác và cảm xúc. Giao hợp với đàn ông thích thú hơn, nhưng thủ dâm như thế dĩ nhiên vẫn còn hơn phải chịu đựng. Hơn nữa nó đáp ứng cho những người có cảm tưởng tội lỗi và không bao giờ « đụng chạm tới mình ».

Có những người đàn bà như thế không?

Vâng, và nhiều bà như thế mà rất đau khổ. Có một trường hợp quấy rầy những người đàn bà trung niên,

nhất là những người sống một mình. Nó gọi là ngứa âm hộ, và ngứa rất ghê gớm. Những bà này luôn luôn bị thúc dục phải gãi cơ quan sinh dục để bớt cảm giác ngứa, nóng, chính họ cảm thấy ở đấy. Sự việc giống như thế này :

Trường hợp cô Violet thật tiêu biểu. Cô 47 tuổi, không lấy chồng và hầu như suốt đời ở vậy nuôi mẹ. Mẹ cô qua đời năm ngoái và cô bắt đầu ngứa. Tại sao lúc bấy giờ lại bắt đầu ngứa ? ? Thì mẹ cô bị tàn phế và cần chăm sóc kỹ đến nỗi con gái bà không bao giờ có thời gian nghĩ đến mình. Bây giờ, mẹ đã qua đời, thời giờ nhàn rỗi đeo nặng trên tay cô. Cô chưa hề bao giờ chấp nhận cảm giác tình dục nào. « Tôi cảm thấy mình vượt lên trên cái đó ». Cô cũng không bao giờ chấp nhận thủ dâm nhưng rất cẩn thận « tắm rửa ». Thế có nghĩa là mỗi ngày hai lần thụt rửa âm đạo và đặt thuốc vào « bất cứ khi nào tôi cảm thấy cần » — Cô đau đớn quá mức vì triệu chứng mới của cô :

« Thật khủng khiếp. Cái mà tôi có thể nghĩ tới là các « bộ phận riêng của tôi ». Tôi muốn gãi liên tục, nhưng tôi hiểu là không nên. Đôi khi tôi nhịn được và tôi phải thụt rửa càng nhiều càng tốt — thế rồi nó biến mất được một lúc

Khi tôi đi thăm ai, nó thật kỳ cục. Tuần rồi tôi dự câu lạc bộ tại nhà ông mục sư, và nó bắt đầu ngay lúc ấy. Tôi phải làm sao đây ? Tôi không thể ngồi yên nhưng tôi cũng không thể gãi trước mặt mọi người ! Tôi cà vào ghế thật nhiều nhưng cuối cùng tôi phải về nhà. Ở nhà tôi có thể gãi bằng thích. Nó làm cho tôi cảm thấy khủng khiếp nhưng tôi có thể làm gì đây ?

Một số bác sĩ cho hóa chất mạnh để làm chết những dây thần kinh ở âm hộ. Số khác lại gợi ý dùng an thần

mạnh. Lại có cả một số khác nữa cắt nguồn dây thần kinh chạy vào các cấu trúc sinh lý để loại bỏ mọi cảm giác. May thay bác sĩ của cô Violet thông cảm hơn. Ông kê toa làm cho cô bận rộn. Cô phải tắm 3 lần một ngày, xát kem vào âm hộ sau mỗi bữa ăn và khi đi ngủ (nhất là khi đi ngủ) và mỗi ngày bốn lần nhét thuốc vào âm đạo. Bệnh ngứa của cô lành hẳn. Giao hợp đều đặn sẽ đưa lại kết quả như thế, nhưng Violet không thể làm thế được. Mỗi ngày thủ dâm một lần cũng bớt ngứa, nhưng Violet cũng không thể làm. Tuy thế cô không cảm thấy tội lỗi khi phải làm theo lệnh bác sĩ.

Thế thì thủ dâm đích thị là để thay thế cho giao hợp?

Thường thường đấy là mục đích của nó. Nhiều khi người ta thủ dâm như làm một phần của giao hợp. Nó thường xảy ra với người đồng tính luyến ái. Khi những người đồng tính giao hợp hậu môn, cảm giác của dương vật trong hậu môn ít khi đủ sức đưa đến cực khoái. Thường thường anh chàng nằm dưới thủ dâm bằng cách chà xát dương vật mình trên giường hoặc thủ dâm theo cách thông thường. Đa số những người đồng tính đều thủ dâm lẫn nhau, họ xoa bóp dương vật lẫn nhau cho đến xuất tinh.

Thủ dâm là cách chữa trị lãnh cảm chăng?

Không hẳn là cách chữa trị nhưng có khi tỏ ra hữu ích. Nguyên tắc là đường dây thần kinh đi từ bộ não và cột sống đến các cơ quan sinh dục hoạt động trơn tru hơn và các vật dục đáp ứng nhanh nhẹn hơn nhờ thực tập. Đã nhiều năm nay, người ta biết rằng đàn bà phát triển nhiều khả năng tình dục hơn nhờ giao hợp thường xuyên hơn.

Theo kế hoạch này, người đàn bà đã thủ dâm bằng máy rung cho đến cực khoái. Người ấy dùng máy ít nhất

mỗi ngày một lần và trung bình mỗi lần đạt từ năm tới hai mươi cao điểm. Thêm vào với sự luyện tập dụng cụ tình dục, cách này cũng phát triển thêm « thú » cho khoái lạc đóng vai trò như một kích thích tố trong sự giao hợp bình thường sau này.

Có những trường hợp nào khác cần thủ dâm nữa không ?

Đối với những người không thể đạt khoái lạc bằng bất cứ cách nào khác, nam và nữ tù nhân, những người rất già và những người mù, bị hạn chế về thỏa mãn tình dục.

Những người mù ư ?

Cho đến lúc gần đây, những người mù đều bị cách biệt với thế giới về phương diện xã hội cũng như thị giác. Một trong các cách ít ỏi để thỏa mãn dục tính của họ là thủ dâm. Trong các trường mù, việc thủ dâm càng khó hơn vì những người thủ dâm không biết được mình có bị nhìn thấy không. Đặc biệt là những cô gái mù càng dễ trở nên đồ đệ của phái thủ dâm bí mật.

Một kỹ thuật ưa thích là ngồi trên ghế với một bàn chân lót dưới người — Gót chân ép vào âm hộ và cô gái chầm chậm lắc lư tới tới lui lui. Ngoài việc thỉnh thoảng có sự thay đổi nét mặt còn thì không có dấu hiệu nào khác xảy ra cả.

Thế thì thủ dâm có gì sai trái không ?

Thủ dâm chỉ là hành vi phục vụ cho một mục đích quan trọng. Nó là hoạt động tình dục sơ đẳng của đa số con người, chỉ ít lâu sau khi được sinh ra, có thể là nguồn khoái lạc chính của họ cho đến khi họ sắp chết. Giữa hai thời gian đó, và nếu họ có thể thu xếp được, giao hợp là sự việc thú vị hơn.

Chương X

LỆCH LẠC * TÌNH DỤC

Thế nào là người lệch lạc tình dục?

BẤT CỨ AI KHÔNG THÍCH GIAO HỢP BÌNH thường đều bị coi là người lệch lạc và bị mọi người bình thường tránh xa.

Nó bao gồm các loại như: người ưa phô bày vật dục (exhibitionist), người ưa nhòm trộm (Peeping Tom), người ác dâm (sadist), người mê đồ lót (fetishist)(I),

---

1. Fetishist: người mê hoặc tôn thờ đồ lót phụ nữ. Sau đây có những chỗ dùng chữ Fetishist cho tiện.

* Từ đồi trụy (pervert) tác giả dùng, cũng theo tác giả từ này có ngụ ý phê phán, thậm chí xúc phạm hơn là mô tả, do đó tác giả đề nghị gọi là « biến thái sinh lí » (sexual variation) trong nguyên bản tiếng Anh.

Hiện nay hầu hết các tác giả khác đều cho rằng không có gì biến đổi cả và đều nhất trí gọi là « lệch lạc tình dục » (sexual deration). Từ 1985 tình trạng này được chia ra hai loại:

1. — *Lệch lạc đối tượng*: Gồm đồng tính ái, ái nhi (dưới 14 tuổi) ái lão (trên 60 tuổi) ái thú, ái vật...

2. — *Lệch lạc mục tiêu*: Gồm thị dâm (nhìn trộm) thích phô trương, ác dâm, khổ dâm... Nếu mô tả hết các lệch lạc tình dục của con người thì phải có một cuốn sách dày hơn cuốn sách bạn đang đọc này.

người khổ dâm (masochist) và những kẻ thích những cái kỳ cục như thế. Người ta coi họ như những kẻ điên khùng, khao khát tìm một nạn nhân. Nhưng không hẳn như thế.

Sao lại không?

Trước hết chữ đồi truy (pervert) là một chữ không tử tế mà lại nặng nề. Nó lại có vẻ xúc phạm hơn là mô tả. Đề nghị dùng một từ khác chính hơn.

Những người bị bệnh lệch lạc tình dục đều bắt-đầu như nhau. Họ không bao giờ thay đổi theo thời gian. Một kẻ bình thường tiến lên từ giai đoạn của sự phát triển tình dục, còn người lệch lạc cứ bám chặt vào một điểm. Người nhòm trộm là một ví dụ tốt nhất. Bất cứ ai cũng bắt đầu tình dục như một người nhòm trộm.

Sao lại thế?

Ngoài thủ dâm ra, loại hoạt động sinh lý vừa tầm duy nhất đối với trẻ con là nhìn trộm hoặc ngó vật dục những người khác. Chừng đến tuổi ba, bốn, các cậu bé tí và các cô bé tí thích chú ý đến thân thể của nhau. Các cậu bé muốn biết «tại sao con gái không có cái ấy nhỉ?» Còn các cô gái cũng muốn biết hệt như thế. Vào lúc thử thách đầu tiên ấy, giới tính là cái gì huyền bí và cám dỗ. Từ đấy về sau, trẻ con chộp ngay mọi cơ hội để quan sát vật dục của bạn chơi — Kiểm tra cơ quan sinh dục của nhau là cơ sở sơ đẳng của những trò chơi trẻ con, trò chơi làm nhà, trò chơi khám bệnh.

Trong khi mẹ bận rộn trong bếp, nghiên cứu một món ăn mới thì các con bận rộn trong phòng chơi nghiên cứu lẫn nhau. Đây là một phần bình thường và cốt yếu của tiến trình trưởng thành về tình dục. Về việc này,

không có gì thực sự xấu cả. Lối tiêu khiển thời gian của trẻ con loại «mày đưa tao xem của mày rồi tao cho mày xem của tao» là một giai đoạn mà đa số trẻ con đều nhanh chóng trải qua. Nó dẫn dắt đến việc nhòm trộm có trình độ hơn. Ở trường, các cậu nhìn các cô và các cô nhìn các cậu. Đến tuổi dậy thì, sự quan tâm đến giới tính càng trở nên chọn lọc hơn và tập trung vào ngực và sau đó là mông. Tại trường trung học, các cậu chuyền tay nhau mấy tập san «cô gái nhỏ», và hẹn hò nhau ngày giờ để thám hiểm giới tính của nhau — Cuối cùng quan sát thân thể của người khác giới trở thành một phần của cái cần thường thức trong giao hợp. Nhìn cơ thể của người bạn sinh lý trở thành một (trong các) sự việc thú vị đưa đến giao hợp.

Thế thì mọi người đều là những kẻ nhòm trộm sao?

Không. Lúc nào kẻ nhòm trộm cũng thấp thỏm — Nhòm trộm không thể đưa đến giao hợp — Nó dừng lại ở đây thôi — Điều hắn muốn chỉ là nhìn, thế thôi.

Hắn còn muốn làm cái gì khác nữa không?

Thủ dâm — Triển vọng sinh lý của hắn rất trẻ con và hạn chế. Hắn nhìn cho sự kích thích nổi lên, và thủ dâm — Hắn không tìm cách đi xa hơn.

Vài tay nhòm trộm tốn rất nhiều công phu trong trò chơi của mình. Họ theo dõi những nơi chốn tốt nhất để đến và lúc tốt nhất để có mặt rồi nhìn cho mãn nhãn. Ta hãy nghe một chuyên gia kể:

Ralphie ba mươi hai tuổi nhưng chưa hề lấy vợ. Anh không còn đi chơi gái nữa. Mấy năm trước kia anh có vài cuộc hẹn hò, nhưng nó chỉ làm anh lo lắng. Người anh gầy, ăn mặc chững chạc và hay bực dọc. Khi nói chuyện, mắt anh nhìn quanh khắp phòng.

« Thế đấy, tôi có biết đâu — Tôi không nghĩ là có hại — Tôi cũng không đụng chạm đến ai, tôi chỉ nhìn thôi. Mà nhìn thì có trái luật đâu. Tôi muốn nói là mọi người đều được quyền nhìn, phải không ạ? Tôi chỉ ngồi đấy và nhìn — Giống như trên xe điện ngầm vậy thôi. Tôi biết đứng ở những trạm nào mà nữ nhân viên các hãng sẽ lên xe. Tôi lên và chỉ ngồi đấy thôi — Tàu ngừng, các cô vào, họ ngồi xuống và tréo chân lại. Đấy là lúc bạn thấy đấy! Khi họ tréo chân. Mùa hè vừa qua, tôi thấy cả một cô không mặc xi líp cơ!

Ralphie hơi kích thích khi kể đến đây và nhớ lại cái gì anh trông thấy. Nếu Ralphie còn học ở cấp hai và bỏ thời gian hai tuần lễ để nhìn xilip các cô bé! Đấy đúng là anh ta như vậy chỉ có điều anh đã trễ hai mươi lăm năm.

« Thế rồi sau khi ngồi xe chừng một giờ, tôi bị kích thích quá, nên phải về nhà giải trí một mình ».

Đây là mức độ của đời sống tình dục của Ralphie — Nhìn vào đồ lót phụ nữ rồi thủ dâm.

Vài người nhòm trộm công phu hơn. Ví dụ như Arnolơ. Anh là một nhà buôn chứng khoán, ngoài bốn mươi. Năm hăm hai tuổi anh lấy vợ, được một vài năm rồi xa nhau.

« Việc ấy không thể tiến hành được — Cô ta quá non nớt ».

Arnold tả môn anh ưa chuộng:

« Vào những ngày thị trường đóng cửa, tôi đến thư viện — Tôi ra sau kho sách và vờ tìm một cuốn sách — Tôi luôn luôn lục lọi khắp nơi ở các ngăn sách sát đất, nghĩa là phải bò xuống hai tay hai chân — Anh thấy rồi chứ?

« Tôi đợi đến khi có vài cô đến — Nhưng phải là cô xinh cơ — Thế rồi tôi lao vào cuộc. Tôi vờ đi qua chỗ cô đứng. Tôi đi thật chậm, thật chậm để cô khỏi nghi ngờ gì cả. Thế rồi tôi lấy dụng cụ ra. Tôi có cái gương lúp này này, tôi đưa gương gần bàn chân cô để có thể nhìn lên váy cô và nhìn một cách hoàn hảo về « toàn cảnh ».

Vì những lý do nào đó, mấy kẻ nhòm trộm đề cập đến mục tiêu của sự nhòm bằng những từ ngữ mơ hồ và tổng quát — « Toàn cảnh » là một ví dụ — Muốn nhìn thật tốt, tôi mang theo chiếc đèn pin bỏ túi này. Tôi rọi đèn vào gương, nó phản chiếu lên váy và tôi được thấy mọi thứ. Khoa học quá đi chứ, nhỉ ? ».

« Sắp tới đây tôi phải sắm một máy ảnh con con để có thể chụp vài tấm hình — chắc sẽ vui lắm ».

Có lẽ Arnold sẽ không bao giờ sắm máy ảnh. Đa số các kẻ nhòm trộm đều thích nhìn vật sống động — Họ thấy nguy cơ bị bắt rất kích thích. Đối với họ, một tấm ảnh có phải như thế đâu.

Trong một thời gian sau khi ly dị vợ, anh ta vẫn thường đi nhảy với chiếc gương cột chặt vào giày, nhưng anh ta than phiền là không có được một hình ảnh tốt. Thực tình, khiêu vũ với các cô gái đã thật sự làm anh khó chịu. Cũng giống như Ralphie, sau khi đã nhìn mãn nhãn Arnold về nhà và thủ dâm.

Còn về những người nhìn qua cửa sổ thì sao ?

Những người này là những thành phần ưu tú trong giới nhìn trộm. Những chàng như Ralphie và Arnold chỉ là những tay tài tử. Những kẻ nhìn trộm cửa sổ phải đương đầu với nguy hiểm ghê gớm và gặt hái được nhiều cảm giác.

Họ gặp những loại nguy hiểm nào?

Bò vào sân sau nhà người ta giữa lúc đêm khuya là một việc làm mạo hiểm — Nếu chủ nhà không bắn vào thì cảnh sát cũng bắn. Nếu bị bắt thì chắc là vào tù. Đối với nhiều người nhìn trộm, điều này cũng đã thêm cảm giác rồi.

Những cảm giác gì?

Nhìn những con người khác sau khi họ trút bỏ áo quần. Những tay nhìn trộm cửa sổ hy vọng nhìn thấy đàn bà trần truồng. Tuổi tác và hình hài vật chất của «chủ thể» không quan trọng. Yêu cầu sinh tử là nàng phải thành nạn nhân, theo nghĩa: sự riêng tư kín đáo của nàng và sự e lệ dịu dàng của nàng đều bị xâm phạm — Những người nhòm trộm cửa sổ là những kẻ hiếp dâm bằng thị giác — Đây là phần quan trọng nhất của khoái lạc tình dục của họ. Nếu không, họ thích ngồi trong những nơi diễn trò vui nhộn hoặc những hắc điếm.

Nếu «vớ bở», họ sẽ có thể được quan sát một chàng và một nàng giao cấu với nhau. Món này làm cho đa số bọn họ kích thích đặc biệt và còn cho họ đủ chất liệu để bày đủ trò thủ dâm trong nhiều tháng.

Irwin là một trường hợp tiêu biểu. Anh là phó chủ tịch một ngân hàng nhỏ — Anh có vợ nhưng không hạnh phúc. Mỗi tháng anh chăn gối với vợ độ một lần, nhưng anh thích nhìn trộm hơn.

Tôi không thể nói được — có cái gì trong tình dục nó không đáp ứng đầy đủ. Theo tôi, không có gì bằng được nhìn cho mãn nhãn. Như tuần qua, tôi trông thấy một cái mà suốt đời anh không thể thấy được — Đây

trên đường số 24 — tôi thường đến đấy mỗi tháng một lần — Anh thay đổi lộ trình để giảm bớt rắc rối với cảnh sát.

«Có một cuộc đấu tuyệt vời — một cô gái và một anh chàng trong phòng khách. Hai người đứng trước tủ kính nên tôi thấy rất rõ. Trước hết anh chàng cởi đồ cho nàng — Thật chậm. Xong rồi, nàng cởi đồ cho chàng nhanh lắm vì nàng đã nóng máu rồi — ta biết thế!».

Sau hai mươi năm nhìn trộm, Irwin tự coi mình như một chuyên gia về những đáp ứng tình dục thể con người.

«Khi đó, anh chàng rất cương — y như tôi, mỗi lần được nhìn mãn nhãn. Hắn đặt nàng nằm xuống trên đi-văng và sắp bắt đầu làm việc thì nàng chồm cả tắt đèn».

Đây là một trong những tình cờ «nghề nghiệp» của các tay nhòm trộm. Vào giờ chót, có khi nạn nhân của họ chìm vào bóng tối. Nhưng cũng có những điều trở ngại khác nữa.

Như cái gì?

Irwin bị bắt mười một lần và bị tòa phạt hai lần. Theo hắn một lần bị bắt đúng là may mắn vô cùng.

«Tối hôm ấy tôi hèn quá. Con bé ấy đứng trước gương, cởi quần áo — Tôi thấy hết, cả trước mặt lẫn sau lưng làm tôi bị kích thích quá cỡ nên không thể đợi được đến lúc về nhà. Tôi đành phải tìm cách hạ con trong ô-tô của tôi».

Một đội cảnh sát tuần tiễu bắt Irwin đang thủ dâm ở băng trước ô-tô — Anh bị tòa buộc tội công khai xúc phạm, một loại án lệ của những người thủ dâm

[illegible] đây, như những người nhìn trộm bị bắt quả tang. Anh phải nộp phạt hoặc ngồi tù và phải khai báo với cảnh sát mỗi khi có thay đổi địa chỉ. Việc khai báo này làm anh khó chịu.

«Tại sao anh nghĩ tôi là một loại tội phạm — Tôi chẳng bao giờ đụng đến ai. Tôi chỉ để mắt nhìn vào sự vật thôi».

Những kẻ nhòm trộm cũng có làm điều gì khác nữa không?

Thỉnh thoảng một người nhòm trộm của sổ đi tìm nhìn đàn ông trên trường. Tuy nhiên những người đi tìm như thế thường hành động trực tiếp hơn. Tại nhiều phòng tắm công cộng, người ta khoan lỗ vào những vách ngăn các buồng vệ sinh. Một người đồng tính sẵn sàng ngồi hàng giờ trên cầu vệ sinh nhìn những chàng khác đại tiện và tiểu tiện.

Để có được cảnh đồng tính thẳng thắn hơn, họ thích những người đồng tính thường xuyên lui tới các nhà tắm hơi (Turkish baths). Thường thường mười hai hay mười lăm tay nhòm trộm xúm lại nhòm một chàng làm trò bú một chàng khác.

Có đàn bà nhòm trộm không?

Vì nhiều lý do, trò chơi này không hấp dẫn các bà. Đàn bà nhòm nhiều lắm, nhưng nhòm theo nghĩa thật của nó hình như không phải «mốt» của họ. Giấc mơ biến thành sự thật đối với một người đàn ông nhòm trộm, chỉ là xúc phạm đối với các bà.

Cái ấy là gì?

Một người phô bày vật dục. Phô bày vật dục cũng gần như là lĩnh vực độc quyền của nam giới (với một vài ngoại lệ). Những người phô bày chuyên môn trình bày dương vật cho đàn bà thấy ở chỗ công cộng. Thỉnh

thoảng họ tìm cách làm cho đàn bà thấy họ đang thủ dâm — họ rụt rè và thường vô hại, nhưng cũng hơi phiền toái.

Họ quanh quẩn ở những chỗ đậu xe, trạm xe buýt và phòng tắm nữ. Trong tất cả các lệch lạc tình dục, họ là loại thụ động nhất và trẻ con nhất. Đa số là họ phô bày trong khi bị rượu sai khiến. Hầu như không bao giờ họ trốn tránh để khỏi bị bắt. Một thám tử của đội Kiểm Tục kể lại :

« Không bao giờ tôi gặp rắc rối với họ. Thực ra, đa số các tay phô bày vật dục đều là những thằng khá, nên tôi không thích nhốt chúng vào. Nhưng chúng tôi phải giữ cho họ tránh xa đường phố — lệnh phải thế. Hiện nay, tôi biết mặt đa số bọn chúng và nghe mô tả là tôi gọi đúng tên đứa nào được ngay. Tôi chỉ cần gọi chúng và bảo sáng hôm sau phải đến trạm. Chúng đến, tôi nhốt chúng lại, và thế là thế ».

Bọn phô bày vật dục rất cần điều trị nhưng họ là nỗi đau đầu cho thầy thuốc. Các bác sĩ tâm thần cố hết sức chữa trị, nhưng thường khi sự phô bày vẫn tiếp tục.

Còn những người nữ phô bày thì sao?

Đa số họ đều là nhà nghề. Vũ khỏa thân và ngực trần là những dẫn chứng cụ thể. Dù họ có nói gì đi nữa, đa số những cô vũ khỏa thân đều thích thú với công việc của họ. Với việc phô bày vú ra cho đám đàn ông, họ cảm thấy thỏa mãn về tình dục. Không cần khuyến khích nhiều họ cũng sẵn sàng làm bất cứ cái gì khác. Nhiều cô vũ khỏa thân đã ban ơn cho một đám khán giả nhiệt nồng bằng cách lột ra tất cả, xilíp và tất cả, và cứ trần truồng như thế mà đi diễu hành khắp nơi. Cô được cái cô cần và họ được cái họ cần.

Một người cầu sung sướng, không có tai hại gì cả, [illegible] cái hại cho Đạo Đức Cộng Đồng, [illegible] nào [illegible].

Có thể nói các cô vũ khỏa thân không mấy khi kích thích tình dục khác. Các cô thường không được khoái và không khi nào thấy khoái lạc thực sự trong giao hợp.

Đối với các hoa hậu cũng hệt như thế. Hoạt động của các cô được sự tán thưởng của xã hội hơn nhưng trò chơi cũng vậy. Họ khoe vú, hông, mông và [illegible] e ấp của âm hộ (nhìn qua bộ đồ tắm) cho những bậc mày râu ngắm nghía.

Người loạn trang là gì?

Người loạn trang (transvestites) là những kẻ mặc áo quần của người khác phái. Không có [illegible] đàn bà mặc quần tây, cho cà vạt, sơ mi [illegible] giầy nam, hoặc dùng các món khác thuộc trang phục nam giới. Nếu chàng trai mặc váy, sơ mi nữ, mang giầy cao gót xuất hiện trên đường phố anh sẽ bị bắt vào tù ngay trước khi lớp sơn trên móng tay anh kịp khô. Đàn bà chỉ là theo thời trang, còn đàn ông thì là kích dục tình dục.

Vậy có đàn ông nào thích mặc quần áo đàn bà không?

Nhiều. Hoạt động của họ cũng không được biết rõ, vì lẽ họ không giống như các nữ hoàng đồng tính ái, họ ít khi xuất hiện công khai ngoài phố. Đa số các người loạn trang đều là nữ hoàng trong phòng.

Người loạn trang tiêu biểu thường bắt đầu bằng việc thử áo quần của mẹ, lúc hắn mới lên sáu, bảy tuổi. Giai đoạn này qua đi rồi sống lại vào tuổi dậy thì. Chỉ

lúc này mỗi khi mặc y phục phụ nữ hắn đều cảm thấy kích thích sinh lý.

Martin giải thích sự kiện này rõ hơn. Anh là dược sĩ tại một cơ sở sản xuất lớn, có vợ, hai con. Anh bốn bảy tuổi và vẫn là người loạn trang trong khoảng ba mươi năm nay.

« Tôi sẽ không bao giờ quên cái ngày tôi bắt đầu mặc bộ áo quần đặc biệt của tôi. Lúc ấy, tôi lên mười bảy, và mẹ tôi thì đi chợ chiều. Bộ đồ gồm có một cái váy xám sọc vuông và một cái áo dài tay bằng len xanh nhạt. Tôi cởi trần truồng và từ từ mặc bộ đồ kia vào trước tấm gương. Vào lúc mặc những quần áo ấy vao, tôi cương lên và run lẩy bẩy. Tôi tự nhìn mình từ đủ mọi góc độ nhưng vẫn cảm thấy thiếu một cái gì. Cuối cùng tôi mặc vào cái xilip và xuất tinh ngay. Dục tính bình thường không bao giờ có thể có một cảm giác lạ lùng đến thế ».

Martin lấy vợ năm ba mươi sáu tuổi, sau khi mẹ anh chết. Vợ anh biết trò tiêu khiển của anh và chấp nhận như thế, giống như nhiều bà vợ của các chàng loạn trang khác. Lúc đầu chị ấy còn hơi ngạc nhiên nhưng rồi nhìn nhận ngay rằng điều kỳ cục nho nhỏ này lại quan trọng đối với chồng chị.

« Vợ tôi rất thông cảm. Cô ấy giúp tôi đi mua sắm trang phục mới — cô ấy có cái « gu » kỳ diệu lắm, nhất là về đồ lót. Trước kia tôi vẫn có những đồ lót khủng khiếp lắm, như quần ống túm (bloomers), thắt lưng xấu xí như mẹ vậy. Làm sao tôi biết được ? Có bao giờ tôi trông thấy các cô gái khác mặc những gì đâu ».

Đặc biệt là các người loạn trang rất quyến luyến mẹ họ trong khi đó lại chỉ tiếp xúc qua loa với các đàn bà khác.

«Mặc [illegible] tôi [illegible] những đồ thích hơn. Tôi có chiếc [illegible] màu xanh tuyệt đẹp với một cổ hẹp [illegible] trong suốt cũng thế. Tôi [illegible] thư [illegible] chiếc áo chẽn nhỏ bằng the màu xanh. Tôi không [illegible] trong [illegible] giấy [illegible].»

Những người loạn trang có đồng tính ái không?

[illegible] thiết như thế. Đa người vẫn [illegible] thích [illegible] quần áo [illegible] dị tính [illegible] không mạnh, nhưng nhiều người không bao giờ [illegible] việc luyến ái đồng tính một cách có ý thức. Có [illegible] cũng có người loạn trang là đồng tính ái. Có [illegible] nói tới [illegible] không phải mọi kẻ loạn trang nào cũng là đồng tính nhưng nhiều người đồng tính là loạn trang.

Nhiều cậu bé trải qua giai đoạn thơ non và mang [illegible] tay của mẹ. Thường thường các cậu nhanh chóng thoát ra khỏi thời kỳ này để thì qua [illegible]. Nếu các cậu bám chặt theo mẹ, các cậu có thể trở thành kẻ loạn trang.

Martin thường xuyên dùng áo quần nữ để thỏa mãn dục tình. Anh giao hợp sáu tuần một lần. Nếu không [illegible] với [illegible] phụ nữ thì anh hoàn toàn liệt dương. Đôi khi một đôi bít tất nilông cũng đủ cho anh.

Nhiều người loạn trang càng về già càng gắn bó với áo quần phụ nữ. Trong năm cuối cùng của anh, Martin [illegible] bắt buộc phải mặc «cái gì» để làm việc hàng ngày. Lúc đầu anh mặc một bít tất ngắn đến mắt cá [illegible] trong bít tất [illegible]. Rồi sau đó anh bạo dạn hơn, đút tới một khăn mùi soa thêu diềm đăng, để cho cái khăn hơi lộ ra.

«Thật [illegible]. Nó ở đấy. Làm việc ấy [illegible] mọi [illegible] không [illegible] ai nghi ngờ gì cả!»

Vì lo mải bận rộn với những vật như đồ lót và giày nữ, vài người loạn trang có hành vi cử chỉ gần giống như một người ái vật (fetish).

Thế nào là một người ái vật?

Ái vật (fetish) là sự gắn bó tình dục mạnh mẽ với một vật vô tri hay một phần riêng rẽ của thân thể một kẻ nào. Những người dấn thân vào có thể nhờ những vật trang phục đánh thức mạnh mẽ dục tình. Vài anh chàng bị kích thích tình dục vì quần lót đen viền đăng ten và đòi phải có những thứ ấy trong quan hệ tình dục — không có những quần lót này, tình dục không còn vui thú gì cho họ cả.

Cái đó không có vẻ bất thường sao. Nhiều chàng bình thường không thích thế sao?

Không. Một chàng ái vật bị kích thích ngay cả với chiếc quần lót không — hắn thường thích như thế. Sự quan tâm của hắn tập trung vào vật dụng, không phải vào người mặc vật ấy.

Những món yêu thích của một chàng ái vật thường chỉ là đồ lót — xilip, nịt vú, nịt bít tất, thắt lưng, bikini. Họ sưu tập những món này rất hăm hở và họ rất rành về chất lượng và ưu điểm của các nhãn hiệu. Đa số người mê đồ lót đã thành nhà chuyên môn — một người chuyên xilip không để ý đến nịt bít tất.

Có sự chuyên môn hóa theo từng loại; người sưu tập nịt vú có chuyên môn về các kiểu không dây đeo... Thứ bậc xã hội cũng phát sinh: một nhà sưu tập xilip lá lúa[1] lại coi khinh một người sưu tập thắt lưng m...

---

1 Xilip lá lúa (G-string): từ [illegible] dùng để chỉ loại xilip [illegible]

bán cho là thô bỉ. Những món sưu tập có thể lên đến hàng trăm, không phải đồ hiếm mặc dù những món hiếm và có xuất xứ ngoại này lại giá trị rất lớn.

Khi nào họ mặc những đồ này?

Thường thường họ không mặc. Đây là chỗ khác nhau giữa một người loạn trang và ái vật. Hiếm có người mê đồ lót mặc áo quần của mình. Wally có một bộ sưu tập xuất sắc các đai quần lót. Anh kể chuyện như sau:

«Điều tôi cần nhất là được yên thân. Thường thường, lúc nào lũ con tôi ngủ và vợ tôi đi hội họp, tôi mới vào «sào huyệt» của tôi và khóa cửa. Tôi lôi các đai quần lót ra (từ trong tủ hồ sơ vẫn khóa kỹ). Tôi trải tất cả những món dễ thương và hoa mỹ ấy ra — Tôi nói đó là những món dễ thương của tôi vì tôi cảm thấy thế — và ngắm nhìn — Thông thường, thế là đủ để đánh thức tôi. Tôi ve vuốt chúng, nghĩ đến các bộ phận của cô gái tiếp xúc với chúng. Lúc ấy, tôi cương lên rất hăng và tôi thủ dâm, thường là trên cái đai quần màu xanh có in hoa hồng».

Giống như Wally. Đa số các gã ái vật thủ dâm trong hoặc trên, các vật do họ sưu tập được.

Đàn bà có chơi trò ái vật không?

Rất hiếm đàn bà bị kích thích tình dục vì một đồ mặc hoặc một món tương tự. Mặc áo choàng mỏng dính hoặc hở cổ (loại thật rộng cổ) có thể gây kích thích cho họ nhưng đấy chủ yếu là theo ý thức «phô bày». Trong chiều hướng này, họ thực tế hơn đàn ông: tại sao lại đi khoái một chiếc quần lót trong khi bạn có thể được cả cái chứa đựng bên trong?

Bọn ái vật có kết hôn không?

Nhiều người mê đồ lót lấy vợ, nhưng đàn bà không thật sự ưa nó cũng như các sưu tập của họ. Đôi khi cuộc

đời chồng vợ của họ tách rời nhau, trừ một vài ly rượu bất thường cùng thưởng thức. Họ có thể bảo vợ mang vớ lưới đen dài (chỉ thế thôi) khi giao hợp. Dần dần họ thêm vài món khác nữa nhưng cũng dần dần họ chuyển sự quan tâm từ đàn bà qua món đồ. Cuối cùng, họ hoàn toàn tránh né giao hợp. Món đồ đã thay thế cho con người.

Thế đàn bà không phản đối sao?

Vài bà có phản đối. Những bà khác tự tìm cách kích thích tình dục bằng cách mặc áo quần độc đáo. Vì đa số người ái vật là đàn ông, nên họ dễ dàng kiếm nhiều người đàn bà hợp tác tìm các đồ trang sức cho tình dục. Đó là phối hợp thú vui với công việc làm ăn.

Làm thế nào?

Nhiều đàn ông chọn các việc làm để có cơ hội thường xuyên tiếp xúc với những vật kích thích họ. Người mê giày là một dẫn chứng cụ thể. Hắn ta thấy kích thích dục tình khi nhìn, thấy mùi và sờ giày đàn bà và bàn chân đàn bà. Nếu xin được việc làm trong một cửa hàng bán giày phụ nữ, hắn sẽ được trả tiền để làm cùng một việc mà lẽ ra hắn phải trả tiền cho chủ. Trong giờ làm việc hắn thường xuyên sờ bàn chân và giày dép phụ nữ.

Lester mê chân đàn bà đã chín năm nay. Anh ba mươi mốt tuổi và bắt đầu làm việc cho một hiệu bán giày thời trang phụ nữ. Anh cũng không ngờ được như thế.

Trước đây, anh đã từng đi chơi với các cô gái nhưng khi bắt đầu hôn nhau là anh lững lờ tụt xuống bàn chân họ. Nhiều lúc các cô lại có ý nghĩ khác khiến cho anh khó mò xuống chân. Tối nào tìm được một bà tử chịu để cho anh liếm đầm vào ngón chân cái của bà, anh

coi đó là một thành công lớn. Cố nhiên việc như thế không thường xảy ra. Trong hiệu bán giày, sự việc khác hẳn:

« Ngày đầu tiên ấy, tôi gần như phát điên. Đối với một thằng khác, sự thể có thể giống như làm việc trong một căn phòng đầy các cô gái trần truồng. Thật không thể ngờ được. Hàng chục bà cứ bảo tôi sờ bàn chân! Tôi cương lên ngay từ lúc vào phòng bán hàng sáng hôm ấy cho đến phút chót. Vào lúc sắp sửa ra về, tôi thủ dâm. Ấy, tôi đã cố nhịn rất nhiều lần để khỏi ra sau nhà tìm cách hạ cơn. Anh đã từng bao giờ hầu hạ hai, ba người đàn bà trong lúc đang cương cứng chưa? Tôi chỉ sợ ông chủ phát hiện và thải hồi tôi, nhưng về sau tôi khám phá ra rằng ông cũng mân mê các bàn chân như thế ».

Những chàng bán đồ lót phụ nữ đôi khi cũng gắn bó với sản phẩm của mình. Họ phát huy tốt nhất khả năng vì để hết tâm can vào công việc làm. Ít nhất đấy cũng là cách họ mô tả như vậy.

Những cái gì khác lôi cuốn người ái vật?

Thực ra không có giới hạn cho số lượng các món được lưu ý đến. Tóc, lông, mùi (cả mùi thơm lẫn mùi hôi), bàn tay, đồ trang sức và cả giọng nói nữa.

Bọn đàn ông lấy giọng nói làm một món ham mê như thế nào?

Những tên nói chuyện dâm ô trong điện thoại thường là những thằng mê về giọng nói. Chúng thấy kích thích tình dục vì giọng nói và các phản ứng âm thanh của các nạn nhân. Đây, một chuyện thông thường:

Đã về khuya, điện thoại reo. Người đàn bà trả lời, một lát im lặng, tiếp theo là một cuộc đối thoại tục tĩu. Nó thường mô tả tục tĩu, hứa hẹn với người bên

hứa hẹn đầy (hứa hẹn không bao giờ thành sự thật), và đôi khi nhắc lại những tiếng tục tĩu. Chắc hẳn người đàn bà giận dữ phản ứng lại — nếu không, người gọi sẽ thất vọng, gác máy và gọi một cô nào khác. Nhiều người đàn bà vô tình cho hắn cái mà hắn đang tìm kiếm.

Hợp tác ư? Hợp tác thế nào?

Bằng nghe và trả lời. Nếu nàng không lưu ý đến thì chỉ việc gác máy. Người đàn ông nào có vấn đề về tình dục loại ấy đều cần một người đàn bà sẵn sàng đóng vai hỗ tác, nào cũng được. Người đàn bà không muốn trả lời là giúp cho bọn ái vật nhanh chóng dập tắt lửa của chúng. Nàng chỉ cần gác máy. Anh chàng không thể đàm thoại với sự im lặng của một đường dây đã cắt.

Nếu chúng gọi nữa thì sao?

Gác máy nữa. Chúng còn nhiều việc phải làm hơn là quay máy gọi người đàn bà ưa cắt máy. Đối với thằng nào cứ dai dẳng gọi, một câu ngắn là để giải quyết vấn đề, như sau:

N.: A lô?

C.: Nghe này. Cô có biết tôi sắp làm gì cô không?

N.: Thôi, nghe đây. Ông điên rồi! Ông cần một bác sĩ tâm thần! Nếu ông nghe lời tôi khuyên...

C.: (Gác máy).

Bọn ái vật có làm các việc khác không?

Đạo ái vật (fetichisme) phần nhiều thì [illegible] không [illegible] thường và thường xuất hiện với chứng lệch lạc tình dục. Ví dụ như chứng người mê da thuộc. Họ sưu tập những đồ vật, áo quần và dụng cụ làm bằng da. Sơ mi da, quần da, váy da, bít tất da, ủng da, mũ da, cà vạt da, khăn tay da, nịt cổ da, áo tắm da dành cho người

điên[1] và các món khác nữa đều mê hoặc họ. Vài đồ vật có giá trị thực tiễn như roi da.

Thói ác dâm (sadism) và thói khổ dâm (masochism) bắt đầu nhập cuộc từ đây. Một chàng ái vật thích mặc áo quần da, để cho một cô gái quất roi vào mình và cuối cùng cô ấy bú hắn ta; như thế hắn đã bước vào một lĩnh vực mới. Hắn là một tên khổ dâm chính hiệu. Nếu hắn lấy giây da trói cô gái lại và ép cô bú cho hắn, thì hắn là một tên ác dâm.

Những người này có nguy hiểm không?

Hầu như không. Họ giống như những đứa trẻ nhút nhát đang dự trò chơi. Vì không thể có khoái lạc bằng tình dục người lớn, họ tìm kích thích bằng những đồ trang sức. Nói chung họ là những người vô hại chỉ vui đùa với nhau. Mặc cho roi da, thắt lưng, dây thừng và gậy sắt, hiếm có kẻ bị đòn đau. Nếu có, tuần tiếp theo họ sẽ chẳng đến để dự cuộc chơi nữa.

Thế nhưng cũng có ngoại lệ. Đôi người vì bệnh tâm thần trầm trọng có thể hành động tàn bạo, giết chóc hoặc làm nạn nhân què quặt. Đấy là những tên hiếp dâm — giết người mà các báo vẫn đăng bằng tít lớn. Những người bất hạnh này bị điên loạn và về mặt tình cảm họ không liên quan gì đến tay ác dâm, khổ dâm cả.

Sao lại ác-khổ dâm?

Vì họ thường đổi vai trò qua lại. Tên ác dâm tàn ác của tuần này có thể biến thành tay khổ dâm khúm núm của tuần sau. Tất cả chỉ là để làm trò đùa, mặc dù những người dự cuộc đóng vai trò thật nghiêm túc.

---

1. Straitjacket: áo bludông tay dài phủ cả hai bàn tay thường dùng cho người điên mặc.

Những bạy ái vật đồng tính cũng là đối tượng của nhiều loại người.

Bằng cách nào?

Họ là những người lệch lạc tình dục sử dụng các vật mà họ bị mê hoặc. Đối với họ, sưu tập giống như một thú tiêu khiển, nó có liên quan đến điều họ quan tâm nhất: đồng tính ái. Họ sưu tập các thứ như giày lao động cách của đàn ông, đồ lót đàn ông... Trái với «đạo thờ đồ lót» thông thường, họ dùng những vật ấy vào việc tình dục.

Giữa một người sưu tập đồ vật và một kẻ ái vật có gì khác nhau không?

Đôi khi cũng khó nói. Các hoạt động của họ có thể giống nhau. Một người đàn ông sưu tập quần lót phụ nữ có thể kiếm được những món này trong các cuộc chinh phục tình dục của anh ta. Có kẻ lại mua các loại ấy để dùng vào việc thủ dâm. Người thứ nhất là một kẻ ái vật bán thời gian — thú sưu tập chỉ phụ thuộc vào hoạt động sinh lý chính của hắn. Còn người đi mua các đồ lót thì đúng là ái vật hoàn toàn.

Thỉnh thoảng cũng dễ bị lẫn lộn. Như một người đàn bà nọ đảm đang nuôi ... đến than phiền với bác sĩ rằng chồng mình là một người bị lệch lạc tình dục. Sau hàng bao năm lấy nhau, nay nàng mới khám phá ra bộ sưu tập khổng lồ của chồng về các ống vớ, ống điếu ... đàn ông. Anh chàng ta thuê một phòng lớn trong ... để chứa những món ấy — trên 400 chiếc — [illegible]

---

1. Chúng tôi giữ đoạn này [illegible] đối với việc đàn ông Á Đông lệch lạc tình dục như vậy rất hiếm. Ở

Vợ : Nhưng thưa bác sĩ, tôi không thể tưởng tượng anh ta như thế! Sau bao nhiêu năm nay rồi bỗng nhiên tôi mới thấy!

B. S : Vậy bà không nghi rằng có cái gì đó đang xảy ra khi ông nhà bỏ bà ở nhà một mình hai đêm mỗi tuần ư?

Vợ : Đúng là như thế đấy — anh ấy bảo tôi ngay từ đầu cơ mà! Anh ấy bảo anh phải bỏ cả đêm để kiểm tra lại ủng cũ[1] của anh.

B. S : Vậy tại sao mãi đến bây giờ bà mới điên đầu?

Vợ : Đúng là như thế đấy. Trong hăm hai năm, tôi vẫn tưởng anh ấy nói về sách cũ[1].

Những người sưu tập sách báo khiêu dâm cũng là những Fetishists chăng?

Không nhất thiết như thế. Những cách trình bày hoạt động tình dục đều đã xưa như trái đất. Sách báo khiêu dâm là từ ngữ tương đương với chữ «pornography». Nó phát xuất từ hai chữ Hylạp, pornos nghĩa là «bẩn» và graphos nghĩa là «chữ». Cho nên pornography đồng nghĩa với «chữ nghĩa bẩn thỉu». Nhưng biểu diễn hành vi tình dục lại không dơ bẩn — nó chỉ mô tả vài việc mà người ta làm. Ba trăm năm trước đây, người ta chưa có tư tưởng về khiêu dâm.

Như thế nào?

Cho đến lúc ấy, vẽ và bài viết đều được coi là để giải trí, như bất cứ hình thức văn chương hoặc hội

---

nước ta ngoại trừ ác dâm và khổ dâm (hình thức nhẹ nhàng hơn phương Tây) cũng không hiếm lắm. Các hình thức lệch lạc khác cũng hiếm.

1. Ủng cũ (old boots) sách cũ (old books), tiếng Anh nói giống nhau.

họa nào khác. Tại nhiều nơi trên thế giới ngày nay, vẫn còn như thế.

Tại Trung Quốc, Nhật Bản, Ấn Độ, châu Phi, Trung Đông và nhiều nơi ở châu Âu, việc mô tả đàn ông và đàn bà làm công việc tình dục là bình thường, không tục tĩu chút nào. Cái mà chúng ta cho là khiêu dâm lại có vai trò quan trọng trong đời sống xã hội và tôn giáo của họ.

Trong đời sống xã hội và tôn giáo ư?

Vâng. Tại Nhật Bản mỗi cặp tân hôn được tặng một quyển sách có minh họa rất đầy đủ về các kiểu hoạt động sinh lý. Người ta coi đó là vinh dự của người tặng món quà mà theo tục lệ phải để dưới gối của đôi vợ chồng mới để đảm bảo một đêm tân hôn đáng nhớ.

Còn về phần tôn giáo?

Ở Ấn Độ có Đền Thờ Mặt Trời của Konarak, một kiệt tác Kiến trúc. Mặt ngoài tường của đền thờ có sắp kín những pho tượng, lớn bằng người thật mô tả đàn ông và đàn bà đang giao hợp đủ các kiểu. Những kiểu khác nữa cũng đều được thể hiện một cách rộng rãi và sống động. Một trong các quan niệm tôn giáo ở Ấn Độ là hưởng thụ tối đa những thú vui của cuộc đời này và tình dục là một phần của sự hưởng thụ ấy. Cố nhiên, họ kiếm lời to vì đã lôi kéo được những nhà du lịch ngoan đạo nước ngoài tới tới lui lui nhìn xem những «bức tượng bẩn» ấy. Thật ra, người Mỹ và người châu Âu là những khách hàng tốt nhất vì ở Hoa Kỳ và nhiều nơi ở Tây Âu sách vở về tình dục đều bị dẹp bỏ.

Sao lại thế?

Có lẽ do sự phẫn nộ của đạo đức. Nhiều người, kể cả những người làm luật và ra lệnh làm luật, đều tin

rằng sách báo khiêu dâm là xấu. Nhưng họ cũng bù đắp lại cho những người bán sách báo khiêu dâm.

Tấm ảnh của một người đàn bà không thể bán được năm xu nếu nàng mặc quần áo, nhưng lại có thể bán hai đôla rưỡi nếu nàng trần truồng và phô hết bộ phận của mình. Đấy vốn là sự thật đối với các hình thức khiêu dâm khác.

Mới rồi ở Đan Mạch, khi những hạn chế về việc trình bày tình dục được giải tỏa, thì giá bán những món ấy ra đã tụt xuống khoảng bốn mươi phần trăm. Có lẽ càng cấm thì càng hấp dẫn.

Khiêu dâm vẫn theo kịp những tiến bộ kỹ thuật của nền văn minh chúng ta — Bắt đầu từ các bản vẽ. Nó đã tiến triển nhờ phát minh ra nhiếp ảnh. Đôi bức ảnh đầu tiên là hình khiêu dâm phối trí rất khéo. Điện ảnh càng làm linh hoạt hơn nữa. Rồi đến âm thanh, phim màu (technicolor), màn ảnh rộng và âm thanh nổi — Các nhà khiêu dâm luôn luôn theo kịp thời thượng. Tiến bộ kế tiếp ở chân trời là FEELIES, loại điện ảnh trong đó khán giả thực sự sờ mó, ngửi mùi và nếm cảnh phim. Như thế sẽ có nghĩa là sự sụp đổ của khiêu dâm. Tiến trình có lẽ đã đi giáp một vòng để trở lại việc giao hợp.

Khiêu dâm thực sự giống như cái gì?

Trong đa số các loại khiêu dâm có thể chia làm hai: nhìn và nghe mô tả bằng văn chương. Ngày nay phần lớn khiêu dâm bằng thị giác gồm có ảnh chụp, mà về cơ bản, tất cả đều giống nhau. Bộ sưu tập của người mới vỡ lòng cho thấy người đàn bà trần truồng — vú và bộ phận sinh dục được làm nổi bật lên. Vì tất cả những người nữ đều có thiết bị như nhau, nếu bạn trông thấy một người thì coi như trông thấy tất

cả. Một khi đã phát hiện rằng đàn bà có một âm vật, âm hộ, môi và vú, thì còn có gì nữa để ngạc nhiên đâu.

Loại khiêu dâm bằng thị giác tiếp theo là hình ảnh đàn và đàn bà giao hợp. Những hình ảnh này cho thấy rõ dương vật và âm hộ cùng đi với nhau bằng cách nào đó. Toàn bộ sưu tập của nhóm này gồm có ba mươi sáu kiểu mà đa số đều không thể làm được, ngoại trừ những tay xiếc uốn dẻo.

Khi khách hàng ngắm chán các ảnh trần truồng thì nhìn trò «bú» cũng thêm phần tiêu khiển, vì cơ thể con người đều giống nhau nên các tài liệu khiêu dâm dễ trở nên nhàm chán và đơn điệu. Những hình ảnh không có chiều thứ ba đều thiếu sự sinh động của người thật.

Còn sách báo khiêu dâm thì sao?

Nó cũng chịu chung chứng bệnh của tranh ảnh — buồn chán. Những bài mô tả rất nhiệt tình về một dương vật khổng lồ đi vào một âm đạo không đáy, dương vật của những người nam với khả năng tình dục vô tận phục vụ những người nữ khát vọng vô biên, đã bắt đầu gây buồn chán ở chương thứ tư. Vì tài liệu khiêu dâm viết ra nhằm một mục đích đặc biệt, nó khó có giá trị văn chương.

Mục đích của khiêu dâm là gì?

Khiêu dâm chủ yếu là thứ để thay thế hoạt động tình dục. Những người sẵn lòng hoặc không thể tổ chức những hoạt động tình dục với người khác đều quay về một thế giới kiểu cách, gồm các hình ảnh và câu chuyện kể về chiến công của những người dũng cảm hơn mình về mặt này. Ít nhất chín mươi chín phần trăm các thứ khiêu dâm được dùng làm mào đầu cho thủ dâm; đàn ông vẫn là những nhà tiêu thụ chính

nhưng đàn bà cũng có liên quan. Một phần trăm còn lại được dùng làm mào đầu cho giao hợp giữa người dị tính hay đồng tính ái.

Khiêu dâm không có hại sao?

Thật khó nói hại như thế nào. Khiêu dâm chỉ đơn giản mô tả con người đúng thực tế, những cơ quan sinh dục và hết chuyện. Nó cho ta thấy họ đang làm điều mà họ thực sự làm, với những cơ quan này. Mọi người đều có cơ quan sinh dục và mọi người đều dùng chúng, bằng cách này hay cách khác.

Thế nó có khuyến khích tội ác về tình dục không?

Cho đến nay chưa hề có một trường hợp chính thức nào về bất cứ kẻ nào bị sách báo khiêu dâm thúc đẩy phạm tội ác tình dục. Thỉnh thoảng có kẻ bị bắt sau một vụ sát nhân vì tình dục đặc biệt ghê tởm và sách báo khiêu dâm đã được tìm thấy trong phòng. Quanh đấy cũng còn tìm thấy một quyển tự điển, một danh bạ điện thoại và có khi một quyển Kinh Thánh nữa. Nhiều nhà tâm thần học, nhiều viên chức cảnh sát và thẩm phán cảm thấy rằng sách báo khiêu dâm là một chiếc «van» an toàn và hữu ích để tháo bớt những căng thẳng về tình dục của những tên tội phạm có nhiều tiềm lực để ngăn ngừa bọn chúng đem những điều tưởng tượng kỳ quặc áp dụng vào kẻ khác.

Sách báo khiêu dâm có tốt với trẻ con không?

Chắc là không. Nhưng cũng không nhất thiết là xấu cho chúng nó. Nếu toàn thể kiến thức về tình dục của chúng nó được thu thập qua những câu chuyện hơi quá đáng của những nhà khiêu dâm, chúng nó sẽ gặp rắc rối. Nhưng nếu được giáo dục tốt về tình dục, các sách báo khiêu dâm sẽ không thể làm hại chúng được.

Được giáo dục về tình dục là thế nào?

Lý tưởng nhất là nhờ cha mẹ. Với tình thương yêu và sự thông cảm, cha mẹ liên tục giải thích và hướng dẫn giới tính cho con, đây là hình thức giáo dục sinh lý lý tưởng. Tiếc thay nhiều bậc cha mẹ không có khả năng làm việc này. Sự thiếu hiểu biết về sinh dục và lúng túng trong thảo luận vấn đề sinh dục, không cho phép giúp đỡ con cái như ý muốn. Lúc đó gánh nặng phải chuyển cho nhà trường, trong khi nhà trường càng bị cản trở hơn nữa nên không thể thích nghi kiến thức đúng với nhu cầu từng cá nhân học sinh. Vả lại nhà trường cũng còn bị ràng buộc vì luật lệ đạo đức hiện hành thường bị lạc hậu khoảng ba mươi năm so với đời sống tình dục đương thời.

Câu trả lời gì?

Giáo dục từ phía cha mẹ. Nếu hiểu biết về ăn uống của người cha (hay mẹ) cũng nghèo nàn như hiểu biết về sinh lý, hẳn vị ấy phải nhanh chóng chết đói. Tuy nhiên một chế độ dinh dưỡng kém khôn ngoan vẫn chưa đủ sức mạnh gây bất hạnh bằng những hành vi tình dục không thực tế.

Chương XI

HẠN CHẾ SINH SẢN

Hạn chế sinh sản là gì?

HẠN CHẾ SINH SẢN LIÊN HỆ ĐẾN HÀNG TRĂM phương pháp được sử dụng để tách rời hành động giao hợp ra khỏi sự sinh sản. Từ buổi sơ khai của nền văn minh, loài người đã tìm cách đưa tinh trùng vào âm đạo, và không xa hơn. Tiếc thay những sinh vật nhỏ bé này lại bị thôi thúc phải lội ngược dòng và hợp nhất với một quả trứng đang chờ đợi, và chúng đã ngoan cố chống lại mọi nỗ lực nhằm ngăn trở chúng phát triển.

Sợ hãi về có thai ngoài ý muốn vẫn luôn luôn là bóng đen làm u ám thú vui tình dục. Viễn ảnh mỗi lần giao hợp là mỗi lần làm một phép tính cộng vào gia đình, đã làm cùn nhụt khao khát dục tình của vô số cặp vợ chồng. Ý nghĩ cho rằng giao hợp có thể bắt đầu hình thành một gia đình đã hủy hoại thú vui của nhiều người không phải là chồng vợ.

Sao lại thế?

Nhiều bộ lạc bán khai không nhận thức được mối liên quan giữa tình dục và thai nghén. Trong khi vẫn nhiệt nồng với tình dục, như những kẻ đồng loại xa xôi tại Beverly Hills (gần Los Angeles), họ cứ tưởng

rằng thai nghén là một sự kiện thần bí, có được là nhờ cầu nguyện và giết trâu heo để cúng tế. Tình dục là để thỏa mãn, còn con cái thì tự chúng nó sinh ra. Thực vậy, họ may mắn vì họ không còn biết gì hơn. Thiếu vệ sinh và bệnh tật lan tràn đã cướp đi nhiều con cháu mà sự sinh sản liên tục vẫn hầu như không giữ vững được nhân tố trong bộ lạc.

Những bộ lạc khác thì tiến bộ hơn một tí.

Nó như thế nào?

Họ biết rằng tình dục sinh ra con cái. Họ còn tìm cách hạn chế sinh đẻ bằng một phương pháp thô sơ: một tích tắc trước khi xuất tinh người đàn ông giật mạnh dương vật ra khỏi âm đạo. Hắn xuất tinh ra ngoài, trên mặt đất, trên người cô bạn gái hoặc ngay cả trên mình hắn, tùy theo mục tiêu và mức độ tự chủ. Nếu sự tự chủ của hắn chưa đạt, hắn bắn cả vào âm đạo, hy vọng rằng một lần sẽ chẳng sao.

Bộ lạc nào làm như thế?

Cách ấy chủ yếu được hai nhóm sử dụng: người thổ dân châu Phi và người Mỹ hiện đại. Người thổ dân làm thế vì họ không biết cách nào hơn — người Mỹ phải biết nhiều hơn nữa.

Nó có kết quả không?

Không, thực tế không kết quả. Phương pháp «rút ra» đi ngược lại bản chất con người và những qui luật vật lý. Vào lúc tình dục bị kích thích cao độ, cần có một cái đầu bình tĩnh và một mục tiêu tốt. Về phương diện vật lý, con người buộc phải đi lui khi hắn muốn lao tới trước, phải ngừng khi hắn thật tình muốn khởi động và phải trừ khi hắn muốn cộng. Nó cũng làm cho người đàn bà cảm thấy bị bỏ rơi. Lúc

ngăn trở cục khoái, nàng bị đẩy lùi về thực tế khi tới ra sáu tia tinh dịch nóng hổi phun ra trên bụng nàng. Như vậy hoàn toàn không phải là ngây ngất đê mê.

Một điểm khác chống lại sự rút ra là nguy cơ mang thai — rất lớn đấy. Ngay cả trước khi xuất tinh luôn luôn vẫn có mấy giọt tinh dịch ở đầu dương vật, mỗi giọt chứa khoảng 50.000 tinh trùng. Nếu chúng chui vào âm đạo thì một giọt cũng đã quá đủ để biến cái trứng thành một bébé.

Đôi khi còn nhiều hơn là mấy giọt. Ta hãy tưởng tượng xem người đàn ông cảm thấy thế nào nếu anh mặc kệ cái quyết định long trọng là rút dương vật ra vào lúc chót; sự phản xạ đã thắng và anh ta phóng một trăm phần trăm tinh dịch sâu vào trong âm đạo. Rồi ta hãy tưởng tượng cô bạn gái của anh cảm thấy thế nào.

Nếu phương pháp rút lui dở đến thế, tại sao ai cũng sử dụng?

Nó là một trong số ít ỏi những kỹ thuật hạn chế sinh đẻ không cần đến dụng cụ. Một đôi nam nữ mười tám đôi mươi đậu xe trên xa lộ tình yêu lúc một giờ sáng, họ không còn chọn lựa nào hơn. Các hiệu thuốc đã đóng cửa và coi như họ phải về nhà trước đấy một giờ; còn bộ phận sinh dục của họ lại không thể đợi đến tối thứ bảy tuần sau. Họ cố làm cái tốt nhất có thể được.

Nhiều người khác rõ ràng là không biết đến sự chênh lệch. Họ không nhận thức rằng mỗi lần xuất tinh có thể có 4.000.000.000 (bốn tỉ) tinh trùng — nghĩa là 3.999.999.999 con nhiều hơn số cần thiết để thụ thai. Đa số những người dựa vào việc rút ra để ngừa thai

đều coi nó tốt hơn là không có gì. Nó tốt hơn không có gì thật — nhưng không tốt hơn nhiều đâu!

Phương pháp kiêng cữ định kỳ có đáng tin cậy hơn không?

Đáng tin cậy hơn một tí thôi. Nó tùy thuộc vào sự kiện sinh lý học cho rằng giao hợp một hay hai ngày trước (hoặc sau) trứng rụng rất dễ thụ thai. Đôi trai gái cho rằng trứng rụng vào giữa chu kỳ kinh nguyệt, nên tránh giao hợp trong thời gian này. Theo lý thuyết thì như thế là có hiệu quả. Thực tế đó chỉ là trò quay số rủi may với sự sinh đẻ — nhà cái được tất cả mọi lợi thế.

Vấn đề quan trọng là kỳ trứng rụng thường xảy ra mười bốn ngày trước ngày hành kinh sắp đến. Nếu có thể đoán trước chắc chắn khi nào bắt đầu kỳ kinh nguyệt thì người đàn bà thắng cuộc. Tuy nhiên nếu cô nàng có thể vững vàng tiên đoán tương lai như thế, nàng sẽ có thể chọn kẻ thắng cuộc trong lối đánh cá «quét cả làng»[1].

Còn một chi tiết nhỏ khác nữa. Rụng trứng có thể xảy ra bất cứ ngày nào trong chu kỳ kinh nguyệt, ngay cả trong lúc có kinh. Định kỳ chăng? Cái trứng bé tí và láu lỉnh kia không có định kì gì cả. Có vài phương pháp thô thiển có thể tin cậy được hơi ít nhiều.

Đó là gì?

Cái thắt lưng trinh tiết[2] kia là một. Khởi thủy nó được các hiệp sĩ thời Trung cổ dùng để bảo vệ trinh dự của vợ ở nhà trong khi họ bôn ba bảo vệ danh tự

1. **Lối đánh cá**: hễ ai thắng thì hốt tiền cả sòng bạc.

2. Thắt lưng trinh tiết (chastity belt)

của Tổ quốc ngoài biên cương. Nó là một loại bikini[3] bọc sắt, có màn che đằng trước để đi tiểu và vài centimét sắt giữa âm hộ và sự cám dỗ. Cả bộ được khóa chặt bằng một ổ khóa to tướng. Ngay từ thời xưa ấy, ái tình đã chế nhạo mấy bác thợ rèn (làm ổ khóa); nhiều tay hiệp sĩ đã trở về tìm lại vợ mình, người vợ có cái nhìn đức hạnh trên mặt và cái thai hai tháng dưới chiếc xilíp sắt. Việc duy nhất cần nói về cái thắt lưng trinh tiết là nếu sử dụng cẩn thận nó sẽ ngăn ngừa thụ thai (và mọi thứ khác).

Một phương pháp tương đối trực tiếp hơn (và quyết liệt hơn) vốn được dùng tại nhiều vùng ở châu Phi ngày xưa. Nó vẫn được mấy đức ông chồng đi xa nhà ưa thích. Người đàn ông nhờ một người đàn bà lớn tuổi trong họ hàng khâu âm hộ của vợ bằng một cây kim thật to và một sợi chỉ thật lớn. Biện pháp này quá đau đớn cho người vợ đến nỗi ít khi nàng còn ham phạm tội. Khi về nhà, người chồng tháo đường khâu và bắt đầu lại sự việc từ lúc anh ra đi. Phương pháp này không có gì đáng khuyến khích để làm theo, tên gọi nó là « infindibulation ».

Có cái gì giống như thế cho đàn ông chăng?

Có, theo một cách nào đó. Nó gọi là « ép sau niệu đạo » và rốt cuộc là infindibulation tạm thời. Vào giai đoạn cuối của giao hợp, lúc sắp cực khoái, thì người đàn ông báo cho bạn mình biết. Nàng thọ tay xuống và lanh lẹ ép gốc dương vật thật chặt. Cái nắm chặt như sắt của nàng hoàn toàn khép kín niệu đạo và không cho một chút tinh dịch nào thoát khỏi dương vật khi xuất tinh.

3. Bikini, loại quần tắm.

Vậy nó đi đâu?

Quay về nơi nó xuất phát. Dưới áp lực mạnh ghê góm của cực khoái bơm ra, tinh dịch bị đẩy lui về tuyến tiền liệt và túi tinh. Như thế, là trải qua một sự đau đớn và cuối cùng làm hỏng những cấu trúc mảnh khảnh này. Nhiều người, nhất là ở châu Âu, đã quen làm cách ấy mà không để ý tới. Ở Mỹ, gái điếm hay dùng, chủ yếu là để trả thù những ông khách quên trả tiền. Lần sau họ sẽ nhớ.

Có kỹ thuật nào khác để đàn bà có thể tự sử dụng không?

Vì nữ giới phải mang nặng cái bào thai ngoài ý muốn, cho nên hàng nghìn năm nay họ vẫn mải tìm những phương pháp tự họ có thể tự điều khiển lấy. Các kỹ thuật có đủ loại, từ thô sơ ngoài sức tưởng tượng tới phức tạp đến ngẩn ngơ. Đôi khi người đàn bà thuộc các nền văn hóa có tiến bộ kỹ thuật nhất lại dùng những phương pháp thô sơ nhất; còn người đàn bà bán khai lại thỉnh thoảng dùng những cách ngừa thai rất tinh vi.

Đàn bà nông dân ở Đông Âu và nhiều nơi ở châu Á có một phương pháp như lấy từ phòng thí nghiệm khoa học ra. Sau khi giao hợp, họ lập tức ngồi xổm trên nền nhà và đút ngón trỏ vào âm đạo. Lúc bấy giờ tinh dịch đã bắt đầu đông lại, giống như nước mũi đặc. Họ dùng ngón tay ấy ngoáy nhanh rồi đột nhiên rút mạnh ra. Tinh dịch xoáy ra theo thành một cục, gần giống như khi dùng máy ly tâm phòng thí nghiệm để hút ra. Cách bắt chước máy ly tâm như thế không tốn kém, có thể dùng bất cứ nơi đâu và không cần dụng cụ. Tuy nhiên nó bẩn thỉu, hơi kém tin cậy và cần phải tức khắc rời nhau ra sau khi xuất tinh, nếu muốn có hy vọng được việc. Nó có hầu hết những trở ngại của thụt rửa.

Thụt rửa vận hành như thế nào?

Có lẽ thụt rửa là cách ngừa thai thông thường nhất mà người đàn bà hiện đại hay dùng. Kể về tính hiệu quả, nó chỉ cao hơn ly tâm nhân tạo một nấc thôi. Và cũng giống như kỹ thuật kia, thời gian là yếu tố quan trọng. Ngay khi vừa xuất tinh, người đàn bà phải nhảy vội vào phòng tắm và rửa âm đạo với một dung dịch chế sẵn, để vô hiệu hóa tinh trùng. Thường thường cô dùng một túi nhỏ bằng cao su có một cái vòi dài bằng chất dẻo. Cái vòi ráp vào âm đạo và khi ép cái túi, cô nàng có thể bơm dung dịch thuốc vào khắp âm đạo.

Loại dung dịch nào tốt nhất?

Thật khó nói. Trên hàng trăm năm áp dụng phương pháp nầy, hàng nghìn chất đã được chế ra để tiêu diệt tinh trùng. Mỗi nhà thuốc có ít nhất một tá các loại để trong tủ kính và có lẽ hai tá khác đang nằm phủ bụi ở phía sau. «Thời trang» cũng thay đổi trong ngành nầy. Có một thời, dung dịch trong suốt với một ít chất axit cacbolic đã được nhiều người ưa dùng. Rồi hỗn hợp có chất thủy ngân xanh đậm lại thắng thế. Những năm 1950 chất chlorophyll nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường. Không ai có thể tiên đoán sắp đến sẽ là cái gì.

Thật ra, tất cả đều gần giống nhau; hiệu quả chủ yếu của dung dịch tùy vào sự trục xuất tinh trùng ra khỏi âm đạo. Chất nước được ưa chuộng, với một ngoại lệ, đúng là nước lã. Rẻ tiền, hợp vệ sinh, vô hại. nó cũng công hiệu như bất cứ loại nào khác.

Cái ngoại lệ ấy là gì?

Là Coca-Cola. Từ lâu nó vốn là một loại nước ngọt ưa thích của nhiều người. Nó là thứ nước có sẵn (ở Mĩ) và tốt nhất. Chai Coca chứa: axit cacbolic là thứ giết tinh trùng, và đường là thứ làm vỡ tế bào

tinh trùng. Chất hơi cacbon dưới áp suất đẩy Coca-Cola vào âm đạo và giúp nó vào tận các ngóc ngách của thành âm đạo. Nó rẻ tiền (mười xu) và có sẵn ở khắp mọi nơi.

Dùng nó như thế nào?

Sau khi giao hợp, người đàn bà không cần ra khỏi giường, chỉ đơn giản rướn người đến chiếc bàn, lấy một chai Coca ấm-áp, mở nắp, dùng ngón cái đậy lên miệng chai, lắc thật mạnh, và đút đầu chai vào âm đạo. Đặt một cái «bô» dưới hông để hứng nước chảy tràn ra, nàng có ngay một màn thụt rửa sủi bọt. Chai một xị (phần tư lít) đúng là cỡ vừa cho một lần sử dụng.

Như vậy có hiệu quả không?

Không hẳn. Tất cả, kể cả Coca-Cola đều vấp phải khuyết điểm là quá nhiều và quá trễ. Quá nhiều thì gây phiền phức, còn quá trễ thì không ích lợi gì. Vùng dậy chạy đi rửa âm đạo liền sau khi cực khoái là một việc quá sức vất vả vì ai cũng muốn giữ lấy đầy đủ khoái lạc sinh lý.

Phương pháp nào áp dụng sau khi giao hợp cũng đều quá trễ. Lúc người đàn bà bắt đầu rửa, thì khoảng 100.000 con vật vi-ti có lẽ đã bơi lội khắp nơi trong tử cung, nơi không có cách nào vào tới. Có lẽ chúng nó cũng không nghe thấy tiếng nước ào ạt dội vào.

Còn viên thuốc nhét âm hộ thì sao?

Đây là những viên tròn, dẻo như sáp, được chế tạo để đặt vào âm đạo liền trước khi giao hợp. Nó là một loại thụt rửa cứng mà theo lý thuyết, phải có hiệu quả. Với thân nhiệt sáp tan, giải phóng một số hóa chất để làm tê liệt tinh trùng. Vì viên thuốc đặt

vào lúc bắt đầu trận đấu, không cần giòng nước để bơm một dung dịch nào vào. Viên thuốc đặt cũng khá sạch sẽ.

Điều bất tiện duy nhất là nó không có hiệu quả. Đôi khi nó cũng không thèm tan ra nữa. Cho dù nó có tan ra, tinh dịch đã đi « vèo » một cái rất nhanh vào âm đạo để đến tử cung (và trứng), cho nên tinh trùng không có nhiều thời gian để tiếp xúc với viên thuốc đặt giữa lối đi. Đối với thụt rửa, viên thuốc đặt có một ưu điểm thật sự: chất sáp giữ cho các mô của âm đạo trơn và mềm dẻo[1].

Có thuốc khử trùng nào thích hợp để diệt tinh trùng không?

Đôi người đàn bà vẫn dùng một dung dịch dành để khử trùng trong nhà. Đây không phải là một ý kiến hay. Vì những nhà sản xuất các loại hóa chất này khoe khoang tính năng giết vi trùng của nó nên các bà thường dùng sức mạnh ấy đối với tinh trùng. Sự việc này có thể gây biến chứng. Bất cứ dung dịch nào đủ mạnh để giết vi trùng đều sẽ ăn mòn lớp lót âm đạo — việc này thỉnh thoảng đã xảy ra. Các thuốc khử trùng chỉ dùng bên trong bồn rửa mặt, không phải bên trong con người.

Có một chất nào có thể dùng bên trong âm đạo mà vẫn an toàn và hiệu nghiệm chăng?

Có. Vài loại bọt mới, dùng cho âm đạo khá tốt. Một bình xịt đựng bọt, kiểu như bình xịt kem cạo râu, dùng để nạp thuốc vào một cái bơm bằng chất dẻo. Người dùng đẩy bơm vào âm đạo và bóp bọt ra. Không

---

1. Các viên đặt hiện nay đều rất hiệu nghiệm với tỉ lệ có thể trên 90%.

giống như các loại kem, kiểu này không để tràn, còn các hóa chất thì đến chín mươi phần trăm có hiệu lực. Tuy thế vẫn còn vài điều bất tiện. Cái cần nho nhỏ phải dò dẫm âm đạo trước mỗi lần giao hợp, khiến cho đôi kẻ thấy buồn buồn thú vị. Nếu người dùng tìm cách đưa trực tiếp bọt từ bình xịt vào thì kết quả sẽ thê thảm — bọt ra hằng hà sa số, tỏa lan ra khắp vùng lân cận. Một vấn đề khác được đặt ra là liệu người sử dụng có đủ khả năng hiểu rõ lời chỉ dẫn không. Đã có lúc bọt được sử dụng trong các bệnh viện hạn chế sinh đẻ, nhưng kết-quả không hoàn toàn khả quan. Đôi khi sự việc diễn tiến như sau :

Bác sĩ : Kìa bà Brown, bà vẫn dùng bọt đấy chứ ?

Bà Brown : Vâng. Tối nào tôi cũng dùng cả, bác sĩ ạ.

Bác sĩ : Giờ bà đã cảm thấy dễ chịu hơn vì không còn lo có thêm con nữa chứ ?

Bà Brown : Này, xin nói thật với ông, tôi đang nghĩ nên dùng thứ khác. Thà có bầu còn hơn mỗi đêm phải nuốt cái tuýp bọt nho nhỏ ấy — nó đắng ơi là đắng.

Bà Brown khỏi phải bận tâm kiếm thứ khác, vì lúc ông bác sĩ làm sáng tỏ sự hiểu lầm thì bà đã lại mang thai rồi[1].

Còn màn chắn thì sao ? Đây không phải là một phương pháp hay ư ?

Cho đến gần đây, màn chắn âm đạo có lẽ là phương pháp ngừa thai được nhiều người ưa chuộng nhất ở

1. Tại thành phố Hồ Chí Minh cũng có một trường hợp khá hi hữu, có một bà thấy cái túi nhỏ ở đầu bao cao su (capot) có vẻ « thừa » nên dùng kéo cắt bỏ và hậu quả không khác gì trường hợp trên (H.Đ).

Hoa Kỳ. Tuy chưa được hoàn chỉnh, còn tốn kém và chưa thể đoán trước hậu quả, nó lại là loại tốt nhất sẵn có.

Sản phẩm này gồm có một chiếc vòng kim loại bọc cao su làm vành cho một cái màn cao su hình vòm. Nói chung, nó trông giống như cái mũ bằng cao su. Một chất thuốc ngừa thai sền sệt đặt bên trong, phủ hết vòm và vòng, còn cái màn thì được ép lại, có hình thù và kích cỡ một lát dưa. Người sử dụng đẩy nó vào âm đạo và lừa vào cho đúng chỗ, mép trên của dụng cụ sẽ tựa vào xương chậu, mép dưới vào dưới cổ tử cung, còn vòm cao su thì ở giữa cổ tử cung và nơi tấn công dữ dội của tinh trùng. Vì cao su là loại không thấm nước (và tinh trùng) cho nên cái màn như thế phải có hiệu quả trăm phần trăm. Đằng này nó lại không thế.

Trừ khi đặt nó vào đúng chỗ và để ở đấy suốt thời gian chấn động bên trong do giao hợp, nó chỉ đơn giản dùng để dẫn đường cho hàng tỉ tay bơi nhỏ xíu vào cổ tử cung. Màn chắn dù có đặt đúng chỗ, nhưng chỉ cần một lỗ kim là cũng thành cái đường hầm cho tinh trùng.

Màn chắn dứt khoát là một lợi điểm, vì nó có thể được luồn vào trước khi giao cấu một lúc lâu và như thế, các chiến sĩ sẽ tránh cho những phút giây tế nhị khỏi bị đứt quãng. Trong việc ngừa thai nó hữu hiệu gần chín mươi phần trăm; tốt về mặt thống kê đấy, nhưng xấu về mặt thực tiễn nếu bạn thuộc vào cái tỉ lệ mười phần trăm kia. Đã có lần người ta tìm cách vượt qua vài yếu điểm của màn chắn bằng cách sửa đổi nó thành một loại mũ cổ tử cung.

Mũ cổ tử cung là gì?

Như tên gọi đã mô tả, nó là một loại mũ cao su đi mưa, ráp khít vào cổ tử cung để giữ không cho tinh trùng vào. Tiếc thay, mũ cổ tử cung không bao giờ ráp vào đủ khít và sáng hôm sau người ta thường thấy nó lấp ló ở cửa âm đạo. Loại «áo mưa» bên trong nầy đúng là không có tác dụng.

Còn áo mưa (capót) thì sao?

«Áo mưa» là mũi tiến công lớn đầu tiên của kỹ thuật vào trận tuyến hạn chế sinh đẻ. Nó có nhiều biệt danh, áo mưa, bao cao su, capot, condom... và là phương pháp thông dụng nhất được sử dụng ở thế giới văn minh. Xuất phát từ thế kỷ 15 để ngừa bệnh dương mai, mẫu hàng đầu tiên làm bằng chỉ lanh bảo hòa với dung dịch thủy ngân (mercury). Với hình thức một chiếc bít tất nhỏ bằng chỉ lanh, nó đeo lỏng lẻo vào dương vật. Những áo mưa thuở ấy thường vỡ luôn, rồi người ta dùng hồ vá lại để sử dụng nhiều lần. Hồ thì tan nhanh dưới sức căng và ép của dương vật lao vào, làm cho dụng cụ tan rã đúng vào lúc nó được cần đến nhất.

Những mẫu mới đã xuất hiện nhanh, kể cả áo mưa làm bằng bong bóng cá và gân cừu non. Những cải tiến nầy bền bỉ hơn xưa, nhưng không có kẻ nào thật sự ưa thích chúng. Một lời chỉ trích nhắm vào những thứ đó như sau: «Một giáp sắt để chống khoái lạc và một mạng nhện để chống bệnh tật».

Vẫn những lời than phiền ấy đối với áo mưa hiện đại, mặc dù kiểu cách đã cải tiến rất nhiều. Những mẫu mới nhất làm bằng cao su thiên nhiên rất mỏng và bám sát vào dương vật. Hàng tá các kiểu khác cũng đi chào hàng. Có những áo mưa trong suốt để nhìn

thấy cái tự nhiên, áo mưa đục dùng cho người khiêm tốn, áo mưa đỏ cho những dịp tiệc tùng linh đình, áo mưa có mắt mũi và miệng vẽ ở đầu chót dành cho những người có tính hiếu kỳ, và áo mưa có tua phấp phới cho những người ưa sự lòe loẹt. Đối với những người quá «cường» có loại áo mưa bọc chứa để đựng giòng tinh trùng cuồn cuộn tuôn ra. Cơ bản, tất cả đều như nhau. Những áo mưa cao su này giữ cho tử cung khỏi bị giòng tinh trùng bất thần tưới vào. Trừ phi có cái gì đó không ổn.

Cái gì có thể không ổn?

Quá nhiều thứ. Cơ bản là loại áo mưa bong bóng, nó có thể vỡ. Chắc không có cảnh nào lạnh xương sống hơn là một dương vật đã xuất tinh rút ra khỏi chiến trường với những mảnh «giáp» tả tơi phất phơ trước gió. Đôi khi sản phẩm có khuyết tật, đôi khi nó không chịu nổi sự cọ xát và đôi khi hai đối thủ phạm lỗi lầm là dùng mỡ dầu hỏa để bôi trơn.

Mỡ dầu hỏa có gì không ổn?

Tự nó thì không có gì cả. Nhưng nó ăn vào cao su rất mạnh và làm tan ra. Trong quá trình ấy nó cũng có thể làm tan biến tình bằng hữu, nghĩa phu thê và tài khoản ngân hàng. Chất mỡ tan trong nước (loại dùng cho phẫu thuật) lại hay hơn.

Vấn đề cũng có thể xảy ra ở đầu bên kia. Chiếc áo mưa vốn được một vòng thun giữ lại ở gốc dương vật. Khi cương nó càng giữ chặt. Sau khi xuất tinh nó lỏng ra và tinh trùng có thể sánh ra ở miệng «áo» thành một giòng thác đáng sợ. Rút nhanh ra sau cực khoái làm giảm mối nguy cơ.

Áo mưa cũng giống như màn che, có thể bị lủng lỗ kim. Thổi không khí vào hoặc đổ nước vào để thử trước khi dùng có thể tránh những bất ngờ khó chịu.

Áo mưa có an toàn không ?

Đa số trường hợp, có. Cái tốt nhất có thể tin cậy được tám mươi lăm phần trăm. Phần còn lại có nghĩa là những cặp nào tuyệt đối tin vào áo mưa có thể bất ngờ bị thất vọng.

Mặc dù vậy, nhiều người vẫn tiếp tục dùng. Nó không tốn kém, nhanh, đơn giản và có sẵn để mua. Nó cũng có cái hay là bảo vệ phần nào đối với bệnh hoa liễu, cho cả đàn ông lẫn đàn bà.

Phải chăng cao su là chất liệu duy nhất dùng làm áo mưa hiện đại ?

Không. Một tỉ lệ nhỏ các áo mưa được làm bằng ruột già cừu tơ. Nó được chế cho mềm và trong suốt. Người ta gọi nó la da. Một số người ưa dùng nó, bảo rằng nó cho một cảm giác dễ chịu, nhưng ưu điểm chính của nó là không gây dị ứng. Đối với một người dị ứng với cao su, lớp da dương vật bị viêm có thể tiêu diệt thú vui chăn gối. «Da» giải quyết được vấn đề. Cũng còn có những áo mưa tự làm lấy (ở nhà) với các vật liệu đủ loại.

Tại sao ai đó phải tự làm áo mưa ?

Một chàng trai đi cắm trại với vợ, một gã thanh niên bỗng lọt vào phòng một khách sạn bên đường lúc một giờ khuya với cô bạn gái, một sinh viên ở băng sau xe — nếu họ chưa biết lo xa — có thể thấy mình thiếu trang thiết bị cho một đêm tình ái. Óc sáng kiến của con người vốn là điều tự nhiên, họ xoay xở với các vật liệu ở trong tầm tay. Một phòng ở khách sạn bên đường có nhiều thứ để dùng. Kìa những túi nilông gói cộc uống nước cũng dùng được. Có thể nó hơi rộng và hơi ngắn, nhưng có vẫn còn hơn không. Sau một tối lễ lạc, nhiều cặp đã giữ cho tinh trùng

và trứng xa nhau bằng một chiếc bong bóng bay của buổi lễ. Ngay cả nhà bếp cũng có khi cứu vãn ngày (hay đêm) ấy. Một bà nội trợ tả:

«Đấy tôi đã bảo Joe rằng các «vật bảo vệ» của anh đã hết, nhưng anh không tin tôi. Đêm qua chúng tôi đi ngủ và sẵn sàng làm tình. Anh ấy mở ngăn kéo ở đầu giường — anh cất các vật ấy ở trong đó — nhưng chỉ thấy cái hộp rỗng không. Tôi không để thất vọng, nên trở dậy, vào bếp và nhìn quanh. Cái đập vào mắt tôi trước tiên là một hộp bao nilông hiệu Saran. Tôi xé vài chiếc ra đưa cho Joe bao quanh bộ phận của anh, và chúng tôi tiến hành. Trên quảng cáo có ghi «giữ các thứ khỏi hỏng». Đấy nó được việc đấy — nó giữ cho Joe khỏi làm hỏng buổi tối của tôi!»

Có vài loại phẫu thuật để hạn chế sinh đẻ không?

Vâng, có. Kết quả cuối cùng của việc hạn chế sinh đẻ là không thụ thai. Dùng phẫu thuật đóng chặt lối đi tự nhiên của trứng và tinh trùng thì không thể thụ thai được. Từ ngữ chính xác hơn có thể là kiềm chế quả trứng và kiềm chế tinh trùng.

Nhiều bà được triệt sản, như là «sản phẩm phụ» của một cuộc phẫu thuật khác. Phẫu thuật cắt bỏ toàn thể hay một phần tử cung (hysterectomy) mà vẫn để nguyên vẹn các bộ phận khác giúp ngăn ngừa mang thai rất hữu hiệu. Đôi bệnh nhân để cập đến việc này như là cất cái xe của bébé đi nhưng để cái sân chơi lại.

Phẫu thuật đặc biệt nhằm triệt sản cho phụ nữ là cách «cột và cắt ống dẫn trứng». Mọi việc vẫn tiếp tục như xưa nhưng sau khi trứng rụng tinh trùng không thể gặp trứng và trứng không thể gặp tinh trùng. Tuy vậy, phẫu thuật này tốn kém nhiều mà lại hay thay đổi.

Hay thay đổi?

Vâng. Thỉnh thoảng đàn bà đổi ý (đôi khi tiếp theo việc thay đổi chồng) và lại muốn mang thai. Trong một thao tác rất tế nhị và phức tạp, vị bác sĩ phải cố nối hai đầu cắt lại với nhau. Có thể so sánh đại khái với việc khâu hai sợi mì ướt lại với nhau, trong lúc có kẻ nắm kéo đầu kia. Thường khi không làm được.

Mặt khác, nhiều năm sau khi đã chia tay nhau, các đầu ống bị chia cắt có thể tự tìm được nhau trong khoảng hoang vu bát ngát của khung chậu để «đoàn tụ» lại. Một cuộc đoàn tụ khác giữa tinh trùng và trứng tiếp liền theo.

Phẫu thuật cho đàn ông là gì?

Thuật cắt ống tương đương cho đàn ông được gọi là «cắt ống dẫn tinh» (vasectomy). Cái ống nhỏ chạy từ tinh hoàn đến dương vật. Nếu tiết diện của ống bị khóa chặt, hầu như không có gì thay đổi trừ việc tinh trùng không thể ra khỏi tinh hoàn để vào dương vật, và ra khỏi dương vật để vào âm đạo, và từ đó, vào ống dẫn trứng để hội ngộ với một chiếc trứng.

Phẫu thuật không quá mười phút, có thể làm tại phòng mạch bác sĩ bằng cách gây tê cục bộ. Mức tin cậy: chín mươi chín phần trăm. Nó cũng còn có ưu điểm là có thể lật ngược lại, khi người ta suy nghĩ lại và đổi ý sau này. Nếu người đàn ông muốn làm cha, một đoạn ống chất dẻo đưa hai đầu ống lại với nhau. Mức thành công lên đến bốn mươi phần trăm. Thỉnh thoảng một bệnh nhân chuộng máy móc gợi ý ông bác sĩ đặt một cái «van» đóng/mở để điều khiển giòng tinh trùng chảy qua. Một bộ phận như thế có thể giải quyết được nhiều vấn đề, nếu có dán nhãn ghi rõ «xem kỹ và để van ở đúng vị trí trước khi

bắt đầu các cuộc hành quân ». Trên phương diện kỹ thuật, có thể làm được, nhưng về mặt tình cảm vẫn còn nhiều trở ngại trong việc chấp nhận nó.

Thuật cắt ống dẫn tinh thông thường là một phương pháp tuyệt hảo để hạn chế sinh đẻ và được chấp nhận rộng rãi, đặc biệt ở những nước như Ấn Độ.

Tại sao được ưa thích nhiều tại Ấn Độ?

Trong nước nầy chính phủ trả một khoản tiền khuyến khích cho những ống dẫn cỏn con nầy. Bất cứ người đàn ông nào chịu loại phẫu thuật nầy đều được quyền lựa chọn giữa hai đôla tiền mặt và một chiếc đài bán dẫn. (Đa số lấy đài). Ấn Độ là một nước nghèo với một vấn đề hầu như tuyệt vọng về dân số. Đa số những phương pháp hạn chế sinh đẻ đều quá tốn kém hoặc quá phức tạp nên khó thành công. Cắt ống dẫn tinh là biện pháp lý tưởng. Bệnh viện được thiết lập trong các kho hàng bỏ trống, trong các lều vải và cả trong những nhà ga xe lửa nhộn nhịp.

Một bác sĩ Ấn giỏi có thể trong một giờ làm mười lăm « ca » và cắt giảm mức sinh đẻ cho mỗi người từ mười tới mười hai lần. Tiếc thay đa số các ưu điểm chỉ là một ảo tưởng vì một chàng trai Ấn Độ tận tụy, với cái ống vas nguyên vẹn, có thể làm thụ thai tới 365 (và hơn nữa) phụ nữ mỗi năm.

Đàn ông Mỹ có thích phẫu thuật này không?

Không. Vấn đề thứ nhất là chẳng ai cho họ đài bán dẫn cả. Thuật cắt ống dẫn tinh cũng đã mang tiếng xấu mà thực ra nó không đáng mang. Vài chàng đi cắt và hai tuần sau đi tưới cho vợ (hoặc bạn gái). Đáng lẽ người ta phải bảo cho những anh ấy biết rằng tinh trùng sống vẫn còn nằm trong ống gần sáu tuần lễ sau

khi giải phẫu. Trong thời gian đó, chúng phải được thụt ra ngoài bằng cách xuất tinh. Muốn chắc ăn hơn, thử tinh trùng là tốt nhất.

Có lẽ lời phản đối mạnh nhất chống việc cắt ống dẫn tinh là cái cảm giác bất an toàn gây nên. Chỗ rạch nằm ở phần trên tinh hoàn, và cái ống bị tách ra, như thiến hoạn. Không có người đàn ông nào muốn nghĩ đến cái đó. Cái ý nghĩ về một người nào đó cắt cái phần riêng tư của mình làm anh ta mất vui. Do đó, phần nhiều những người đàn ông đã cắt ống chỉ chịu làm thỏa mãn người vợ khi được nằn nỉ. Một gã miễn cưỡng đã nói :

«Có lẽ ông cũng nên cắt đi, bác sĩ ạ. Bà xã tôi bảo rằng nếu tôi không để ông cắt thì tôi sẽ không được sử dụng nó đâu».

Phương pháp tốt nhất để hạn chế sinh đẻ là gì?

Cái đó — cũng như thứ rượu hoàn hảo nhất — chưa được pha chế. Có hai kỹ thuật với vài ưu điểm nổi bật. Thứ nhất là dụng cụ tử cung (DCTC), thứ hai là thuốc uống ngừa thai.

DCTC vẫn được áp dụng từ khoảng 2500 năm nay. Các tay nài lạc đà Ả rập vẫn phải đối diện với một vấn đề nan giải — Hành trình của các đoàn lữ hành thường kéo dài đến hai năm với nhiều trạm nghỉ. Thế nên phải tháo tải cho lạc đà. Các chuyến đi đã bị thất bại vì một nét kỳ dị của tâm lý lạc đà — một con lạc đà chửa nhất định không chịu rời đoàn. Tại chỗ dừng chân, hàng tải trên lưng con này phải dời qua những con khác và sắp xếp lại. Nài lạc đà không thể loại lạc đà cái ra vì chúng có sức mang nặng hơn và chịu đựng dẻo dai hơn.

Một hôm, một thiên tài vô danh người Ả rập nghĩ ra cách cấy một hột mơ vào tử cung của một chị lạc đà. Cái vật lạ nầy ngăn ngừa mang thai rất hiệu nghiệm và là lối ngừa thai hoàn hảo cho lạc đà. Từ đó, mỗi con lạc đà cái (trừ con để giống) đều có trang bị riêng một hột mơ. Ngày nay lạc đà trong các đoàn qua sa mạc cũng còn được bảo vệ bằng cách nầy.

Ngày xưa Aristotle đã biết kỹ thuật nầy và đã ghi chép lại trong tác phẩm. Không ai để ý nhiều đến điểm ấy trong thời gian gần hai mươi thế kỷ. Khoảng năm mươi năm trước đây[1], một bác sĩ người Đức là von Graff quyết định thử dùng cách ấy vào con người. Ông làm một cuộn dây bằng bạc và đưa qua âm đạo để vào thẳng tử cung. Tao nhã hơn và hợp vệ sinh hơn hột mơ, vật nầy cũng có tác dụng. Mức mang thai hạ xuống rõ rệt ở những bà dùng nó. Về sau ông tinh chế dụng cụ nầy ra hình dáng một khúc xương đòn[2] làm bằng bạc, vàng hay bạch kim. Hai nhánh của xương đòn được ép lại và đẩy vào tử cung; phần đáy che một phần cổ tử cung.

Đàn bà dùng nó không mang thai nhưng lại «mang» những thứ khác như ung thư. Cái món DCTC nầy làm mất cảm tình và bị bỏ đi.

Những năm đầu thập niên 1950, một thầy thuốc Do Thái, bác sĩ Margufis, làm sống lại cái vòng của von Graff. Lần nầy ông làm bằng chất dẻo polyethylene. Chất dẻo không phản ứng với mô cơ thể và nguy cơ ung thư rất nhỏ. DCTC hiện đại trông giống như một

---

1. Khoảng đầu thập niên 1920.

2. Xương đòn (Wishbone) — xương có nhánh ba ở phía trước xương ức của nhiều loài chim.

sợi mì ống màu trắng. Nó có đủ các hình dáng từ một vòng hình xoắn ốc đến hình cái nơ (cà vạt). Thực ra, hình dáng không quan trọng — một chiếc có hình chữ tắt tên của người dùng có lẽ cũng hiệu nghiệm như thế. Điều quan trọng là chất dẻo có hại cho cơ thể hay không.

Bác sĩ đẩy cái DCTC vào tử cung bằng một dụng cụ đặc biệt. Toàn thể thao tác chỉ cần chín mươi giây. Muốn tránh lo ngại, một sợi chỉ nhỏ có xâu vài hạt tròn tròn, thòi ra khỏi cổ tử cung, như thế người đàn bà được yên tâm rằng cái vòng không chạy đi đâu cả. Chỉ có kiểu cái nơ, là ưa bò ra khỏi tử cung, nên ngày nay hầu như hoàn toàn được thay thế bằng những kiểu ít di động hơn.

DCTC có hiệu nghiệm không ?

Vừa phải thôi. Mức độ bảo vệ khoảng chín chục phần trăm. Nó được bù trừ bằng sự thoải mái — không dùng hóa chất, không áo mưa, không màn chắn, không gì cả. Tuy nhiên đối với những người có thể bất ngờ bị mang thai, cái DCTC hẳn là có những mặt hạn chế của nó. Có những câu chuyện kể về những bé sinh ra đang ôm chặt cái vòng chất dẻo trong đôi bàn tay nhỏ xíu.

Cũng còn những khó khăn khác nữa. Có đôi bà không chịu nổi cái vòng. Ra máu âm đạo, co thắt bụng và khó chịu vùng khung chậu đều nhắc nhở nên lấy ra. Ở nhiều bà khác, DCTC bị đẩy ra một cách tự phát — cơ thể của họ không thích nó cơ mà. Nó có vẻ là một dụng cụ lý tưởng cho một xứ như Ấn Độ, ngoại trừ những người... đàn bà Ấn không thích nó lắm. Cái DCTC chắc hẳn là một bước dọc theo con đường đi tìm những giải pháp tốt hơn để hạn chế sinh sản.

Thuốc viên có tốt hơn không?

Trong vài phương diện. Nguyên tắc của hạn chế sinh sản bằng hóa chất đã được khoa học biết đến từ nhiều năm nay và đã được dùng có kết quả cho động vật. Năm 1955 người ta đã tìm được một công thức cho con người. Viên thuốc sơ khởi lúc bấy giờ là một sự phối hợp hai hoocmon nữ, estrogen và progesterone. Tất cả những thuốc uống để ngừa thai đều cơ bản như thế, mặc dù tỉ lệ các chất estrogen và progesterone có thể thay đổi. Những viên này ngăn sự thụ thai bằng cách ngăn rụng trứng. Nó thay đổi sự thăng bằng các hoocmon của cơ thể và ngăn trở trứng, không có trứng! không trứng, không có bêbê. Cái ưu điểm nổi bật của phương pháp này là độ đáng tin cậy. Nếu dùng đúng cách, kết quả có thể 100 phần trăm.

Uống thuốc ngừa thai như thế nào?

Để đảm bảo, chúng phải đồng bộ thời gian với kỳ kinh nguyệt. Vào ngày thứ năm kể từ lúc bắt đầu thấy kinh người đàn bà uống viên thứ nhứt. Rồi uống tiếp mỗi ngày một viên trong mười chín ngày còn lại. Khi tất cả hai mươi viên đã được uống hết, nàng chờ kỳ hành kinh tiếp theo — thường là từ ba đến năm ngày sau đó và lại bắt đầu cái lệ đó.

Đây là một trong các vấn đề của thuốc ngừa thai là người đàn bà phải bắt đầu ĐÚNG LÚC. Chấm dứt đúng lúc và mỗi tháng đều uống hết các viên. Hai mươi là một con số ngộ nghĩnh — nó không khớp vào một cái lịch dễ nhớ nào. Vài công ty đã tìm cách để vượt qua sự kiện này bằng cách đóng thuốc vào vỉ hăm mốt viên — ba tuần uống thuốc, một tuần

không thuốc. Những cách khác là muốn cho người đàn bà uống mỗi ngày một viên và uống suốt cả tháng: người ta đưa cho nàng một vỉ ba mươi viên giống nhau, hai mươi viên có chất hooc mon, số còn lại là thuốc dỏm. Khốn thay, nếu nàng không uống theo đúng thứ tự thì bêbê của nàng sẽ là điều xác thực.

Tại những nước đang phát triển, thuốc ngừa thai có thể đi xa hơn để giúp giải quyết nạn nhân mãn, nghĩa là nếu người đàn bà có thể được giáo dục để uống thuốc viên đúng cách — Pakistan là một ví dụ.

Mặc dù người Pakistan được cung cấp thuốc ngừa thai một cách rộng rãi, nhưng người đàn bà của họ không tỏ vẻ có khả năng theo dõi được năm ngày tiếp theo bắt đầu thấy kinh. Do đó, họ không uống thuốc viên đúng lúc. Thuốc thì bị lãng phí, một số tiền lớn thì bị mất đi và mức sinh đẻ thì lại tăng lên. Một viên bác sĩ có uy tín được gởi đến tận nơi để xem có thể làm gì được không. Ông đã tìm ra ngay sự khó khăn — đa số phụ nữ uống không biết đếm. Ông gợi ý rằng khi nào đưa thuốc cho mỗi bà phải dặn cách kết hợp thuốc uống với tuần trăng.

Hiện nay ở Pakistan, khi nào trăng non xuất hiện trên bầu trời đêm thì hàng triệu phụ nữ xứ này lấy thuốc ngừa thai ra uống. Tuy thế một vài mắc mứu nhỏ cũng cần được giải quyết. Vì tất cả cùng bắt đầu, tất cả đều cùng uống hết một lượt — đa số các đàn bà ở Pakistan có kinh cùng một lúc. Hàng triệu bà theo Ấn Độ giáo cùng tắm dưới những con sông thiêng, và như thế có thể là một vấn đề.

Những chỉ định mới của viên thuốc xuất hiện mỗi ngày — ngay cả mấy bà sơ Công Giáo cũng uống thuốc.

Các bà sơ (dì phước) có được phép uống thuốc ngừa thai không?

Chỉ trong vài trường hợp bất thường thôi. Những năm đầu thập niên 1960 khi nước Công gô thuộc Bỉ được trả độc lập, sự việc có hơi tệ hại — Nhiều toán khủng bố mọc ra nhung nhúc khắp nước, giết chóc, cướp đoạt và hãm hiếp — Chính cái nạn hãm hiếp làm cho Giáo Hội Công Giáo đặc biệt bối rối — Hàng trăm bà sơ phục vụ các đoàn truyền giáo ở đây là mục tiêu chính của bọn đi hãm hiếp. Có hàng trăm trẻ con hai giòng máu mà cha là bọn khủng bố da đen và mẹ là các bà sơ da trắng. Nhà thờ đã ra lệnh ban một chế độ đặc biệt và phân phát thuốc ngừa thai cho các bà sơ, họ ngoan ngoãn uống.

Có loại thuốc nào tổng hợp hai loại viên không?

Vài công ty dược phẩm đã tung ra một loại thuốc viên theo cách pha trộn mới, dùng để ngừa thai. Đây là những «viên từng đợt». Thuốc này được chế tạo để vượt qua những trở ngại của thuốc và sự xuất huyết. Vào những chu kỳ kinh nguyệt nhiều đàn bà uống thuốc ngừa thai bị chứng rong kinh, có khi kéo dài đến kỳ hành kinh kế tiếp. Các bà không thích sự cố này vì phải mang miếng băng vệ sinh suốt cả tháng, và để cho chồng buồn bã dài dài.

Thuốc «từng đợt» đúng ra là sự phối hợp của hai loại viên. Mười lăm viên đầu chỉ thuần có estrogen, còn năm viên sau là hỗn hợp estrogen và progesterone. Đây là một sự cố gắng sao y hỗn hợp hoocmon thiên nhiên trong cơ thể — Nếu viên sản xuất ra hoocmon tự nhiên của cơ thể, nó cũng sản xuất ra một chức năng tự nhiên khác — thụ thai. Những bà uống viên

thuốc ngừa thai hỗn hợp này sẽ có tỉ lệ mang thai cao hơn rõ rệt so với những bà uống viên thuốc kiểu cũ.

Thuốc ngừa thai có gì bất lợi không?

Bất lợi thông thường nhất là ra huyết đột xuất thường được chế ngự bằng cách tăng liều lượng, và tăng lượng nước trong cơ thể, điều này giải quyết bằng thuốc lợi tiểu.

Lại còn một vấn đề khác — Một công trình nghiên cứu chu đáo trên một số đông đáng kể đàn bà người Anh đã uống thuốc ngừa thai trong thời gian kéo dài, đã phát hiện một số sự kiện không may. Cuộc điều tra này, vào tháng 4 năm 1968, cho thấy những người sử dụng viên thuốc ngừa thai có tỉ lệ tử vong vì máu đóng cục là từ bảy tới mười phần trăm cao hơn những bà không uống thuốc. Tỉ lệ ốm đau vì máu đóng cục trong những người sử dụng gần mười lần cao hơn. Những người đã chết thường bị máu đóng cục ở não hoặc phổi. Những bà phát ốm là do chứng bệnh máu đóng cục. Kể từ chứng chuột rút ở chân đến hoàn toàn mù lòa. Do đó, tất cả các quảng cáo về thuốc ngừa thai đều có kèm theo một lời cảnh cáo 1200 chữ kể những sự kiện này và liệt kê những bệnh sau đây « đã từng xảy ra với bệnh nhân uống viên ngừa thai »:

« Nôn, mửa, nổi mận đỏ, vú thay đổi, mất sữa, vàng da, đau đầu, rôm dị ứng, suy nhược tâm thần ».

Lời cảnh cáo cũng phải chỉ rõ ràng có một sự trùng hợp giữa việc dùng viên thuốc và đóng cục máu trong huyết quản và phổi.

Thế thì đàn bà có cần phải tiếp tục uống thuốc ngừa thai không?

Đây là vấn đề của đàn bà và bác sĩ phải cùng quyết định. Nếu họ sẵn lòng chấp nhận sự rủi ro và

nếu không có phương pháp nào khác thỏa đáng, thì viên thuốc có thể là đáp án. Hiển nhiên đối với nhiều người đàn bà Anh, nó không phải thế.

Có cái gì đáng tin cậy như viên thuốc không có rủi ro chăng?

Chưa. Một loại thuốc chích ngừa thai mới, mỗi tháng một mũi, đã vào giai đoạn thử nghiệm cuối cùng. Nó là một hình thức tác dụng lâu dài của progesterone và người ta bảo nó cũng hiệu nghiệm như thuốc viên. Sự an toàn của nó còn đang chờ được xác lập.

Người ta cũng đang nghiên cứu một loại thuốc ngừa thai cho đàn ông và cũng sử dụng như thế. Mũi chích hàng tháng này sẽ làm cho đàn ông tạm thời «vô sinh» trong ba mươi ngày kế tiếp. Hạn chế sinh đẻ áp dụng vào người đàn ông chưa bao giờ được thành công nổi bật vì thiếu hăng hái. Tiếc thay, thứ thuốc ngừa thai lý tưởng lại cần phải được chế tạo vào lúc này[1].

Viên thuốc lý tưởng phải như thế nào?

Đây là viên thuốc có thể thích nghi với bản chất con người. Trong các sự kiện sinh lý, đàn ông và đàn bà thường hành động trước và suy nghĩ sau. Một khi tinh trùng đã phóng ra, không làm sao gọi chúng lại được. Quá trình sinh sản tiến hành một cách thản nhiên cho đến hồi kết thúc nhất định, chín tháng về sau. Nếu người đàn bà quên uống thuốc, và một khi trứng và tinh trùng đã kết hợp thì một nghìn viên cũng sẽ không đẩy được chúng nó trở về nơi xuất phát.

Điều cần có là một phương pháp hạn chế sinh đẻ có hiệu lực ngược chiều thời gian. Ở Nhật Bản là

1. Hiện nay dùng thuốc chích ngừa hàng tháng đã là việc khá phổ biến tại các trạm kế hoạch hóa gia đình.

nước mà viên thuốc ngừa thai không có sẵn, thì sự phá thai hợp pháp đáp ứng nhu cầu nầy. Khoa hóa sinh học hiện đại đang phấn đấu để thành công bằng một cách dễ dàng hơn. Viên thuốc lý tưởng là một viên thuốc « sáng hôm sau ». Uống bất cứ lúc nào trong khoảng một tuần sau khi giao hợp, nó sẽ không cho quả trứng thụ tinh bám chặt vào tử cung. Với bảy ngày để suy đi nghĩ lại, trí khôn có lẽ sẽ thắng, cha mẹ có lẽ sẽ hạnh phúc hơn một ít, trẻ con được sinh ra có lẽ sẽ được thương yêu nhiều hơn và thế giới sẽ ít đông đảo hơn[1].

---

1. Thuốc hiện nay phổ biến nhất là postinoe của Hunggari.

Chương XII

SẨY THAI

Sẩy thai là gì?

SẨY THAI ĐƠN GIẢN LÀ SỰ GIÁN ĐOẠN THAI nghén — có thể xảy ra bằng một trong hai cách — bất ngờ hoặc cố ý.

Đa số những «ca» sẩy thai đều xảy ra một cách cố ý. Sẩy thai bất ngờ là những ngoại lệ, nó là kết quả từ sự sai hỏng của người mẹ hoặc đứa con, đôi khi của cả hai. Người ta gọi nó là «hư thai tự nhiên». Để phân biệt với loại không bất ngờ mà người ta gọi bằng cái tên có vẻ bi đát là «phá thai phạm pháp». Đây cũng dễ lầm lẫn vì vài ca phá thai phạm pháp được tiến hành một cách khá tự nhiên. Có lẽ tốt hơn nên gọi những sự kiện này là sẩy thai có tính toán.

Cái gì gây nên một ca sẩy thai bất ngờ?

Sự sẩy thai này có lẽ là cách nói «không» của thiên nhiên. Khoảng năm mươi phần trăm những trường hợp nầy là kết quả của sản phẩm xấu — tinh trùng hoặc trứng không hoàn hảo sản xuất ra một phôi không hoàn hảo. Những ca sẩy thai như thế, mà đôi cha mẹ tương lai tiếc rẻ, đúng là một điều may mắn được cải trang. Bé mất đi đã thật sự bị một bộ máy bảo vệ sản xuất vất bỏ. Hiển nhiên tất cả những phôi như thế đều là những vật mà nói theo sinh học, số phận đã khiến cho

chúng nó không sẵn sàng cho cuộc sống trên quả đất nầy. Nếu khám nghiệm cẩn thận sản phẩm của sẩy thai bất ngờ ta sẽ phát hiện ra một mớ những cái kinh khủng thu nhỏ. Có những bêbê không đầu và những bé hai đầu. Đôi khi bé có đầu nhưng không óc hoặc có bộ óc rỗng khổng lồ xuất hiện qua sọ não. Không có lý do tiếc thương các mất mát ấy do những lỗi lầm của di truyền.

Cái gì gây nên năm mươi phần trăm sẩy thai bất ngờ kia ?

Số còn lại được quyết định vào thời gian chớp nhoáng khi quả trứng thụ tinh được gắn vào lớp lót tử cung. Đôi khi có một sự nhầm lẫn xảy ra vào lúc quyết định nghĩa là lúc hệ thống tuần hoàn của người mẹ nối vào nguồn cung cấp máu cho đứa con. Nếu nó loạng choạng, cái thai ắt cũng loạng choạng, hoặc lúc đó, hoặc sau này.

Sẩy thai có tính toán thường xảy ra hơn sẩy thai bất ngờ ư ?

Vâng — sẩy thai bất ngờ xảy ra với mức độ một triệu ca mỗi năm tại Hoa Kỳ. Sẩy thai có tính toán thuộc loại phạm pháp có lẽ hơn hai triệu ca mỗi năm. Nếu cộng phá thai trị bệnh (thèrapeutic abortion) vào thì con số sẽ lên cao hơn *.

Phá thai trị bệnh ư ?
Phá thai trị bệnh là gì ?

Phá thai trị bệnh là loại được bác sĩ thực hiện ở bệnh viện. Nếu bác sĩ làm việc đó tại phòng mạch tư thì nó là phá thai phạm pháp và ông là một tội phạm.

Sự chấm dứt có tính toán một cái thai còn sống, vì một lý do chính đáng — nghĩa là vì sức khỏe của người mẹ hoặc đứa con — gọi là phá thai trị bệnh. Nó không

---

* Đây là chuyện bên Mỹ, ở nước ta nạo thai tại các cơ quan y tế là chuyện bình thường (H.Đ.).

thể cho thấy ngay lợi ích như thế nào đối với sức khỏe của cái phôi bị phá, nhưng có thể có hiệu quả như thế.

Làm thế nào mà phá thai lại có thể tốt cho cái phôi bị phá?

Bệnh sởi là một bệnh virút nhẹ. Nếu đứa bé sáu tuổi mắc bệnh nầy thì phải nghỉ học chừng một tuần lễ. Nếu có mắc bệnh vào tuổi « âm » sáu tháng (nghĩa là khi bào thai được ba tháng) thì nó không sống được.

Làm sao nó mắc bệnh sởi khi hãy còn ở trong tử cung?

Từ mẹ nó. Nếu người đàn bà có thai được ba tháng mà mắc bệnh thì chắc chắn đứa bé sinh ra sẽ không bình thường. Đối với những đứa còn ở trong bào thai thì cái căn bệnh nhẹ của trẻ con lại trở nên một tay sát hại tàn ác. Nếu cứ để cho cái thai tiếp tục tồn tại thì khi sinh ra đứa bé sẽ mù điếc, ngu đần và có một quả tim bệnh tật. Đây là sự chuẩn bị kém cỏi cho cuộc sống đầy cạnh tranh.

Vì lý do đó, các thầy thuốc thỏa thuận rằng bệnh sởi của người mẹ là lý do tuyệt đối để kết thúc mang thai.

Thế thì mọi người đàn bà mang thai mà mắc bệnh sởi đều được phép phá thai ư?

Ồ, không (Ở nước Mỹ). Các thầy thuốc không làm ra điều luật phá thai. Luật này được các nhà chính trị, với sự giúp sức của các mục sư, thầy giáo, linh mục, sĩ quan cảnh sát và triết gia, làm ra. Đôi khi luật nầy làm cho người đàn bà không thể được phép phá thai hợp pháp trong vài trường hợp. Nó có thể trở nên ghê tởm. Đã có những trường hợp một bác sĩ đã chẩn đoán bệnh sởi ở những tuần lễ đầu tiên của thai, thông báo cho cha mẹ, họ đồng ý phá thai, nhưng lại không xin được phép của chính quyền. Thế là người mẹ bị buộc tội phải chờ suốt những tháng thai nghén mà không biết

(nhưng tưởng tượng mạnh mẽ) loại quái thai nào bà đang nuôi nấng trong người bà. Bà bắt buộc phải chịu đựng những rủi ro của thai nghén và của sinh đẻ để sản xuất ra một đống nguyên sinh chất méo mó và run rẩy, thay cho một con người.

Ít có nơi nào thương tâm như những trại nuôi trẻ sơ sinh bị sởi. Tại đấy, hàng mấy chục quái thai co rút đang sống với nhau. Chỉ có cái là chúng nó không lớn lên. Có gì đâu để lớn! Nhìn nghe, nghĩ theo nghĩa thông thường, đều bị chối bỏ với chúng. Thấy chúng nó còn thương tâm hơn cả những em bé vô chi (phocomchia)

Vô chi là gì?

Cách đây mấy năm một công ty dược phẩm Đức tung ra thị trường một loại thuốc mới chống bệnh mất ngủ, tên là Thalidomide. Nó khác với những viên thuốc ngủ thông thường ở vài phương diện và cũng có vài ưu điểm thực tế, tác dụng nhanh, phai nhanh và không gây thói quen. Nhưng cũng có một nhược điểm: những bà có thai uống thì sẽ sinh những đứa con không hoàn chỉnh. Đầu và thân thể thì được — chỉ có cái là tay và chân không bình thường. Bàn tay thì dính thẳng vào vai như chân con hải cầu và bàn chân thì móc thẳng vào háng, nó làm cho đứa bé trông giống như chú hải cầu con — do đó có cái tên vô chi hay là tay chân hải cầu.

Nhiều người đàn bà châu Âu tìm ra đúng những trường hợp này và nhờ « phá thai trị bệnh ». Một số đàn bà Mỹ cũng uống thuốc. Họ cũng khám phá ra đúng lúc, nhưng lại không được phép phá thai. Đôi bà cũng cứ làm, đôi bà không làm rồi về sau lại hối tiếc.

Thật khó cầm lòng khi nhìn chừng một chục đứa trẻ sống sủi khỏe mạnh đang chơi trong sân trường; chúng

vui vẻ gõ nhịp bàn chân hải cẩu của mình, nhưng hoàn toàn không biết rằng tất cả trẻ con khác đều không như thế. Sau này chúng nó sẽ rời ngôi trường đặc biệt của chúng để đối diện với một thế giới đầy đủ những tay và chân.

Phải chăng bệnh sởi và vô chi là những lý do duy nhất để phá thai trị bệnh?

Không. Đa số các bác sĩ cảm thấy rằng bất cứ bệnh nào có nhiều nguy cơ sinh một đứa bé dị dạng đều quá đủ để biện minh một hành động như thế.

Người ta làm loại động tác nào để phá thai?

Cách làm giống như cách tiến hành hàng chục lần mỗi ngày tại các bệnh viện trong cả nước cho các bà không muốn có thai. Nó gọi là «NONG» và «NẠO» như sau :

Cạo hết lông và sát trùng vùng khung chậu. Người ta đút một dụng cụ gọi là mỏ vịt vào âm đạo để mở rộng thành âm đạo và dễ tiếp xúc với cổ tử cung. Lỗ vào cổ tử cung thường chỉ lớn bằng ruột cây bút chì, sẽ được nong ra bằng một dụng cụ khác. Sau khi mở rộng đủ để đút hai ngón tay vào, người ta đưa một cái nạo vào thẳng tử cung. Đó là một dụng cụ đặc biệt gồm có một cái vòng nhẵn và rộng làm bằng loại thép phẫu thuật, gắn trên một chiếc cán lớn. Nhà phẫu thuật khéo léo dùng nạo cào bên trong tử cung để tháo gỡ cái phôi rời ra khỏi thành tử cung. Nếu ông thành công, phôi được lấy đi, một số máu vừa phải chảy ra, âm đạo được nhét đầy bông gòn và người đàn bà về nhà. Trong vài hôm, bà ta trở lại bình thường.

Nếu phẫu thuật tiến hành trong điều kiện vô trùng tốt, nguy cơ biến chứng chưa đến một phần trăm. Dùng thuốc chống đau thích hợp và nhờ gây tê tốt, bệnh nhân ít thấy khó chịu sau phẫu thuật. Trong vài ngày người

đàn bà trở lại công việc nội trợ và trong vài tuần. trở lại giao hợp bình thường

Nếu người mẹ không muốn có con thì sao?

Đấy là lúc mọi việc trở nên phức tạp. Nó tùy ở lý lẽ của bà, nơi bà sống, bà là ai và số tiền bà có là bao nhiêu.

Tại vài nơi trong nước Mỹ nếu một vụ mang thai làm cho đời sống bà mẹ lâm nguy thì bà có đủ tư cách nhờ một ca phá thai có tính toán. Cố nhiên sự việc không phải hoàn toàn đơn giản như vậy. Thông thường bà phải tìm cho được hai hay ba bác sĩ sẵn sàng xác nhận bà đủ tư cách ấy. Bà cũng phải có khả năng chịu phí tổn thuốc men và bệnh viện. Toàn cuộc tốn khoảng một nghìn đôla.

Nếu người đàn bà không thực sự bị rắc rối gì nhưng chỉ muốn chấm dứt cái thai thì sao?

Nếu có thể tìm đủ số bác sĩ cần thiết để làm cuộc chẩn đoán đúng yêu cầu và nếu đủ sức chịu phí tổn thì bà đủ tư cách. Nói một cách thực tế, ít người đàn bà khỏe mạnh và có tiền bị từ chối phá thai khi họ muốn.

Nếu không đủ tiền thì sao?

Lúc bấy giờ người đàn bà bất hạnh ấy phải đi lòng vòng khắp nơi để bước vào «thời kỳ đen tối!». Xã hội đã quay lưng lại với cô và từ lúc đó trở đi mỗi việc cô làm sẽ là một tội ác. Nếu bác sĩ của cô đề nghị phá thai, ông có thể bị mất giấy phép hành nghề. Nếu ông dược sĩ bán cho cô vài hợp chất để phá thai, ông ta là trọng phạm. Nếu người láng giềng tìm giúp cô một người để đưa cô ra khỏi lối bí, hắn có thể đi tù. Tại vài nơi trong nước Mỹ, cô có thể bị truy tố vì đã tìm một giải pháp cho vấn đề của chính cô

Nếu cô có chồng và chồng cô thông cảm tìm cách giúp cô, vấn đề vẫn còn gay go. Nếu cô chưa chồng và bạn trai đã quất ngựa truy phong, thì thật là khiếp đấy. Nếu cô mang thai vì bị hiếp dâm hay loạn luân thì không thể được. Ta hãy tưởng tượng trạng thái tinh thần của một cô gái trẻ bị một thằng say hãm hiếp làm cho có thai. Cô còn mong mỏi gì? Đứa con còn mong mỏi gì?

Một cô gái trong hoàn cảnh như thế có thể làm gì?

Ta hãy nghe cô kể. Ginny, hai mươi ba tuổi, làm thư ký đánh máy tại một văn phòng bảo hiểm. Mike là người làm chung thường đưa giấy tờ cho cô đánh máy. Hai người vẫn đi chơi với nhau chừng sáu tháng nay, thế rồi cô ta biết mình có thai. Tối hôm thứ năm khi đi ăn cơm, cô đã nói hoàn cảnh khó khăn của mình cho Mike. Thứ sáu hắn không ló mặt đến sở làm nữa. Sau đó hắn chuồn luôn. Phòng ở của hắn cũng trống vắng, điện thoại cắt, hắn thật sự biến mất.

«Em nghĩ em sắp điên lên. Em cứ nói đi nói lại: cái này không thể xảy ra cho tôi! Đúng là không thể! Thế mà nó xảy ra. Sau ba bốn ngày em không khóc nữa và cố nghĩ ra cái gì để làm».

«Em không thể nói cho cha mẹ em biết — hai cụ đã trên bảy mươi và già lắm. Vả lại hai cụ cũng không làm được gì, ngay cả khi hai cụ còn trẻ».

Cô cố gượng cười. Gạt mấy sợi tóc vàng ra cho khỏi vướng mắt, cô tiếp «Em bắt đầu hỏi thăm khắp nơi và đâu đâu cũng khuyên như thế cả. Các cô gái đều biết cái gì đó có thể làm cho thấy lại đường kinh. «Chỉ cần uống một ít thứ này và chị sẽ khỏi». — Chúa ơi em đã tiêu cả gia tài cho cái thứ rác bẩn ấy! Hai mươi bảy đô la, sau đó em vất cả liều thuốc ghê tởm còn lại!»

Hầu như mỗi nhà thuốc đều có các ngăn tủ chất đầy những thuốc bảo đảm là sẽ chữa khỏi bệnh trễ đường kinh. Tất cả đều có tác dụng, miễn là sự chậm trễ xảy ra vì một sự bất thường nhỏ trong chu kỳ kinh nguyệt. Nếu cô gái có thai, thuốc ấy sẽ đơn giản làm cho số tiền của nhà bào chế giàu thêm ở ngân hàng.

Ginny tiếp tục kể: «Rồi em bắt đầu tập vận động. Họ bảo «tắm nước nóng» nên em tắm nóng. Em trông giống như một con tôm luộc — con tôm có chửa. Vẫn không ăn thua. Rồi họ bày tập, em lại tập. Em nâng những vật nặng nhất mà em có thể gặp. Em nâng cái ghế trường kỷ, cái tủ lạnh, cái tivi. Đáng lẽ em đã nâng chiếc xe hơi lên nếu lúc đó cái lưng em không giết em».

Rủi thay cho Ginny, nâng những vật nặng ít khi gây sẩy thai. Nếu không làm quá sức, thì tập luyện cũng như tắm nước nóng làm cho thấy dễ chịu, cố nhiên khi bạn không có thai và đang thất vọng.

«Đấy là điều đến với em nhiều nhất. Em xuống tinh thần kinh khủng. Em vẫn suy nghĩ: «Ta sắp mất việc làm và mất tất cả. Chỉ vì một đêm bần thỉu mà bị dính chặt vào một đứa bé ta không muốn có với một thằng đáng ghét». Sáng nào thức dậy em cũng mong chết đi cho rảnh.

«Khoảng thời gian ấy, em không còn thiết gì nữa. Em đã chịu đựng để mất việc cho nên em không còn sợ gì mà không đem vấn đề của em nói với chị Eleanor, trợ lý phòng. Em nghĩ «Ồ lạ nhỉ, bà ta đã năm lần lấy chồng thì ít nhất bà cũng ở vào tình thế này một đôi lần chứ!» Em nghĩ đúng.

Ginny đến gặp đúng con người, đồng cảnh về một phương diện nào đó. Đa số các vụ phá thai có tính toán đều xảy ra nơi những bà có chồng và thường là đã có con.

Còn về phuong diện khác thì việc cô chọn Eleanor không hoàn toàn hay.

«Bà ấy tử tế thật. Bà bảo «đừng lo, cưng. Chị cũng đi con đường ấy nhiều lần rồi». Bà mời em đi ăn cơm hôm đó. Nếu em được ở nhà thì em đã nhàn nhã hơn nhiều. Em thấy đau ở đạ dày. Em không ăn được gì cả. Bà ấy nói với em về ông bác sĩ ấy, dù sao trước kia ông cũng vẫn là một bác sĩ, một bác sĩ sẵn lòng giúp đỡ các cô gái bị rắc rối. Lúc ấy em nghe xuôi tai lắm — nếu biết truóc thì... khỏi!

«Bà ấy hẹn em vào chiều thứ bảy. Em phải mang theo bốn trăm đôla tiền mặt, vì vậy đành phải bán bán chiếc xe hơi của em. Dù bán cái gì để có tiền em cũng bán. Đúng một giờ chiều em gặp bà ta nơi đậu xe của sở — cùng đi bằng xe của bà. Bà lái một mạch, xuyên qua các phố để đến khu ngoại ô tồi tàn ấy. Lên lầu, vào một văn phòng dơ dáy nhất trên đời — Lúc ấy em đã cảm thấy khó chịu rồi và khi em nhìn thấy ông bác sĩ tí nữa sẽ săn sóc cho em, em chỉ muốn bỏ chạy. — Có điều là không còn chỗ nào để chạy trốn cả. Phải thế hoặc là không gì cả.

«Thế rồi con vật ghê rợn ấy bảo em cởi váy và xilíp ra, và trèo lên bàn. Em hơi sợ hắn sắp hiếp em, nhưng mặc kệ.

«Lúc ấy hắn đòi tiền — những năm trăm đôla! Đấy là một việc lạ lùng mà em không ngờ đến. Em bật khóc. Thế rồi hắn bảo nếu em chịu mang đôi giày ống cũ và đi quanh văn phòng để cho hắn ngắm thì hắn sẽ hạ giá còn bốn trăm! Em đã phải chịu điều kiện ấy — toàn thể sự việc thật là điên rồ! Em còn nhớ lúc ấy em đã suy nghĩ rất kỹ: Thế nào mà việc này lại xảy ra với tôi? với Tôi? với Tôi?

«Lúc đó em không cần gì nữa. Em trụt xuống bàn, người nửa trần nửa truồng, mang mấy chiếc ủng bẩn thỉu ấy vào và bắt đầu bước loanh quanh. Em để ý thấy Eleanor kéo váy bà lên và em ngất xỉu. Khi tỉnh dậy em đã ở nhà em, người đầy máu me. Em cảm thấy như tất cả ruột gan em đều tuột hết ra ngoài».

Ginny đã bị trận đau. Cô đã rơi vào tay một tên phá thai loạn tâm thần, hắn đã cho cô đầy đủ: phá thai, bóc lột và lệch lạc tình dục, không tính thêm tiền. Người này là một tên fetishist, hễ thấy gái mang giày ống là nổi cơn tình dục lên. Sau khi Ginny bị ngất xỉu, hắn «vui» với Eleanor. Bà là người môi giới vừa là phụ tá của hắn. Rồi hắn quay lại làm Ginny. Trình tự chính xác của công việc hắn là bóc lột tiền bạc, lệch lạc tình dục và phá thai.

Hắn là cỡ trung bình trong nghề phá thai. Thực ra vốn là một nha sĩ bị mất giấy phép hành nghề sau khi bị truy tố về tội ma túy. Nay hắn vẫn còn là tay bợm ghiền ma túy, điều này giải thích tại sao văn phòng hắn bẩn thỉu mặc dù hắn lấy giá cao. Bệnh ghiền của hắn tốn khoảng 400 đôla mỗi ngày. Eleanor được phân nửa phần thu nhập và còn cái khác nữa trong cộng tác với hắn khi các cô gái mang ủng vào.

Trên phương diện nào đó Ginny vẫn gặp may. Cô đã được phá thai và tránh khỏi bị nhiễm trùng. Vì Eleanor cảm thấy mến cô nên bà đã rửa dụng cụ trong lavabô với xà phòng và nước. (Các cô khách hàng khác đều cứ để thế mà làm). Nhờ thế mà Ginny không bị nhiễm trùng. Khoảng một tháng sau, cô cảm thấy bình thường.

Ginny gặp may theo cách khác. Cô chỉ trả có bốn trăm đôla cho một cách chữa trị khủng khiếp, một phẫu

thuật mà một cô gái Thụy Điển hay Nhật Bản chỉ phải tốn có 25 đôla — với một bác sĩ đào tạo cẩn thận và tại một bệnh viện hiện đại, không một vết bẩn. Đáng lẽ nó đã tệ hại hơn nhiều.

Tệ hại hơn? Sao nó có thể tệ hại hơn?

Này nhé. Eleanor có lẽ không cần rửa dụng cụ. Nhiều người phá thai không tội gì lo đến những chi tiết kiểu cách ấy. Bệnh nhân của họ luôn luôn bị nhiễm độc, thế nhưng có ai chết đâu. Họ thường kết thúc tại phòng cấp cứu của bệnh viện lúc nửa đêm, với nhiệt độ 40°C. Câu chuyện của họ đôi khi cũng tuyệt lắm:

« Em không biết chuyện gì đã xảy ra, bác sĩ ạ. Có lẽ em bị tai nạn xe hơi ».

Đôi khi họ bất tỉnh và thế là khỏi có câu chuyện. Nó có thể xảy ra một cách khác. Ông nha sĩ, lâu nay vẫn không ở trong lĩnh vực quen thuộc, có lẽ đã phạm một sai lầm nhỏ. Nạo tử cung trong những điều kiện tốt nhất vẫn còn là một việc không dễ. Nói đại khái, nó giống như ta cố lột vỏ một quả táo bằng một tay — và cả bàn tay lẫn trái táo đều ở trong túi sau.

Trong thời gian có thai, tử cung trở nên mềm như một quả lê chín. Trượt tay một cái là dụng cụ đâm thủng thành tử cung, suốt đến xoang bụng. Đôi khi còn đi vào ruột non nữa. Đấy là một ca cấp cứu phẫu thuật đòi hỏi phải hành động cấp thời, một hành động mà không có người phá thai nào sẵn lòng hoặc đủ sức làm.

Hành động tiếp theo của anh ta. Anh làm một lần gửi và hai lần rút. Anh gửi bệnh nhân ra ngoài ngõ hẻm (hoặc dưới sông), rút tiền ngân hàng và rút lui sang Brazin.

Thế thì một cô gái mang bầu sẽ không có lối thoát nếu không có mấy người phá thai này ư ?

Đôi khi nó cũng thế thôi. Một vụ phá thai tự làm cũng nguy hiểm y như thế. Phương pháp tự túc cổ truyền vẫn chưa hề thay đổi từ mười nghìn năm nay. Những bộ lạc bán khai ở châu Phi dùng cùng một kỹ thuật với cô gái tân thời nhất ở Hoa Kỳ, chỉ có dụng cụ là khác nhau. Người đàn bà thất vọng châu Phi dùng chiếc que để phá thai. Nó có thể là vật gia bảo chạm trổ tinh vi hoặc một cành cây vót nhọn. Không có gì quan trọng vì cô chỉ cần nó có một lúc thôi.

Cô ngồi xổm trước cán lều, cởi chiếc váy dệt bằng vỏ cây ra và luồn cây que vào âm đạo. Thế rồi cô cẩn thận hướng nó qua cổ tử cung, vào tận khoang tử cung. Cô đẩy mạnh nó ra tứ phía, xong cô kéo ra và hy vọng thành công.

Cách xa nơi đó mười lăm nghìn cây số, người chị em da trắng của cô đang bò lom khom trên một chiếc giường đồ sộ của một vương hậu. Cô tuột cái xilíp đắt tiền bằng nilông ra, dang đôi chân vốn được cạo sạch và đánh phấn hàng ngày, rồi với sự giúp sức của một chiếc gương phóng đại mà cô rất yêu quý, cô đẩy cái que phá thai vào mục tiêu cuối cùng. Chỉ có điều cô dùng một cái móc treo áo làm que phá thai.

Cả hai người đàn bà cùng đối diện với một nguy cơ nhiễm độc như nhau — tốt ! hoặc là thủng tử cung — tốt ! Cô gái Nữu Ước có lẽ sẽ thoát nạn nhờ thuốc trụ sinh. Người đàn bà châu Phi có thể được phần thưởng lớn là « đi luôn ». Ắt hẳn có một giải pháp tốt hơn.

Có một giải pháp tốt hơn không ?

Không phải trong lĩnh vực phá thai tại nhà. Nó chỉ trở nên tệ hơn thôi. Một cô gái đã trải qua, kể :

Marge, hai mươi tám tuổi, làm việc cho một công ty bảo hiểm. Chồng cô ở binh chủng hải quân, mỗi tháng lãnh được 198 đôla. Trước đây sáu tuần, anh đi công tác sang Nhật. Hai tuần sau khi tàu nhổ neo, Marge biết mình có thai. Cô đã có hai con và chỉ kiếm tiền vừa đủ sống. Một chiếc xe hơi cũ, một tivi cũ và một gian nhà bẩn thỉu, đó là tất cả những gì hai vợ chồng có thể sắm được. Khi nào chồng có được thăng cấp sự việc sẽ khác đi, chứ hiện nay cô đang có thai.

«Khi ở bệnh viện khoa sản về tôi tự nhủ «Mẹ kiếp, không thể đẻ thêm một đứa nữa. Nếu tôi nghỉ đi làm bây giờ thì cả ba chúng tôi đều chết đói, nhưng dù cho có đi làm luôn cả chín tháng tôi cũng không thể đem em bé đến sở làm. Vả lại, chúng tôi không thể nuôi thêm một đứa bé nữa».

«Cho nên một sáng chủ nhật, tôi khóc và kể chuyện nầy với một bà hàng xóm. Bà liền nói với tôi về một người bạn của bà, người ấy vẫn thường giúp đỡ xếp đặt hộ công việc cho người ta. Bà ấy chỉ tính có hai mươi lăm đôla và bảo đảm loại bỏ cái đó. Xin nói rằng tôi sẵn sàng làm bất cứ cái gì trong thời gian đó».

Những cô đi kiếm người phá thai đều có chung một thứ: sự thất vọng. Họ đã đi đến bước đường cùng nên sẵn sàng thử bất cứ cái gì. Trong trường hợp như thế, họ vui lòng để cho người ta thực hiện những thủ thuật hoang dã nhất và kỳ cục nhất. Hãy nghe Marge kể tiếp:

«Thế, đêm hôm sau chúng tôi đến nhà bà ấy. Bà ta rất tử tế. Bà cũng không hề nói đến tiền bạc. Chúng tôi ngồi vào uống vài cốc bia. Nếu tôi biết trước được việc gì sắp xảy ra có lẽ tôi đã uống luôn mười cốc. Rồi bà đưa tôi xem dụng cụ của bà. Nó là một cái

ống dài bằng cao su, lớn gần bằng ngón tay. Tôi bảo «Bà không đặt cái đó vào trong tôi chứ?» Bà nói, vẫn giọng thân mật «Này, chị muốn bỏ cái ấy đi phải không nào?» Bà nói đúng. Thế là tôi nằm trên đi-văng, cởi quần ra và nhắm mắt. Nó không ghê gớm như tôi đã tưởng — ít nhất là vào lúc ấy.

«Cho nên tôi vẫn nằm trên đi-văng với cái ống cao su dài đeo lòng thòng ra ngoài. Tôi hỏi «Phải bao nhiêu lâu bà nhỉ?»

«Lúc đó bà ta phá lên cười, bảo: «Không dễ đâu — bây giờ đứng dậy và bước đi tới tới lui lui».

Marge được học miễn phí một kỹ thuật phá thai — mặc dù chị không phải là một học sinh chăm chỉ. Ống cao su kia gọi là cái «thông», bán giá một đôla tại các nhà thuốc, không cần toa bác sĩ. Đưa nó vào tử cung vẫn chưa đủ. Người có thai phải bước đi và làm động tác thật mạnh để ống cao su chà vào bên trong tử cung. Mục đích là giật cái phôi ra khỏi chỗ bấu víu của nó.

«Cho nên tôi bắt đầu bước đi. Tôi cảm thấy rất khó chịu — chừng năm phút, cái ống cao su ấy rơi ra ngoài. Lúc đó họ lại đặt tôi vào giường, và lần này họ luồn cái móc áo vào cái ống cao su quỉ quái ấy, rồi bẻ cong lại để nó khỏi rơi ra. Chúng nó nhét cái đó vào và bảo tôi bước đi. Chừng nửa giờ sau bắt đầu ra máu, còn ra vài cục lợn cợn. Bà ta bảo thế là xong. Có lẽ xong cho bà, còn tôi vẫn tiếp tục ra máu đến sáu tuần lễ. Hồi ấy tôi ngốc quá, tôi không nghĩ là nó phải xảy ra như thế».

Người bạn cũ là cái móc áo còn có một bộ mặt khác. Sau khi lăn lóc trên sàn nhà phía cầu tiêu với những chiếc guốc lấm bùn một hai năm, nó không thể là dụng cụ phẫu thuật lý tưởng. Nhưng người phá

thai có cần gì! Thực ra vụ phá thai này đã giải quyết các vấn đề cho Marge — dù sao cũng được vài vấn đề. Cái mà có «thầy» ra chỉ là một phần thôi, phần còn lại vẫn còn ở trong người. Đây là nguyên nhân ra máu. Bao lâu còn mô trong tử cung thì các mạch máu không thể khép lại và xảy ra băng huyết. Vào tuần thứ sáu Marge đã mất quá nhiều máu nên phải đi bác sĩ. Chẩn đoán của thầy thuốc là «sẩy thai không đầy đủ, bị nhiễm trùng cấp hai».

Chính phần chót đã cất cho Marge các vấn đề. Tử cung, buồng trứng và ống dẫn trứng bị nhiễm nặng đến nỗi cách chữa trị duy nhất là phải cắt bỏ hết. Marge sẽ không bao giờ còn lo có thai nữa. Dĩ nhiên, bây giờ cô đang đi tìm một chỗ làm khác, cô đã bắt đầu thay đổi cách sống sau khi mất buồng trứng và cô phải có nhiều điều giải thích khi chồng trở về. Nhưng nói chung, cô cũng đã trải qua khá dễ dàng.

Khá dễ dàng?

Vâng. Nhiều người phá thai không nhận thức rằng tử cung là một phần của nội tạng như tim hoặc phổi. Nhét một cái móc áo vào cổ họng một người sẽ gây ra một loạt phản xạ — ra mồ hôi, nôn oẹ, tim đập nhanh. Những sự việc như thế bảo vệ cơ thể chống lại sự tấn công từ bên ngoài nhưng đôi khi chúng lại xảy ra cách khác. Khi khúc dây sắt tầm thường ấy vào tử cung thì trung tâm kiểm soát phản xạ của cơ thể lộn lên. Thỉnh thoảng, trong cơn hỗn loạn, những nút bấm bị bật loạn xạ và sự mang thai đột nhiên trở thành một vấn đề nhỏ bé. Tai nạn đáng sợ nhất là tim ngừng đập. Những xung động thần kinh phản xạ chạy lệch hướng, tim ngừng và sự mang thai chấm dứt. Bà mẹ cũng chấm dứt, tất cả đều chấm dứt. Có lẽ tốt hơn là nên có một em bé.

Nhưng tim ngừng đập là chuyện hơi hiế có pmhải không?

Không phải đối với người nào bị cái đó. Những khả năng khác cũng không hơn là bấy đến nữa. Nếu tự làm lấy, người mẹ tương lai và khốn khổ sẽ gặp nhiều cản trở. Bà ấy hoảng sợ, mất tinh thần, không quen với cấu tạo cơ thể của chính mình, và làm việc với đôi bàn tay run rẩy. Không có gì để góp vào thành công của phẫu thuật. Đôi khi bà đưa một cây kim đan vào âm đạo rồi thọc ngược nó lên đến bàng quang. Những vết thương như thế phải nhiều năm mới lành và trong khi chờ đợi, mỗi lần đi tiểu, nước tiểu cũng nhỏ giọt qua âm đạo nữa. Nếu bà đâm vũ khí ấy xuống phía dưới, nó sẽ chọc thủng ruột già gần hậu môn và làm một ống nối liền thường xuyên giữa vùng này và âm đạo. Mỗi lần đi tiêu thì một phần phân chạy quanh qua khoang âm đạo.

Nhưng chỗ thủng như thế có thể khâu lại được không?

Được. Nhưng phẫu thuật phức tạp đau đớn, tốn kém và không bảo đảm. Tốt nhất là nên tránh một « lối đi phụ » như thế.

Còn cái gì có thể xảy ra nữa?

Một chuyện khác ít khi xuất hiện trọn vẹn, phải được lấy từ báo chí và hồ sơ cảnh sát ra để ghép lại. Tin tức thường đọc đại khái như sau :

« Thân thể trần truồng của Carol [illegible], một cô gái tóc vàng ly dị chồng, được cảnh sát tìm thấy vào đầu buổi chiều nay trong nhà cô. Chủ nhân cô đã báo động cho cảnh sát khi cô không đến trình diện tại sở làm hôm nay. Không có dấu vết rõ ràng về một sự bạo hành nào, cuộc điều tra đang tiến hành ».

« Phúc trình giải phẫu tử thi do nhân viên điều tra lập, trích đọc như sau :

« ...đàn bà da trắng hai mươi bảy tuổi, có thai gần chín tháng. Âm đạo và tử cung chứa một lượng nhỏ oxy già loại yếu, đang chờ kết quả phân tích đầy đủ của phòng thí nghiệm... Khám nghiệm não phát hiện nhiều vùng bị xuất huyết. Nguyên nhân rõ ràng về cái chết : tắc mạch não vì không khí ».

Cảnh sát phúc trình :

« Thân thể trần truồng của nạn nhân được tìm thấy trong bồn tắm không có nước. Không có dấu hiệu đánh nhau, đột nhập bạo hành hoặc chấn thương. Một túi douche còn chứa ít giọt một chất nước trong được tìm thấy gần đó, trên nền phòng tắm. Ghi nhận một ống « thông » bằng cao su trong bồn rửa mặt ».

Ba đoạn ngắn này làm thành bản văn mộ chí của cô gái trẻ.

Chuyện đã xảy ra như thế này :

Đêm qua, vào giờ đi ngủ, Carol Ann đã đi đến quyết định cuối cùng là loại bỏ cái thai trong người cô. Theo lời khuyên của một người bạn, cô pha một dung dịch loãng thuốc nhuộm trắng tóc, và đổ vào túi tắm bằng cao su. Cô lại cho đầu ống thông vào cái vòi nhỏ của túi tắm cởi bỏ áo quần, trèo vào bồn tắm không đổ nước, dút đầu « thông » vào tử cung và ép cái túi. Kể từ lúc ấy, cô đã tận số.

Khi có thai những huyết quản cung cấp máu cho lớp lót tử cung đều phồng to và nổi lên gần bề mặt, nhất là gần phôi. Nếu không khí được bơm vào tử cung bằng áp suất, chắc chắn sẽ vào những huyết quản này. Lúc đó nó chạy nhanh lên não, và gây đông máu

bên trong những vi ti huyết quản. Cái chết xảy ra trong chốc lát. Carol Ann chỉ sống đủ thời gian kéo cái ống «thông» ra, đứng dậy và đặt nó lên chậu rửa mặt. Rồi cô bước lại bồn tắm và chết. Con đường không quá dài cho một cô gái đẹp tóc vàng.

Nếu một cô gái bị nhiễm độc vì phá thai thì có qua khỏi không?

Cố nhiên có thể. Thường là thế. Tùy vào loại vi trùng nào sống ở đầu cây kèo dù mà cô đẩy vào cái tử cung ấm và ẩm ấy. Nếu nó là loại không đúng yêu cầu thì câu chuyện sẽ kết thúc cách khác. Hoại thư sinh hơi chẳng hạn.

Hoại thư sinh hơi là gì?

Đó là một tình trạng hiếm có, chủ yếu gặp ở những người lính bị thương và những vụ phá thai quá vụng về. Khi đưa vào một môi trường thuận lợi như tử cung, một loại vi khuẩn đặc biệt nhân lên rất khủng khiếp, thường với tốc độ một tỉ con mỗi ngày. Khi lớn lên chúng làm tan các mô của nạn nhân và biến chúng thành khí. Mùi xông ra hôi không chịu nổi, sự phá hoại không tin nổi, kết quả không ngờ nổi.

Vì các mô đều bị vi khuẩn hủy hoại, sắc tố đỏ của máu bị phân lập và thả vào hệ tuần hoàn. Làm cho da có màu nâu sẫm, như màu cây đàn pianô cũ. Khí làm cho các cơ quan sưng vù lên một cách kỳ dị cho đến khi trở thành khổng lồ. Cái cơ thể trước kia là một cô gái trẻ mảnh dẻ, hấp dẫn thì nay nằm trên giường bệnh viện với một bộ mặt nhăn rúm, một cái bụng sưng phù lên khủng khiếp và một màu da rám nắng của người đã nghỉ mát sáu tuần ở bờ biển. Có lẽ phải có cách tốt hơn.

Có loại thuốc nào uống vào phá được thai không?

Có. Có một số các thứ thuốc hiệu nghiệm để giết cái phôi và trục nó ra. Nhiều thứ trong loại đó có độ tin cậy 100 phần trăm về phương diện này.

Thế tại sao các bác sĩ không dùng?

Hai lý do. Một, bác sĩ cho người bệnh một thứ thuốc để làm hỏng thai là bất hợp pháp. Hai, khi giết cái phôi, thuốc cũng giết luôn cả người mẹ.

Tất cả các loại thuốc phá thai đều là thuốc độc. Then chốt là chỉ cho vừa đủ để giết đứa bé mà không làm hại người mẹ. Nó cũng giống như dùng súng đại bác bắn bay một trái táo đặt trên đỉnh đầu một người đàn bà. Nhiều hơn một tí thôi, dù một hai giọt, thì cuộc phá thai đơn sơ cũng trở thành sự tự sát và giết người.

Bảng kê các thứ thuốc từng được dùng hầu như dài vô tận. Quinine, hạt cựa lúa mạch, cây cúc ngải, bạc hà hăng, cây lô hội[1] là những loại dược thảo ưa thích hàng trăm năm nay. Chúng không có tác dụng thực sự. Trong nỗi thất vọng, vài người đàn bà còn dùng cả ruồi Tây Ban Nha — có lẽ theo lý thuyết « giống nhau chữa cho nhau ».

Những kim loại có độc tính cao hơn và vì vậy giết người nhiều hơn, cả mẹ lẫn con. Acxênic, thủy ngân, chì đều được dùng. Nếu chúng giết em bé, chúng cũng thường giết luôn cả bà mẹ. Thuở xưa hồi diêm quẹt còn làm bằng phótpho trắng, các bà thỉnh thoảng còn dám nuốt đầu que diêm để giải quyết vấn đề của họ. Hóa chất này làm cho gan teo lại — một cái chết chậm, kéo dài và đau đớn.

1. Theo thứ tự: quinine, ergot, tansy, pennyroyal, aloes.

Thế thì không có thuốc nào phá được thai mà không giết luôn người mẹ sao?

Thực ra có một loại thuốc có thể làm được việc. Đấy là nhóm có tên gọi «chất chống chuyển hóa». Chúng được dùng thông thường để chữa bệnh bạch cầu và vài loại bệnh ung thư. Chúng chọn lựa giết một số huyết cầu và các loại mô khác. Nếu dùng trong lúc mang thai, có lẽ chúng sẽ giết cái phôi mà không giết người mẹ. Mặt khác đôi khi chúng vẫn không giết cái phôi, mà chỉ biến nó thành một quái vật khủng khiếp. Đôi khi thai nhi bị ảnh hưởng chất chống chuyển hóa nên có cái đầu khổng lồ và thân thể tí hon. Những đứa khác có cái đầu hoàn hảo nhưng không có mắt. Đứa khác có bộ óc phát triển đầy đủ nhưng nằm ngoài sọ não. Vân vân. Hãy uống thuốc đi, tám tháng sau bạn sẽ thấy kết quả, nếu bạn đủ can đảm nhìn chúng nó. Còn có khả năng khác nữa là thuốc chỉ giết người mẹ.

Có cách nào ngăn ngừa tất cả những đau khổ khủng khiếp này chăng?

Phải có chứ. Thầy thuốc với chức năng làm nhẹ bớt nỗi khốn khổ của con người đều bất lực, không giúp được những thành phần bơ vơ nhất của xã hội Mỹ khi họ cần đến sự giúp đỡ nhất. Bởi vì trong số những người bảo vệ nền đạo lý công cộng, có rất ít kẻ từng mang thai. Họ đã ban hành luật lệ bảo rằng phá thai là một tội lỗi, nên mỗi năm hàng triệu phụ nữ bị đọa đày phải chịu sự nguy hiểm khủng khiếp, chịu đủ bệnh hoạn gây tật nguyền và để tiền bạc tiêu tan. Luật ấy để cho những tên đồ tể phá thai vụng về và không có khả năng có thể ra sức hành nghề. Có chuột thì người ta cần mèo. Hàng nghìn sĩ quan cảnh sát, công tố viên và những quan tòa dẹp

phí uổng việc để lo định đoạt số phận của bọn sâu mọt này, thay vì cải tiến xã hội chúng ta.

Những người đàn bà do thiếu can đảm hoặc vì sợ hãi phải đi xuống vực thẳm của sự phá thai phi pháp, đã cho ra đời hàng trăm nghìn đứa trẻ vô thừa nhận và thiếu tình thương. Những nhà qui hoạch xã hội chúng ta với quyền năng tuyệt đối của họ đã quyết định rằng cái đáng kể là số lượng chứ không phải chất lượng. Mười đứa trẻ bơ vơ, sống vất vưởng bằng phúc lợi công cộng có gì hơn hai đứa trẻ được thương yêu và quí mến để làm thế giới thêm giàu mạnh chăng?

Còn về việc sinh đẻ có kế hoạch thì sao?

Hạn chế sinh đẻ bằng viên thuốc và bằng dụng cụ sẽ là một phương pháp hoàn hảo để hạn chế mang thai, khi có những con người hoàn hảo. Bản chất con người vốn tự nhiên, đàn ông và đàn bà coi việc giao hợp là tự nhiên. Kế hoạch hóa gia đình là cái tốt nhất cho những bộ phận sinh dục đang đòi hỏi. Phá thai luôn luôn là một việc tính sau. Nó là sự hạn chế sinh đẻ có hiệu lực giật lùi. Phủ nhận phá thai là phủ nhận cái cơ hội sửa đổi sai lầm của một cá nhân.

Nhưng phải chăng người ta được sinh ra để chịu trách nhiệm cho hành động của mình?

Đúng! Nhưng nếu vì uống quá nhiều rượu mà cha mẹ nó gặp nhau thì có nên đẩy một đứa bé sơ sinh vào một thế giới không ai chấp nhận nó không? Giao hợp theo bản năng, một người đàn bà có phải trả giá cho mỗi hành động tình dục bằng một lần mang thai chăng? Bằng cách làm cho việc phá thai có tính toán được tự do, trách nhiệm đổ lên đầu người nào hành động chứ không phải đổ lên đầu đứa trẻ vô tội, kết quả của hành động kia.

Phải chăng tạo dễ dàng cho phá thai là khuyến khích vô luân?

Làm cho phá thai vô cùng khó khăn cũng vẫn không giữ người ta sống có đạo đức được. Nó chỉ làm cho những công dân tôn trọng luật lệ biến thành kẻ tội phạm và kẻ tội phạm thành những tội phạm giàu có hơn.

Vào một thời đại mà con người đã ghép được cơ quan, trong cơ thể, thám hiểm các hành tinh xa xôi và sờ mó các cấu trúc phân tử sống, thì không thể tin rằng con người trúc phân tử sống, thì không thể tin rằng con người không được phép điều khiển sự sinh sản của chính mình*.

---

*. Ở nước ta, phá thai là công việc bình thường, hợp pháp của tất cả các bệnh viện ở khoa sản. Tuy nhiên tại một vài thành phố lớn vẫn còn nhiều ổ phá thai lậu mà hậu quả còn ghê rợn hơn là tác giả đã mô tả ở Mỹ. Sự tồn tại của những ổ giết người này có nhiều nguyên nhân, chủ yếu là một số lớn chị em thiếu hiểu biết, mặt khác cũng do thủ tục còn quá phiền hà trong lúc hầu hết những người cần phá thai đều muốn dấu tông tích...

Ngoài ra, không nên quên là hiện nay Trung Quốc, Ấn Độ do tình trạng dân số quá lớn đã phải nghiên cứu nghiêm túc mọi phương pháp ngừa và phá thai... kể cả cây cỏ, bùa ngải, phù phép... thế mà họ cũng chỉ áp dụng những phương pháp chúng ta đang sử dụng. Điều này có nghĩa là tất cả các phương pháp khác nếu không nguy hiểm thì cũng chẳng hiệu nghiệm, và nơi chắc chắn nhất, an toàn nhất để phá thai là một cơ quan y tế có chức năng (HĐ).

Chương XIII

BỆNH HOA LIỄU

Tại sao gọi giang mai và lậu là bệnh hoa liễu?

TIẾNG ANH GỌI BỆNH HOA LIỄU LÀ VENEREAL diseases (viết tắt là VD). Chữ venereal xuất xứ từ chữ Venus, nữ thần tình yêu, nhưng sự kiện này lại làm cho từ ngữ không thích hợp vì bạn không thể đưa những bệnh như thế cho người mình yêu và chắc chắn bạn cũng không yêu kẻ nào mang những bệnh ấy đến cho bạn.

Thực ra từ này dùng để chỉ bất cứ bệnh nào lây lan bằng tiếp xúc tình dục.

Vài bệnh hoa liễu khác là gì?

Tuy nhiều người nghĩ đến giang mai và lậu khi nói đến bệnh hoa liễu, còn có ba bệnh nữa ít được biết đến nhưng rất trầm trọng. Có thể coi là những bệnh kín — không những xa lạ đối với người bình

---

*. Hiện nay y học thống nhất gọi «những bệnh lây lan bằng tình dục» (Tiếng Anh: sexual transmitted diseases hay STĐ, Tiếng Pháp: maladies sexuellement transmissibles hay MST).

Riêng ở nước ta do nguồn gốc chính của các bệnh này là từ gái mãi dâm nên vẫn còn được gọi là «bệnh hoa liễu» (HD)

thường mà còn vì nạn nhân rất ít khi biết được cái gì đang xảy ra cho họ.

Lúc bắt đầu, bệnh chỉ âm ỉ, chỉ có tiến triển chứ không lùi và gây hư hại lan rộng cho các cơ quan sinh dục. Các cơ quan nầy lủng lỗ như một cái rây, bị ăn mòn chầm chậm và biến thành quái dạng. Sự hủy hoại ghê khiếp và nhanh chóng hơn nhiều so với bệnh giang mai và lậu.

Càng tệ hơn là vẫn chưa có cách đặc trị đối với ba bệnh này, mặc dù đã có thuốc men hiện đại và tinh vi. Các nạn nhân phải tự mình chịu đựng.

Nếu những bệnh này khủng khiếp đến thế tại sao chúng không được biết đến kỹ hơn?

Khốn thay những bệnh nầy chỉ chủ yếu tấn công vào hai bộ phận của xã hội mà không được coi trọng. Đa số nạn nhân là người da đen hoặc người đồng tính nam. Ít khi một người da trắng mắc phải. Cho đến nay, những người mắc những bệnh kín nầy ít khi lan truyền ra ngoài nhóm của họ.

Giang mai và lậu có thể đánh vào cô con gái ông thị trưởng, ông chủ tịch ngân hàng, những công dân có địa vị nói chung. Bệnh kín làm hại tới thằng đánh giày, tên điếm đồng tính ái, cô gái điếm da đen. Những người nầy không bao giờ được đăng vào trang báo, ít nhất trên trang xã hội. Không có kẻ nào tổ chức lạc quyên cứu giúp cái bệnh bé nhỏ và xấu xa của bọn họ. Không có gì quan trọng xảy ra, cho đến khi chúng nó bắt đầu lan truyền đến những người «cao sang». Điều đó chưa hề xảy ra.

Những bệnh kín nầy có nguy cơ lan rộng không?

Có lẽ đây chỉ là vấn đề thời gian. Vì hoạt động tình dục trong xã hội chúng ta đã trở nên tự do hơn, tỉ lệ các bệnh hoa liễu gia tăng một cách khủng khiếp.

Chắc chắn con gái ông thị trưởng sẽ tiếp xúc với một kẻ nào trong những nạn nhân nhiễm bệnh nầy. Sau đó chỉ cần chừng một tháng là bệnh truyền sang ông chủ tịch ngân hàng.

Cái đó dường như không thể có được. Làm sao có thể xảy ra cái gì giống như thế ?

Cách pha chế cái đó đại khái như sau : dùng một cô gái trẻ hai mươi hai tuổi, khỏe mạnh về sinh lý, thêm viên ngừa thai và có thể thêm một ít cần sa. Khuấy chung với một ít tin cậy sai lầm vào penicillin, một tí triết lý hippie còn nhiều non nớt.

Bỏ các thành phần trên vào một chiếc xe hơi mới và nhanh nhẹn chạy vào một khu ăn chơi, và trộn kỹ. Ủm trong mười ngày và kết quả thu được là một căn bệnh đáng sững sờ.

Còn cô con gái ông thị trưởng và cô gái điếm thì sao ?

Cùng cách pha chế nhưng thay đổi một ít. Này nhé, cô gái điếm có một người khách da trắng, có thể là viên quản lý một nhà bán giày mà bà vợ không thông cảm với ông — (khoảng hai mươi phần trăm khách hàng của điếm da đen là người da trắng). Ông ta bị nàng lây cho một bệnh kín. Một tháng sau, ông ngủ đêm tại một khách sạn bên đường với một khách hàng của ông : người vợ trẻ của một sinh viên luật mà chồng cô không thông cảm với cô. Hiển nhiên đòi hỏi của cô không dừng lại nơi ông chủ cửa hàng giày. Sáu tuần sau, tại một bữa tiệc, cô cặp bồ với bạn học của chồng, một cậu bé vừa mới uống rượu quá say. Đoán xem anh ta hứa hẹn với ai ?

Hai tháng sau bữa tiệc, cô gái mười chín tuổi con ông thị trưởng để ý thấy âm đạo mình có mủ và thêm

một cái nốt mụn ở háng. Qua vài khúc quanh, và chỉ lần sáu tháng, bệnh từ âm hộ của cô gái điếm đi đến âm hộ của một cô gái mới vào đời. Trong thời gian giữa hai cô, nó đã đi đến nơi nào khác nữa thì ai cũng đoán ra được.

Còn ông chủ tịch ngân hàng thì sao?

Bệnh của ông có thể là một phần lãi chia của ông giám đốc hãng giày. Có thể cô thư ký của ông chủ tịch mua giày ở đấy và đồng thời một ít cái gì khác nữa. Khi vợ ông chủ đi về miền đông thăm mẹ thì ông chủ đến thăm cô thư ký. Hai tuần sau ông để ý thấy một chỗ đau ngồ ngộ trên dương vật, ông không bao giờ hợp tác với các cô gái điếm, ít nhất là ở bình diện xã hội, nhưng ông hợp tác với một cô gái ở bình diện tình dục.

Vì loại hoạt động này gia tăng thì chẳng bao lâu mọi người sẽ bị nguy hiểm, vì những bệnh hoa liễu ít được biết đến nhưng có sức tàn phá rất mạnh.

Những bệnh này là bệnh nào?

Trước hết hãy bắt đầu với loại yếu nhất: bệnh hạ cam mềm. Hạ cam mềm do một con vi khuẩn gây nên. nó chui vào da các bộ phận sinh dục và tạo những nốt nhỏ đầy mủ. Những nốt này nhanh chóng vỡ ra thành mụn lở đau đớn, lan rộng trên khắp vùng khung chậu và cơ quan sinh dục. Những mụn lở đều đặc biệt hung dữ vì tấn công nạn nhân bằng hai cách. Một là cày sâu dưới da. Đối với đàn ông có thể đi xuyên qua dương vật vào tận niệu đạo cho nên nước tiểu cứ nhểu ra không còn có thể điều khiển được nữa. Loại mụn lở khác lan rộng nhanh trên lớp da vùng dạ dày, háng và đùi.

May thay, khi đã được chẩn đoán, hạ cam mềm đáp ứng nhanh với loại thuốc sulfa — nhưng đây là vấn đề. Chẩn đoán chính xác với một bệnh nhân cụ thể là việc vô cùng khó khăn. Chế ngự hữu hiệu bệnh này còn chờ đợi những kỹ thuật chẩn đoán sẽ được cải tiến. Người ta đang chờ mong những tiến bộ mới trong việc nghiên cứu, nếu những nhân vật quan trọng hơn mắc bệnh.

Nếu đó là loại yếu nhất thì những loại khác ra sao?

Kế tiếp trên bảng kê là «u hạt bẹn» cũng do vi khuẩn gây nên như hạ cam. Những u sưng nhỏ chầm chậm nổi lên trên mặt ngoài các cơ quan sinh dục. Chúng từ từ biến thành những khối mô đau buốt và chảy nước, lan rộng trên dương vật, âm môi, âm vật và hậu môn. Tiếp theo nó sinh ra một mùi hăng hắc rất hôi thối. Thỉnh thoảng dương vật, âm vật hoặc bìu dái lớn ra một cách kỳ dị và vĩnh viễn. Nếu người bệnh tình cờ bị nhiễm một ca đề kháng, thì nửa thân dưới bị lở loét, người bệnh nhanh chóng sụt cân và chết.

Hai hình thức khác làm cho bệnh u hạt bẹn trở nên nguy hiểm. Những triệu chứng sớm nhất không đau đớn, nó khuyến khích bệnh nhân trì hoãn việc chữa trị cho đến khi bệnh trạng đã tiến triển nặng. Thêm vào đó, có lẽ ba tháng đã trôi qua, từ lúc bị lây đến lúc thấy những dấu hiệu nhiễm bệnh đầu tiên. Lúc đó, người mang mầm bệnh gốc đã có thể truyền bệnh cho hàng chục người khác rồi.

Về mặt lạc quan, nếu bệnh được chữa trị sớm và nếu nó đáp ứng với trụ sinh, người ta có thể trông mong đạt kết quả tốt.

ái gì có thể tệ hơn thế?

Bệnh «lim-phô hạt bẹn bán cấp» hay bệnh hạt xoài. Khoảng ba tuần lễ sau khi lây bệnh, những nốt sưng u hường lệ xuất hiện trên cơ quan sinh dục. Hai tuần au đó, một u khác cỡ bằng quả trứng xuất hiện ở háng. Rồi rắc rối thật sự bắt đầu.

Bệnh hạt xoài hoàn toàn khác biệt với các bệnh hoa liễu khác. Nó là bệnh duy nhất do virút gây nên (các bệnh khác do vi khuẩn). Vi khuẩn đáp ứng với kháng sinh, nhưng virút thì không. Sự việc càng tồi tệ hơn, nó là loại bệnh hoa liễu duy nhất gây ảnh hưởng sâu đậm vào toàn cơ thể. Bệnh nhân thường thấy ốm. Sốt, lạnh và đau ở khớp. Tiếc thay những cái đó chẳng nghĩa lý gì so với những sự việc xảy ra về sau.

Những thay đổi có thể làm cho bệnh nhân bị tàn phế xảy ra khi bệnh lan rộng từ các hạch bạch huyết ở háng đến hậu môn. Vào giai đoạn nầy, xảy ra thắt nghẹn và mô sẹo hoàn toàn làm nghẹt hậu môn. Lúc đầu đi tiêu khó, về sau không đi được nữa. Hy vọng duy nhất là thường xuyên nong rộng hậu môn ra — suốt cả đời. Với một cố gắng tuyệt vọng để giữ cho con đường sinh tử được mở ra, bệnh nhân mỗi tuần đi khám bác sĩ một lần để vị nầy đút một ngón tay mang găng và có bôi trơn vào hậu môn và căng ra thật mạnh.

Càng ngày bệnh hạt xoài càng lây lan từ người đồng tính này sang người đồng tính khác, qua đường giao hợp bằng hậu môn. Sự co rút hậu môn xảy ra nhanh và dữ dội, nhưng vì những lý do hiển nhiên, nó ít gây tật nguyền giữa người đồng tính với nhau.

Cái ghê tởm khác của bệnh hạt xoài là sưng các cục u bạch huyết, làm vỡ da ra hàng chục điểm khác nhau. Mủ này chảy ra liên tục từ những vết vỡ, nhất

là tại khu vực giữa cơ quan sinh dục và hậu môn thường gọi là đáy chậu hay hội âm (perineum). Vì mủ chảy ra cùng một lúc tại hàng chục những lỗ nhỏ người ta bảo bệnh nhân có một cái «đáy chậu kiểu bình tưới». Tiếc thay đó lại là lời mô tả rất chính xác.

Chữa trị ư? Sách y khoa tiêu biểu nói: «Tiếc thay, hiện nay không có lối chữa trị đặc biệt cho bệnh hạt xoài».

Nhưng giang mai và lậu không trầm trọng nhiều hơn các bệnh phong tình khác sao?

Trong những năm giang mai bắt đầu xuất hiện ở châu Âu (khoảng thế kỷ 15), nó đã nổi tiếng là đáng sợ. Nó được mô tả là Tay Phá Hủy Lớn, tàn phá những người vô tội và không vô tội, không cần phân biệt, làm đầy những bệnh viện tâm thần và để một cái đuôi dài gồm các cơ thể bị ăn mòn và những trí tuệ bị hư hỏng. Một khi bị dính vào, tức thân là bị nhiễm bệnh. Một khi đã bị nhiễm, bệnh nhân ngã gục vô phương cứu chữa vì bệnh tiến triển. Không có gì có thể thật hơn.

Hiển nhiên giang mai và lậu là những bệnh nhiễm trầm trọng và vì vậy đáng được lưu ý để tránh nguy cơ cho y tế công cộng. Tuy nhiên, khi được nhìn cách khách quan, vài sự kiện thú vị xuất hiện từ hậu quả của chúng đối với con người.

Lấy giang mai làm ví dụ: nó thường được đưa ra làm điển hình bi thảm của một bệnh đáng sợ. Các nhà đạo đức thường nhắc đến giang mai để minh họa cho số tiền công của tội lỗi. Nếu thế thì tội lỗi ngày nay hơi rẻ đấy.

Sự thật là nếu 100 người cùng nhiễm giang mai cùng một ngày, năm chục người sẽ không bao giờ cảm

thấy bất cứ triệu chứng nào của bệnh. Nói cách khác nhẫn nửa những người bị nhiễm cái « bệnh ghê gớm » này sẽ không bao giờ cho thấy triệu chứng hoặc cũng không hề biết mình mắc bệnh.

Hai mươi lăm người khác sẽ có vài triệu chứng nhẹ và không có ốm đau tàn tật nào. Số hai mươi lăm người còn lại có thể chờ mong những triệu chứng trầm trọng, kể cả tàn tật và chết. Thống kê này giả thiết là không có kẻ nào trong 100 người trên đây được chữa trị. Nếu họ được chữa trị nhanh chóng, rõ ràng 100 trên 100 sẽ hoàn toàn không bệnh tật.

Bệnh lậu tỏ ra có lợi thế hơn. Khoảng năm mươi phần trăm đàn ông đều được đề kháng tự nhiên (miễn dịch) với lậu. Dù họ có đồng loạt phơi trần ra với bệnh, họ cũng không gục ngã. Nửa phần còn lại, dù cho có bị nhiễm, vẫn có thể thoát nạn khá tốt. Chỉ có mười phần trăm của những người kia, hoặc năm phần trăm của tổng số, sẽ có những vấn đề nghiêm trọng. Năm phần trăm không may mắn này có thể tự an ủi rằng hầu như lậu chưa gây ra tàn tật nghiêm trọng hoặc chết chóc. Bệnh đáp ứng nhanh và hoàn toàn với những thuốc đơn giản và ít tốn kém.

Vẫn còn nhiều rủi ro để bị những bệnh này phải không ?

Cố nhiên. Bất kể là chấp nhau bao nhiêu, nếu bạn bị nhiễm bệnh thì chắc là chấp một triệu ăn một với bạn. Không ai cho rằng mắc những bệnh này là vui thú.

Có thể nào mắc bệnh giang mai mà không có giao hợp chẳng hạn như do ngồi trên bàn cầu vệ sinh ?

Cố nhiên, nếu bạn là tay làm xiếc. Nếu bạn có thói quen ngồi vào bàn vệ sinh mà ép chặt bộ phận sinh dục vào đấy, thì bạn dễ được cái may mắn mắc bệnh

giang mai — miễn là (cố nhiên) người vừa dùng bàn cầu ấy trước bạn cũng là tay làm xiếc bị mắc bệnh này.

Thế thì những bệnh này luôn luôn do giao hợp truyền sang?

Không luôn luôn. Bác sĩ và y tá tiếp xúc với bệnh giang mai rất ít khi mắc bệnh này. Nếu họ bất cẩn trong việc sử dụng các dụng cụ và các cây kim vấy máu của người bệnh, họ có thể rủi ro mắc bệnh. Cố nhiên bác sĩ và y tá vẫn có thể mắc bệnh bằng cách thông thường.

Giang mai bắt đầu như thế nào?

Dấu hiệu đầu tiên của bệnh xuất hiện hai tuần lễ sau khi tiếp cận. Nó gồm có một mụn nhỏ không đau, tại nơi bị nhiễm.

Tại nơi bị nhiễm? Thế nghĩa là gì?

Tùy theo bạn là ai, nó có nhiều ý nghĩa lắm. Y như Sherlock Homes có thể nói nghề nghiệp của một người bằng cách nhìn vết chai trên bàn tay người ấy, vị bác sĩ có thể nói khuynh hướng tình dục của bệnh nhân bằng cách nhìn vào nơi có mụn giang mai của anh ta.

Trên người đàn ông bình thường, một mụn loét giang mai xảy ra trên dương vật. Trên người đàn bà bình thường, nó có thể thấy trên môi nhỏ. Trên những người ưa tìm hiểu, mụn có thể xuất hiện, trên đầu ngón tay. Vú đàn bà cũng là một vị trí thông thường. Môi cũng vào nhận phần chia trong nhiễm bệnh. Trên những người đồng tính ái, chỗ đau có thể thấy trên niêm mạc hậu môn, Thỉnh thoảng, một ông liều lĩnh nhận được bệnh giang mai nơi hạch hạnh nhân (amiđan) ở cuống họng.

Điều gì xảy đến với chỗ đau?

Hết cơn giận rồi nó bỏ đi. Tự nó thôi, không cần chữa trị nó cũng biến mất.

Thực tế là ngày xưa, trước khi có cách chữa trị hiện đại chống bệnh giang mai, một kiến thức căn bản về lịch sử tự nhiên của bệnh cho phép người ta chữa bệnh bằng lòng tin, và nhiều lang băm đã gặt hái vô số tiền bạc. Những tay lừa bịp này bảo đảm chữa lành bệnh. Họ quảng cáo tại các nhà chứa điếm, xử dụng người đi loan truyền, có khi phục vụ không công trên sân khấu các nhà chơi nhạc rẻ tiền.

Khi khách mới bị nhiễm bệnh đến nhờ chữa trị, (sau khi đã trả trước tiền mặt) liền nhận được một chai đựng một loại mỡ vô giá trị, rồi được dặn phải xức vào chỗ đau, và được nghe kèm theo lời quả quyết rằng bệnh sẽ biến mất trong vòng sáu mươi ngày.

Những tay lừa đảo không cần cầu may. Chín mươi phần trăm các mụn loét giang mai tự bay đi trong khoảng thời gian ấy. Cũng có khoản lời phụ cho cái giả mạo: dù mụn loét có biến đi, nạn nhân vẫn tiếp tục truyền bệnh cho nhiều người khác. Mỗi người khách đều kéo một mẻ lưới thật đầy.

Thế thì giang mai luôn luôn bắt đầu bằng một mụn lở đâu đó trên cơ thể?

Không luôn luôn. Nửa số phụ nữ bị nhiễm và một phần ba đàn ông không bao giờ có mụn lở. Có thể không có triệu chứng gì cả, hoặc hai, ba tháng sau, cái gọi là triệu chứng thứ cấp có thể phát lộ. Những cái này giống như sởi nhẹ ngoài da, mảng sưng trên niêm mạc ở miệng hoặc cơ quan sinh dục, hoặc mụn nhỏ và phẳng quanh âm hộ hay hậu môn.

Trong vài trường hợp, những người bị nhiễm phải chịu những đặc điểm nước đôi — họ có cả mụn sơ cấp và triệu chứng da thứ cấp. Nếu họ được những tay bịp bợm ấy chữa trị, hẳn bệnh nhân sẽ cằm phẫn một cách chính đáng.

Thế thì đây là số mười phần trăm mà những người chữa bệnh không chữa khỏi?

Không đúng hẳn. Nếu người bệnh thất vọng than phiền thì người ta sẽ bảo rằng ca bệnh của họ khó chữa rồi bán thêm cho một chai mỡ nữa và để họ tiếp tục bôi xoa. Tên thầy thuốc giả mạo biết rằng triệu chứng thứ cấp của bệnh chắc chắn sẽ biến đi như triệu chứng đầu tiên. Sự tin tưởng của người bệnh được khôi phục và nghề nghiệp của họ phát đạt.

Còn những bệnh nhân không thấy khá hơn thì sao?

Lang băm không bao giờ quan tâm đến những người khách không hài lòng. Nếu nạn nhân quá dai dẳng, hắn sẽ được chữa trị theo cách đặc biệt: hai tên du côn mang ra phòng sau nhà và đả cho một trận. Nó không làm gì cho bệnh cả nhưng nó làm cho tên lang băm dễ sống hơn.

Những tên giả mạo có thể chữa bệnh lậu nữa chứ?

Càng hơn nữa. Như chúng ta đã biết, chưa đến năm mươi phần trăm người nhiễm bệnh có triệu chứng trầm trọng. Dù cho có biến chứng, thường cũng phải nhiều năm, đến nỗi tên lừa bịp đã khăn gói lên đường chuồn mất từ lâu rồi.

Bệnh lậu hoạt động thế nào?

Chừng hai ngày đến hai tuần sau khi bị lây bệnh, người mắc lậu để ý thấy đái rắt kèm theo một chất màu trắng. Chỗ viêm kéo dài một thời gian ngắn rồi hết.

Chỉ có thế thôi ư?

Không hẳn là thế. Nếu người này thuộc trong số ít những người không may, thì nhều tháng hoặc nhiều năm sau, bỗng một buổi sáng hắn thức dậy với một bàng quang đầy (nước tiểu): hắn vào phòng vệ sinh như

thường lệ và đi tiểu. Không việc gì xẩy ra cả. Lúc đầu anh chàng đáng thương kia lấy làm ngạc nhiên. Vì anh ta tiếp tục rặn đái mà không có kết quả, đâm lo. Sau một giờ o ép với kết quả bằng không và cái bọng đái căng đầy, đau đớn, hắn đâm hoảng.

Việc gì đã xảy ra?

Một ca cấp cứu nhỏ và đơn giản: «thông nòng». Bệnh lậu đã từ từ làm lắng đọng mô sẹo trong niệu đạo, tức là con kinh nhỏ chạy từ bàng quang (bọng đái) xuyên qua dương vật cho đến bên ngoài. Bất kể rặn bao nhiêu, con người đau khổ kia vẫn không đầy nước tiểu ra ngoài được. Cuối cùng, cố nhiên bọng đái sẽ tháo ra bằng cách tự phá vỡ và vung vãi nước tiểu vào bên trong cơ thể, nhưng như thế chỉ làm cho vấn đề thêm tệ hại hơn.

Giải pháp nào?

Như đã nói, đơn giản chỉ là vấn đề «thông nòng». Người bác sĩ lấy một cây sắt không rỉ lớn bằng ngón tay út và nhè nhẹ đẩy nó vào niệu đạo. (Tiếc thay, người bệnh không cho thế là nhẹ). Như thế ông khoan rộng thêm cái ống tiểu để cho nước chảy ra. Sau đó, ông bác sĩ thay thế cái cây sắt bằng một ống cao su cũng bằng đường kính ấy (gọi là ống «thông») để cho nước tiểu tiếp tục chảy.

Từ đó về sau bệnh nhân phải đi tiểu bằng cái ấy ư?

Cách đây không lâu, đó là cách phải làm. Trước năm 1930, những người bị mãn tính vẫn phải canh cánh bên mình cái ống thông bằng cao su dài 40 cm. Bên trong cái băng của chiếc mũ đội đầu là chỗ thuận tiện để cất dấu. Khi cần đi tiểu, họ chỉ cần với tay lên mũ lôi cái thông ra, đút nó vào niệu đạo và tháo nước

cho bàng quang, rồi lại cho vào mũ chờ đến lần sau. Đa số bác sĩ đều có những bệnh nhân trung thành cứ mỗi tuần đến một lần nhờ khoan rộng niệu đạo để nó khỏi mắc kẹt.

Ngày nay việc ấy còn xảy ra không?

May thay, vào thời đại mũ đàn ông đã lỗi thời thì ống thông cũng thế. Khi thuốc sulfa được đưa vào sử dụng thông thường, khoảng năm 1938, mọi sự đều đã thay đổi. Việc chữa trị bệnh lậu trở nên nhanh chóng, đáng tin cậy và tránh được các biến chứng. Khi penicillin được tung ra, kết quả càng tốt hơn. Việc tắc ứ niệu đạo vì lậu ngày nay rất hiếm hoi.

Việc gì xảy ra với đàn bà bị bệnh lậu?

Đấy không phải là một hoàn cảnh vui vẻ gì. Vì những dấu hiệu hiển nhiên về bệnh lậu đều quá hiếm ở đàn bà, nên càng vô cùng khó chẩn đoán. Bệnh có thể phát bất thình lình ở tử cung, buồng trứng và ống dẫn trứng, để gây phá hoại trầm trọng. Cuối cùng các ống dẫn trứng đều bị bịt kín. Kết quả là vĩnh viễn không thụ thai được. Cố nhiên hậu quả này không nhất thiết là xấu.

Tại sao mất khả năng sinh đẻ lại không tệ hại?

Nếu bạn nói về gái điếm, thì không tệ hại. Bệnh lậu đôi khi gặp được những tay nhà nghề gọi là «người bạn của gái điếm». Đối với cô gái điếm, có thai là bối rối, bất tiện và tốn kém. Trước khi có viên thuốc ngừa thai, rủi ro càng cao hơn. Bệnh lậu đã giúp được việc đó.

Phải chăng bệnh lậu tránh cho các gái điếm khỏ mang thai?

Thế giới sinh vật học đầy rẫy những điều kỳ lạ mà sự kiện nhiều gái điếm được miễn nhiễm bệnh lậu

là một. Chẳng ai biết tại sao cả. Lời ước đoán hay nhất là sự tiếp xúc kéo dài và ồ ạt đã tạo nên sức đề kháng cho họ.

Thế thì bệnh lậu không thực sự là một bệnh nguy hiểm ư?

Đúng. Với hai ngoại lệ. Thứ nhất, viêm khớp. Như đã nói, khoảng năm phần trăm bệnh không chữa trị, về sau thành lậu khớp xương. Không chữa trị, kết quả có thể hơi đáng sợ. Có chữa trị hầu như mọi người đều khỏi.

Ngoại lệ thứ hai là một trong những việc rất ít xảy ra, đó là thông qua một dự luật có thể thực tế loại bỏ một căn bệnh. Tại hầu hết các tiểu bang ở Mỹ đều có qui định rằng trẻ sơ sinh vừa lọt lòng phải được nhỏ mắt bằng dung dịch nitrát bạc hoặc thuốc mỡ penicillin. Thông thường việc này phải thực hiện trong vòng vài giây đồng hồ sau khi đẻ. Việc chữa trị này thực chất 100 phần trăm hiệu nghiệm để ngăn ngừa bệnh lậu mắt. Trước kia nếu người mẹ mắc bệnh lậu mắt đứa con sẽ bị nhiễm khi nó đi ngang qua âm đạo. Không có chữa trị, mù lòa vĩnh viễn chắc chắn xảy ra. Những ca duy nhất còn gặp ngày nay là những đứa con sinh ngoài bệnh viện của những bà mẹ mắc bệnh lậu.

Nếu bệnh lậu mắt bị loại trừ dễ dàng như thế thì tại sao lậu dương vật và âm đạo không bị loại trừ?

Về phương diện khoa học, bệnh lậu có thể được xóa sạch nhanh chóng và hiệu nghiệm. Như một món tiền thưởng, không tốn thêm thì giờ hoặc tiền bạc, giang mai đã có thể là chuyện quá khứ.

Cả hai bệnh này đều được các bác sĩ hiểu rõ, chẩn đoán dễ dàng bằng những thử nghiệm không tốn kém nhưng chắc chắn và dễ dàng chữa trị đến vô lý.

Có cái gì như thế đã từng làm trước kia chưa?

Lịch sử y khoa có đầy những tiền lệ. Bệnh sốt thương hàn là một ví dụ cụ thể. Một lần có sự đe dọa trầm trọng trong nước, bệnh này đã được các bác sĩ hiểu rất rõ, đã thực sự bị loại hẳn không cần thuốc hoặc thử nghiệm hữu hiệu.

Thế thì cái gì vẫn duy trì cuộc chiến tranh với bệnh hoa liễu?

Chướng ngại thật sự là «về tâm lý». Trong một thời rất dài bệnh hoa liễu được coi như là sự trừng phạt tội lỗi. Người xấu làm việc xấu với bộ phận sinh dục của họ thì bị phạt bằng những mụn lớn trên những bộ phận xấu. Hiển nhiên là những kẻ xấu không bao giờ hiểu bài học luân lý vì họ vẫn tiếp tục đi khắp nơi đem cho những người xấu khác cũng những mụn đau ấy trên bộ phận sinh dục xấu của họ.

Sự bừng tỉnh được trông thấy trong thế chiến II khi gần như toàn thể một quân đoàn sắp mắc bệnh hoa liễu. Những người bảo vệ đạo đức lao vào hành động với sự nhiệt tình cố hữu của họ và Bộ chiến tranh coi như bị xúc phạm nặng nề vì có một người lính mắc bệnh phong tình. Nếu xin chữa trị, hắn phải bị phạt. Kết quả thật là hi hữu — chúng ta hầu như đã thua mọi cuộc chiến tranh trong phòng ngủ. Sau những cuộc hội ý vội vàng, các điều luật đều lộn trái ra và những tên lính không chịu chữa trị đều phải bị phạt. «Áo mưa» được phát không và penicillin được chích trước và sau khi tiếp xúc tình dục.

Nhờ vậy bệnh hoa liễu hầu như đã bị tiêu diệt trong các đoàn quân. Sau chiến tranh vẫn sự nhiệt tình ấy được chuyển sang y tế công cộng và những cái chướng ngại đạo đức giả hiệu đã sụp đổ. Chiến dịch được tiến hành qua đài phát thanh, tivi, tạp chí,

nhãn hộp quẹt giấy — và cả bằng máy bay đi xịt khói thành chữ. Thanh toán xong — bệnh hầu như đã bị đánh bật.

Hầu như bị đánh bật?

Như thường lệ, chúng ta thắng chiến tranh và thua hòa bình. Người ta đồn rằng không ai còn lo bệnh hoa liễu nữa vì đã có penicillin. Cho nên mọi người đã quên lo. Họ cũng quên luôn penicillin.

Vi khuẩn gây bệnh hoa liễu là những sinh vật sơ đẳng — chúng không nhớ cũng không quên — chỉ tiếp tục lan rộng. Và đã lan rộng thật.

Một ít trùng hợp không may khác đã xảy ra song song, lúc bấy giờ. Viên ngừa thai xuất hiện trên sân khấu và gỡ cái chướng ngại cuối cùng cho sự thông dâm không sợ hãi. Không còn nguy cơ bị bệnh hoặc mang thai, có thể xấu xa đến đâu?

Trong thời gian đó, nạn đồng tính ái thêm một bước nhảy vọt. Bất kể lý do nào, tỉ lệ các tiếp xúc tình dục tính lý giữa người đồng tính ái nhân lên gấp mười lần. Đó là một sự phức tạp đặc biệt vì sự quần hôn giữa người đồng tính ái làm cho cả đến tên Sở Khanh bản lĩnh nhất cũng có vẻ xanh xao. Hơn nữa, những cuộc gặp gỡ giữa người đồng tính đều quá tình cờ đến nỗi những người trong cuộc cũng không nhìn thấy mặt nhau. Cẩu thả như thế làm cho không thể nào thấy rõ đường lan rộng của bệnh tật.

Biến cố cuối cùng có lẽ bi thảm nhất. Khi bọn hippi mười mấy tuổi nhập cuộc thì cơ hội cuối cùng để quản lý bệnh phong tình theo phương pháp cổ điển đã thoát ra đằng cửa sổ.

Những cậu bé này vui chơi bằng bất cứ giá nào, không có gì ngăn chúng nổi. Chúng sẵn sàng làm mọi

việc, mọi lúc với mọi người. (Vài người bảo rằng chúng nó chỉ theo gương cha mẹ). Trong nhóm trẻ từ mười hai đến mười bảy tuổi này, tình dục là chương trình hàng ngày. Bất cứ loại tình dục nào — không kinh nghiệm và không hạn chế. Đa số những cậu mười mấy tuổi này sẵn sàng nhận bất cứ sự thách thức nào — nhận mầm bệnh và phân phát mầm bệnh rất tự do.

Phần bi thảm là thế này: vì tuổi chúng còn thơ dại, ít biết những triệu chứng của bệnh phong tình. Dù có nghi ngờ mắc bệnh, chúng cũng khó chữa trị ở Mỹ. Không bác sĩ nào có thể trị bệnh cho một vị thành niên mà không có sự đồng ý của cha mẹ, và không có vị thành niên nào muốn ba má biết rằng chúng đã vớ được bệnh lậu. Vấn đề khác nữa là tìm được ba má. Họ thường vắng nhà và lo đấm đá riêng rẽ với nhau.

Nếu sự việc xấu xa như thế, ta làm sao chặn đứng bệnh hoa liễu được?

Câu trả lời vẫn nhìn chòng chọc vào mặt ta hai mươi năm nay: penicillin. Với phí tổn hai mươi lăm xu, mỗi người mắc bệnh trong khắp nước Mỹ phải được hoàn toàn chữa lành giang mai và lậu bằng một mũi chích penicillin duy nhất. Những người sắp bị suy sụp vì bệnh đều phải được bảo vệ, nó sẽ không bao giờ phát triển nữa. Mỗi người được chữa bệnh sẽ không thể truyền bệnh hoặc mắc bệnh trong mười lăm hoặc ba mươi ngày sắp tới. Mỗi người tốn hai đồng và cái bệnh ác hại ấy có thể được đưa đi cùng con đường với thương hàn, sởi, sốt tê liệt và dịch hạch (hầu như đã bị tiêu diệt ở Mỹ) [1].

---

1. 20 năm sau Reuben, Penicillin vẫn còn hiệu nghiệm với giang mai, nhưng lậu thì phải dùng thuốc khác.

Thế tại sao không làm được như vậy?

Trở ngại lớn nhất trong việc tiêu diệt dứt khoát những bệnh này là thiếu tiền. Yêu cầu duy nhất và quan trọng nhất để chống lại bệnh và bảo vệ sức khỏe vẫn là tài chính đầy đủ để ủng hộ nghiên cứu, phát triển thuốc men và ngăn ngừa bệnh tật. Chiến thắng bệnh sốt tê liệt (polio) chủ yếu tùy thuộc vào những số tiền khổng lồ do chiến dịch xin tiền (ở Mỹ gọi là March of Dimes) đài thọ.

Tiếc thay những bệnh này không có thể dùng vào các cuộc lạc quyên tiền và những chiến dịch quảng cáo. Bạn có thể tưởng tượng một bé gái bấm chuông vào nhà cầu xin bạn cho một đồng mười xu để bài trừ giang mai chăng? Có thí sinh hoa hậu nào mong mỏi giành được chiếc vương miện Hoa hậu Gono[1]? Có ai sẵn lòng mua một vài vé vào cửa cuộc khiêu vũ thường niên bệnh hoa liễu? Có ai sẵn lòng đáp ứng lời kêu gọi trên tivi chiếu một người lái xe tải, nạn nhân bệnh, mặt đỏ gay, mồ hôi nhễ nhại?

Tất cả những kỹ thuật ấy đều đã được dùng trong chiến dịch quyên tiền chống bệnh trẻ con. Những lời kêu gọi cảm động này không có tác dụng với bệnh hoa liễu. Không ai nghĩ đến những trẻ thơ bị giang mai, nhưng chúng nó đang mắc bệnh đấy.

Trẻ thơ mắc bệnh giang mai?

Vâng. Ở nơi em bé và trẻ em, giang mai có sức phá hoại ghê gớm. Trẻ em bị tàn phá cả thể xác lẫn tinh thần — nếu chúng sống được. Khoảng hai mươi lăm phần trăm thai nhi bị nhiễm trong tử cung, chết trước

2. Gono: Vi khuẩn bệnh lậu.

khi sinh. Hai mươi lăm phần trăm khác chết trong những tuần lễ mới sinh. Số còn lại có thể thoát chết.

Những đứa sống sót chia làm hai nhóm. Một nhóm làm chủ đủ các thứ dị hình, kể cả sập sống mũi (làm cho cái mũi tẹt và oằn xuống như hình yên ngựa), răng co lại và có khía, với những khoảng trống không lồ giữa các chiếc răng, xương chân vặn vẹo cong hình lưỡi kiếm, mù và điếc. Những đứa may mắn thì chỉ bị chứng «gôm». «Gôm» là bệnh nhiễm trùng mãn tính ở một phần cơ thể, nó có thể dai dẳng nhiều năm. Các mô phân hóa và bị mô sẹo thay thế vào, lại phân hóa, và vân vân, gián đoạn rồi lại tiếp tục. Biến thái bệnh này chủ yếu làm hại da, gan, xương, tinh hoàn và thanh quản.

Giang mai của trẻ con có thể chữa trị dễ dàng như của người lớn không?

Trừ số năm mươi phần trăm chết trước hoặc sau khi sinh, đa số trẻ con đáp ứng tốt với điều trị. Nhưng không có thứ thuốc nào có thể khôi phục lại răng và xương của chúng. Không có thuốc nào làm cho chúng thấy và nghe lại. Sự hủy hoại các trẻ con vô tội có lẽ là lý lẽ mạnh nhất để bênh vực cho một cuộc chiến thắng toàn diện đối với bệnh hoa liễu.

Có thể thực sự chấm dứt bệnh hoa liễu mãi mãi không?

Có một cách có thể làm. Đơn giản, rẻ tiền, hiệu quả. Bằng cách sáng suốt vô cùng, Tổng thống Mỹ tuyên bố một ngày làm Ngày Chiến Thắng Bệnh hoa liễu. Với sự ủng hộ thích hợp của các lãnh tụ tôn giáo, các lực sĩ nổi danh, ngôi sao màn bạc và những người có ảnh hưởng khác, và với hình thức quảng cáo trước trên hệ thống truyền thông, mọi người đều được chuẩn bị về

mặt tinh thần. Vào ngày đó, mỗi người (Mỹ) vào nhóm tuổi có thể giao hợp được, sẽ nhận một mũi chích penicillin. Dứt khoát những người bị nhiễm giang mai hay lậu, vào ngày đó sẽ được chữa lành. Những người đã bị bệnh sẽ không bao giờ suy sụp. Điều quan trọng nhất là cái nôi khổng lồ chứa sự nhiễm bệnh, cái vũng đang mưng mủ của bệnh này ở hàng triệu dương vật và âm đạo, sẽ bị loại trừ. Nó giống như sau khi ốm dậy ta lại vui sống. Đứng về phương diện vệ sinh công cộng, người ta sẽ làm lại cuộc đời và những vật phá hoại này sẽ bị cắt vụn ra.

Nhưng có tốn kém quá nhiều không?

Cho rằng phí tổn sẽ là hai mươi lăm xu cho mỗi bệnh nhân, và 100.000.000 người phải chích, chi phí sẽ lên 25.000.000 dôla. So sánh với trận chiến chống nghèo đói, cuộc chiến tranh Việt Nam, ngay cả phí tổn để bố thí cho ăn xin trong một thành phố lớn, số tiền này chỉ là tiền tiêu vặt.

Những người bị dị ứng với Penicillin thì sao?

Phải cho họ một loại trụ sinh thay thế cùng phí tổn ấy.

Tại sao những bệnh kín này thịnh hành hơn ở những cộng đồng người da đen?

Không ai biết đích xác. Có nhiều cách giải thích có vẻ hợp lý. Do méo mó của số phận (và di truyền), vài loại bệnh chiếm ưu thế ở vài giống dân nhất định, hoặc nhóm chủng tộc. Chẳng hạn bệnh «pinta», một bệnh do vi khuẩn, rất thông thường ở châu Mỹ La tinh nhưng rất ít khi thấy ở Hoa Kỳ. Bệnh tiểu đường rất thông thường với người Mỹ gốc Trung Đông.

Chủ yếu là vì lý do kinh tế, người da đen như là nhóm sắc tộc ít được chú ý về mặt y tế. Những bệnh

hoa liễu nếu không trừ tiệt, sẽ trở thành bệnh địa phương và lan rộng ra toàn thể cộng đồng. Đây đúng là điều đã xảy ra với những bệnh kín.

Tại sao những bệnh này lại thông thường với người đồng tính?

Người đồng tính sống trong trạng thái hỗn tạp kỳ lạ. Đơn giản theo qui luật xác xuất, trước sau gì một người đồng tính da trắng chơi đủ loại sẽ tiếp xúc với một người đồng tính da đen cùng khuynh hướng. Bệnh sẽ truyền sang cho cả hai người bạn và bạn của bạn và bạn của bạn của bạn và vân vân.

Phải chăng chữa trị cho 100.000.000 người là một việc không thể làm được?

Không. Tại New York City trong một dịch đậu mùa mấy năm trước đây, 6.000,000 người đã được tiêm chủng trong vòng mấy ngày. Có cả một phần thưởng ở đấy. Mạng lưới nhân dân khổng lồ được dựng lên chỉ để phục vụ cho một chương trình y tế quần chúng (trong trường hợp chiến tranh vi trùng). Đây sẽ là một cơ hội thuận tiện để tập trận, nó sẽ mang lại kết quả trong trường hợp có chiến tranh thật sự.

Còn các bệnh kín, hạt xoài (LGV), u hạt bẹn và hạ cam thì sao? Chương trình này cũng chữa chứ?

Tiếc thay là không. Nhưng những bệnh này lại không được chú ý đến nhiều. Một khi bệnh giang mai và lậu đã bị loại trừ, sẽ có nhiều tiền bạc và thời gian hơn dành cho những bệnh đó.

Chương trình này sẽ thực sự việc chữa lành bệnh giang mai và lậu chứ?

Không theo nghĩa thông thường. Nó sẽ làm giảm số ca bệnh xuống một cách mạnh mẽ, phá vỡ giây chuyền nhiễm bệnh và làm cho thấy rõ vấn đề lầm lẫn sự đơn

giản của giải pháp. Những cơ sở y tế công cộng hiện có sẽ không còn cần thiết đối với những nhóm người có nguy cơ rất cao tiếp xúc với bệnh, như gái điếm và người đồng tính. «Ngày chiến thắng bệnh phong tình» có thể, trong một thời gian, tổ chức hàng năm trong một thời gian cho đến khi các bệnh này gục ngã.

Có cách nào dễ hơn không?

Nếu có thì hẳn là một điều bí mật phải giữ kỹ. Mức độ nhiễm bệnh trong các hạng người (Mỹ) đang vút lên cao. Về phương diện thống kê, chẳng bao lâu nữa hầu hết mọi người ở Hoa Kỳ sẽ mắc bệnh hoa liễu.

Như thế có lố bịch không?
Hầu hết mọi người trong nước?

Nó đã từng xảy ra như thế tại vài nước. Tại Haiti chẳng hạn, người ta ước tính rằng chín mươi phần trăm dân số đều mắc một loại bệnh hoa liễu. Haiti là một nước chậm tiến, nhưng trong trường hợp này, sự tiến bộ của chúng ta lại chống lại chúng ta. Thì giờ nhàn rỗi, sự giàu có sung túc và tự do, tổng hợp lại để tạo ra một môi trường hoàn hảo cho bệnh.

Sự kiện thực tế là tỉ lệ bệnh hoa liễu đang tăng nhanh ở Hoa Kỳ hơn ở bất cứ nước nào khác trên thế giới.

Chương XIV

SỰ MÃN KINH
(Menopause)

Mãn kinh là gì?

MÃN KINH LÀ THỜI KỲ CHẤM DỨT KINH NGUYỆT trong đời sống tình dục của người đàn bà. Thực ra, đấy là một trong những lúc khó khăn nhất trong cuộc đời họ. Hết kinh chỉ là biểu hiện bề mặt của những thay đổi sâu bên trong, những thay đổi gây khó khăn cho hạnh phúc tương lai của họ. Một tên gọi khác của sự mãn kinh là sự thay đổi cuộc đời.

Cái gì gây nên sự thay đổi cuộc đời?

Một cái bất toàn trong sự tiến triển của con người. Khoảng 500.000 năm trước, con người được cấu tạo một cách rất tiết kiệm. Đời sống trung bình thuở ấy chỉ được chừng ba mươi tới ba mươi lăm năm và đa số các bộ phận đều được thiết kế để tồn tại bằng thời gian ấy (Những bộ phận sinh tử như tim và não được cấu tạo tốt hơn một chút. Rồi y khoa hiện đại nhập cuộc, làm cho người sống lâu hơn rất nhiều so với ý định của tạo hóa. Ngày xửa ngày xưa, người đàn bà chết trước các hócmôn của bà. Ngày nay, cơ thể bà còn sống thêm ba mươi năm trở lên sau khi các buồng trứng đã chết.

Các buồng trứng có chết thật sự không?

Vì những mục đích thực tiễn, chúng nó chết đấy. Khi tuổi bốn mươi gần kề, lượng máu cung cấp cho những tuyến hình quả trứng kia giảm dần. Cơ quan này héo dần, từng tế bào một và được thay thế dần dần bằng mô sẹo. Lúc mãn kinh đã tiến triển đầy đủ các buồng trứng sống một cuộc đời dài như một móng tay hay mớ tóc.

Buồng trứng ngưng hoạt động thì có gì quan trọng không?

Chỉ khi bạn là người đàn bà và chúng là buồng trứng của bạn. Toàn thể căn bản nữ tính là hócmôn do buồng trứng sản xuất, estrogen. Nó là chất liệu làm cho con gái khác con trai. Chất nước trong nầy được tiết ra từng giọt vào dòng máu để từ đó phân phối khắp cơ thể. Vào tuổi dậy thì, nó làm cho vú phát triển ra, tạo lớp mỡ dưới da ở hông, đùi và mông và giữ cho da mặt nhẵn và mịn màng. Nó cũng bật đèn xanh cho âm môi và âm vật phát triển, cũng như tử cung và âm đạo. Nó hoạt động dưới sự giám sát của tuyến yệu, tuyến này[1] tiết ra hócmôn gọi là gonadotropin để điều hòa buồng trứng.

Estrogen cũng chịu trách nhiệm về một hiện tượng bí ẩn: trạng thái tinh thần của phụ nữ. Nó làm cho con gái nghĩ như con gái, và cũng làm cho con gái hành động như con gái, đặc biệt là khi nó đi vào giới tính. Estrogen điều khiển tình dục phụ nữ, từ nầy xuất xứ từ từ Hy lạp OISTROS, hay là ham muốn điên cuồng. Chính sự rút xuống và dâng lên của estrogen trong kỳ hành kinh có trách nhiệm chính yếu về những thay đổi

1. Tuyến yên, đường kính chừng 1 cm nằm dưới chân não bộ, chia ra thùy trước và thùy sau.

trong sự ham muốn tình dục ở phái nữ. Một khi buồng trứng ngừng hoạt động cái tinh hoa làm một người phụ nữ cũng ngừng.

Estrogen chịu trách nhiệm về tất cả các chức năng sinh lý vật chất của phái nữ, đem lại phát triển sinh dục, hành kinh, rụng trứng, và đóng vai trò trọng yếu trong thai nghén. Nó cũng tác động đến cách suy nghĩ về tình dục của phụ nữ. Đàn ông bình thường và đàn bà bình thuờng, cả hai đều có khuynh hướng về tình dục một cách thực tế và cụ thể. Tuy nhiên, họ đến theo nhiều góc độ khác nhau. Trong thời gian còn kinh nguyệt, số lượng estrogen trong cơ thể có khuynh hướng lên và xuống. Khi có thêm estrogen, người đàn bà cảm thấy hài lòng và tin tưởng. Khi estrogen hạ xuống, nàng trở nên bứt rứt mà ưa gây gổ. Một trong những lý do quan trọng tại sao phụ nữ dễ thay đổi hơn đàn ông là vì cứ mỗi lần ba mươi ngày thì mức estrogen của họ đi từ gần số không đến một mực rất cao và rồi lại trở về gần số không. Nhiều đàn bà chịu đựng được hiện tượng đó một cách đáng khen. Nếu đàn ông bị lấy mất hócmôn sinh lý rồi lại được trả lại, mỗi tháng hai lần, có lẽ họ sẽ làm cho thế giới này thành một mớ hỗn độn, tệ hại hơn là khi họ có số hócmôn nguyên vẹn.

Tại sao nó lại xảy ra?

Xin để một người đàn bà tả lại.

Irene bốn mươi tám tuổi. Từ khi lũ con lập gia đình và đi ở riêng, bà quản lý một cửa hiệu nhỏ bán áo phụ nữ. Cách đây hai năm, bà bắt đầu mãn kinh.

— Bác sĩ này, tôi nghĩ rằng tôi đang biến thành một người đàn ông. Đầu tiên khi kinh nguyệt ngừng, tôi nghĩ « Lạy Chúa, thế là hết. Không còn đau đớn, không

còn phiền phức ». Giờ thì tôi không chắc chắn như thế. Khi tôi còn có kinh, ít nhất tôi cũng cảm thấy mình là phụ nữ.

— Bà thấy những thay đổi gì ?

— Điều đầu tiên tôi để ý là cơ thể tôi đang thay đổi. Nó cứ như là mọi sự đang sụp đổ. Vú tôi bắt đầu chùng xuống, phần trên của cơ thể tôi gầy hơn và tất cả mỡ đều xuống hông, bụng và bắp chân. Tôi chẳng sung sướng gì lắm với việc nầy...

Rồi da, tóc hóa ra khô khốc, tôi bắt đầu nhăn da. Trong vòng hai năm tôi đã già đi mười tuổi. Thế vẫn còn chưa đủ, mỗi thứ tôi ăn đều như hóa ra mỡ. Sáu tháng tăng bảy kilo thật chẳng giống ai. Và những cơn hực nóng — tôi cảm thấy như đang đứng trước một cái lò nung.

Cơn hực nóng (hot flash) là gì ?

Một cảm giác nóng không thể chịu nổi mà phụ nữ mãn kinh đều trải qua. Có thể đó là triệu chứng thông thường nhất của sự thay đổi. Nguyên nhân là giãn nở các huyết quản mặt ngoài của da, nhiều phụ nữ tả bằng một giọng đau khổ như sau :

« Tôi cảm thấy mình đang đứng trước một cái lò nung !

« Bây giờ tôi biết nó giống cái gì.

« Tôi thức dậy lúc hai giờ sáng, nóng như lửa — [illegible] muốn chạy ra khỏi nhà và lăn trong tuyết ! ».

Những phản ứng nhiệt nầy có thể xảy ra cách mười phút một lần, ngày cũng như đêm. May thay, chỉ tiêu thường thường là khoảng bốn lần một ngày.

Tất cả đàn bà đều có những thay đổi này lúc mãn kinh không?

Irene để ý thấy những thay đổi tổng quát do «đói» estrogen. Lên cân, những lớp mỡ dời chỗ, nhăn da càng nhiều, và tóc khô, tất cả đều khó chịu. Còn thêm những việc tệ hại hơn nữa :

«Nhưng đấy là lý do tôi đến đây, bác sĩ ạ. Trong vài tháng gần đây, trên mặt tôi bắt đầu mọc lông. Giọng nói của tôi trầm hơn. Nhưng chưa hết đâu...».

Irene bắt đầu lúng túng.

«Tôi không còn có thể «quan hệ» với chồng tôi nữa».

«Sao lại thế? Có cái gì rắc rối?»

«Tôi cũng không biết mô tả ra làm sao. Cái... của tôi, cái... của tôi — nó đúng là không — anh ấy cũng không thể...

Cô nghiến răng.

Sau khi kiên nhẫn hỏi han các bác sĩ phát hiện Irene muốn nói rằng âm hộ của chị đang co lại, đến độ lỗ âm đạo không còn cho dương vật của chồng chị vào được nữa. Ham muốn tình dục của Irene đã tàn hơn một năm nay và giao hợp chỉ còn là việc hàng tháng. Mới đây, dường như âm hộ đã biến mất. Sự cố thảm thương này, phối hợp với những thay đổi khác của cơ thể, đã gây nên hốt hoảng.

Mô tả của chị rất chính xác. Không có estrogen, cái tính chất phụ nữ dần dần biến đi. Âm đạo bắt đầu héo hon, tử cung bé lại, vú teo, ham muốn tình dục thường biến mất, và người đàn bà hoàn toàn mất giới tính. Thực ra, còn tồi tệ hơn thế nữa.

Cái gì có thể tệ hơn?

Vì nguồn estrogen bị cắt đứt, người đàn bà gần như biến thành đàn ông. Lông mọc nhiều trên mặt, giọng nói trầm xuống, phát phì và suy thoái của vú và các bộ phận sinh dục nữ, tất cả đều góp phần vào một hình thức nam giới. Nét mặt hóa ra thô, âm vật to ra và tóc càng ngày càng rụng, tất cả bổ túc đầy đủ cho một bức tranh bi thảm. Không thật là đàn ông nhưng cũng không còn là một người đàn bà có chức năng, những cá nhân nầy sống trong thế giới giữa hai giới tính. Nhiều người trọng số đó còn bị bỏ rơi một cách bi thảm. Con cái ra đi, tình nghĩa vợ chồng xuống thấp, họ không còn chú ý đến tình dục nữa. Đôi khi người chồng đau khổ nhức nhói. Đây, Harry, một người chồng kể lại:

« Nó giống như một giấc mộng không lành, bác sĩ ạ. Mãi đến năm ngoái, Peggy vẫn là người vợ hoàn hảo ».

« Người vợ hoàn hảo ? ».

« Chúng tôi đã từng bất hòa tí chút với nhau, nhưng không thể giống bây giờ — Nay, lộn xộn hết. Không tình dục, không vui vẻ, không gì cả! Mỗi khi tôi ve vãn, cô ấy than thở về cái khác ấy. « Sao chúng ta không đi chơi nữa ? Tại sao tôi không săn sóc cô hơn ? Sao tôi lại không giống như những người chồng khác ? Rồi nếu tôi không quỳ xuống xin lỗi thì cô chửi mắng. Rồi khóc lóc, rồi đôi ba ngày không thèm nói chuyện với tôi. Nếu sự thể nầy không chấm dứt tôi cũng đến mất trí như cô ấy thôi! ».

Tiếc thay, hoàn cảnh của Harry là một điển hình. Thêm vào những thay đổi thể chất, mãn kinh có thể đem lại nhiều biến đổi tinh thần. Chán nản, cáu kỉnh và mất ngủ trở nên những vấn đề trọng tâm.

Có phải những thay đổi tinh thần là do thiếu estrogen?

Thật khó nói. Khi một người đàn bà trông thấy những đặc tính phụ nữ của mình biến mất trước mắt, chắc chắn nàng sẽ trở nên chán nản và cáu kỉnh. Phản ứng nầy thêm vào thiếu hụt estrogen, có thể gây nên rất nhiều rắc rối. Vào giai đoạn nầy, tỉ lệ ly dị nhảy một bước rất xa và tỉ lệ mất hạnh phúc (không thể đo được bằng thống kê) vọt ra khỏi mái nhà.

Đối với nhiều người đàn bà, sự mãn kinh đánh dấu cuối cùng cho cuộc đời hữu dụng của họ — Họ thấy đó là lúc bắt đầu của tuổi già, khởi đầu cho đoạn chót. Họ có thể có lý. Đã từng sống lâu hơn những buồng trứng của mình, họ có thể kéo dài sự hữu dụng như là những con người. Những năm còn lại có thể để đánh dấu thời gian cho đến khi họ đi theo những tuyến của mình mà đi vào quên lãng NHƯNG KHÔNG NHẤT THIẾT PHẢI THEO CON ĐƯỜNG ẤY.

Sao lại không?

Vì nàng đã bị ông Bố Thời Gian thiến hoạn đi rồi. Không có lý do gì một người đàn bà hiện đại lại đầu hàng cuộc chiến. Nàng có sẵn nhiều vũ khí để tùy nghi sử dụng, chỉ cần là nàng muốn dùng thôi. Nếu nàng quyết tâm và bác sĩ của nàng có khả năng, chắc chắn họ có thể quay ngược kim đồng hồ.

Họ có thể làm cách nào?

Bằng cách thay thế hócmôn đã mất. Không ai có thể trả buồng trứng lại được nhưng chất đã sản xuất rất nhiều ngày xưa thì có thể thay thế được. Đa số những thay đổi có tính chất thoái hóa, xảy ra do thiếu estrogen đều có thể lật ngược lại bằng cách sử dụng thích đáng viên hay mũi chích hócmôn.

Việc đầu tiên người đàn bà nhận thấy vài tuần sau khi dùng thuốc, là cảm giác dễ chịu đột nhiên. Sau nhiều tháng hay nhiều năm suy nhược và chán nản, thay đổi thật vô cùng dễ chịu. Dần dần những việc hay ho bắt đầu xảy ra. Giọng nói lại cao lên một vài «octave»[1], lông mặt ít đi và mịn hơn, vú trở nên cứng hơn. Những sớ đàn hồi của da phục hồi sức mạnh của những nếp nhăn rút lui. Da và tóc trở lại cấu trúc và ngời sáng của ngày xưa. Nhờ chế độ ăn uống, những cân thịt thừa biến đi mất, và cái gì của nữ tính đã lại trở về. Hiệu quả có thể gây sửng sốt: Evelyn trên năm mươi tuổi. Cuối cùng bà đã đến tìm bác sĩ :

«Tôi không tin được! Dù nó có xảy ra với tôi, tôi cũng không tin được. Trước kia, lúc tôi đến gặp bác sĩ, tôi thất vọng quá, tôi còn nghĩ đến tự tử nữa là khác. Bây giờ tôi cảm thấy như trở lại tuổi mười sáu. Có thể là hơi lúng túng đấy. Vú tôi to ra hơn và tôi thấy mình hơi nghĩ nhiều đến tình dục».

Hiệu quả trên bộ phận sinh dục cũng lạ lùng. Evelyn bảo nó gần giống như dậy thì. Tử cung lớn ra, âm đạo dài ra, lớp lót âm đạo trở nên ướt và dễ cảm thu, âm vật nhỏ lại đúng cỡ của nữ giới và mọi sự cảm xúc trở lại bình thường.

Những người đàn bà như irene thì sao?
Họ cũng có thể được giúp đỡ chứ?

Lúc nào cũng được. Bác sĩ của Irene có lẽ sẽ làm việc đó dần dần. Trước hết ông khuyên cô ấy dùng estrogen trực tiếp vào âm đạo, dưới hình thức một loại kem. Sau vài tuần chữa trị như thế, mô âm đạo sẽ căng ra và mềm vừa đủ để chấp nhận dương vật. Về sau, viên

---

1. Octave: (âm nhạc) tám nốt nhạc liên tiếp từ thấp lên cao.

và mũi chích estrogen càng tác dụng hơn, nhưng trách nhiệm chính là ở Irene và chồng cô.

Họ phải làm những gì?

Giao hợp bình thường và thường xuyên. Trong thế giới sinh vật học có câu khẩu hiệu « Dùng nó hay mất nó! ». Bất cứ cấu trúc nào không được sử dụng đều đặn và mạnh mẽ đều sẽ héo hon. Âm đạo cũng không ra ngoài quy luật ấy. Phối hợp giữa hoocmôn uống hay chích và giao hợp sẽ bảo quản cơ quan sinh lý tốt hơn bất cứ cái gì khác.

Loại hoocmon nào được dùng để thay thế estogen do buồng trứng sản xuất ra?

Estrogen từ các xuất xứ khác. Trong phạm vi chất ấy có tính estrogen, xuất xứ ở đâu không thành vấn đề. Nguồn thông thường là nước tiểu. Những người nữ có buồng trứng còn hoạt động, chuyền một số lượng estrogen tương đối lớn vào nước tiểu. Đàn bà tắt kinh đã được chữa trị có kết quả bằng hoocmôn trích ra từ nước tiểu người và ngựa, nếu có sẵn. Vật duy nhất đáng kể là thành phần hóa học của chất hoocmôn ấy. Ngoài ra, estrogen vẫn được tổng hợp từ hạt đậu nành.

Phương pháp dùng cũng không có gì phức tạp. Đa số phụ nữ nhận chất hoocmôn bằng miệng, dưới hình thức viên. Người khác lại nhận bằng thuốc tiêm. Đã có lúc nó được cấy từng miếng nhỏ dưới da. Điều đáng kể là nó đi vào giòng máu và được phân phối khắp cơ thể.

Những hoocmon này có gây ung thư không?

Không có chứng cớ đáng tin cậy rằng estrogen gây ung thư. Những nhà nghiên cứu từng quan tâm đến vấn đề này trong nhiều năm và đã cẩn thận tiến hành hàng nghìn cuộc thử nghiệm. Phòng ngừa duy nhất là: những bà có khối u ác tính ở vú hay tử cung không được dùng

estrogen vì tạo thành hoocmôn này có thể làm cho khối u lớn nhanh hơn. Về việc thúc đẩy một khối u, thì estrogen không làm.

Mặt khác của sự việc lại phấn khởi hơn. Có thể lượng estrogen thích đáng cho suốt cuộc đời sẽ bảo vệ đàn bà khỏi ung thư vú và tử cung. Các hoocmôn cũng bảo vệ chống lại vài bệnh trầm trọng khác.

Chúng bảo vệ đối với những bệnh nào?

Các hoocmôn nhóm estrogen giúp bảo vệ bệnh tim. Hầu như chưa người đàn bà nào có lượng estrogen bình thường mà bị đau tim. Sau mãn kinh, đàn bà bắt đầu chết vì nghẽn mạch vành mà trước kia rất hiếm. Bệnh gút (gout) với chứng viêm khớp làm con người què quặt, cũng hầu như không xảy ra nơi người đàn bà còn kinh nguyệt, nhờ có estrogen. Trước đây mấy năm, các bác sĩ đã tìm cách áp dụng kiến thức này vào cho đàn ông. Trong cố gắng bảo vệ đàn ông bị cơn đau tim từ một chứng khác, họ cho dùng estrogen liều lượng cao.

Thế có hiệu quả không?

Họ không bao giờ thực sự có dịp tìm ra. Tất cả các ông ấy đều bị chứng vú to, và hoàn toàn hết ham thích tình dục. Chứng liệt dương hoàn toàn cùng đi với số lượng thuốc, những ông ấy quyết định là thà chịu nguy cơ đau tim còn hơn. Đàn bà sau khi mãn kinh dùng estrogen cũng được bảo vệ đối với bệnh cứng động mạch. Chưa từng nghe người đàn bà nào than phiền về việc vú họ hơi hấp dẫn hơn một tí.

Một bệnh khác làm cho sử dụng estrogen có tính quyết định trong mãn kinh. Bệnh này chủ yếu xuất hiện ở đàn bà tuổi gần sáu mươi và già hơn, nó có cái tên gây ấn tượng sâu sắc là «chứng loãng xương». Thật là một bệnh bi thảm và kỳ cục. Nếu một người đàn bà «đói» hoocmôn thì canxi và photpho dần dần rút ra khỏi

xương. Quá trình cũng giống như ta lấy lớp hồ (vữa) ra khỏi những kẽ viên gạch trong bức tường — bức tường vẫn còn đứng nhưng mất sự cứng chắc. Bị thương tổn nhiều nhất là cột sống, bộ phận mang tất cả sức nặng của cơ thể. Sau một thời gian cột xương có thể sụp đổ, đốt nọ rồi đến đốt kia như những quân bài domino. Quá trình này âm thầm, lặng lẽ và tương đối không đau — tối đa người bệnh chỉ kêu đau lưng đôi chút. Vì cột sống sập vào, người đàn bà mất chiều cao, có khi với tốc độ hàng centimet mỗi năm. Hiển nhiên hoocmôn không thể ráp những khúc xương vỡ lại với nhau nữa nhưng có thể chặn đứng sự phá hoại. Các vấn đề liên đới khác, cùng một nguyên nhân, thường được giải quyết một cách kỳ diệu bằng trị liệu pháp nội tiết.

Có thật là đời người đàn bà không cần hoocmon không? Phải chăng họ khỏi được chứng mãn kinh?

Đúng là một nhóm nhỏ các bác sĩ tin rằng sự mãn kinh là cái mà người đàn bà chịu đựng và cuối cùng khỏi được. Họ không bao giờ cho hoocmôn hoặc thứ gì khác ngoại trừ những lời khuyên rất đàn ông như «Cố chịu đựng! Đừng quan tâm đến cơn hừng hực!». Nhóm này gồm toàn những bác sĩ nam, những bác sĩ nam chưa từng bị cơn nóng, chưa bao giờ nhìn vú mình rút lại, chưa bao giờ có cột sống đổ ập xuống.

Có một nhóm thầy thuốc khác ở cực đoan bên kia. Họ tin rằng phải cho đàn bà dùng hoocmôn với số lượng và chủng loại cần thiết để cho các bà có kinh tích cực suốt cả cuộc đời. Các bác sĩ này đang chữa trị cho những bà xinh tươi chín mươi lăm tuổi mà mỗi tháng vẫn có kinh đều đều.

Làm thế nào được như thế?

Dễ thôi. Ông bác sĩ ghi toa cho dùng một số ít progesterone với estrogen theo một lịch nhất định. Mỗi

tháng sau khi ngừng uống viên thuốc thì kinh nguyệt bắt đầu. Kỹ thuật này có lẽ vô hại và có thể gây sự an ủi tâm lý đối với vài bà — bà chín mươi lăm tuổi là bệnh nhân kiêu hãnh nhất trong bệnh xá. Đa số chuyên gia không cho rằng kinh nguyệt nhân tạo là thực sự cần thiết, họ không khuyến khích áp dụng, trừ vài trường hợp đặc biệt. Các bác sĩ khác lại phối hợp một ít hoocmôn nam, testosterone, với estrogen.

Tại sao họ làm như thế ?

Lạ thay, chất testosterone giúp loại bỏ các cơn hực nóng. Nó cũng cải thiện cấu trúc của chất lót âm đạo.

Cho đàn bà dùng chất hocmon nam có tốt không ?

Miễn là cần thì không có lý do gì lại không được dùng nó. Mỗi người đàn bà dù sao cũng có nguồn cung cấp riêng của mình. Các tuyến thượng thận, những cơ quan nhỏ xíu ngồi vắt vẻo trên đầu quả thận, sản xuất testosterone trong suốt cuộc đời của đàn bà. Đây là một trong các lý do vì sao thiếu estrogen lại đưa đến kết quả là « nam hóa ». Hoocmôn nam mà không gặp gì khác chống lại sẽ phát sinh những hiện tượng như to âm vật, mọc lông, và trầm tiếng nói. Người đàn bà càng già bài tiết chất testosterone cũng bắt đầu xế bóng. Vì chất hoocmôn này, với số lượng thích hợp, là thiết yếu cho hạnh phúc, thay thế nó theo đúng yêu cầu là một việc làm có ý nghĩa. Một trong những việc quan trọng nhất của sử dụng testosterone vào đàn bà là làm tăng ham muốn dục tình sau tuổi mãn kinh.

Đàn bà có mất ham muốn tình dục lúc thay đổi cuộc đời không ?

Nhiều bà có. Với sự suy yếu, cơn hực nóng, đau nhức và tất cả mọi thứ, nhiều đàn bà không quan tâm đến dục tính. Sự khôi phục estrogen cùng với một ít

testosterone tạo nên những chuyện lạ lùng cho vấn đề này. Mặt khác đôi người đàn bà lại gia tăng mãnh liệt sự ham muốn dục tình sau khi tắt kinh. Khi không còn sợ mang thai nữa, sự ham muốn nhục dục của nhiều người đàn bà càng mạnh mẽ hơn. Sự trỗi dậy của dục tình như thế đưa ra hai vấn đề khác.

Những vấn đề đó là gì ?

Vấn đề thứ nhất liên quan đến người chồng. Vào lúc sự ham muốn và khả năng tình dục của ông có thể trôi qua thì vợ ông ta đột nhiên trẻ lại. Những yêu cầu của bà có thể nhiều hơn khả năng cung cấp của ông. Vấn đề thứ hai là thai nghén — Có khả năng mang thai vào lúc thay đổi cuộc đời — Kinh nguyệt có thể ngừng nhưng thỉnh thoảng sự rụng trứng vẫn tiếp tục. Trong hai mươi lăm năm qua người đàn bà vẫn liên hệ sự có thai với kinh nguyệt hoặc thiếu kinh nguyệt — nếu nàng tiếp tục cuộc chơi theo luật lệ đó thì kết quả có thể là một em bé trong lúc thay đổi cuộc đời.

Việc hạn chế sinh đẻ cần thiết cho người đàn bà đến bao lâu ?

Muốn an toàn hợp lý, nàng phải tiếp tục chống thụ thai ít nhất một năm sau kỳ kinh nguyệt cuối cùng. Nếu một kỳ sinh khác xuất hiện sau mười một tháng, nàng cần phải đợi thêm một năm nữa. Ngay cả lúc ấy cũng chưa tuyệt đối an toàn — nhiều bà ở tuổi năm mươi lại đã bắt đầu quấn tã lót thêm một lần nữa.

Đàn bà có thể dùng estrogen đồng thời với viên ngừa thai không ?

Cố nhiên. Viên ngừa thai đúng là một sự phối hợp estrogen với hoocmôn nữ khác, progesterone. Liều lượng phải do bác sĩ định đoạt, nhưng hai thứ thuốc đều tương hợp với nhau.

Những người đàn bà bắt đầu đổi cuộc đời sớm vì giải phẫu, có cần đến hocmon không ?

Những người đàn bà bước vào giai đoạn mãn kinh vì phẫu thuật cũng cần estrogen nhiều bằng (hoặc nhiều hơn) những người mà buồng trứng dần dần cạn đi. Việc rút đi đột ngột hoócmôn, cần phải được cả bác sĩ lẫn bệnh nhân hành động nhanh và mạnh để giảm thiểu sự khó chịu và thiệt hại. Biện pháp ấy cũng áp dụng cho nhóm nhỏ các cô gái bắt đầu mãn kinh trước tuổi, vào tuổi mười ba hay có khi sớm hơn.

Estrogen không ngăn ngừa tất cả những thay đổi của sự mãn kinh, phải không ?

Đáng tiếc là không. Mặc dù chống cự anh dũng, tiến trình lão hóa vẫn tiếp tục một cách tàn nhẫn. Nhưng hoocmôn giữ cho thay đổi ở mức tối thiểu. Một người đàn bà hết kinh ở tuổi bốn mươi vì phẫu thuật và sống đến bảy mươi lăm, có thể phí hết bốn mươi lăm phần trăm cuộc đời mình vào mãn kinh. Nàng xứng đáng được những sự giúp đỡ mà nàng có thể nhận.

Đàn ông có một sự thay đổi cuộc đời như thế không ?

Vâng. Tiếc thay, chậm chạp hơn quá nhiều so với sự mãn kinh của đàn bà.

Sao lại tiếc thay ?

Bởi vì khó chẩn đoán và chữa trị hơn nhiều. Ở đàn bà biến mất kinh nguyệt và bắt đầu hực nóng không thể lầm lẫn được. Đa số đàn bà, nhất là khi họ bắt đầu thấy ngày càng suy sụp, là có cái gì đó về mãn kinh — Với đàn ông, xảy ra bằng cách khác.

Nạn nhân đầu tiên của thời kỳ «mãn kinh» nam giới là cái chức năng rất mỏng manh và rất đàn ông, sự «cương» —dương vật mất cú đấm của nó. Thay vì là

cây gậy sôi nổi, nó bắt đầu giống như cục bột ngờ nghệch. Dương vật tốn nhiều thì giờ hơn mới dương lên được, vả lại cũng thực hiện một cách kém cỏi. Thông thường tiến trình rất chậm, chậm đến nỗi người đàn ông hầu như không hay biết. Glen là một ví dụ. Anh là một giám đốc thương mại tại một công ty lớn, tuổi bốn mươi chín nhưng trông trẻ hơn. Cuối cùng anh đã đi gặp bác sĩ.

« Bác sĩ này, nó là cái việc ngộ nghĩnh chết tiệt nhất. Có lẽ nó xảy ra một năm nay rồi nhưng tôi cũng không nhận thức được. Thỉnh thoảng tôi thấy hơi rắc rối một tí, nhưng không có gì lớn đâu. Chúa ơi, tôi đang nói gì vậy, « Không có gì lớn » Đấy, tại sao tôi đến đây, không thể có « cái gì » lớn nữa ! » Tay anh run run đốt một điếu thuốc.

Thay đổi cuộc đời cũng không hẳn là một buổi picnic cho đàn ông. Nhận thức được tuổi già, mất đi cái khí lực cương mãnh, sự cách ly với vợ, tất cả đều có thể bắt đầu cho một sự suy sụp sâu sắc.

Sau vài hơi thuốc lá, Glen lấy lại bình tĩnh.

« Thế đấy, tôi không biết nên nghĩ thế nào. Thật là kỳ cục, không thể làm cái việc mà tôi vẫn từng làm suốt cả đời. Tôi không thành công lắm với Jane, vợ tôi. Tôi thử đủ thứ. Tôi uống vitamin năm đôla một lọ. Tôi thử vài thứ thuốc khác mua ở nhà thuốc. Tôi cũng nghĩ rằng có lẽ lỗi tại vợ tôi; bà ấy cũng không còn trẻ nữa. Thế cho nên tôi thí nghiệm với một cô gái ở sở. Tôi đến nhà cô ta đôi lần để xem thử việc gì sẽ xảy ra. Phát đầu tuyệt quá và tôi nghĩ rằng tôi đã thắng nó, nhưng sau đó nó cũng y như thế ».

Nhiều người như Glen, thử đủ thứ. Ông dược sĩ bán cho họ những thuốc viên chữa bệnh mất tính đàn ông,

một người thư ký thông cảm để họ thử tạo một môi trường mới để giao hợp trong một thời gian, họ uống vitamin hàng loạt, nhưng không có gì đem lại kết quả. sự việc càng tệ hơn.

« Sau một thời gian, tôi không làm gì được nữa. Tôi nghĩ rằng dương vật của tôi đã chết — tôi chờ nó rụng ra — tôi xin thề rằng nó trở nên nhỏ hơn và cả hai tinh hoàn của tôi cũng co lại. Tôi quá thất vọng và cau có đến nỗi không thể cố gắng đi làm nữa, đã đến lúc phải tìm đến bác sĩ ».

Đấy không phải là tưởng tượng của Glen — dương vật và tinh hoàn của anh ta đang co lại. Testosterone, chất hoocmôn sinh dục nam duy nhất, do hai tinh hoàn tiết ra chính, cùng với một nguồn phụ từ tuyến thượng thận — Những gì làm người đàn ông ra người đàn ông đều phát xuất từ chất này. Mỗi ngày vài giọt hoocmôn giữ cho đàn ông có đủ lông lá và bắp thịt. Chúng cũng giữ cho dương vật và tinh hoàn hoạt động mạnh và bảo quản các cấu trúc sinh dục bên trong như tuyến tiền liệt và các túi tinh ở trạng thái vận hành bình thường.

Điều gì xảy ra khi thay đổi cuộc đời bắt đầu ?

Vào khoảng tuổi bốn mươi các tế bào của tinh hoàn là nơi tiết ra hoocmôn bắt đầu suy nhược. Chúng được các mô sẹo dần dần thay thế giống như ở buồng trứng. Rất thong thả, mức sản xuất ra testosterone giảm và bản năng sinh dục nam suy yếu. Khả năng « cương » bị thiệt hại nhưng có một khía cạnh khác mà Glen không nói đến, có lẽ vì chưa ló dạng trong người anh.

Nó là cái gì ?

Đồng thời dương vật chùn bước, người đàn ông bắt đầu mất ham muốn tình dục. Điều này thường ngụy trang bằng một sự gia tăng hoạt động.

Tại sao đàn ông lại hoạt động tình dục nhiều hơn khi bắt đầu mất ham muốn?

Vì lo lắng, anh tìm cách chứng tỏ rằng anh vẫn còn có thể làm việc ấy như xưa. Đầu tiên anh thử làm với vợ — khi thất bại, anh đi tìm một thành phần thứ ba thông cảm với anh hơn. Sau khi thất bại lần nữa, anh tìm thành phần thứ tư, rồi thứ năm và vân vân.

Nhiều cuộc hôn nhân bị tan vỡ vào giai đoạn này vì sự tổng hợp của hoảng hốt tình dục ở người chồng và thiếu thông cảm của người vợ.

Bên dưới mọi sự, lý do căn bản của nhiều ông chồng đi tìm đàn bà khác vào giai đoạn này là để chứng minh mình vẫn còn đủ khả năng giao hợp với chất lượng cao. Thật là bi thảm, nếu anh ta có thể tìm được một người đàn bà khác để có thể sinh hoạt, thì hôn nhân của anh có lẽ tiêu ma.

Tại sao bi thảm?

Vì sự «mãn kinh» vẫn tiến triển một cách tàn nhẫn. Lúc đầu một bộ mặt mới và một âm đạo mới có tác dụng kích dâm — thực ra, điều căn bản của thành công mới của anh ta là cần phải giao hợp ít thường xuyên với người đàn bà mới. Đến lúc mà đêm nào cũng có sẵn nàng thì chắc chắn anh sẽ bắt đầu có cùng những vấn đề ấy với nàng.

Có những hậu quả khác của sự thiếu hụt hocmon sinh dục không?

Có. Khi tiến trình tiếp tục, những biểu lộ càng trở nên rõ ràng. Cau có và suy sụp đều tăng liều lượng và đưa đến sự nghiện rượu ở tuổi này. Dần dần râu thưa hơn, giọng nói cao hơn, và dương vật cùng tinh hoàn teo hơn. Đàn ông trở nên khòm và bắt đầu mất chiều

cao y như người đàn bà mãn kinh. Thực sự, anh ta đã nữ hóa. Vào giai đoạn sau, thường khó phân biệt « bà nam » mãn kinh và « ông nữ » mãn kinh. Khi tình trạng tiến triển đàn ông cũng phát triển vú to nữa.

Tại sao đàn ông lại nữ hóa?

Vì tuyến thượng thận của họ cũng sản xuất estrogen. Nam tính (hay nữ tính) tiêu biểu tùy thuộc vào việc giữ vững thăng bằng giữa estrogen và testosterone, cả hai thứ đều thường xuyên lưu thông trong người đàn ông và người đàn bà bình thường. Khi người đàn ông mất testosterone, thì estrogen kế tục. Việc này vẫn có thể xảy ra trước « mãn kinh » ở đôi người đàn ông.

Nó xảy ra như thế nào?

Với những người nghiện rượu kinh niên, gan thường bị hư hại trầm trọng. Thông thường các chất estrogen do tuyến thượng thận sản xuất ra ở người đàn ông, đều được gan khử bớt hoạt lực để ngăn ngừa sự nữ hóa. Khi gan bị hỏng, estrogen tụ tập lại và tạo nên những đặc tính nữ. Người nghiện rượu kinh niên thường có vú to, những lớp mỡ dầy ở hông, và thiếu lông trên cơ thể, nhất là ở ngực.

Đàn ông « mãn kinh » chữa trị thế nào?

Trước tiên và trên hết là thay thế chất testosterone đã cạn. Việc này không dễ dàng như người ta tưởng. Nhiều thầy thuốc cứ miễn cưỡng không chịu giúp những bệnh nhân nam vượt qua giai đoạn khó khăn nhất này của cuộc đời họ.

Sao lại thế?

Vài bác sĩ không nhận thức rằng các tuyến sẽ mệt mỏi không chịu tiếp tục nữa. Vì nhiều người đàn ông vẫn còn giữ được khả năng sinh sản trong chừng mực

nào đó cho đến tuổi bảy mươi, họ lẫn lộn sự hiện diện của số ít tinh trùng với những lượng thích đáng hóc-môn sinh dục. Mặt khác đôi người đàn ông trước kia đã có những vấn đề cương lực nên bác sĩ coi những triệu chứng «mãn kinh» chỉ là một giai đoạn khác của chứng liệt dương.

Có cách nào để phân biệt sự thay đổi cuộc đời và liệt dương thông thường không?

Có. Các tinh hoàn được điều khiển do tuyến yên, nó kích thích chúng bằng hócmôn là gonadotropin. Khi tinh hoàn khô héo, tuyến yên càng tiết ra nhiều gonadotropin thêm để thúc dục sản xuất hócmôn nhiều hơn — Không xong rồi — các tinh hoàn có thể sẵn lòng nhưng chúng không còn sức lực nữa. Số gonadotropin được bài tiết ra theo nước tiểu, và có thể đo bằng phương pháp sinh hóa. Nếu đàn ông ở những tuổi năm mươi có vấn đề cương lực thì phải thử gonadotropin trong nước tiểu. Nếu kết quả cao, sự thay thế chất testosterone thiếu hụt có thể thay đổi cuộc đời cho ông ta. Nếu kết quả bình thường, chứng liệt dương của ông ta chỉ là vấn đề về cảm xúc — ông ta cần sự giúp đỡ của một thầy thuốc có khả năng.

Thay thế testosterone được lợi ích gì?

Lý tưởng, là nó trả hệ thống sinh sản lại thời hoàng kim ngày xưa. Hầu hết những thay đổi có tính thoái hóa đều bị lật ngược lại. Thay đổi đầu tiên đáng ngạc nhiên nhất là sự trở lại khả năng «cương» thuở nào. Cương cứng rất tốt sau khi kích thích vừa phải. Dương vật và tinh hoàn lớn ra, nhưng đôi ông không khỏi âu sầu, vì chúng không bao giờ vượt quá kích cỡ trước lúc «mãn kinh». Thay đổi quan trọng nhất là về tình cảm. Tự tin, cả quyết và lạc quan ào ào quay

trở về. Thành công ở thế giới bên ngoài tạo nên thành công ở thế giới bên trong của tình dục. Người đàn ông càng trở nên cương mãnh trong phòng ngủ, càng cường mãnh trong công việc làm ăn.

Xin hãy nghe Glen kể nốt câu chuyện của anh:

« Từ khi tôi nhận được những hócmôn này thì mọi chuyện đều thay đổi. Trước kia tôi đâu có biết rằng một vài mũi chích lại có thể thay đổi cục diện đến thế. Trước, Jane vẫn thường trách tôi không chú ý đến nàng — nay nàng than thở rằng tôi theo nàng khắp nơi trong nhà như con bò đực rỡ cái. Nhưng nàng thích thế. Hai tuần lễ đầu, lúc tôi mới dùng hócmôn, tôi đoán rằng nàng không tin tưởng. Tôi đã phải làm việc ấy, ít nhất hai lần mỗi ngày, nếu không tôi không thể đi làm được — nó cứ cương mãi thôi. Nhưng đấy là một vấn đề dễ giải quyết hơn vấn đề kia ».

Bằng cách điều hòa liều lượng hóc môn, bác sĩ có thể định mức thăng bằng giữa quá nhiều cho người vợ phải gánh và chưa đủ cho người chồng để phát ra.

Phải chăng dùng testosterone làm cho tinh hoàn teo lại?

Với một người đàn ông bình thường, đúng. Nó thay thế nguồn hócmôn của riêng anh ta. Một người đàn ông « mãn kinh » không được lợi gì nữa với những tinh hoàn héo hắt. Một ít giúp đỡ mới thật đáng hoan nghênh.

Testosterone thường được dùng theo dạng viên hình thoi hoặc dạng chích. Những viên thường đều bị dịch vị trong dạ dày tiêu diệt và trở nên vô dụng. Chích không tốn kém mà lại đáng tin cậy. Một viên hình thoi hấp thụ qua niêm mạc miệng cũng có ích

Những thay đổi khác của mãn kinh là thế nào? Hocmon có giải quyết chúng được không?

Đa số được. Râu rậm ra, giọng nói trầm xuống, vú to thì bé lại, xương cứng hơn. Nhưng tiếc thay, mất chiều cao không thể lấy lại được.

Thay thế hocmon đã đủ để xử trí vấn đề chưa?

Không. Cải tạo tình dục cho một người đàn ông mãn kinh đòi hỏi một thành phần khác nữa — một người bạn tình dục biết thông cảm. Trong vài trường hợp dù có dùng hócmôn liên tục, sự cương vẫn chậm trễ. Đây là chỗ con người vượt lên trên khoa học — Một người vợ (hay cô bạn gái) dễ thương và biết an ủi có thể thành công rực rỡ.

Mặt khác, người đàn bà thiếu kiên nhẫn, nóng nảy, xấu tính chỉ đảm bảo thất bại. Không dương vật nào, với hócmôn hay không có thể đứng lên được với một người đàn bà hay cằn nhằn.

Ba mươi năm trước, khi Mel cưới Laura, anh đã chọn lựa khôn ngoan. Mel nay đã năm mươi bốn — năm rồi anh đã gặp nhiều rắc rối. Bác sĩ đã cho hóc môn nhưng anh không có vẻ gì tiến bộ cả. Rồi Laura lãnh trách nhiệm. Cô tả như sau:

« Tôi không thể chịu được khi thấy « nó » xảy đến với anh ấy. Mel là người đàn ông kỳ diệu, và nó đã xé toang anh ta ra. Đôi khi anh thức suốt đêm, để cứ mỗi nửa giờ lại tìm cách làm cho cương. Rồi anh đứng dậy, rảo bước đi khắp nhà. Sáng hôm sau anh phờ phạc không còn ra hình dáng gì cả. Các hócmôn đã có ích ít nhiều nhưng còn thiếu cái gì đó. Tôi cố nghĩ xem tôi có thể làm gì không và khi tôi nhận thức vai trò của mình trong vấn đề, tôi cảm thấy xấu hổ.

« Tội chọc Mel theo kiều tôi đã làm ba mươi năm qua — mà không hiều rằng sự việc đang thay đổi. Tôi cần phải gắng sức thêm tí nữa vào khía cạnh tình dục hơn trước kia. Trước hết, tôi cố tìm hiều xem cái gì kích thích anh ta nhiều nhất. Chính là nhiều việc nho nhỏ — mà nhiều năm nay tôi vẫn nghĩ rằng kỳ quá, nhưng bất cứ cái gì giờ đây có thể ích lợi cho Mel đều cũng hay cho tôi cả. Đổi tư thế cũng làm cho anh ta kích thích hơn. Điều quan trọng nhất là luôn luôn đề cho anh ấy biết rằng tôi cần làm tình với anh ấy. Cái đó có vẻ có tác dụng nhất ».

Mel thật là may mắn — Laura đã làm cho anh ta cái mà một mình hócmôn không thề thực hiện được.

Có nhiều người đàn ông không được dùng hocmon không ?

Có. Những người bị ung thư ở tuyến tiền liệt, dương vật hoặc tinh hoàn, đều không thích hợp đề trị liệu bằng testosterone. Đáng buồn thay, với những bệnh ấy, cương không phải là vấn đề lớn nhất nữa.

Những người đàn ông đồng tính thì sao, họ có sự thay đổi cuộc đời không ?

Đan ông đồng tính, về phương diện sinh lý học, không khác với những anh em bình thường. Hócmôn của họ cũng được sinh ra. Thay thế trị liệu có thề cũng ích lợi cho họ, nhưng một người đàn bà thông cảm không thành vấn đề. Một người bạn đồng tính, hiều được vấn đề của họ và sẵn lòng giúp đỡ, là một sự hiếm có.

Chỉ định estrogen cho những người đàn ông « mãn kinh » thì sao ?

Trong vài hoàn cảnh nào đó, đấy là một ý kiến hay. Tuy giải thích không rõ ràng nhưng vài đàn ông có vẻ

nhỏ hơn nếu cung cấp cho họ testosterone phối hợp với những lượng estrogen nhỏ. Có thể nó làm cho hócmôn làm việc trơn tru hơn. Không ai biết được chính xác, nhưng cũng nên thử dùng hai thứ phối hợp cho những đàn ông không thấy hiệu nghiệm với testosterone đơn độc.

Đàn ông và đàn bà mãn kinh cần dùng hocmon bao lâu?

Trong bao lâu mà họ muốn cảm thấy dễ chịu. Họ có thể ngừng hócmôn bất cứ lúc nào, nhưng các triệu chứng lại rón rén trở lại. Không có thứ gì có thể hồi sinh cho những buồng trứng và tinh hoàn đã hóa đá. Một khi chúng ra đi, chúng đi vĩnh viễn. Thay thế chất chúng sản xuất có thể làm cho cuộc đời này thêm nhiều lạc thú đối với những người chủ của chúng vẫn còn ở lại phía sau.

Để trình bày vấn đề thật rõ ràng, Reuben đã đơn giản hóa khá nhiều. Ở các nước phương Tây mãn kinh là một giai đoạn cực kì phức tạp trong đời sống phụ nữ. Đối với đàn bà Á Đông tuy có ít rắc rối hơn nhưng dầu sao để giải quyết cũng phải cần những bác sĩ phụ khoa có trình độ và giàu kinh nghiệm, chứ không chỉ đơn thuần là sử dụng hócmôn nữ (như uống synapause) mà nhiều khi các bà tự động làm theo lời mách bảo của bạn bè.

Về phía Nam giới hiện nay đa số tác giả không công nhận có «mãn kinh ở đàn ông» (andropause) vì nhiều «cụ» vẫn tiếp tục hoạt động tình dục tốt ở tuổi ngoài 60, thậm chí ngoài 80 trong một số trường hợp nếu «yếu» là do bệnh hoặc suy dinh dưỡng. Cũng như ở phụ nữ, sử dụng testosterone phải có ý kiến của bác sĩ chứ không phải tự động mua testaton hoặc heptylate de testosterone... về chích như nhiều ông ở TP. Hồ Chí Minh vẫn làm...

Chương XV

TÌNH DỤC LÚC BÓNG XẾ CHIỀU TÀ

Khi nào một người già quá và hết tình dục?

KHÔNG BAO GIỜ. NHỜ KHẢ NĂNG PHỤC HỒI CỰC kỳ nhanh chóng, các cơ quan sinh dục không hề bị mòn mỏi. Mặc dù đa số các bà mất khả năng sinh sản sau tuổi năm mươi, và các ông ít khi có con sau thập niên thứ bảy, họ vẫn giao hợp (và ham muốn) cho đến ngày về miền cực lạc.

Thực tế, ham thích và hoạt động tình dục sau tuổi sáu mươi có thể coi là có tính trị liệu.

Làm sao ở vào tuổi ấy tình dục lại có tính trị liệu?

Giao hợp và tất cả những việc đưa đến giao hợp đều quyến rũ, kích thích và gây hồi hộp. Chúng cung cấp cho sinh hoạt hằng ngày rất nhiều sức sống và hứng thú. Đàn ông và đàn bà khi đã từ bỏ đa số những hoạt động khác như làm việc và nuôi gia đình, càng cần tình dục hơn trước kia. Một ông sắp già ngồi chờ những năm tháng cuối cùng của mình trên một sân đánh đáo, đang kéo lê cuộc sống buồn thảm, so với một người hào hoa đang tiêu phí ngày sống của mình để ghi bàn trong một trò chơi khác. Một bà cụ già đang dung đưa xua đuổi thời khắc trước cổng nhà có

thể khám phá ra rằng thời gian sẽ đi nhanh hơn nếu bà phá tan về đơn điệu buồn chán bằng một ít thì giờ trên giường ngủ.

Điều này không có nghĩa là những người lớn tuổi phải được chuyển thành những người cuồng dục, không ngừng tìm cách «cù» vào cái dục tính èo uột của mình. Nhưng phần nhiều sự cô đơn và buồn chán lẽo đẽo theo sau tuổi già đều có thể chặn trước bằng những quan hệ giao tế để tìm người bạn tình thích hợp. Nếu họ có ý nghĩ tình dục trong đầu, những công dân lớn tuổi sẽ không cần có ai thúc đục, họ vẫn đi ra ngoài để tìm gặp mọi người — và có thể là phải đi tìm gọi mấy cụ về nhà mỗi khi trời tối.

Nhưng đã già mà còn ham thích tình dục có đứng đắn không?

Thật khó hiểu tại sao. Nếu ta cho là lịch sự đối với một cặp làm tình khi họ bốn mươi lăm tuổi và cho là khiếm nhã cũng với cặp đó, cũng làm việc đó, bằng cùng cách đó với cùng những cơ quan sinh dục đó khi họ cũng bảy mươi lăm tuổi, thì thật là điều đáng là hoang mang.

Một trong các vấn đề là tách riêng việc giao hợp với sinh sản. Một phần của rối rắm là do nhận thức sai lầm từ thuở xưa truyền lại, rằng tình dục mà không sinh sản là tội lỗi. Khi họ già hơn, nhiều người cảm thấy họ không còn có một «lý do» để có tình dục. Thực ra, họ không cần một lý do. Giao cấu tự nó đã có đủ lý do. Nếu sinh sản là sự biện minh duy nhất cho tình dục thì thiết bị tình dục của con người đã được thiết kế quá mức dư thừa. Người đàn ông, trong suốt cuộc đời, chỉ cần vừa đủ tinh trùng để sinh từ mười đến hai mươi đứa con. Nhưng thực tế, mỗi lần xuất tinh hắn có chừng 250.000 lần số lượng đó.

Vì mục đích sinh sản, phụ nữ chỉ cần số trứng vừa đủ để sản xuất một gia đình — nhưng chị lại có khả năng sản xuất 200.000 lần hơn.

Tình dục là một trong hai thú vui có thể đổi mới và có sẵn cho con người. Mỗi lần trải qua một cuộc mây mưa người ta lại có thể cảm thấy thích thú như lần trước — và đến lần thứ hai trăm nghìn có lẽ cũng vẫn vui thích và hấp dẫn như mới lần thứ hai. Thú vui khác có thể đổi mới được là ăn. Một người sáu mươi có thể thưởng thức việc đó như khi anh mới lên mười sáu — có lẽ còn hơn, bởi vì khẩu vị và khả năng phân biệt của anh đã phát triển và điêu luyện. Nếu không có lý do đúng vững để bỏ ăn vào một tuổi nào đó thì cũng không có lý do chối bỏ tình dục vào một giai đoạn nào đó trong đời.

Thế tại sao có người lại từ bỏ nó?

Có lẽ đấy là lối thoát dễ dàng cho những người nam và nữ không bao giờ cảm thấy mình ở trong trạng thái tình dục tốt. Khi tuổi năm mươi lăm hay sáu mươi trôi qua, họ cảm thấy nhẹ nhõm vì được miễn cho cái mà họ coi là gánh nặng. Quá già là một cách tạ lỗi được mọi người chấp nhận để quay lưng chạy trốn cái mà họ không bao giờ biết thưởng thức. Thỉnh thoảng việc từ bỏ hoạt động tình dục lại xuất phát từ lũ con, nhất là nếu một người (cha hay mẹ) chết đi thì con gái và rể có thể nói: « Cụ đã quá già nên không còn có thể làm cái loại bậy bạ ấy nữa. Tại sao cụ không ổn định đi và quên tất cả những gì về món tình dục ấy? » Tại sao những đứa con lo lắng lại không theo lời khuyên của chính chúng và từ bỏ cuộc sống tình dục của chính chúng, nếu đó là một ý kiến hay? (Tiếc thay, đôi đứa con trong bọn chúng có lẽ cũng đã từ bỏ).

Đôi người lớn tuổi hơn sẵn lòng từ bỏ tình dục khi người bạn đời của họ chết. Sau khi đã phai cái cú bất ngờ đầu tiên ấy khiến họ phải chịu cô đơn thì sức mạnh tình dục và sự ham thích cũng vĩnh viễn ra đi. Những người khác ngưng giao cấu một thời gian khi chồng hay vợ mình bị ốm. Sự kiện đó thường phản ánh sự chấm dứt mọi quan hệ tình dục. Lại có kẻ đã mất ham thích mà không hề hay biết, vì sự việc tiến triển từ từ. Với họ tình dục vọt qua cửa sổ khi người đàn ông mất hết khả năng. Điều khá thú vị là có sự khác biệt nổi bật trong cách thức rút lui khỏi tình dục của đàn ông và đàn bà.

Họ là những người thế nào?

Những thống kê phản ánh cái mà có lẽ mọi người đã nghi ngờ lâu nay. Trong xã hội ta (Mỹ), đàn bà quan tâm đến tình dục lâu dài hơn nhiều so với người đàn ông. Trong nhóm tuổi từ sáu mươi tới chín mươi, rất nhiều đàn bà từ bỏ tình dục vì ông chồng họ không còn sẵn sàng hoặc không còn khả năng phục vụ nữa. Nửa số những bà trong đám này đã chấm dứt cuộc đời tình dục khi chồng chết. Số phụ nữ tự nguyện sống độc thân chỉ chiếm khoảng một phần mười.

Mặt khác, quá nửa đàn ông cỡ tuổi này đã hạ màn chấm dứt thú vui tình dục, vì ốm đau, liệt dương hoặc thiếu ham thích.

Phát hiện quan trọng nhất là sau tuổi sáu mươi, nếu ngưng giao hợp trong một thời gian, thì thường không bao giờ có thể tiếp tục lại được nữa. Sự kiện này có ý nghĩa quan trọng đối với những kẻ quan tâm gìn giữ khả năng tình dục của mình. Về mặt thực tiễn, nếu sau một thời gian hơn sáu mươi ngày mà không có quan hệ tình dục giữa vợ chồng sau tuổi

sáu mươi (và cả trước nữa) thì sẽ khó tiếp tục được mối quan hệ tình dục sôi nổi.

Henry đã trải qua trường hợp như thế, một trường hợp đau lòng. Sáu mươi bảy tuổi và là một kế toán viên hưu trí. Ông kể :

« Tôi không bao giờ quá ham mê tình dục, nhưng tôi cũng không sẵn lòng bỏ đi — thỉnh thoảng cũng hưởng thụ thú vui ấy chứ. Cứ cách khoảng bốn tuần, vợ tôi và tôi có một lần « yêu nhau ». Cách đây sáu tháng, vào tháng giêng thì phải, Irene bị khớp khá nặng, không thể kham nổi sự quan hệ vợ chồng. Thế cho nên tôi phải nhịn trong suốt thời gian ấy. Tháng rồi, cô ấy cảm thấy đỡ hơn. Tôi tìm cách bắt đầu lại, nhưng cơ quan sinh dục của tôi không còn đủ sức mạnh nữa ».

Điều Henry muốn nói là sau sáu tháng « kiêng cữ bắt buộc », ông không còn cương được nữa — vào tuổi sáu mươi tám sự cương không đến dễ dàng với nhiều người, giống như chim bồ câu, khi đã bay đi thì khó mà bắt lại được. Nhưng giống như đa số đàn bà, Irene thực tế hơn chồng trong vấn đề này. Bà nói việc xảy ra sau đó :

« Tôi không hẳn là cái mà ông gọi là người nghiện tình dục nhưng tôi biết có cái gì không ổn với chồng tôi. Ông ấy không ăn uống bình thường và ngồi lì trong nhà suy ngẫm về sự bất hạnh của mình — ông cũng không còn đi dạo như bác sĩ đã dặn. Mỗi khi muốn quan hệ với tôi nhưng thất bại thì tinh thần ông càng xuống thấp hơn. Vì vậy, tôi phải đi tìm mua vài cuốn sách về tình dục — trước kia tôi chưa hề làm việc như thế. Nhưng thời thế đã thay đổi và tôi thấy mình lạc hậu. Một quyển sách bảo rằng nếu khi làm tình người vợ cầm bộ phận của người chồng

thì sẽ làm cho ông cương đỏ hơn. Tôi vẫn luôn luôn được dạy rằng không có người đàn bà tử tế nào lại làm cái chuyện như thế nhưng tôi lại nghĩ rằng nay sự việc đã khác xưa. Nói thật, tôi không cần gì nữa cả. Tôi yêu chồng tôi và tôi sẵn sàng làm bất cứ cái gì để giúp ông ấy trở lại là người đàn ông. Cơ hội tiếp theo, tôi làm đúng lời sách nói và y như trò quỷ thuật — nó hóa ra cứng hơn cả ba mươi năm về trước. Càng quan trọng với tôi hơn là Henry đã thay đổi hẳn. Ông vui vẻ hơn, càng lạc quan và còn muốn tìm một việc làm bán thời gian. Có thể tôi không nên thừa nhận điều đó, nhưng tôi thấy vui thích sự quan hệ của chúng tôi nhiều hơn trước kia. Tôi còn định làm thử vài điều khác đã đọc được trong sách ấy ».

Có cái gì khác mà lẽ ra Henry đã phải làm để giữ khả năng mình ?

Vâng, nếu ông ta có thể làm việc đó. Ông có thể thủ dâm. Đối với cơ thể, mọi phản xạ đều bằng nhau. Nói theo sinh học, những phản xạ tình dục không khác với những phản xạ điều khiển sự tiêu hóa, sự đại tiện. Nếu Henry phải nhịn các thức ăn cứng trong sáu tháng ông sẽ rất khó khăn trở lại một chế độ ăn uống bình thường. Nếu ông tránh những sự chuyển động của ruột trong nửa năm, ở tuổi ông sự bài tiết bình thường sẽ không bao giờ trở lại. Nếu thần kinh tình dục không được tăng cường liên tục sau sáu thập niên, chúng nó có thể biến đi.

Cơ thể không cần biết sự tăng cường này xảy ra như thế nào. Ông mục sư có thể không ưa việc Henry đạt được cực khoái, nhưng chắc chắn ông mục sư không thể gợi ý một phương pháp tốt hơn để bảo vệ các chức năng sinh lý. (Ngoài ra, mục sư cũng thủ dâm chứ). Nếu một người đàn ông đang già có thể hiểu

rằng thủ dâm đều đặn có thể giữ cho trang bị tình dục hoạt động cho đến khi tìm lại được mục tiêu... thông thường thì cả chồng lẫn vợ sẽ tránh được những khổ đau rất lớn.

Bạn muốn nói rằng các bác sĩ khuyên nên thủ dâm?

Trong khi thủ dâm không phải là hình thức hoạt động tình dục lý tưởng và chắc chắn nó không thể sánh với giao hợp bình thường nam nữ để hưởng thụ khoái lạc lâu dài, thì nó vẫn có một chỗ đứng đáng kể trong tiến trình tình dục của mỗi người. Thủ dâm là bước đầu của hoạt động tình dục nơi tuổi trẻ, nó có thể làm tồn tại mãi chức năng sinh lý ở tuổi già — Nếu phải chọn lựa giữa sự mất đi vĩnh viễn năng lực tình dục và sự thủ dâm tạm thời thì đa số người bình thường có khuynh hướng chọn lấy một ít thủ dâm. Nếu người chồng chết, người vợ có thủ dâm cũng là điều hoàn toàn hợp lý, để giữ cho bộ máy tình dục của nàng tiếp tục vận hành cho đến khi gặp được một người bạn sinh lý khác thích hợp. Vì bản chất mảnh mai và chóng phai tàn của cơ cấu « cương » nơi những người đàn ông lớn tuổi, cho nên một ông mới góa vợ hầu như cần phải tập luyện bộ máy cực khoái của mình để giữ nó còn sống được.

Nếu chồng hay vợ bị ốm đau không thể sinh hoạt tình dục được thì sao?

Nếu ốm đau thật sự là một ngăn trở của giao hợp và nếu sự việc ấy có thể kéo dài, cần phải nghĩ đến những giải pháp khác. May mắn thay, tương đối ít có những điều kiện thể chất hoàn toàn loại bỏ sự giao hợp.

Một trong các thay đổi vẫn xảy ra nơi người lớn tuổi và có khuynh hướng ngăn trở sự giao hợp bình thường là chứng béo phì. Khi người chồng (và vợ)

béo ra thì cái bụng lớn lên đầy các bộ phận sinh dục ra xa,... xa ra với nhau. Khốn thay, dương vật không thể tăng chiều dài để vượt ra đằng trước cái dạ dày một bước và cuối cùng là âm hộ vẫn đứng đợi ở ngoài tầm. Giải pháp hợp lý cho cả hai đối phương là ốm lại. Giải pháp dễ dàng nhất là tìm cho được cách giao hợp vòng quanh những cái bụng nhô lên ấy.

Còn những người bị sưng khớp thì sao ?

Với thời gian, hầu hết mọi người đều thỉnh thoảng thấy đau nhức trong xương và khớp. Đôi khi khó chịu đến mức giao hợp và những cử động có liên quan đều có thể gây đau đớn. Đây là lý do xấu nhất để cắt đứt hoạt động tình dục. Đối với đa số dạng viêm khớp, tập những động tác nhẹ thường xuyên rất có ích. Còn cách nào hay hơn tập luyện nhẹ nhàng trong dễ chịu và kín đáo của chiếc giường với một người bạn tình đầy hấp dẫn chăng ?

Nhưng vẫn còn lý do tốt hơn thế. Tất cả các tuyến trong cơ thể đều tiếp nối với nhau và đều đặt dưới sự điều khiển của tuyến chủ tức tuyến yên. Hoạt động sinh lý tác động vào tinh hoàn của người nam và buồng trứng của người nữ, sự kiện đó được báo về tuyến yên nằm dưới bộ não để kích thích lần lượt tuyến giáp và tuyến thượng thận, các tuyến này lại kích thích thêm nữa các tuyến sinh dục. Càng giao hợp thường xuyên càng làm tuyến thượng thận tăng cường sản xuất cortisone, nó có tác dụng làm giảm nhẹ triệu chứng viêm khớp.

Thế thì tình dục có ích lợi chống viêm khớp ư ?

Trên một bình diện nào đó; đúng thế. Trong một thời gian dài các bác sĩ đã biết là ít có viêm khớp trong những người giữ hoạt động tình dục bình thường.

Trước kia họ vẫn quen nghĩ rằng chỉ những người nào không bị triệu chứng tê liệt của bệnh này mới có thể tiếp tục hoạt động tình dục. Ngày nay, các nghiên cứu về hoocmôn đã chứng minh rằng chính sự hoạt động tình dục giúp đỡ và bảo vệ người quá trung niên khỏi bị những thay đổi có tính thoái hóa của bệnh này.

Tình dục tác động lên tim như thế nào?

Không có quả tim nào từng bị hoạt động tình dục làm thương tổn. Thật ra, ham thích mạnh mẽ và khỏe khoắn với tình dục và một cuộc sống tình dục tích cực có lẽ là hình thức tốt nhứt để chống lại cơn đau tim.

Thế là thế nào?

Các chuyên gia về tim đều đồng ý là ba yếu tố lớn thúc đẩy cơn đau tim là thiếu thể dục, béo phì và căng thẳng thần kinh. Giao hợp thường xuyên và mạnh mẽ giúp ta kiểm soát được những nguy cơ này.

Ít có hình thức tập thể dục nào có thể cung cấp được những lợi ích như giao hợp. Những cú thúc mạnh mẽ của khung chậu giữ cho các bắp thịt và khớp xương của toàn thể cột sống được hoàn hảo. Tuần hoàn trong khắp cơ thể được tốt hơn và hơi thở được sâu hơn. Một trong các mục tiêu chính của « chạy bộ »[1] là nâng nhịp tim lên hơn 120 lần mỗi phút và do đó gia tăng dự trữ tim. Trong giao hợp, nhịp tim thường lên khoảng 160 lần mỗi phút trước và trong khi cực khoái. Thêm vào đó, áp huyết cũng tăng năm mươi phần trăm trong một thời gian ngắn và sự kiện này khá có ích. Người ta tính rằng hành động tình dục bình thường tiêu phí

1. Jogging: chạy bộ — đang là phong trào sôi nổi ở các nước phương Tây.

khoảng 150 calo, điều này có vẻ rất hấp dẫn với những người vẫn theo dõi trọng lượng của mình.

Mỗi lần giao hợp chỉ đơn giản là một cuộc tập thể dục, tương đương với chừng nửa giờ đi thong thả hoặc bốn mươi phút thể dục mềm dẻo. Đối với nhiều người, đi vòng công viên vào buổi sáng trời mưa không thể so sánh với một lần lên giường. Đàn ông nào nghĩ về cái đó cũng sẵn sàng đổi bốn mươi phút thể dục đầy mồ hôi lấy khoảng một giờ trong vòng tay thơm tho của một người đàn bà tự nguyện. Điều trở ngại khác của thể dục là quên tập. Tình dục rất khó bị quên, nhất là nếu bạn không phải ăn mặc thật diện để làm việc đó và nếu có một người bạn hấp dẫn có lý do riêng để nhắc bạn nhớ.

Một cuộc sống tình dục tích cực giúp cho sự cân bằng những cách khác nữa. Trong khi nhiều người muốn bạn mình tròn trĩnh dễ thương thì một cơ thể nhiều mỡ lại gây trở ngại cả về phương diện cơ lý lẫn thẩm mỹ. Muốn giữ hấp dẫn tình dục, nhiều người đàn ông và đàn bà phải lo theo dõi trọng lượng của mình.

Một trong những gánh nặng đè lên tim ta là cái xã hội điên cuồng ta đang sống. Thất bại và lo lắng hàng ngày nó đang làm ta khó chịu trong cơ thể, gây tác không ngừng cho tim và huyết quản. Quan hệ tình dục đầy tình yêu trọn vẹn là yếu tố hiệu nghiệm hơn (và thích thú hơn) bất cứ thuốc an thần nào. Bình an và hạnh phúc có thể đem lại đều không thể tìm thấy ở nơi nào khác — với bất cứ giá nào. Thêm một phần thưởng nữa : khi sự phong phú của quan hệ tình dục và khoái lạc làm êm dịu và thư giãn con người, thì chính sự sinh hoạt tình dục càng trở nên thỏa đáng hơn. Trong hình thức tốt nhất, tình dục có thể là thứ thuốc giải độc tuyệt hảo cho thế giới hỗn tạp của chúng ta.

Tình dục có thỉnh thoảng gây cơn đau tim không?

Không hẳn. Nếu vì năm tháng mà tình trạng tim mạch suy yếu đến nỗi sắp bị cơn đau tim thì có thể hiểu được rằng giao hợp là kích thích cuối cùng, cắt đứt nguồn máu cung cấp cho quả tim đang chực ngã quỵ. Như thế không có nghĩa là giao hợp gây nên cơn đau tim. Xem một phim hồi hộp trên tivi hoặc chạy theo chuyến xe buýt cũng có thể cho kết quả như thế. Từ bỏ tình dục vào thời điểm đó sẽ không ngăn chặn được cái không thể tránh khỏi. Và khi nếu bạn ở vào trạng thái tim mạch như thế, thì sẽ có những con đường khác ngắn hơn để rời khỏi thế giới này.

Giao hợp có an toàn cho những người có cơn đau tim không?

Trừ những ca trầm trọng bất thường, nguy hiểm mà giao hợp đưa đến cho tim chỉ là vô nghĩa. Nếu một người có thể bước đi mà không có triệu chứng bệnh tim, thì người đó có thể giao hợp được. Khi ta bước đi nhanh nhẩu thì sức căng trên tim có lẽ còn cao hơn sức căng khi ta cực khoái sôi nổi — Giao hợp đòi hỏi mức tiêu thụ năng lượng chừng năm calo một phút, tức là ở trong khả năng của đa số những người đã bị một cơn đau tim. Vì cơn đau tim nhất định gây nên thiệt hại tức thời cho chính cơ tim, cho nên tốt hơn là nên chờ đến giai đoạn lành bệnh thực sự đầu tiên. Muốn chắc chắn, hoạt động tình dục phải hoãn cho tới tám hay mười tuần lễ sau cơn đau sơ khởi — Tuy thế không ai có thể nói chắc việc gì sẽ xảy ra nếu giao hợp trước thời gian đó. Thỉnh thoảng một người bệnh tim ở bệnh viện có vợ hoặc chồng đến thăm. Nhân đó họ giao hợp ngay trong phòng viện chỉ khoảng một hai tuần sau cơn đau, mà không xảy ra hậu quả xấu

nào. Trong khi sự kiện này chứng minh sự bền bỉ của bản năng tình dục con người, thì chờ đợi thêm ít lâu nữa có lẽ là điều khôn ngoan hơn.

Có kẻ nào chết bằng cách đó không?

Trong phạm vi có thể xác định được, số người chết vì cơn đau tim trong khi giao hợp rất ít. Có hai bản đánh giá nói rằng trong số một nghìn người có tiền sử lên cơn đau tim, thì sáu người cuối cùng đã chết trong khi giao hợp. Thêm một dẫn chứng phụ nhưng thú vị. khoảng tám mươi phần trăm người chết trong khi giao hợp đều đã làm việc đó với người không phải chồng hay vợ mình — Một kết luận có thể đưa ra là đối với người đã bị cơn đau tim và muốn tiếp tục tình dục, thì trung thành là đường lối lành mạnh nhứt.

Dù sao đi nữa, tiếp tục lại ngay hoạt động tình dục sau một cơn đau tim là điều vô cùng quan trọng*.

---

*. Theo giáo sư Muller (Conc-med. 14-1-1984 trang 141) thì chết trong lúc giao hợp là sự kiện rất hiếm. Từ 1954 đến 1984 y văn thế giới chỉ ghi nhận có hai trường hợp: một người đàn ông chết trong vườn và một bà luống tuổi chết với một người trẻ hơn. Cả hai trường hợp phẫu nghiệm tử thi không tìm ra nguyên nhân chết, không thấy gì lạ tuy người đàn ông có tiền sử bị bệnh tim mạch. Giáo sư cho rằng không những hiếm, chết trong tình huống này khó xác định vì ít ai chịu khai, riêng «người kia» lo chuồn gấp hoặc là chối sự việc có giao hợp.

«Thượng mã phong» theo quan niệm Đông phương là chết trên mình một người đàn bà, nhiều cô gái về nhà chồng đã được hướng dẫn sử dụng cây trâm gài đầu đâm vào xương cùng của người chồng khi xảy ra «sự cố».

Nếu chỉ đơn thuần là ngất xỉu thì chắc có tác dụng phục hồi, còn nặng hơn thì vô ích.

Tại sao lại quan trọng ?

Đa số những người bị cơn đau tim, cả đàn ông lẫn đàn bà đều cảm thấy hết phương cứu chữa. Họ thường nghĩ họ là những kẻ nửa tàn phế. Khi thấy mình vẫn còn khả năng và ham muốn như một người bạn gối chăn, sức khỏe họ tiến triển ngay. Người vợ muốn tránh cho chồng sự căng thẳng của giao hợp là điều sai lầm. Tốt hơn là kích thích cho anh ta — bằng một cách rất tế nhị.

Alice đã hành động rất hay :

« Jim bị cơn đau tim cách đây ba tháng. Tình trạng rất nặng. Anh gần mất việc làm : một chân phân phối phụ tùng máy móc. Cuối cùng anh cố gắng đi làm và trở lại nắm được công việc. Đúng lúc tôi nghĩ mọi sự đều tốt đẹp, thì hóa ra tôi làm anh ấy mệt mỏi vì sự ngần ngại của tôi.

« Đúng là tôi dốt quá. Tôi tưởng anh ấy là người ốm nên tình dục sẽ có hại cho anh. Trước cơn đau. anh thường vẫn cứ làm — tôi muốn nói tình dục là khả năng lớn của anh. Cho nên khi ở bệnh viện về, tôi bảo đặt hai giường để anh khỏi mệt vì ngủ với tôi. Anh chàng đáng thương nghĩ tôi làm thế là vì anh đã bị loại ra. Anh thực sự xuống dốc từ đấy. May mắn là tôi nhận ra ngay và đưa anh vào chung giường với tôi. Đúng là một phép tiên. Anh càng hay hơn trước kia nữa — anh bảo bây giờ cảm thấy khoái hơn. Hiển nhiên cơn đau tim của anh không có vẻ gì làm thiệt hại đến bất cứ cơ quan nào khác của anh ! ».

Tình dục có ích lợi nào khác cho người bị cơn đau tim không ?

Có. Ngoài cảm giác thư giãn đến từ giao hợp thành công, cũng còn lợi điểm về hoocmôn nữa.

Vài bệnh nhân tim có triệu chứng « đau thắt ngực », gắng sức sau bữa ăn thật no, hoặc do căng thẳng thần kinh, bệnh nhân có thể bị cơn đau đột xuất hành hạ, như bóp nát phía sau xương ức. Chưa biết nguyên nhân chính xác của triệu chứng này — có thể do thiếu máu cung cấp cho cơ tim, nhưng lời giải thích chưa được rõ ràng. Trong bất cứ trường hợp nào, « đau thắt ngực » cũng đau đớn, dằn vặt và không cho người bệnh làm bất cứ cái gì — kể cả giao hợp.

Đã nhiều năm nay, người ta khám phá ra rằng những mũi chích testosterone làm giảm và, trong vài ca, ngăn ngừa hình thức đau ngực này. Người ta cũng biết rằng hoạt động tình dục bình thường ở đàn ông, bằng cách kích thích tinh hoàn sản xuất thêm nhiều hoocmôn, đã làm gia tăng lượng testosterone trong dòng máu. Cũng giống như viêm khớp, những người đàn ông mắc chứng đau thắt ngực mà hoạt động tích cực tình dục có vẻ ít bị lên cơn hơn. Chứng đau thắt ngực tấn công người đàn ông năm lần nhiều hơn đàn bà, nhưng người đàn bà không may kia mắc phải chứng này cũng có vẻ bớt bệnh nhờ giao hợp bình thường. Trong trường hợp đau ngực làm cản trở sự giao hợp, nitroglycerine (một loại thuốc thông thường để chữa viêm họng) uống vài phút trước khi giao hợp cũng có thể ngăn ngừa cơn đau xuất hiện.

Có đúng là khả năng tình dục của đàn ông và đàn bà giảm theo tuổi không?

Thực sự thì có. Ở đàn ông các tế bào sản xuất hoocmôn tại tinh hoàn dần dần bị mô sẹo thay thế. Mức sản xuất hoocmôn của tinh hoàn cũng như tuyến thượng thận dần dần giảm xuống theo tuổi và tinh hoàn bé lại. Đồng thời tuyến tiền liệt bắt đầu lớn ra.

Chức năng của tuyến tiền liệt là gì ?

Tuyến tiền liệt là bác sĩ Jekyll và ông Hyde [1] của tính ham mê nhục dục ở đàn ông. Cơ quan nầy chỉ là một cấu trúc có kích cỡ một quả nhãn, nằm vắt ngang qua niệu đạo, ngay cổng vào bàng quang. Vị trí chiến lược nầy hoàn toàn thích hợp với chức năng của nó là nhằm sản xuất thêm nước nhờn mạnh mẽ vào tinh dịch, đúng vào lúc xuất tinh, nó làm cho tinh trùng thêm sức hoạt động. Trong hầu hết đời người, tuyến tiền liệt vốn là một đồng minh ôn hòa, nằm yên cho đến lúc cực khoái, thì bỗng co lại rất nhanh và mạnh, rồi một lần nữa lại rút vào bóng tối của tình dục. Tuy nhiên ở nhiều người giữa tuổi hai mươi và bốn mươi, tuyến tiền liệt có khi bị sưng lên và gây nên một cảm giác mãn tính đầy đầy, khó chịu, tưng tức, đau đau tại vùng chậu, nằm giữa tinh hoàn và hậu môn. Có lẽ một phần ba số đàn ông bị chứng viêm tuyến tiền liệt vào một lúc nào đó trước tuổi bốn mươi. Bệnh có hai nguyên nhân, cả hai đều dễ chữa lành.

Đó là gì ?

Nguyên nhân thứ nhất của viêm tuyến tiền liệt là sự động vào vùng chậu. Người cưỡi ngựa, lái máy hạng nặng, cưỡi mô tô và tài xế xe tải... tất cả đều chịu ảnh hưởng tai hại ở vùng nầy. Loại bỏ được sự động vào vùng ấy cũng loại bỏ luôn sự sưng tấy của tuyến. Cách chữa khác khoái hơn, nhất là khi thực hiện. Kích

1. Bác sĩ Jekyll và ô. Hyde: Trong tiểu thuyết có tên « Dr. Jekyll and Mr. Hyde » của Robert Louis Stevenson. Dr. Jekyll khám phá ra những thứ thuốc giúp ông biến đổi qua lại giữa hai con người, con người tử tế thật của ông và con người tội lỗi tàn bạo là ông Hyde. — Bác sĩ Jekyll và ô. Hyde: một nhân vật khi tốt khi xấu.

thích tình dục liên tục mà không khoái lạc cuối cùng đưa đến kết quả tuyến tiền liệt bị sưng và mềm. Bệnh này là bệnh tình cờ nghề nghiệp của thầy tu, linh mục, sinh viên và những anh chàng sợ vợ. Chữa trị ư? Giao hợp đều đặn và thường xuyên. Nếu vì lý do nào đó không thể giao hợp được, thì thủ dâm đều đặn cũng làm nhẹ áp lực được phần nào.

Nhiều bác sĩ thấy viêm tuyến tiền liệt thường xuyên sẽ đưa đến vấn đề quan trọng hơn, có cái tên ỡm ờ là « u lành tuyến tiền liệt ».

Tại sao lại ỡm ờ?

Chữ lành, ngụ ý bệnh không đáng kể. Không có gì xa sự thật hơn. (Trong nghĩa này « lành » tức là không ác tính không phải một dạng ung thư). Hậu quả có thể vô cùng trầm trọng vì ảnh hưởng đối với hưởng thụ tình dục.

Sau tuổi bốn mươi, khoảng sáu chục phần trăm đàn ông đều bị phình to tuyến tiền liệt. Không phải kích cỡ tăng lên mà chính là vị trí làm nên quan trọng. Khi lớn lên, nó dần dần làm nghẽn niệu đạo và cổ bàng quang. Cuối cùng không thể đi tiểu được. Những biến chứng tình dục xuất hiện khi tuyến bị ứ máu trước khi giao hợp và tiếp theo là chứng tắc nghẽn đột xuất bàng quang. Một ông năm mươi lăm tuổi biết rằng giao hợp sẽ làm cho ông không đi tiểu được từ tám tới mười giờ sắp tới, sớm hay muộn ông cũng phải dứt khoát là: thôi! Vì tuyến tiền liệt lớn ra mọi chiều cùng một lúc nên các cấu trúc sinh dục khác đều bị ép và toàn bộ khả năng giảm xuống

Tuyến tiền liệt phình lớn phải chữa trị thế nào?

Vì tuyến này không cần thiết, nên khi đã trở nên đối kháng với tình dục, thì biện pháp hay nhất là cắt

bỏ. Có ba cách xử lý tuyến tiền liệt, mỗi cách đều có ưu điểm riêng.

Thứ nhất là cắt bỏ qua niệu đạo. Phẫu thuật này nhanh, không tốn kém và an toàn. Người ta cho một ống thép không rỉ vào dương vật và đẩy vào đến vùng tuyến tiền liệt — phía sau tinh hoàn — cho một con dao nhỏ qua cái ống ấy để cạo bỏ những phần của tuyến làm tắc nghẽn bàng quang. Điều đáng tiếc là cải thiện chỉ tạm thời — một đến ba năm sau mô lại mọc ra và phải lập lại phẫu thuật trên — Một phẫu thuật có ý nghĩa tốt đối với một ông già bảy mươi bốn tuổi hoặc người đang mắc một bệnh mãn tính trầm trọng nào đó cộng thêm.

Một khả năng khác là phương pháp giải quyết vùng chậu, đòi hỏi một vết sạch giữa bìu dái và hậu môn. Phức tạp hơn nhưng lại tương đối dễ thực hiện trên bệnh nhân và cho phép cắt bỏ tất cả hay phần lớn tuyến tiền liệt. Cách thứ ba là phẫu thuật trên xương chậu — Nhà phẫu thuật rạch một nhát ở vùng khung chậu, phía dưới bụng. Phẫu thuật này hữu hiệu để cắt bỏ tuyến tiền liệt nhưng không thích nghi lắm với những người lớn tuổi.

Cắt bỏ tuyến tiền liệt có ảnh hưởng đến hoạt động tình dục không ?

Thường là có. Trong khi quyết định mổ hay không mổ không liên quan đến ước muốn tình dục của người đàn ông, và vì bí tiểu là trọng đại thì cắt bỏ là điều hệ trọng với tình dục. Điều đáng lo sau phẫu thuật tuyến tiền liệt là xuất tinh — Khi giao hợp, mọi sự tiến hành như thường lệ, ngoại trừ không có tinh dịch xuất hiện vào lúc cực khoái. Cảm giác chủ quan của đàn ông vẫn như cũ (nếu anh ta vẫn cường), nhưng có cái

gì đó thiếu sót. Một người đã chịu phẫu thuật, mô tả như sau:

« Bác sĩ này, đó là sự việc đáng nguyền rủa nhất — chúng tôi làm mọi thứ y như lúc nào — tôi vẫn cương cứng — Vào lúc bắt đầu xuất, lại không có gì cả. Đây là một cảm giác ngộ nghĩnh. Lần đầu tiên xảy ra, tôi nhớ mình có nghĩ « được, tốt để thực tập. Lần sau sẽ làm thật » — Nhưng sau một lúc quen đi — tôi sẽ nói với ông một điều — tôi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều vì không còn có cái tuyến ấy làm trở ngại tôi ».

Phẫu thuật tuyến tiền liệt có cản trở tình dục không?

Nhiều lúc, không. Nhất là với cách giải quyết trên vùng chậu, kết quả đều tốt — khoảng ba mươi phần trăm bệnh nhân được giải phẫu đã gia tăng khả năng tình dục. Ba mươi phần trăm khác vẫn giữ khả năng như trước. Ba mươi phần trăm khác nữa thấy mình « liệt » sau phẫu thuật. Thế thì cắt tuyến tiền liệt có lẽ gây liệt dương suy yếu trong khoảng mười lăm phần trăm « ca », hay ít hơn.

Nhưng nếu ba mươi phần trăm đàn ông bị liệt dương sau khi phẫu thuật thì lại gây liệt cho mười lăm phần trăm?

Không phải tất cả mọi liệt dương sau khi phẫu thuật là kết quả của phẫu thuật — Đối với vài người, đó là cách để dễ thoát nạn. Phẫu thuật có thể cho một người lý do bào chữa mà anh ta cần. Bennett là một điển hình:

Bennett ở trong nghành bảo hiểm. Anh ta và Fay, vợ anh đã từng có mối quan hệ tình dục tốt đẹp từ khi mới lấy nhau. Bennett tả: « không có gì đặc biệt ». « Nhưng chúng tôi vẫn thường vui thú — Thế rồi năm ngoái tôi năm mươi tám tuổi và phải cắt bỏ tuyến tiền

liệt. Lúc bấy giờ chúng tôi vẫn giao hợp mỗi tháng hai lần, và sau ba mươi lăm năm lấy nhau còn mong mỏi gì hơn? Cả hai chúng tôi đều không dự kiến điều gì sẽ xảy ra sau giải phẫu, nhưng khi tôi ở bệnh viện về thì Fay kết luận thế là chấm dứt các cuộc vui thú của chúng tôi. Tôi cũng phần nào đồng ý với cô và coi như thanh toán xong nợ. Chúng tôi không giao hợp với nhau khoảng hai tháng. Rồi tôi thử đôi lần, nhưng không có gì cả — Tôi đã rút lui khỏi tình dục».

Trong trường hợp nầy, Bennett và Fay lẽ ra phải làm việc đó cùng một cách như Bennett cắt amiđam vậy. Đôi khi không dễ gì rút lui khỏi tình dục. Dần dần Bennett trở nên chán nản và cáu kỉnh hơn và sự giao thiệp với Fay bắt đầu xấu đi ở những mặt khác — Cuối cùng sự việc trở nên tồi tệ đến nỗi họ phải đến gặp vị mục sư. Ông này gợi ý họ nên cùng nhau đến tìm một thầy thuốc tâm thần. Bennett tiếp:

«Tôi chỉ mong ai cho biết trước khi phẫu thuật. Việc đầu tiên thầy thuốc tâm thần hỏi tôi là đã thủ dâm mấy lần. Tôi hơi hổ then, nhưng nói thật với ông — mỗi tuần hai lần. Rồi ông giải thích với vợ chồng chúng tôi rằng không có lý do vật chất nào để chúng tôi không thể giao hợp đều đều với nhau — ông nói: «Nếu anh có thể thủ dâm, thì hẳn phải có thể giao hợp». Fay nghĩ rằng như thế hơi thẳng thừng nhưng tôi bảo đây là cách nói của thầy thuốc. Ông chỉ ra nhiều điều khác mà chúng tôi không muốn thừa nhận. Chúng tôi nhận thức rằng ca phẫu thuật đúng là lý do để bào chữa, hôn nhân của chúng tôi đang tan rã và chúng tôi dùng phẫu thuật để đập phát kết thúc. Mọi sự nay đã đổi khác. Mỗi tuần chúng tôi giao hợp chừng ba bốn lần, và xin nói riêng với ông chúng tôi thấy thích thú hơn bao giờ hết»

Bennett nháy mắt. « Tôi không bao giờ biết rằng tình dục có thể vĩ đại đến thế. Nếu tôi biết được rằng nó quan trọng tôi đã nhờ lấy cái tuyến tiền liệt chết tiệt ấy ra hai mươi năm trước đây rồi ».

Còn mười lăm phần trăm kia thì sao ?

Những người mà chứng liệt dương sau giải phẫu thuộc nguyên nhân hữu cơ, đều là những kẻ không may. Đa số những người này đã được giải phẫu ở đáy chậu và điều may mắn là họ thuộc nhóm già nhất. Trong bất cứ trường hợp nào cũng không còn cách nào khác — Khi tuyến đó đã làm tắc nghẽn dòng chảy của nước tiểu; nó phải ra đi. Tuy thế vẫn còn một hy vọng cho họ — là áp dụng một kỹ thuật để giúp đàn ông vượt qua khủng hoảng của mãn kinh, đôi khi cũng có kết quả.

Kỹ thuật nào thế ?

Một cái tên hay cho nó là sự « phục hồi tình dục. » Các cơ bắp của cơ thể sẽ mất hết sức mạnh và phong độ nếu không được luyện tập thích hợp và thường xuyên. Theo chiều hướng đó, những bộ phận góp phần vào tối đa khoái lạc tình dục phải được bảo quản thật hoàn hảo nếu muốn sử dụng tối đa.

Sau tuổi bốn mươi, nhiều người bắt đầu « chùng xuống. Giống như đồng hồ hết dây và bắt đầu ngưng chạy. Vài trường hợp hữu cơ, con người không phải làm bằng sắt thép và vào thập niên thứ tư có thể bắt đầu kém hiệu lực. Chất tiết ra từ các tuyến bắt đầu cạn, tốc độ trao đổi thụt lùi, và mỡ tích tụ khắp nơi. Trong vài trường hợp nguồn máu cung cấp cho não bắt đầu xuống thấp hầu như không nhận thấy. Những thay đổi này xảy ra trong chừng mực nào đó ở mọi người, chỉ có đáp ứng cá nhân là khác biệt.

Tại sao lại thế ?

Vài người khi cảm thấy suy yếu, đã phản ứng mạnh mẽ để phục hồi mức độ cũ. Kẻ khác lại chấp nhận cho mọi sự trôi xuôi. Những người không chiến đấu chống lại đều trở thành nạn nhân của sự «mãn kinh» nam tính. Earl bốn mươi tám tuổi, nay sắp sửa qua tình trạng ấy :

« Bác sĩ ạ, tôi không biết việc gì đã xảy ra. Như tuồng đột nhiên hóa già. Đầu tiên tôi lên năm kílô. Từ khi tám mươi ký. Trước kia tôi vẫn thường cuồng tín về tốt nghiệp đại học, đến nay tôi chưa bao giờ lên quá việc nầy — đến nỗi lo cho cả nhân viên của tôi cũng giữ đừng lên cân. Vì ở trong nghề kinh doanh dược phẩm cho nên chúng tôi phải giữ cho bề ngoài khỏe mạnh. Sau năm ký tăng đầu tiên, tôi cũng chưa quan tâm chỉ đơn giản mặc áo chéo (I) để che bớt cái béo lại. Thế rồi tôi lên mười hai ký nữa — tôi chưa bao giờ cân được 97 ký. Còn tình dục — tôi thực sự không biết cái gì đã xảy ra. Tôi không từ bỏ nó, nhưng tôi hết cả ham thích vợ tôi. Tôi không muốn xúc phạm nàng — Gloria vốn là một người đàn bà tốt — Nhưng nàng lại không chịu làm một việc cho tôi trong vấn đề tình dục — Tôi có thể nói với ông điều đó nếu tôi sắp phải nói tất cả mọi điều với ông. Khoảng hai năm trở lại đây, tôi vẫn ngủ với cô thư ký của tôi là Jean. Cô ấy hăm bốn tuổi, xinh, nhưng đấy không phải là tất cả câu chuyện. Cô kính trọng tôi hơn Gloria và khi làm tình, cô làm cho tôi cảm thấy quan trọng. Cho dù đêm nào đó tôi không làm tốt lắm, cô cũng không than phiền gì và còn tìm cách giúp đỡ tôi nữa. Đối với vấn đề

1. Áo chéo : loại áo vét croisé để che kín ngực.

tình dục, có làm bất cứ điều gì tôi muốn — không phải tôi đòi hỏi cái gì bất thường đâu — Nhưng với Gloria thì lần nào cũng phải theo cách cũ, nếu không thì thôi. Tôi không hiểu nếu không có Jean thì tôi sẽ làm được gì, nhưng ngay cả với cô ấy sự việc cũng không ổn. Tôi bắt đầu thấy hết ham công việc — Tôi thật tình không cần gì nữa ».

« Về rượu thì sao ? »

« Làm sao ông biết được ? Vâng, việc ấy cũng thế. Tôi không bảo tôi là một tay nghiện rượu nhưng mỗi đêm khi đi làm về ít nhất tôi phải uống hai ly Martini trước khi đối diện một tối với Gloria. Ngay cả khi tới đến nhà Jean tôi cũng muốn uống vài cốc trước khi có thể nghỉ ngơi — Thỉnh thoảng tôi say. Tôi không bao giờ nghĩ rằng sự việc lại xoay chiều thế này — Tất cả như muốn làm cho tôi đau khổ ».

Earl mô tả bằng những kinh nghiệm anh đã trải qua, đa số những triệu chứng chính của « mãn kinh » nam tính. . Chán nản, xung đột tình dục, lãnh đạm, suy yếu thể xác — Tất cả những cái ấy bắt đầu ập lên đầu một gã bốn mươi tuổi bất hạnh 1.

---

1. Lý do nhiều tác giả đưa ra để phủ nhận « mãn kinh nam tính » (andropause) là tình trạng này không nhất thiết phải xảy ra cho mọi người đàn ông. Trong khi mãn kinh ở phụ nữ (menopause) là tiến trình bắt buộc với bất cứ người đàn bà nào.

Kỉ lục « làm cha » được y văn thế giới ghi nhận là... 94 tuổi (Tempo med. N° 276 tháng 9-1987 trang 17) trong khi ở phụ nữ mãn kinh là hết có con được.

Một nghiên cứu của Pfeiffer mới đây thì trên 254 cụ ông từ 60 đến 75 tuổi cũng cho thấy là việc duy trì khả năng tình dục cũng còn « khá tốt » ở 20% các cụ ngoài 80 (HĐ).

Cái gì gây nên « mãn kinh » nam tính ?

Thông thường đấy là một tổng hợp những thất bại nhỏ cứ chồng chất mãi trên người nạn nhân tuyệt vọng. Mỗi nỗi niềm tuyệt vọng giống như sợi chỉ mong manh của cái mạng nhện riêng rẽ, chúng chẳng có nghĩa lý gì, nhưng vì những thất vọng đã gộp lại, làm người đàn ông « mãn kinh » có thể cảm thấy mình bị buộc bằng xích thép.

Một trong những thất bại lớn là mất khả năng vay mượn tình cảm. Vào tuổi hăm lăm, ba mươi và cả đến ba lăm, một người đàn ông có thể chống chế bằng lời tự nguyện sẽ thành công sau này. Một dược sĩ có thể nghĩ sẽ mở một dãy tiệm thuốc, người làm bảo hiểm mơ ước đến văn phòng mình. Nhưng năm thứ bốn mươi, đa số đàn ông bắt đầu cảm thấy mình gắn chặt vào cái gì mình có.

Cái cảm giác bị gắn chặt đôi khi truyền sang người vợ. Không còn tưởng tượng gì thêm về kích thích tình dục, không còn viễn ảnh một cái gì mới đối với họ. Như một người đàn ông đã nói, « vẫn là cái việc chết tiệt ấy với vẫn người vợ đáng chán ấy ! »

Khi cơ thể bắt đầu chùng xuống, mọi thứ khác cũng rũ xuống nhiều hơn. Nếu một chứng bệnh có thật như tiểu đường hoặc cao huyết áp xuất hiện, nó được coi như thêm một chiếc đinh đóng vào quan tài.

May mắn là không có chuyện như thế xảy ra. Với sự phối hợp của nhiều cách chữa trị, với hiểu biết sâu sắc của bộ môn tâm thần với y học không còn để cho đàn ông hiện đại chịu đựng những khốn khổ của chứng « mãn kinh » nam tính.

Làm thế nào tránh được chứng ấy?

Đơn giản và trực tiếp nhất là áp dụng một kế hoạch năng nổ để cải tạo khả năng tình dục. Với sự giúp đỡ của một bác sĩ có tay nghề, kết quả có thể rất lớn lao.

Đầu tiên là xoay ngược những thay đổi cơ thể của tuổi trung niên — những thay đổi có thể lật ngược được. Giảm trọng lượng là mục đầu tiên của kế hoạch, nó phục vụ hai mục đích. Nó cải tiến ngoại hình và hấp dẫn giới tính của người đàn ông đồng thời làm tăng tự tin của ông ta. Thêm vào đó, rất có lợi cho sức khỏe nữa.

Giai đoạn hai của kế hoạch phục hồi được hướng vào các tuyến nội tiết (endocrine glands). Chất dịch do các tuyến nhỏ xíu nầy tiết ra điều khiển số phận toàn bộ cơ thể. Người đàn ông đến kỳ «mãn kinh» đều nhờ testosterone từ bên ngoài đưa thêm vào. Ngoài việc điều khiển chức năng sinh lý, hocmon nầy khiến cho xương cứng hơn, cải tiến tiêu hóa chất protein, nâng cao sự trao đổi chất (metabolism) của cơ thể để ngăn ngừa lên cân và cải tiến tinh thần bằng cách làm cảm giác hạnh phúc ngấm vào người. Như các hocmon khác, nó sẽ gây rất nhiều tác hại nếu dùng không có hướng dẫn của thầy thuốc. Trị liệu bằng hocmon không phải là một dự án thuộc loại «tự làm lấy».

Tiếp theo cần lưu ý tới tuyến giáp. Được coi như cái máy điều nhiệt của cơ thể, tuyến giáp điều khiển (cùng với những cái khác) tỉ lệ tiêu hóa thức ăn. Nếu tuyến nầy hoạt động kém thì một số lớn thực phẩm sẽ biến thành mỡ. Khi cơ thể hóa già, các tế bào của tuyến giáp cũng già, và toàn thể nhịp độ của cơ thể chậm lại. Thế rồi bắt đầu xuất hiện sự thờ ơ, chậm chạp, chán

nản và béo phị. Nếu những sự việc ấy là kết quả của suy yếu tuyến giáp thì uống hàng ngày những liều lượng nhỏ chất thay thế hocmon nầy sẽ đem lại hiệu quả đáng sửng sốt. Sức sống già nua ào ạt trở lui, gần giống như cái đồng hồ chạy ngược: bệnh nhân nhìn và cảm thấy mình đang trẻ lại hơn.

Thêm vào tinh hoàn và tuyến giáp, còn có một tuyến nội tiết khác cần lưu ý trong lúc «mãn kinh» nam tính. Tuyến thượng thận sản xuất một lượng lớn hocmon nhưng nhóm quan trọng nhất với đàn ông vào lúc đổi đời là các corticosteroid mà thành phần quen thuộc nhất là cortisone. Cortisone có nhiều chức năng trong cơ cấu tổ chức cơ thể, nhưng một vài hiệu quả lại trở nên nguy hiểm lúc trung niên.

Khi năm tháng trôi qua, mỗi cơ quan của cơ thể đều bị các mô liên kết hay là mô sẹo thâm nhập. Các chức năng chủ yếu suy sụp khi tim, phổi, não, khớp và tinh hoàn đổi các tế bào hoạt động của mình lấy các khối xơ của mô sẹo. Cortisone chống lại mô sẹo và tình trạng thoái hóa chức năng.

Nó là một thứ thuốc mạnh. Trong vài thể viêm khớp làm tê liệt, bệnh nhân chỉ cần một tuần chữa trị bằng cortisone là có thể cưỡi xe đạp hoặc nhảy dây. Cortisone phải dùng cẩn thận. Như bất cứ thứ thuốc nào khác, nó có phục hồi tác dụng phụ. Uống mỗi ngày liều lượng nhỏ, có thể phục hồi tính dẻo dai của khớp xương, cải tiến vận hành các cơ quan và thật sự làm chậm quá trình lão hóa.

Ở những người đàn ông có vấn đề về tuyến tiền liệt, sự chữa trị thích hợp là một phần thiết yếu của quá trình phục hồi.

Mặt khác của kỹ thuật này là kiềm chế những bệnh cơ thể có lúc đó. Nhiều bệnh thông thường như tiểu đường và cao huyết áp phải được chữa trước để đáp ứng với việc giảm trọng lượng. Tấn công hết sức tích cực các bệnh còn tồn đọng là hoàn thành giai đoạn cơ thể của việc phục hồi tình dục.

Còn về phần tình dục thì sao?

Khâu tiếp theo là phục hồi tình dục. Bắt đầu bằng chuyện trò thẳng thắn với thầy thuốc tâm thần. Khía cạnh quan trọng nhất của việc phục hồi cơ quan tình dục chủ yếu bộ não để nó vận hành tối đa. Mục tiêu là thông cảm thực tế cấu trúc tình cảm của bệnh nhân, vì nó ảnh hưởng đến đời sống tình dục của anh ta. Vào giai đoạn nầy, không cần thiết phải là một cuộc phân tâm sâu rộng. Chỉ cần chọn riêng ra vài « vướng mắc » và « mâu thuẫn tình cảm » để định rõ các đặc điểm của thời kỳ nầy. Cho rằng thầy thuốc tâm thần hiểu được các mục tiêu, thì năm sáu lần tiếp xúc đã có thể gây nhiều ngạc nhiên.

Đôi khi phục hồi tình dục có thể có ích ở giai đoạn nầy. Nếu các phản xạ tình dục đã « teo » lại vì không dùng đến (trong trường hợp người đàn ông thất vọng vì không còn cương và cực khoái), thì thủ dâm dần dần bằng một máy rung có thể bắt đầu khôi phục được năng lực.

Nhưng thủ dâm bằng máy rung có sai trái không?

Người đàn ông nào bị đày đọa vào cảnh liệt dương suốt đời không nghĩ thế. Người ta nghĩ rằng sự trống rỗng tình dục của họ mới là sai trái. Bất cứ cách chữa trị hợp lý nào có thể khôi phục lại hoạt động bình thường đều không thể gọi là sai trái được.

Có phải tất cả là thế không?

Không. Đấy chỉ có chừng năm chục phần trăm. Muốn cho phương pháp được hữu hiệu và nếu người đàn ông đã lập gia đình, vợ anh cũng phải được phục hồi tình dục nữa. Nơi đàn bà, cách làm cũng tương tự như thế nhưng bao quát hơn. Nó cũng bắt đầu bằng hạ sụt cân và điều chỉnh lại mức estrogen, hocmon sinh dục nữ. Tuyến giáp và cortisone cũng có thể cần đến. Trong việc khôi phục chức năng tình dục nữ, phẫu thuật có thể làm được nhiều việc. Giải phẫu thẩm mỹ âm đạo để bù lại sự căng rộng và xé rách to khi sinh đẻ có thể giúp ích rất nhiều cho khoái cảm. Khoang và lỗ âm đạo đều có thể phục hồi cho nhỏ hơn. Một bà năm mươi lăm có thể cho chồng cảm giác âm đạo của gái mười chín. Vì các cơ âm đạo mất hết trương lực theo thời gian, nên bàng quang có thể bị trễ xuống và làm «són» nước tiểu, đái không hoàn toàn hết và bàng quang thường xuyên bị nhiễm. Trong khi âm đạo được tu sửa lại thì bàng quang cũng có thể được đưa trở về vị trí cũ.

Ngoài ra cũng tương đối dễ giải phẫu thẩm mỹ cho bộ vú để trả lại cho chúng những đường nét của tuổi thanh xuân. Sự phối hợp giữa trọng lượng và thời gian cũng có thể khiến cho những bộ ngực khêu gợi nhất mất đi hết sức hấp dẫn. Bất kể lòng thòng hoặc bèo nhèo đến đâu, một chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ lão luyện đều có thể phục hồi lại thành một bộ vú hoàn hảo. Những vú nhỏ, teo, đều có thể tăng lên đến kích cỡ kỳ diệu nếu muốn.

Giải phẫu thẩm mỹ ở mặt vốn là giấc mơ của nhiều bà trên bốn mươi. Nhiều bà cho rằng nó chỉ dành cho ngôi sao điện ảnh, hoặc phải trả giá đắt tiền ghê gớm. Tuy nhiên không có gì phục hồi lại niềm tin của người đàn bà

vào chính họ và làm cho họ thêm hấp dẫn với chồng bằng cách tẩy đi, chỉ trong thời gian ngắn, những nếp nhăn của bốn thập niên qua. Phí tổn chừng 1500 tới 2000 dôla (Mỹ). Càng ngày càng nhiều người, cả chồng lẫn vợ, đã bắt đầu cảm thấy nó đáng công đáng của.

Nếu nhìn thấy trẻ hơn có thể làm cho người đàn bà cảm thấy trẻ thật, nếu làm cho bà hấp dẫn hơn với chồng, nếu nó có thể làm cho quan hệ tình dục tốt hơn, và nếu họ có thể thu xếp tài chính được, thì không có lý do để ngần ngại. Ít có người đàn bà mà bộ mặt đã được bác sĩ phẫu thuật có khả năng nâng lên, lại đâm tiếc rẻ sau này. Ít ông chồng than phiền về phí tổn của phẫu thuật như thế sau khi đã trông thấy kết quả.

Những ca khám bệnh tâm thần và tìm hiểu nội tâm dĩ nhiên phải sẵn sàng phục vụ các bà. Phục hồi tình dục bằng máy rung cũng được chỉ định nếu hoạt động tình dục đã sa sút đáng kể. Dù sao cũng còn nhiều việc phải làm.

Còn có cái gì khác nữa?

Lý do căn bản để thực hiện hết qui trình phục hồi chức năng tình dục là gia tăng khoái lạc. Muốn thụ hưởng nó, cặp nam nữ phải làm nó. Giao cấu thường xuyên với tình yêu chân thật là yếu tố chủ yếu trong vấn đề phục hồi. Một khi khả năng hưởng thụ đầy đủ tình dục đã trở lại (hoặc trong vài trường hợp, tạo ra) nó cần được tăng cường liên tục. Nếu không, nó có thể mất đi.

Tất cả tình dục đều tùy thuộc vào một cơ chế hồi tác « có qua có lại ». Khi người chồng làm cho vợ khoái thì nàng đáp lại bằng kích thích chàng. Sự kiện này là động cơ làm cho chàng càng cố gắng cao độ hơn và khuyến khích nàng hăng hái đáp ứng trong chiều hướng

hỗ tương. Cường độ khoái lạc hỗ tương của họ lúc đó có khuynh hướng gia tăng vô bờ bến.

Phục hồi tình dục có tác dụng với người độc thân không?

Cố nhiên. Thực ra có thể càng khẩn thiết hơn cho một người độc thân trải qua quá trình nầy. Những người đã lập gia đình đều có ít nhiều cơ hội thường xuyên để hoạt động tình dục. Đôi khi muốn tìm được một người bạn, người độc thân phải tốn nhiều công phu. Vì bị bỏ qua, ham thích tình dục rút xuống và xuống dốc khả năng theo sát gót. Hành động xông xáo và nhanh chóng có thể phục hồi chức năng và khoái lạc tình dục. Đây điều xảy ra với Earl :

« Thực ra tôi không tin có thể có được. Nó không như thế cho đến khi tôi sụt mười kilô và vất cái áo vẻ chéo đi, lúc ấy tôi mới bắt đầu nghĩ rằng may ra nó thành công. Tôi không biết nhờ những mũi chích hocmon nhờ những viên tuyến giáp hay cả hai, nhưng mọi cái đã bắt đầu thay đổi. Cả đến Gloria cũng không có vẻ tệ lắm. Thế rồi bình minh may mắn lại đến. Khi Gloria nhìn thấy sự khác biệt trong tôi, cô cũng muốn như thế cho mình. Nó chiếm của tôi hết gần 3000 đôla nhưng làm sao tôi từ chối được ?

« Với bộ mặt mới và, nào, một đường nét mới, cô đã làm cho mọi sự khác đi. Ông biết đấy, trước kia cô nhão nhoẹt nên tôi hầu như không cảm thấy gì khi « sinh hoạt » với nhau — cố nhiên lúc bấy giờ tôi cũng nhão nhèo như thế. Nhưng nay tôi cương như cây sắt đường ray và Gloria vừa căng chặt hơn Jean nữa cơ. Tất nhiên tôi đã thôi Jean hồi tháng trước rồi. Nay xin kể cho ông một việc — cuối tuần rồi Gloria cùng tôi đi chơi một chuyến và trong một ngày chúng tôi « gặp » nhau ba

lắm. Có được mấy ông bốn mươi tám tuổi nói câu đó nhỉ? Tôi chỉ tiếc là không làm như thế từ mấy năm trước.»

Tại sao nhiều vị bác sĩ không cho bệnh nhân họ cái cơ hội phục hồi tình dục?

Có nhiều lý do. Thứ nhất nhiều bác sĩ bận chữa cho người «ốm». Họ có thể quên rằng một người bị mất trước thời hạn cái khả năng hưởng thụ tình dục cũng là một bệnh bất thường đáng được chữa trị ngay tức khắc.

Thứ hai, đa số bệnh nhân không đòi hỏi điều họ muốn. Sau nhiều năm được dạy dỗ để tin rằng tình dục là cái phải đẩy ra hậu trường nhường chỗ cho những cái khác quan trọng hơn trên đời thì con người bình thường cảm thấy tội lỗi khi kêu cứu cho những «vấn đề đó» của mình.

Mấy tuổi thì quá trẻ cho việc phục hồi tình dục?

Thật khó nói. Miễn điều kiện sức khỏe của một người không bị suy yếu đến mức không thể giao hợp được: không có giới hạn tuổi tuyệt đối nào. Những nghiên cứu mới nhất về người lớn tuổi (trên bảy mươi) đã phát hiện vài sự kiện thú vị. Một người hoàn toàn có khả năng giữ được sinh lý tích cực cho đến tuổi tám mươi và hơn nữa miễn là ông ta làm đầy đủ được một số yêu cầu tối thiểu. Thừa nhận có sức khỏe tốt là đúng, những thành phần cốt yếu nhất là một sự ham thích liên tục tình dục và nếu có «đối tượng phù hợp» thì thú vui sinh lý càng lớn. Vài nghiên cứu cũng phát hiện một điểm có ý nghĩa khác. Có nhiều người sau tuổi bảy mươi lăm, sự ham thích tình dục và hoạt động tình dục tăng lên. Một nghiên cứu khác đã xác nhận là đặc biệt sau bốn lăm (nhất là đàn bà) sự ham thích tình dục tăng lên dữ dội.

Tại sao xu thế tình dục trở nên mạnh hơn khi một người trở nên già hơn?

Lý do có lẽ là vào cuối thập niên thứ tư, các cơ quan sinh dục được giải phóng khỏi áp lực và sự kiềm chế mạnh mẽ của xã hội. Sau khi tuổi năm mươi hoặc năm lăm đã qua, nhiều đàn ông và đàn bà bắt đầu thoát khỏi cảnh khó khăn, nói theo kiểu tình dục, đã may mắn vứt bỏ được mặc cảm tội lỗi của mình về tình dục như là một phương tiện hưởng thụ «nên tránh». Sợ có thai và bệnh hoa liễu tan biến vào hậu trường, để cho toàn thể bầu không khí thoải mái hơn. Những ước mơ không thực tế đã bắt đầu tàn phai vì nhiều người ở tuổi nầy nhận thức rằng khoái lạc tình dục đầy đủ là cái phải đi tìm mới có được, — và cũng là cái xứng đáng với công lao ấy.

Vào thời kỳ nầy của cuộc đời, nhiều ông và bà có nhiều thì giờ nhàn rỗi hơn, họ thấy dễ gần gũi người bạn tình dục hơn. Không có áp lực xã hội phải tuân theo trong tình dục — cái áp lực hiểu theo ý nghĩa ngày xưa khi họ mới vào tuổi hăm lăm. Daniel phát biểu:

« Khi nghĩ lại, tôi vẫn thường hay lo lắng không biết có còn đủ khả năng tình dục khi đến tuổi năm mươi không? Nay đã sáu mươi lăm mà nói thật tôi không thấy mất mát bao nhiêu so với khi còn trẻ. Tôi đã nghỉ việc trong nghành luật, nên có thể để nhiều thời gian làm những việc quan trọng. Trước kia tôi không bao giờ có nhiều bạn gái và nhiều thời giờ vui chơi. Tôi vẫn thường phải tính toán khi ngủ đêm tại khách sạn bên đường với một cô gái — bây giờ tôi có thể đi chơi cả tuần và không ai để ý tới nữa. Nếu anh hơn sáu mươi, người ta sẽ nghĩ rằng anh đã quên sử dụng cái đó. Tôi không đâu nhé. Không còn những lo lắng về việc có

nhau. Không có áp lực phải lấy nhau. Và cái mà tôi thích nhất là được đánh giá cao. Bây giờ tôi luôn luôn thành thật và nỗ lực làm hết sức mình cho một cô gái — vào giai đoạn này, điều đó quan trọng với tôi lắm — và họ cũng có vẻ nhận thức như thế. Điều đó càng làm cho mọi việc tốt hơn. »

Trong tiểu luận thiên tài « Lời khuyên một thanh niên », Benjamin Franklin cũng nêu rõ quan điểm ấy. Sau khi căn dặn người bạn trẻ chọn một người tình lớn tuổi hơn, ông liệt kê bảy cách giúp cho đàn bà lớn tuổi dễ mến hơn so với những cô gái trẻ. Lý do thứ hai và cuối cùng, và có lẽ là lý do quan trọng nhất là « họ rất nhớ ơn ».

Rõ ràng là việc như thế vẫn đúng với một người đàn ông lớn tuổi. Có một con đường cho tuổi già trống rỗng và thất vọng chọn lựa. Một cuộc đời tình dục hứng thú và xứng đáng cùng với những ý tình ân chứa nhằm phục vụ cho một niềm hạnh phúc, có thể đem lại ý nghĩa sâu sắc hơn nữa cho lời nói của Robert Browning * :

« Trăm năm gắng trọn tuổi đời
Sống cho đáng sống tuyệt vời nào hơn ».

* Robert Browning (1812 — 1889), thi sĩ người Anh, phái lãng mạn, vợ là Elizabeth Barrett, cũng là thi sĩ.

Nguyên văn lời R. Browning :

« Grow old along with me !
The best is yet to be. ».

Chương XVI

BỆNH SIDA

Bác sĩ Nguyễn Tấn Trung

SIDA là gì? Tại sao gọi như vậy?

SIDA là *Hội chứng suy giảm miễn dịch mắc phải* theo các chữ đầu của tiếng Pháp: Syndrome d'Immuno Déficience Acquise, tiếng Anh gọi là AIDS (Acquired Immuno-Deficiency Syndrome), Liên Xô gọi là SPID, tiếng phổ thông Trung Quốc đọc là «Ai — Xừ», phiên âm theo chữ Nho là «ái tử», riêng chúng ta vẫn gọi là SIDA vì gọn và dễ đọc.

Suy giảm miễn dịch là sao?

Hệ thống miễn dịch gồm toàn bộ các phương tiện bảo vệ để chống lại mọi tác nhân tấn công vào cơ thể, hệ miễn dịch được cấu tạo chủ yếu bằng những phần tử hòa tan (như kháng thể, lymphokine...) và nhiều «*tế bào nghiệp vụ*» đặc biệt. Mỗi khi vi trùng, virus hoặc chất lạ v.v... xâm nhập, hệ miễn dịch lập tức huy động mọi phương tiện ngăn chặn hủy diệt, đồng thời ghi vào «bộ nhớ» để chuẩn bị đối phó hữu hiệu hơn với những lần xâm nhập sau, nếu có. *Bạch cầu đa nhân* và *đơn nhân*, là những *thực bào*, có nhiệm vụ nuốt sống «kẻ thù», chiếm đa số (70%) *tế bào nghiệp vụ*, còn

tới 30% là những tế bào có thẩm quyền miễn dịch hay «lymphô bào». Các «tế bào nghiệp vụ cao cấp» này, gồm:

— *Lymphô bào B* (từ tủy xương: Bone) là những nhà máy kháng thể có khả năng sản xuất hàng tỷ tỷ kháng thể khác nhau tương ứng với mọi tác nhân xâm nhập (Giải Nobel Y học, 1987).

— *Và các Lymphô bào T* (từ tuyến ức: Thymus), trong đó *lymphô bào T4* giữ vai trò nhạc trưởng, điều hành tổng quát: kích thích, huy động, kềm hãm... các lymphô bào khác, bằng những chất hóa học tự sản xuất gọi là *lymphokine*.

Đối tượng chủ yếu của SIDA lại chính là «ông nhạc trưởng T4» này, do đó, toàn bộ hệ miễn dịch bị suy sụp, và một khi hàng rào bảo vệ không còn nữa, thì mọi tác nhân đều có thể tấn công vào cơ thể, gây nên «*tình trạng nhiễm trùng cơ hội*» và nhiều bệnh cảnh đe dọa tính mạng mà thể nặng nhất là SIDA.

Nhưng tại sao lại «mắc phải»?

Vì có những tình trạng suy sụp miễn dịch do bẩm sinh, các em bé bệnh này đều phải sống trong lồng kính vô trùng, không được tiếp xúc với bên ngoài.

Thế cái gì làm cho người ta mắc phải?

Tác nhân của bệnh là HIV (Human Immunodeficiemcy Virus), virus gây *suy giảm miễn dịch ở người*, vì còn một virus gây bệnh ở loài khỉ gọi là SIV (S: Simian).

Virus là gì?

Virus là hình thức đơn giản nhất và nhỏ nhất của sự sống, trong khi tất cả mọi tế bào động vật và thực vật, đều có hai loại axít nuclêic trong nhân là ADN và ARN, thì virus chỉ gồm đơn thuần một chuỗi axít

nuclêic duy nhất (ADN hoặc ARN) và một màng bọc bên ngoài. Do quá đơn giản, không tự sản xuất được các chất cần thiết để phát triển và nhân lên, virus phải xâm nhập vào một tế bào gọi là *túc chủ* để sử dụng phương tiện của «*nạn nhân*» mà tồn tại; tế bào này có thể là động vật, thực vật hay vi khuẩn. Là ký sinh tuyệt đối, mỗi virus thường chỉ xâm nhập một túc chủ nhất định và gây ra một bệnh nhất định.

Virus gây bệnh bằng cách nào?

Tất cả mọi virus đều hành động theo đường lối giống nhau qua nhiều giai đoạn:

Đầu tiên là *cố định*: tiếp cận và gắn chặt vào tế bào túc chủ, đây là giai đoạn còn có thể đảo ngược, như trường hợp bị chó dại cắn ở mặt, nên tiêm ngay *huyết thanh chống dại* (tức là kháng thể) thì có thể làm cho virus nhả ra.

— Kế đó là *xâm nhập*, sau khi cởi bỏ lớp vỏ bọc bên ngoài, virus chui tọt vào trong tế bào và toàn bộ chuỗi axit nucleic chứa những thông tin cần thiết để sản xuất virus mới được phóng vào nhân của tế bào túc chủ.

— Ở giai đoạn *tiềm ẩn* tiếp theo, có thể kéo dài khá lâu (nhiều năm đối với Sida) axit nucleic của virus sẽ hòa tan vào hệ thông tin di truyền của túc chủ để sai khiến túc chủ sản xuất ra nguyên vật liệu cần thiết cho những virus mới.

— Rồi đến *giai đoạn lắp ráp*, hình thành những virus hoàn chỉnh.

— Để sau đó được *giải phóng* ra khỏi túc chủ và hủy diệt «nạn nhân». Trung bình mỗi túc chủ bị ép buộc sản sinh khoảng từ 300 đến 500 virus.

Khi bị nhiễm cơ thể liền phản ứng bằng cách chế tạo kháng thể chống virus lưu hành trong máu, mà chúng ta có thể phát hiện bằng xét nghiệm. *Kết quả dương tính* tức là bệnh nhân đã mang HIV trong người và đã bị bệnh.

HIV cũng hành động như thế chứ?

Đúng vậy, nhưng HIV là một Rétrovirus nên còn «hiện đại» hơn ở chỗ được trang bị thêm loại *men chuyền ngược* (Rétro = ngược) gọi là *Reverse Trans-cryptase* có khả năng chuyển chuỗi ARN cơ hữu thành ADN, trong trường hợp cần thiết. Ngoài ra, HIV còn thuộc họ nhà lentivirus, nên thời gian tiềm ẩn mai phục rất lâu (lent = chậm) tất cả những điều trên đều rất quan trọng về mặt bệnh lý học.

Nhưng nếu cấu trúc virus đơn giản như vậy sao không diệt nó đi?

Ở bên ngoài tế bào thì đời sống virus thật quá mong manh, nếu không bị diệt thì cũng tự hủy, đồ vật tiếp xúc với máu người mắc bệnh, chỉ cần khử trùng cẩn thận là bảo đảm an toàn. Nhưng khi virus đã chui được vào bên trong tế bào thì vô phương, ít ra là trong tình trạng khoa học — kỹ thuật hiện nay, vì chúng ta chưa tìm được cách nào hủy diệt virus mà không động đến tế bào, và rủi thay, trong SIDA, tế bào chứa virus lại là «trưởng ban bảo vệ cơ thể»: *lympho* bào T4.

Cho đến cuối năm 1988, vẫn chưa có phương tiện điều trị nào thực sự hữu hiệu đối với những bệnh nhiễm virus. Hiện tại, chủ yếu chỉ là tiêm ngừa (như với bệnh dại, sốt tê liệt, sởi v.v...) hoặc tăng sức đề kháng cho cơ thể để chống lại (như với sốt xuất huyết, cúm v.v...). Trong y học loài người chỉ cần giải quyết được

một bệnh virus thì cũng đồng thời giải quyết được các bệnh khác, kể cả SIDA, bệnh dại và một vài dạng ung thư.

Vậy thì mắc phải bằng cách nào?

Từ 1981 đến nay, sau nhiều tranh cãi sôi nổi, chỉ còn có «DUY NHẤT» 3 đường lây lan được công nhận, là:

— Quan hệ tình dục

— Đường máu

— Và mẹ mắc bệnh lây cho thai nhi

Lây qua đường tình dục là sao?

HIV hiện diện rất nhiều trong tinh dịch đàn ông và các chất nhờn trong âm đạo phụ nữ, do đó mọi quan hệ tình dục với người mang bệnh đều có thể bị lây. Lẽ dĩ nhiên, không phải lần nào cũng lây, nhưng chỉ cần tiếp xúc *một lần* là đủ mắc bệnh, nhất là đối với những người thuộc loại *«có nguy cơ cao»* để mang bệnh hơn người khác, chủ yếu là đồng tính ái nam và gái mãi dâm.

Sao vậy?

Gái mãi dâm tiếp xúc tình dục với nhiều người, số đối tượng gia tăng thì cơ hội mắc bệnh cũng gia tăng, nếu thêm nghiện sì ke thì càng dễ mắc bệnh hơn nữa.

Còn những người đồng tính ái nam do bản chất thường quan hệ tình dục với rất nhiều đối tượng (ở bên Mỹ có trường hợp với hàng trăm đối tượng khác nhau) những người này lại cũng thuộc nhóm đồng tính ái nam, và họ lây cho nhau, quanh quẩn trong một cộng đồng nhỏ bé. Ngoài ra, thói quen tiếp xúc tình dục bằng hậu môn cũng quan trọng, vì niêm mạc hậu môn hấp thu HIV vào máu khá nhanh, các thuốc đặt hậu môn để hạ sốt hoặc giảm đau có khi tác dụng còn

nhanh hơn uống. Tất cả những điều nói trên khiến người đồng tính ái nam chiếm đến 75 % tổng số bệnh nhân SIDA ở Mỹ, những trường hợp đồng tính ái nữ không thuộc nhóm nguy cơ cao.

Nhưng đồng tính ái là sao, mà ở phần trước Reuben cũng không nói rõ?

Vấn đề này chúng tôi sẽ trả lời sau. Để tiếp tục về Sida điều quan trọng nhất là mọi quan hệ tình dục bừa bãi với bất cứ người nào cũng đều có thể lây bệnh, không nhất thiết phải là đồng tính ái.

Còn lây qua đường máu?

Trước đây, nhiều trường hợp mắc bệnh Sida là do truyền máu, bên Pháp đã có người nộp đơn kiện ngành y tế (và thắng) vì bị lây SIDA do được truyền máu trong lúc mổ; ngoài ra nhiều người bệnh *máu loãng* cần được tiếp máu thường xuyên cũng bị lây. Tuy nhiên, những quy định nghiêm ngặt hiện nay tại các trung tâm truyền máu đã loại bỏ đường mắc bệnh này, chỉ còn lại những người sử dụng ma túy tiêm mạch là vẫn có «nguy cơ cao» do dụng cụ tiêm dơ bẩn, không được sát trùng, thậm chí, nhiều khi không cần ống tiêm mà chỉ sử dụng một «bút bi cải tiến», nếu có SIDA thì sẽ lan truyền rất nhanh.

Còn mẹ qua con?

Khoảng 50% trẻ sơ sinh có mẹ bị SIDA đều mắc bệnh, lây lan xảy ra rất sớm, ngay từ tháng thứ 5 trong bụng mẹ. Sữa mẹ cũng chứa HIV, tuy chưa có trường hợp nào được ghi nhận là lây do sữa, người mẹ mắc bệnh cũng không nên cho con bú.

Bây giờ, cụ thể, nếu bị lây thì sao?

Khi HIV xâm nhập cơ thể, bệnh sẽ diễn tiến qua nhiều giai đoạn và hiện nay vẫn chưa có phân loại

thỏa đáng. Bảng phân loại theo Trung Tâm Kiểm Soát bệnh của Mỹ (Center for Diseases Control hay CDC) ở Atlanta, có lợi điểm là đơn giản và dựa vào các triệu chứng lâm sàng, thường được nhiều nước sử dụng, phân biệt 4 giai đoạn:

I) Sơ nhiễm.

II) Nhiễm không triệu chứng (có hoặc không có thay đổi sinh học).

III) Nổi hạch toàn thân (có hoặc không có thay đổi sinh học).

Ba giai đoạn này gọi là «nhiễm HIV» chứ chưa phải là SIDA.

SIDA thật sự gồm: những biểu hiện toàn thân, các triệu chứng thần kinh và nhiễm trùng hay ung thư thứ phát v.v...

Sơ nhiễm là sao?

HIV vừa xâm nhập là cơ thể phản ứng liền như đối với mọi tấn công của virus sởi, cúm chẳng hạn, bằng những triệu chứng không đặc hiệu như: gây gây sốt, mệt mỏi, rêm nhức các khớp xương v.v... chỉ trong vài ngày là biến mất, dầu có hay không có dùng những loại thuốc cảm cúm thông thường. Trong giai đoạn này tuy bệnh nhân đã mang HIV (*gọi là virus dương tính*) nhưng xét nghiệm máu vẫn là ***âm tính***, vì hệ miễn dịch chưa kịp sản xuất kháng thể.

Vậy thì chừng nào mới dương tính?

Từ 3 tuần đến 3 tháng sau, các kháng thể chống HIV mới xuất hiện trong máu và xét nghiệm huyết thanh trở nên *dương tính*. Lúc này, tuy vẫn chưa có biểu hiện gì đặc biệt bệnh nhân đã là ổ lây truyền HIV. Đó là *giai đoạn II*, nhiều khi chỉ có sốt hay tiêu

chảy kéo dài nhiều tuần không rõ nguyên nhân, hoặc bị sụt cân trên 10% trọng lượng cơ thể, nhưng thường thì chẳng có triệu chứng gì cả.

Tại sao phản ứng của cơ thể lại khác biệt như vậy?

Phản ứng khác biệt với bệnh truyền nhiễm, với những bệnh do virus, là một đặc tính sinh học may mắn cho chúng ta, vì nếu không thì bệnh nhiễm chết người đầu tiên đã tiêu diệt cả nhân loại: Sởi (ban đỏ) chẳng hạn, thường chỉ là một bệnh rất nhẹ đối với đa số trẻ em nhưng cũng có thể gây tử vong cho một vài em khác, ngược lại, nhiều trường hợp sốt xuất huyết xảy ra «âm thầm» đến nỗi bố mẹ lẫn thầy thuốc đều không hay biết. Ngoại lệ đối với «quy định» này là bệnh dại, luôn luôn tử vong 100%, nhưng lại rất ít khi từ người lây cho người.

Với HIV, sau giai đoạn sơ nhiễm là một «*thời gian im lặng*» nhiều tháng, thậm chí nhiều năm, tùy thuộc vào thể trạng từng người.

Rồi sau đó là giai đoạn III?

Đây là giai đoạn gây nhiều tranh cãi sôi nổi, với những tên gọi khác nhau: «tiền SIDA» (Pré-SIDA) hiện không còn được sử dụng vì ngụ ý sẽ diễn tiến thành SIDA, là điều chưa chắc xảy ra. Tiếng Anh ARC (AIDS Related Complex) *Hội chứng liên hệ tới SIDA* hay «*cận SIDA*» (Para SIDA) bao gồm nhiều biểu hiện lâm sàng và sinh học không đồng bộ với mọi bệnh nhân, đang được nhiều nước sử dụng, trong khi chờ đợi một tên gọi thích hợp hơn.

Nhưng cụ thể là sao?

Điều chắc chắn là đã có tổn thương nhất định ở hệ miễn dịch, còn cụ thể thì tùy từng người. Khoảng

25% đến 30% bệnh nhân bị nổi hạch toàn thân, nhất là ở cổ và ở nách, đường kính mỗi hạch thường trên 1cm, và tình trạng này có thể tồn tại nhiều tháng, thậm chí nhiều năm, khác hẳn với những lần nổi hạch do cảm cúm, vết thương hoặc nhiễm trùng v.v... thường khu trú ở một vùng nhất định và biến mất trong vài tuần. Tiếp theo là những trạng thái do hàng rào phòng vệ cơ thể suy yếu gây ra như : lao, bệnh đường ruột, nấm ngoài da hay ở lưỡi, nốt ban do xuất huyết ngoài da v.v... Ở mức độ nặng hơn thì sụt cân trên 10% trọng lượng, đổ mồ hôi ban đêm ướt cả quần áo, tiêu chảy kéo dài nhiều tuần lễ v.v... Mới đây, nhiều biểu hiện thần kinh cũng đã được ghi nhận như : cử động khó, mất cảm giác tại nhiều vùng cơ thể, và các triệu chứng tâm thần như : rối loạn tri giác, hôn mê v.v... tuy nhiên cần nhấn mạnh là tất cả những tình trạng nói trên chỉ là « nhiễm HIV », chưa phải là SIDA thật sự.

Nhưng rồi sẽ trở thành SIDA thật sự chứ ?

Không chắc. Đây là một trong những vấn đề đang được tranh cãi và nghiên cứu nhiều nhất, trong vòng từ 3 đến 5 năm sau khi bị nhiễm HIV, chỉ có từ 2% đến 5% bệnh nhân bị SIDA thật sự, và những số liệu đó thay đổi tùy theo thời gian nghiên cứu. Một công trình đáng tin cậy cho thấy là 6 năm sau khi bị nhiễm, 37% bệnh nhân không có triệu chứng gì, 26% nổi hạch toàn thân, 23% có biểu hiện rối loạn máu và chỉ có 14% trở thành SIDA thật sự. Tuy vậy, cả 100% đều có thể lây cho người khác.

Rốt cuộc thì cái gọi là SIDA thật sự nó như thế nào ?

« SIDA thật sự » là tình trạng nghiêm trọng nhất của « nhiễm HIV » xảy ra khi hệ miễn dịch đã bị tổn

thương và suy sụp nặng nề, bỏ ngỏ cơ thể cho đủ mọi tác nhân xâm phạm.

Trước hết là «nhiễm trùng cơ hội», nhiều loại vi khuẩn, ký sinh, virus không gây tác hại trong điều kiện bình thường, đột nhiên trở thành vấn đề lớn, đe dọa mạng sống bệnh nhân, điển hình là viêm phổi do Pneumocytis như những nạn nhân đầu tiên của SIDA, được phát hiện vào năm 1981.

Tiếp theo là những chứng bệnh thường được coi là nhẹ, nhiều khi chính người bệnh cũng chẳng để ý, bỗng nhiên trở nên trầm trọng, như nấm ngoài da Candida...

Tất cả các tình trạng này đều có thể đơn độc, nối tiếp nhau hoặc phối hợp nhiều loại một lúc. Sau cùng còn có cả ung thư nữa.

Ung thư nữa à?

Có hai loại ung thư thường gặp trong SIDA là Sarcome Kaposi và U lymphô bào. Sarcome Kaposi là một loại bướu ung thư do, nổi cộm từ vài milimét đến vài centimét đường kính, thường gặp ở mặt, ngực, bụng... và khoảng 20% ở đường tiêu hóa, phổi... U lympho bào thường gặp ở các hạch cổ, nách hoặc bẹn nhưng đặc biệt trong SIDA, có đến 30% ở não và đường tiêu hóa.

Ngoài 2 loại kể trên, còn một vài loại ung thư khác ít gặp hơn.

SIDA có đặc biệt quan tâm đến cơ quan bộ phận nào không?

Một vài bộ phận quả có bị HIV chú ý đặc biệt. Nhiều nhất là *phổi* chiếm tới 90%, ở giai đoạn này hoặc giai đoạn khác, và thường biểu hiện bằng ho khan, khó thở... Hệ thần kinh và não, với những cơn đau đầu, viêm

não, màng não, tê liệt, rối loạn tâm thần v.v... cũng là đối tượng ưa thích của SIDA.

Kế đó là hệ tiêu hóa, gây tiêu chảy kéo dài, có thể làm suy dinh dưỡng và gầy ốm chỉ trong vài ngày.

Niêm mạc và da cũng là đích chọn lọc của HIV với nhiều loại nấm mọc ở miệng, cơ quan sinh dục, hậu môn... cùng với tình huống nghiêm trọng nhất là Sarcome Kaposi.

Nguy cơ «*nhiễm HIV*» diễn tiến thành «*SIDA thật sự*» tùy thuộc vào yếu tố và đang gây tranh luận, điều chắc chắn là không ai có thể khẳng định «*nhiễm HIV*» có chuyển thành SIDA hay không, và nếu chuyển thì trong thời gian bao lâu. Như thường lệ, tình trạng này hoàn toàn lệ thuộc vào thể trạng của từng người.

«SIDA thật sự» trầm trọng đến mức nào?

90 % các bệnh nhân bị nhiễm HIV vào năm 1981 hiện đều chết, và với những trường hợp được phát hiện trong vòng 2 năm nay, 70% cũng đã tử vong. Tỷ lệ và thời gian tùy thuộc vào loại bệnh, với Sarcome Kaposi có thể khoảng 2 năm, nhưng nhiễm Cytomégalovirus thì chỉ vài tháng là chết, những trị liệu hiện nay có thể kéo dài thời gian nói trên.

Còn ở trẻ em thì sao?

SIDA ở trẻ em chiếm khoảng 1,5% tổng số bệnh nhân ở Mỹ, ở châu Âu có thể đến 8 %, và ở châu Phi còn bi thảm hơn: từ 25 đến 40%.

Tại sao các em lại có thể mắc bệnh được?

Trước hết con đường gọi là «thẳng đứng», do HIV từ mẹ bị bệnh lây qua *lá nhau* trong lúc mang thai, còn lại khoảng 25% các em bị SIDA là tại truyền máu

hoặc các dẫn chất từ máu, do mắc một bệnh huyết học: máu loãng, thiếu máu v.v... và các em thường nhạy cảm với HIV hơn người lớn rất nhiều.

Ở trẻ em SIDA biểu hiện ra sao?

Khoảng 50% các em có mẹ mắc bệnh đều bị SIDA ngay từ lúc còn là bào thai, và do hệ miễn dịch các em chưa hoàn chỉnh, đa số phát triển SIDA thật sự ngay trong khoảng thời gian từ 5 đến 20 tháng sau khi ra đời. Nhiễm trùng cơ hội ở phổi rất thường gặp, rất nghiêm trọng, và các rối loạn tiêu hóa gây tiêu chảy kéo dài nhanh chóng đưa các em vào tình trạng suy dinh dưỡng nặng, ngoài ra những tổn thương trên hệ thần kinh cũng rất cao và gây tác hại rất lớn. Sau cùng, nếu tiêm ngừa bừa bãi cho các em thì lại càng nguy hiểm hơn nữa, ít ra là đối với các loại vacxin có vi khuẩn hoặc virus còn sống. Tiêm BCG để ngừa lao chẳng hạn, sẽ gây nhiễm khuẩn toàn thân. Nói chung, ở trẻ em, tiên lượng rất xấu.

Từ nãy đến giờ, cũng còn sơ sài quá, có thể cụ thể hơn, rõ ràng hơn không? Khi nào thì nghi mắc bệnh SIDA?

Hiện nay có 12 triệu chứng gọi là *« báo động »* khiến cho cần phải tìm hiểu xem có bị SIDA hay không:

1) Suy yếu tổng trạng và sụt cân trên 10% trọng lượng cơ thể.

2) Sốt không nguyên nhân kéo dài hơn 3 tuần.

3) Đổ mồ hôi ban đêm đến độ phải thay quần áo.

4) Ngứa toàn thân không nguyên nhân.

5) Bị tổn thương ngoài da hoặc ở các niêm mạc (nhất là ở trong miệng).

6) Rối loạn trí nhớ, thay đổi tính tình... vô cớ.

7) Tiêu chảy kéo dài không nguyên nhân

8) Nuốt đau và khó, đau buốt vùng ngực sau xương ức.

9) Ho khan và sắc, không nguyên nhân.

10) Càng ngày càng thấy khó thở.

11) Thường bị chảy máu và vết bầm.

12) Rối loạn thị giác.

Như vậy là đã bị SIDA rồi ư?

Chưa đâu. Tổ chức Sức Khỏe Thế Giới đã đề nghị một số tiêu chuẩn lâm sàng để chẩn đoán, theo đó, ở người lớn:

A. Dấu hiệu chính.

1) Sụt cân trên hoặc bằng 10% trọng lượng.

2) Tiêu chảy kéo dài hơn 1 tháng.

3) Sốt kéo dài hơn 1 tháng.

B. Dấu hiệu phụ.

1) Ho kéo dài hơn 1 tháng.

2) Viêm da toàn thân gây ngứa.

3) Nhiễm trùng *Herpes zoster* tái đi tái lại.

4) Nhiễm nấm *Candida* ở miệng.

5) Nhiễm trùng do *Herpes simplex* toàn thân, tiến triển và mãn tính.

6) Hạch bạch huyết nổi to ở toàn thân.

Chẩn đoán là bị SIDA được đặt ra khi bệnh nhân có *ít nhất là hai dấu hiệu chính, một dấu hiệu phụ*, và không bị một nguyên nhân gây suy giảm miễn dịch nào khác như: suy dinh dưỡng, ung thư...

Còn ở trẻ em?

Tổ Chức Sức Khỏe Thế Giới phân biệt:

A) *Dấu hiệu chính:*

1) Sụt cân hoặc chậm phát triển bất thường.

2) Tiêu chảy trên 1 tháng.

3) Sốt kéo dài trên 1 tháng.

B) *Dấu hiệu phụ:*

1) Nổi hạch to toàn thân.

2) Nhiễm nấm Cadida ở miệng.

3) Nhiễm trùng thường xuyên (viêm tai, viêm họng...)

4) Ho kéo dài.

5) Viêm da toàn thân

6) Nhiễm HIV đã được xác định ở người mẹ.

Chẩn đoán được đặt ra khi có *ít nhất 2 dấu hiệu chính và 2 dấu hiệu phụ*, lẽ dĩ nhiên là với điều kiện bệnh nhi không bị nguyên nhân nào khác gây suy giảm miễn dịch.

Như vậy chắc bị SIDA rồi chứ?

Muốn chắc chắn phải khẳng định lại bằng xét nghiệm máu, ngoài ra xét nghiệm còn giúp phát hiện «nhiễm HIV» thật sớm, ở các giai đoạn không triệu chứng. Có 2 cách tiến hành:

1) Tìm virus trong các chất dịch như huyết thanh, sữa... là *phương pháp tìm trực tiếp*, có giá trị cao, nhưng vô cùng phức tạp, chỉ để dùng trong nghiên cứu.

2) Tìm kháng thể chống HIV đang lưu hành trong máu, hay *tìm gián tiếp*, là phương pháp hiện đang

được sử dụng rộng rãi trên toàn thế giới, với 3 kỹ thuật chính là ELISA, IMMUNO-BLOT và RIPA.

ELISA là sao ?

ELISA (Enzyme Linke Immuno-Sorbent Assay) hay «men miễn dịch» là phương pháp xét nghiệm thông dụng trong virus học, kỹ thuật này nhanh, tiện lợi, dễ thực hiện và rẻ tiền nhất (?) «chỉ có khoảng 10 đô la» nên thường được dùng đại trà tại các nước công nghiệp. Nếu *âm tính*, có thể coi như chưa bị nhiễm HIV, nếu *dương tính* thì cần phải được khẳng định lại bằng 1 thử nghiệm khác, vì đây là chuyện rất quan trọng.

Còn thử nghiệm kế đó ?

Điện di miễn dịch tức IMMUNO-BLOT hay WESTERN BLOT là một xét nghiệm dùng để khẳng định xét nghiệm trước, nếu cả hai đều dương tính là chắc chắn bị SIDA.

Còn xét nghiệm thứ ba ?

Đồng vị phóng xạ hay RIPA (Radio Immuno-Precipitation Assay) cũng là xét nghiệm khẳng định, rất nhạy bén, có khả năng phát hiện những nồng độ rất thấp kháng thể HIV, nhưng đòi hỏi nhiều trang bị đặc biệt nên chỉ dùng cho nghiên cứu. Thông thường chỉ cần 2 xét nghiệm trước là đủ.

Có nên làm xét nghiệm cho tất cả mọi người không ?

Không thể làm được. Vì tốn phí quá cao, và như đã nói ở trên, phải từ 3 tuần đến 3 tháng sau khi bị nhiễm HIV các xét nghiệm mới trở thành dương tính. Như vậy thì phải xét nghiệm như thế nào ? hằng ngày ? hàng tuần ? hàng tháng ? hàng quý ? hay hàng năm ? vì người âm tính hôm nay có thể sẽ dương tính ngày

mới. Đó là chưa kể nhiều chuyện «ly kỳ» hơn, trên phương diện cá nhân cũng như tập thể.

Cái gì lại còn «ly kỳ» hơn đối với cá nhân?

Trước hết, xét nghiệm chỉ hợp lý nếu chúng ta có cách giải quyết cụ thể, đằng này nếu chỉ để nói với mấy người mắc bệnh (xét nghiệm *dương tính*) là: «Nhớ mang bao cao su khi giao hợp và không được quan hệ bừa bãi để lây cho người khác» thì xét nghiệm vừa vô ích vừa gây phiền hà. Đã có nhiều trường hợp tự tử, *khi biết xét nghiệm dương tính*, mặc dầu chưa *có triệu chứng* gì, bên Mỹ, nhiều người đã dùng súng bắn chết «đối tượng» vì nghi lây bệnh cho mình, do đó mà có phong trào «*không xét nghiệm là hay nhất*» (No test is best). Ngoài ra, chúng ta hiện vẫn chưa biết gì về những trường hợp nhiễm HIV nhưng hệ miễn dịch *đã chiến thắng*, và sau một thời gian *dương tính*, huyết thanh lại trở về *âm tính*.

Còn với tập thể?

Trên bình diện tập thể, phòng ngừa HIV phải được áp dụng cho tất cả mọi người, dầu *xét nghiệm âm hay dương tính*. Nếu bắt tất cả đều phải xét nghiệm thì những người «có khả năng mắc bệnh» như gái điếm, đồng tính ái, xì ke v.v... sẽ tìm cách tránh né; tại một vài nước đã có nạn chợ đen «*giấy kết quả âm tính*» dành cho những người dương tính.

Còn xét nghiệm khi nhập cảnh?

Đây chỉ là một biểu hiện của tâm trạng hoảng sợ không có cơ sở khoa học. Một khách nước ngoài vừa đến cửa khẩu. *Thử nghiệm SIDA! âm tính*. Tốt! cho vào! Nhưng 2 ngày sau đó anh ta dương tính thì sao? Đó là chưa kể các trường hợp «*âm tính giả*», vì không thể chắc ăn 100 %, và có cả những người nhập cảnh lậu.

Như vậy thì xét nghiệm để làm gì?

Để khẳng định đối với những người bị nghi ngờ, để kiểm tra những người cho máu và để phát hiện bệnh trong một nhóm nào đó có nguy cơ nhiễm HIV, kể cả đối với nhân viên y tế sử dụng ống tiêm, dung cụ v.v... tiếp xúc với máu bệnh nhân, hoặc đơn giản hơn, để làm yên lòng những người đã «có quan hệ tình dục khả nghi» đang lo lắng không biết mình «có *bị*» không.

Có nên cô lập những người mắc bệnh?

Không nên, vì vô ích, ngoại trừ cô lập được *tất cả mọi người mang HIV* trên hành tinh, là điều hoàn toàn không tưởng.

Về điều trị thì sao?

Nếu nói là điều trị thật sự thì không đúng, vì cho đến cuối năm 1988 vẫn chưa có phương tiện xử trí hữu hiệu đối với HIV (và cả với phần lớn bệnh do virus khác) nhưng nói chung, đời sống bệnh nhân cũng đã được cải thiện và kéo dài hơn nhiều so với trước. Hiện nay, điều trị chủ yếu là động viên tinh thần và tư tưởng bệnh nhân, cố chống lại tình trạng suy giảm miễn dịch, ngăn chặn nhiễm trùng cơ hội, và sau cùng, nếu có thể được, ức chế sản sinh và hủy diệt HIV.

Có cách nào chống lại hậu quả của HIV không?

HIV tấn công vào ngay «ông nhạc trưởng lympho — bào T4» gây suy giảm miễn dịch nghiêm trọng với hậu quả là nhiễm trùng cơ hội, mà các tình trạng này thường điều trị được.

Các trường hợp do ký sinh, gây viêm phổi hoặc nấm ở niêm mạc cũng đều có thể điều trị tốt.

(Còn từng thứ)

Với Sarcome Kaposi, kết hợp phẫu thuật, xạ trị và thuốc đặc hiệu, có thể chặn đứng sự tiến triển trong từ 30 đến 50 % các trường hợp; mới đây với Interphéron alpha, các kết quả còn tốt hơn nữa. Đối với U lympho bào thì khó hơn vì cần sử dụng những loại thuốc rất độc, gây nhiều phản ứng phụ nghiêm trọng, tuy vậy cũng có một vài kết quả khá tốt.

Với HIV có làm gì được không ?

Các cuộc nghiên cứu về thuốc kháng virus thường đem lại kết quả rất kém, vì rốt cuộc thuốc kháng virus, lại chỉ là một virus khác, gọi là *virus chống virus*, mà chỉ chống được một virus nhất định, không thể sử dụng với mọi virus. Riêng HIV, là retrovirus, nên được trang bị thêm *men chuyển ngược reverse transcryptase* vốn không có sẵn trong tế bào, để chuyển ARN thành ADN, *nếu ức chế được men chuyển ngược* thì đồng thời cũng ngăn chặn virus nhân lên. Qua nhiều loại thuốc : HPA 23, Foscarnet, Suramine v.v... hiện nay AZT hay Azido-Thymidine là thuốc ức chế men khá nhất trong khi chờ đợi một loại thuốc khác hiệu nghiệm hơn.

Về văcxin thì sao ?

HIV là một virus không ổn định, luôn luôn thay đổi hình dạng, do đó, trong tình trạng của khoa học kỹ thuật của loài người hiện nay, một văcxin hữu hiệu và có thể được sử dụng rộng rãi chắc không thể xuất hiện trước 5 năm hay hơn nữa. Văcxin chỉ có hiệu quả với người chưa bị bệnh, với bệnh nhân đã *dương tính* thì chẳng ích lợi gì cả.

Nhưng nếu mục đích của văcxin là phòng chống bệnh thì văcxin hiện nay là *thông tin và phòng ngừa,*

trong đó điều kiện đơn giản nhưng cơ bản nhất là không nên quan hệ tình dục bừa bãi và phải luôn luôn mang bao cao su (ca pốt) nếu có nghi ngờ.

Tình hình bệnh SIDA hiện nay trên thế giới ra sao?

Đến cuối năm 1988, trên 100.000 trường hợp đã được báo cáo với Tổ chức Sức Khỏe Thế Giới, từ 136 quốc gia (Châu Phi: 43, Châu Mỹ: 40, Châu Âu: 23, Châu Á và Châu Đại Dương: 25) những số liệu nói trên đều rất xa với thực tế, vì chỉ là số liệu phát hiện và báo cáo, thật sự phải gấp nhiều lần hơn. Theo ước tính, từ nay đến năm 1991, sẽ có khoảng một triệu người chết vì SIDA trên toàn thế giới, trong đó nước Mỹ chiếm 300.000. Hiện nay, tại nước này, nếu bệnh tự nhiên ngừng phát triển thì cũng đã có hơn một triệu người bị nhiễm HIV, và phí tổn dự trù lên đến 8 tỷ rưỡi đô la; với tỷ lệ mắc bệnh là 160 trường hợp trên 1 triệu dân, Mỹ đang đoạt chức «vô địch», vượt rất xa nước đứng hàng thứ 2 là Thụy Sĩ (48) và sau đó là Pháp (36), Đan Mạch (34,5) v.v...

Còn tại nước ta?

Hiện nay chúng ta chưa phát hiện được một trường hợp nào, tuy đã có hàng trăm người được xét nghiệm.

TÀI LIỆU THAM KHẢO

I. Các bài nói chuyện, thuyết trình và báo cáo của:

— Bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc, giám đốc Trung Tâm Thông Tin và Giáo Dục Sức Khỏe, TP Hồ Chí Minh.

— Bác sĩ Nguyễn Hữu Chí, cán bộ Giảng dạy, Khoa Nhiễm, Đại học Y Dược, TP Hồ Chí Minh.

— Bác sĩ Nguyễn Văn Giới. Trung Tâm Nha Khoa, TP Hồ Chí Minh.

— Bác sĩ Phạm Văn Diễn: Tổng quan và chuyên khảo ngắn Y Dược: số đặc biệt SIDA, tháng 12/87.

— Tin nhanh sức khỏe, Sở y tế tp. Hồ Chí Minh, số đặc biệt về SIDA, 9-1988 21

2. Về tài liệu nước ngoài, chủ yếu dựa vào:

— Le SIDA et l'Infection à HIV, 2è semestre; 1987 ARCAT, Paris.

— Le SIDA en questions của F. Barré-Sincussi và CTV, NXB PLON Paris, 1987.

— AIDS, Prevention and Control, WHO. 1988.

— La Gazette médicale, 1987, 84, N° 34.

Chương XVII

GIẢI ĐÁP THẮC MẮC VỀ ĐỒNG TÌNH ÁI

Bác sĩ Nguyễn Tấn Trung

Đồng tính ái là sao ?

Trên bình diện tình dục, nhân loại được chia làm 2 nhóm :

— *Dị tính ái* (tiếng Anh : heterosexual) là những người chỉ có thể quan hệ với người KHÁC phái : NAM với NỮ, NỮ với NAM, tức là tuyệt đại đa số loài người.

— *Đồng tính ái* (homosexual) là những người chỉ quan hệ với người cùng phái : NAM với NAM (tiếng Anh : gay, tiếng Pháp : pédéraste hay pê đê) hoặc NỮ với NỮ (lesbian). Họ còn được gọi là « thiểu số tình dục » và về mặt bệnh lý học tâm thần, được xếp vào nhóm *lệch lạc đối tượng,* trong các bệnh lệch lạc tình dục.

Sao lại lạ vậy ?

Thật ra thì không lạ lắm. Vì đồng tính ái rất thường gặp ở động vật cao cấp, thậm chí có khi chiếm đa số, những loài vật, như khỉ chẳng hạn ít khi đi đến tận cùng (xuất tinh, cực khoái) như loài người. Ở loài người, chỉ có thể coi là đồng tính ái khi có *quan hệ tình dục* bằng miệng, hậu môn, bằng tay...

Đồng tính ái có phổ biến không?

Nếu « thật sự » thì ở châu Âu, tỉ lệ ước lượng khoảng 3% dân số; tại các nước châu Á có thể thấp hơn, dầu sao cũng rất khó ước lượng vì ít ai chịu nhận với người không đồng bệnh.

Lại có đồng tính ái không thật sự nữa sao?

Nhiều cặp đồng tính ái sống với nhau, nhưng có khi chỉ một người là « thật sự », còn người kia là « vì lý do kinh tế », ngoài ra còn loại « đồng tính ái hình sự », đàn ông giả gái để cướp giật...

Làm sao biết được đồng tính ái thật sự?

Là một lệch lạc tình dục, đồng tính ái có đủ 3 đặc tính của loại bệnh tâm thần này:

1) Có tính chất cưỡng chế: dầu có ý thức hay không, họ cũng không thể cưỡng lại được;

2) Chủ yếu ở nam giới,

3) Và, xuất hiện sau tuổi trưởng thành: những chuyện cặp bồ của học sinh cấp 1, 2... đều không phải là đồng tính ái.

Còn những người đàn ông « pê đê » phấn son lòe loẹt và ăn nói như phụ nữ?

À không. Những người đàn ông thích mặc đồ phụ nữ hoặc ăn nói yểu điệu... thường bị gọi là pê đê (nhất là ở miền Nam) là *xuyên giới tính* (trans-sexual) không phải đồng tính ái.

Sao vậy?

Về ngoại hình, người đồng tính ái nam, chẳng hạn, không có gì khác biệt với người bình thường, thậm chí có khi còn rất hùng, rất « đàn ông », như tài tử nổi tiếng Rock Hudson (đã chết vì SIDA).

Về bên trong, họ cũng như mọi người khác và có thể bị mọi bệnh tật hữu cơ hoặc tâm thần như tất cả những người khác. Nếu bị gia đình ép buộc, họ cũng có vợ, có chồng, có con như mọi người.

Xuyên giới tính, trái lại, là những người ở giữa 2 giới, họ không phải là đàn ông, mà cũng không hẳn là đàn bà, không thể hội nhập với bên nào được, nên thường tụ tập lại với nhau. Còn «pê đê» theo nghĩa gốc chỉ là *«đồng tình ái nam»*, đôi khi râu ria rậm rạp, rất «đô con» v.v...

Vậy thì họ có cái gì khác chúng ta ?

Cái khác là rối loạn cảm năng, do không thể có con với nhau, và trong khi đàn ông và đàn bà như cái hộp và cái nắp, giữa hai người nam với nam hay nữ với nữ, cũng vẫn có cái gì «không ổn», «không chóp» do đó mà họ ghen ghê gớm. Tại một thành phố lớn trong nước ta, đã có trường hợp 2 người đàn ông giết nhau vì ghen với một người đàn ông khác. Ngoài ra người đồng tình ái nam rất hay thay đổi đối tượng vì ít khi thỏa mãn với người hiện có.

Thế thì họ có gì hay hơn không ?

Hoàn toàn không. Tuy trong lịch sử đã có một vài danh tướng (như Jules César...) hoặc văn nghệ sĩ (như Byron...) mắc bệnh đồng tính ái, nhưng đó chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, họ không có khả năng gì hơn người bình thường.

Tại sao lại đồng tính ái ?

Đây là vấn đề đang tranh cãi. Dầu sao, nguyên nhân «mắc phải» hiện không còn được chấp nhận nữa, tất cả mọi lập luận về hoàn cảnh xã hội, môi trường, «điều

kiện hóa» v.v... đều không có cơ sở khoa học. Vì nếu do nguyên nhân đặc thù, thì những phương tiện của y học tâm thần hiện đại phải giải quyết được. Cho đến nay, đối với «đồng tính ái thật sự» mọi trị liệu bằng thuốc, tập tính, tâm lý, «giải điều kiện» v.v... đều thất bại, cũng như người dị tính ái trong một hoàn cảnh nào đó (bị giam giữ, sống tập thể...) không thể trở thành đồng tính ái, dầu bị mua chuộc, ép buộc, dụ dỗ v.v... «Đồng tính ái thật sự» là trạng thái không thể đảo ngược.

Như vậy là tại bẩm sinh?

Giả thuyết bẩm sinh có vẻ hợp lý và được hầu hết các tác giả chấp nhận, tuy chưa thật sự rõ ràng. Điều chắc chắn là không phải do nội tiết, crômôzôm, gen... hay một nguyên nhân nào khác có thể phát hiện được.

Zwang (1985) cho rằng có thể *«rối loạn trong cấu trúc của bản năng cố định đối tượng»*. Cấu trúc này được cho là nằm rất sâu trong vùng não rìa (cerveau limbique) có nhiệm vụ tạo ra, rồi sau đó cố định hình ảnh đối tượng.

Là sao?

Khi một thiếu niên bình thường đến tuổi dậy thì, hình ảnh «đối tượng» trong đầu em luôn luôn là một thiếu nữ, cho dầu sau đó em vào chùa tu và đến già, đến chết, vẫn không biết đàn bà là gì. Về phía phụ nữ, nhiều người suốt đời không biết đến đàn ông; nhưng hình ảnh «đối tượng» trong đầu vẫn là một người *khác phái*. Ở người đồng tính ái, hình ảnh đối tượng lại là người *cùng phái*, và đây là một hình thức của bản năng nên không có cách nào sửa đổi được, nhất là những người số 7.

Cái gì số 7 ?

Đồng tính ái được đánh giá từ số 0 đến 7, theo đó :

— 0 : những người không bao giờ có ý muốn quan hệ tình dục với người *cùng phái* (tức là người bình thường).

— 7 : những người không bao giờ có ý muốn quan hệ tình dục với người *khác phái* (tức là hômô thứ thiệt.) giữa hai thái cực đó, mọi mức độ đều có thể xảy ra, cũng như những gì động chạm đến con người.

— Những người số 7, coi vậy mà rất vững, vì họ không thắc mắc gì cả mà nếu khéo léo thì cũng ít ai biết, những người từ số 3 đến 5 hay mang mặc cảm tội lỗi và khó hòa mình vào xã hội, tuy vẫn có thể có vợ, có chồng, có con như thường

Rốt cuộc, nên kết luận thế nào ?

Về mặt y học, đồng tính ái là loại bệnh không có gì nguy hiểm không lây lan và thường chẳng gây tác hại nào đáng kể, họ chỉ là thiểu số, không ảnh hưởng đến sự tồn vong của nhân loại. Nếu họ không phạm tội theo bộ luật hình sự, thì có lẽ chúng ta cũng không cần quan tâm. Đất nước ta đang có nhiều việc quan trọng hơn.

David Reuben

GIẢI ĐÁP NHỮNG THẮC MẮC VỀ TÌNH DỤC MÀ BẠN KHÔNG DÁM HỎI

Chịu trách nhiệm xuất bản:
TRẦN VĂN KÍNH
NGUYỄN THIẾT HÙNG

Biên tập và hiệu đính : Bác sĩ NGUYỄN TẤN TRUNG
Trình bày : NGỌC THẮNG
Vẽ bìa : QUỐC LÂN
Sửa bản in : HOÀNG HÀ, TRÍ DŨNG

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN
CN. NHÀ XUẤT BẢN KHOA HỌC VÀ KỸ THUẬT
hợp tác xuất bản

In 20 000 cuốn. khổ 13 × 19 tại Nhà máy in Trần Phú 73— 75 Hai Bà Trưng TP. Hồ Chí Minh. Số xuất bản 12/KHXB-BS/88
In xong 3/89. Nộp lưu chiểu 3/89.

Dr. David Reuben
Tiến sĩ Y KHOA

Từ những tài liệu nghiên cứu về tâm lý học và y học hiện đại, qua những thực nghiệm về khoa tình dục học đối với hàng chục ngàn bệnh nhân của mình, David R.Reuben Tiến sĩ y khoa, nhà tâm lý học California nổi tiếng đã đưa ra các câu trả lời thẳng thắn, rõ ràng và dễ hiểu về các chủ đề và tình huống thường bị giấu kín trong những tiếng thì thầm nơi căn phòng khép kín hoặc thường là bị chôn vùi trong các bài viết tối nghĩa về y học.

Bất chấp mọi chỉ trích có tính cách đạo lý, Tiến sĩ Reuben đã trả lời mọi câu hỏi với phong cách hóm hỉnh bằng sự hiểu biết sâu sắc, tường tận làm sáng tỏ những điều chưa biết, trao đổi, tâm sự và giải thích đầy đủ, dứt khoát... MỌI ĐIỀU BẠN MUỐN BIẾT VỀ TÌNH DỤC, NHƯNG KHÔNG DÁM HỎI!

Giá : 3000đ00